

Най-четеният любовен роман в САЩ за 1997 г.

ПРИНЦЕСА
АЛЕКСАНДРА
ДЖУЛИ
ГАРУУД

Джули Гарууд

Принцеса Алесандра

ПРОЛОГ

Англия, 1819

Той знаеше как да убива жените.

Глушава и безразсъдна, тя нямаше никакъв шанс. Така и не разбра, че е преследвана, нито пък успя да отгатне истинските намерения на тайния си обожател. Той вярваше, че стилът му е елегантен и се гордееше с таланта си. Би могъл да бъде жесток, но не беше. Изгаряше от нетърпение да задоволи непреодолимото желание, което го разяждаше и въпреки че еротичните мисли за мъчителна смърт предизвикаха у него трескаво възбуждение, той не се поддаде на долния си инстинкт. Той беше човек, а не звяр. Търсеше удовлетворение, а тя наистина заслужаваше да умре. И все пак той ѝ бе показал искреното си съчувствие. Да, той наистина беше много нежен с нея. Преди да умре, тя дори му се усмихваше. Той нарочно я изненада точно в този момент и успя да види само една краткотрайна искра на ужас в кафявите ѝ влажни очи преди всичко да е свършило. И през цялото време докато я душеше, той ѝ шепнеше съчувствени думи с напевен глас, сякаш успокояваше ранено животно. Прекъсна състрадателната си песен едва, когато разбра, че я е убил и тя не може да го чуе.

Не, не беше безмилостен. Дори когато се увери, че е мъртва, той внимателно обърна главата ѝ така, че да не я гледа и чак тогава си позволи да се усмихне. Искеше му се да се изсмее с облекчение и задоволство, защото най-после всичко мина, при това блестящо, но не посмя да го направи, защото там някъде дълбоко в съзнанието му го човъркаше мисълта, че такова непристойно поведение е присъщо по-скоро на чудовище, отколкото на човек. А той не беше чудовище. Не, той не мразеше жените, той им се възхищаваше – поне на повечето – и към тези, които възприемаше като изкупление, той не беше нито жесток, нито безсърдечен.

Беше невероятно умен и не се свенеше да си го признае. Преследването го забавляваше. От самото начало той успя да предусети всяка нейна реакция. Вярно, че собствената ѝ суета му беше помогнала изключително много. Тя беше една наивна женичка, която се мислеше за светска дама – опасно и погрешно мнение – и той ѝ доказа, че е твърде коварен за такива като нея.

Имаше нещо иронично в избора му на оръжие. В началото беше решил да я убие с кама. Искаше да почувства как острието потъва дълбоко в тялото ѝ, жадуваше за усещането от топлината и кръвта върху ръцете си всеки път, когато забие нож: в меката ѝ гладка кожа. Убий я, убий я. Заповедта отекваше в съзнанието му. Но той не се поддаде на желанието си, защото все още беше по-силен от вътрешния си глас и в последния момент се отказа да използва камата си. Диамантената огърлица, която ѝ беше подарил, блестеше примамливо. Той сграбчи скъпия накит и го усука около врата ѝ.

Да, това беше най-подходящото оръжие. Жените обичат дрънкулки, а тази беше една от най-големите им почитателки. Той дори имаше намерение да я погребее с огърлицата, но точно преди да хвърли бучките вар, които бе донесъл от скалите, за да ускори разлагането на трупа, той промени мнението си и пхна огърлицата в джоба си.

Отдалечи си от гроба ѝ, без да се обърне назад. Не го мъчеха нито угризения, нито вина. Тя бе изиграла ролята си и сега той беше доволен.

Спусна се гъста мъгла. Той забеляза петната от вар върху ботушите си едва когато излезе на главния път. Не го притесняваше фактът, че вероятно новите му ботуши бяха съсипани. Нищо не можеше да помрачи радостта му от победата. Сякаш от плещите му бе паднало огромно бреме. Но имаше и нещо друго – беше го обхванала треска, една невероятна еуфория в мига, в който ръцете му докоснаха тялото ѝ...

О, да, тази беше дори по-привлекателна от предишната. Тя го бе върнала към живота. Светът отново беше розов и предоставяше безброй възможности за такъв силен и решителен мъж.

Знаеше, че съзнанието му дълго време щеше бъде подхранвано от спомена за тая вечер. А после, когато светлината започне да избледнява, той отново щеше да тръгне на лов.

Глава 1

Игуменката майка Мери Фелисити винаги бе вярвала в чудеса, но през всичките си шестдесет и седем години на тая земя, тя за първи път стана свидетел на едно от тях в един мразовит февруарски ден на 1820 година, когато писмото пристигна от Англия.

В началото се страхуваше да повярва на благословената новина, защото се опасяваше, че Дяволът е решил да я измами, за да подхрани надеждите и сетне окончателно да ги смаже. Но след като тя покорно отговори на официалното писмо и получи второ потвърждение, подпечатано от херцог Уилямшиър, майка Мери Фелисити го прие като дар, защото това наистина си беше дар.

Истинско чудо.

Най-после те щяха да се отърват от тази немирница. Още на другия ден, по време на сутрешната молитва игуменката сподели новината с другите монахини. Вечерта отпразнуваха събитието с патешка супа и прясно изпечен черен хляб. Сестра Раquel беше твърде развълнувана и по вечерня на два пъти я смърриха за гръмогласния ѝ смях.

На следния ден следобед извикаха немирницата – или иначе казано принцеса Алесандра – в безупречния кабинет на игуменката. Докато принцесата слушаше новините за заминаването ѝ от манастира, сестра Раquel събираше багажа ѝ.

Майка Фелисити седеше на стол с висока облегалка, зад голямо бюро, старо и овехтяло досущ като самата нея. По стар навик, докато чакаше реакцията на послушницата си, монахинята разсеяно отместваше с пръсти тежките дървени зърна на молитвената си броеница.

Принцеса Алесандра беше стъписана от новината. С нервен жест тя притисна ръцете си една в друга и наведе глава, така че игуменката да не види насълзените ѝ очи.

– Седни, Алесандра. Нямам намерение да говоря на темето ти.

– Както желаете, Майко. – И тя седна на ръба на твърдия стол, изправи рамене, за да угоди на игуменката и сетне скръсти ръце в скута си.

– Какво мислиш за новината? – попита монахинята.

– Пожарът е причината нали, Майко? Все още не сте ми простили тая злополука.

– Глупости – отвърна игуменката. – Простила съм ти това лекомислие още преди месец.

– Сестра Раquel ли ви убеди да ме отпратите? Аз ѝ се извиних и тя вече не е толкова ядосана.

Майка Фелисити поклати глава и се намръщи, защото Алесандра неволно я разсърди като ѝ припомни част от лудориите си.

– Не разбирам защо мислеше, че онзи противен крем би могъл да премахне луничките ти. Въпреки това, сестра Раquel се съгласи на експеримента. Тя не те обвинява... изцяло – побърза да добави игуменката, – защото лъжата, която изрече би изглеждала като смъртен грях в очите на Бога. – Алесандра, не съм молила настойника ти да те отведе оттук. Той ми писа. Ето писмото на херцог Уилямшиър. Прочети го и ще видиш, че не те лъжа.

С трепереща ръка Алесандра взе писмото. На един дъх погълна съдържанието му и го подаде на монахинята.

– Виждаш, че работата не търпи отлагане, нали? Този генерал Айвън, за когото споменава твоят настойник, изглежда има лоша слава. Срещата ли си го преди?

Алесандра поклати глава.

– Ходили сме в родината на баща ми няколко пъти, но аз съм била съвсем малка. Не си спомням да съм го виждала. Защо ще иска той да се ожени за мен?

– Настойникът ти е подразбрал намеренията на генерала – отвърна игуменката и потупа писмото. – Поданиците на баща ти не са те забравили. Ти все още си тяхната любима принцеса. Генералът смята, че ако се ожени за теб, ще завземе кралството с тяхна подкрепа. Хитър план, нали?

– Но аз не искам да се омъжвам за него – прошепна Алесандра.

– Настойникът ти също не е съгласен. Но той счита, че генералът няма да приеме отрицателен отговор и ако е необходимо ще те отведе насила, за да подсигуриш неговия успех. Ето защо херцог Уилямшиър държи да заминеш за Англия с охрана.

– Не искам да си тръгвам оттук, Майко. Наистина не искам.

Сърцето на майка Фелисити се сви от болката в гласа на Алесандра. За един миг всички лудории на принцеса Алесандра през изминалите години бяха забравени. Игуменката си спомни уязвимостта и страха в очите на малкото момиче, когато за първи път то пристигна в манастира заедно с болната си майка. Докато майка ѝ беше жива, Алесандра се държеше като светица. Беше съвсем млада – само на дванадесет години – и беше изгубила скъпия си баща едва шест месеца преди това.

И все пак детето беше показало невероятна сила. Пое цялата

отговорност да се грижи за майка си ден и нощ. Нямаше никаква надежда майка ѝ да оздравее. Болестта беше съсипала и тялото и ума ѝ и към края, когато болките я подлудяваха, Алесандра лягаше в леглото на майка си и обгръщаше с ръце крехкото ѝ тяло. Нежно я люлееше напред-назад и с ангелски глас ѝ пееше прочувствени балади. Беше изключително болезнено и красиво да се усети тая любов. И когато най-накрая дяволското мъчение приключи, майката умря в ръцете на дъщеря си. Алесандра не позволи на никого да я успокоява. Тя плачеше нощем, сама в своята килия и въпреки белите завеси, които служеха за преграда в общата спалня, послушниците чуваха сподавените ѝ ридания.

Погребяха майка ѝ зад параклиса в красива изкуствена малка пещера, цялата обградена от цветя. Земите на манастира се простираха до втория дом на семейството на Алесандра Стоун Хевън, но тя никога не беше ходила дотам.

– Мислех, че мога да остана тук завинаги – прошепна Алесандра.

– Трябва да приемеш, че съдбата ти дава знак – посъветва я игуменката. – Една страница от твоя живот се затваря и сега е ред на следващата.

Алесандра отново наведе глава.

– Бих искала всички страници от моя живот да бъдат отваряни тук, Майко. Можехте да отклоните молбата на херцог Уилямшиър, ако искахте. Или пък да поддържате една безкрайна кореспонденция, докато накрая той се откаже от мен.

– А генерала?

Алесандра вече беше обмислила отговора на тази дилема.

– Той не би посмял да посегне на това свято място. Докато съм тук, ще съм в безопасност.

– Един човек, който ламти за власт не би се съобразил със свещените закони, управляващи този манастир, Алесандра. Не ти ли минава през ума, че ти ме караш да измамя настойника ти?

В тона на монахинята се долавяше упрек.

– Не, Майко – рече Алесандра и тихо въздъхна, защото знаеше, че игуменката очакваше точно такъв отговор. – Знам, че е грехота да се лъже...

Тъгата в гласа на Алесандра накара игуменката да поклати глава.

– Не мога да те оставя тук, дори и да имаше основателна причина...

Алесандра се хвана като удавник за сламка.

– О, наистина има такава – каза бързо тя.

Пое си дълбоко дъх и тържествено рече:

– Реших да стана монахиня.

Самата мисъл, че Алесандра може да се присъедини към техния свети орден, смрази игуменката от главата до петите.

– Бог да ни е на помощ – промърмори тя.

– Това е заради ония сметки нали, Майко? Искате да си отида заради онази дребна... фалшификация.

– Алесандра...

– Направих го само, защото исках банкерът да ви отпусне заем. Вие отказахте да използвате моя капитал, а аз знаех колко много се нуждаете от параклиса... а пък и този пожар. И вие получихте заема, нали? Вярвам, че Бог е простил измамата ми, а сигурно и Той самият ми е помогнал да променя числата в сметките, инак не би ме дарил със способността така добре да се оправям с цифрите. Нали, Майко? Дълбоко в сърцето си знам, че Той ми е простил това дребно мошеничество.

– Мошеничество? По-скоро бих казала кражба – изсумтя монахинята.

– Не, Майко – поправи я Алесандра. – Кражба означава да присвоиш нещо, а аз нищо такова не съм направила. Просто поправих числата.

Начумереното лице на игуменката подсказа на Алесандра, че не е трябвало да ѝ противоречи, нито да повдига щекотливата тема за счетоводните книги.

– А пожара...

– Майко, аз вече си признах колко много съжалявам за тоя злополучен инцидент – рече на един дъх Алесандра и побърза да смени темата преди майка Мери Фелисити да се разсърди отново. – Наистина бях сериозна като казах, че искам да стана монахиня. Вярвам, че това е моето призвание.

– Алесандра, ти не си католичка.

– Ще си сменя вярата – пламенно отговори Алесандра.

Измина дълга минута мълчание. Сетне игуменката се наведе напред, а столът, на който седеше, проскърца.

– Погледни ме – рече тя с категоричен глас, изчака принцесата да се подчини на заповедта ѝ и продължи, но този път тонът ѝ беше ласкав и успокояващ:

– Мисля, че се досещам за истинската причина и сега ще ти дам своето обещание. Ще се грижа добре за гроба на майка ти, а ако нещо се случи с мен, сестра Раquel или сестра Жустин ще го наглеждат и пазят. Майка ти няма да бъде забравена. Ще я споменаваме в молитвите си всеки ден. Имаш думата ми.

Алесандра избухна в сълзи.

– Не мога да я изоставя.

Майка Фелисити се изправи и с бързи стъпки тръгна към Алесандра, прегърна я през раменете и нежно я погали.

– Ти не я изоставяш. Тя ще бъде завинаги в сърцето ти. Тя би искала ти да продължиш по пътя на своя живот.

Сълзите се стичаха по лицето на Алесандра и тя ги избърса с опако-то на дланите си.

– Аз не знам що за човек е херцог Уилямшиър, Майко. Виждала съм го само веднъж и едва си спомням как изглежда. Ами, ако не можем да се спогодим с него? Ако той не ме приеме? Не искам да бъда ничие бреме. Моля те, позволи ми да остана тук.

– Алесандра, ти си убедена, че аз имам избор, а това не е вярно. Аз също трябва да се подчиня на молбата на твоя настойник. Ще се чувстваш добре в Англия. Херцог Уилямшиър има шест деца. За него едно повече не е проблем.

– Аз вече не съм дете – напомни ѝ Алесандра. – И моят настойник сигурно е вече стар и уморен.

Майка Фелисити се усмихна.

– Херцог Уилямшиър бе избран за настойник от баща ти още преди години, който е имал благоразумието да избере англичанин. Имай доверие в преценката на баща си.

– Добре, Майко.

– Ти можеш да живееш щастливо, Алесандра, стига да бъдеш малко по-въздържана. Мисли, преди да действуваш. Това е ключът към щастието. Имаш логичен ум, използвай го.

– Благодаря ви, Майко.

– Не се прави на толкова покорна. Не ти отива. Искам да ти дам и един съвет – чуй го внимателно. Стой изправена. Една принцеса не бива да се прегърбва.

Ако трябва още повече да се изправи, гръбнакът ѝ сигурно ще се счупи, мислеше си Алесандра. Тя изпъна още малко рамене назад, докато накрая видя одобрителното кимване на монахинята.

– Както знаеш – продължи игуменката – тук никога не е било от значение, че ти си принцеса, но в Англия ще бъде различно. Винаги трябва да изглеждаш безупречно. Ти просто не можеш да си позволиш живота ти да е подвластен на необмислени действия. А сега ми кажи, Алесандра, двете думи, които непрекъснато те молах да не забравяш.

– Достойнство и благоприличие.

– Правилно.

– Мога ли да се върна тук, ако... ако не ми допадне новият ми живот?

– Винаги си добре дошла – отвърна игуменката. – А сега иди да помогнеш на сестра Раquel за багажа. За по-сигурно ще тръгнеш в полунощ. Аз ще те чакам при параклиса, за да се сбогуваме.

Алесандра стана, поклони се бързо и излезе от стаята. Майка Мери Фелисити стоеше наред малката стаичка и дълго гледа подир послушницата си. Истинско чудо беше, че принцесата си тръгва. Игуменката винаги бе следвала строго определени правила. Сетне в живота ѝ се появи Алесандра и правилата бяха разрушени. Монахинята никога не е обичала хаоса, а Алесандра и хаоса вървяха ръка за ръка. И все пак, в момента, когато принцесата излезе от стаята, очите на майка Фелисити се напълниха със сълзи. Сякаш тъмни облаци току-що бяха закрили слънцето. Бог да ѝ е на помощ, ще ѝ липсва тая палавница заедно с всичките си лудории.

Глава 2

Лондон, Англия, 1820

Наричаха го Делфина, а той я беше кръстил Зверчето. Принцеса Алесандра не разбираше защо Колин, синът на настойника ѝ, носеше прякор на морски бозайник, но със сигурност знаеше причината за нейния собствен прякор. Тя си го бе заслужила. Когато беше малка, тя наистина се държеше като зверче. Един-единствен път бе срещала Колин и по-големия му брат Кейн и тя се беше държала безсрамно и неприлично. Вярно, че тогава беше дете, при това разглезено – нещо естествено като се има предвид факта, че беше единствено дете и роднини и слуги непрекъснато я обграждаха с внимание. И майка ѝ и баща ѝ по природа бяха търпеливи и пренебрегваха непристойното ѝ поведение, докато накрая тя надрасна избухливите си настроения и се науми да бъде въздържана.

Алесандра беше съвсем малка, когато родителите ѝ я заведоха на гости в Англия за кратко време. Едва-едва си спомняше херцог и херцогиня Уилямшиър, беше забравила как изглеждат дъщерите им и имаше някаква смътна представа за двамата им по-големи сина, Колин и Кейн.

В съзнанието ѝ те бяха великани, но по онова време тя беше дете, а те – големи зрели мъже. И ако днес ги срещне, тя едва ли би могла да ги разпознае. Надяваше се, че Колин е забравил както неприличното ѝ държание, така и прякора ѝ. Много по-лесно би понесла всичко, ако тя и Колин се разбираха добре. Двете задачи, които ѝ предстояха, бяха трудни и беше крайно наложително да има едно сигурно и безопасно място, където би могла да се прибира в края на всеки ден.

Беше пристигнала в Англия в мрачното утро на един понеделник и веднага замина за имението на херцог Уилямшиър. Алесандра не се чувствуваше добре, но си мислеше, че именно безпокойството е причина за неразположението ѝ. Топлотата и непринудеността, с която я посрещнаха, ѝ помогнаха да се възстанови и бързо разсеяха притесненията ѝ. Херцогът и херцогинята приеха Алесандра като собствена дъщеря. Държаша се към нея като към член от семейството и дори от време на време се вслушваха в мнението ѝ, с изключение на един съществен въпрос, по който Алесандра и настойникът ѝ не можаха да постигнат съгласие. Херцогът и херцогинята имаха намерение да придружат Алесандра до

Лондон и там да отворят къщата си за сезона. Алесандра си беше уредила над петнадесет срещи, но няколко дни преди да заминат херцогът и жена му се разболяха.

Алесандра настояваше да тръгне сама, като ги уверяваше, че не би искала да бъде в тежест на никого и предложи да наеме собствена къща в града. Само при мисълта за това херцогинята получи сърцебиене, но Алесандра остана твърдо на своята позиция. Тя напомни на настойника си, че е вече достатъчно голяма и може сама да се грижи за себе си. Херцогът не искаше и дума да чуе. Разразилият се спор трая няколко дни и в крайна сметка решиха Алесандра да отседне при Кейн и жена му Джейд. За нещастие, точно в деня преди Алесандра да пристигне, Кейн и Джейд се разболяха от същата загадъчна болест, която мъчеше херцога, херцогинята и четирите им дъщери.

Оставаше Колин. Ако Алесандра не беше уредила толкова много срещи със съдружниците на баща си, тя би могла да остане в провинцията, докато настойникът ѝ оздравее. Не искаше да притеснява Колин, особено след като разбра от баща му за ужасните неща, които са му се струпали на главата през последните две години. Едва ли точно сега Колин имаше нужда от безредието, което щеше да настъпи в дома му. Все пак херцог Уилямшиър настояваше тя да се възползува от гостоприемството му и не би било учтиво от нейна страна да не се съобрази с желанията на настойника си. Освен това, съжителствването с Колин за няколко дни би улеснило молбата, която тя се готвеше да му отправи.

Алесандра пристигна в дома на Колин малко след вечеря, но той беше вече излязъл. Алесандра, новата ѝ прислужница и двамата доверени телохранители се струпаха в тясното, облицовано в черни и бели плочки фоайе. Предадоха писмото от херцог Уилямшиър на младия и красив иконом, Фленаган, който едва ли беше на повече от двадесет и пет години. Прислужникът беше очевидно смутен и изненадан от нейното пристигане, непрекъснато ѝ се кланяше и целият се изчерви от притеснение, а тя се чудеше как да го извади от неудобното положение.

– За мен е чест да посрещна една принцеса в нашия дом – измънка той.

Преглътна с мъка и повтори думите си.

– Да се надяваме, че и вашият господар мисли така, сър – отвърна Алесандра. – Не бих искала да се натрапвам.

– Не, не в никакъв случай – изломоти прислужникът, очевидно ужасен от самата мисъл.

– Много мило от ваша страна, сър.

Фленаган преглътна едва-едва и продължи с тревожен тон.

– Но, принцесо, страхувам се, че няма достатъчно място за прислугата ви.

Лицето на иконома беше почервеняло от смущение.

– Ще се справим – усмихна се тя окуражително, като се опитваше да разсее притесненията му. Горкият човек изглеждаше зле.

– Херцог Уилямшиър настоя да доведе охрана, а и не бих могла да тръгна никъде без новата си прислужница. Казва се Валена и лично херцогинята я избра. Валена живее в Лондон, но е родена и израсла в родината на баща ми. Не е ли чудесно съвпадение, че точно тя кандидатствува за това място. Разбира се, че е така – отговори Алесандра преди Фленаган да промълви и дума. – И понеже току-що съм я наела, не мога да я отпратя. Би било неучтиво, нали? Убедена съм, че ме разбирате.

Фленаган не слушаше обяснението ѝ, но въпреки това кимаше в знак на съгласие само, за да ѝ достави удоволствие. Едва успя да отмести поглед от красивата принцеса. Поклони се на Валена и разруши първоначалната си проява на достойно поведение, като избърбори:

– Но тя е още дете.

– Валена е една година по-голяма от мен – обясни Алесандра. Обърна се към русокосото момиче и заговори на език, който беше съвършено чужд за Фленаган. Приличаше му на френски, но не беше.

– Прислужниците ви говорят ли английски? – попита той.

– Когато пожелаят – отвърна Алесандра и развърза червената си, украсена с бяла кожа пелерина. Високият, добре сложен телохранител, с черна коса и заплашителен поглед, пристъпи напред и пое пелерината. Принцесата му благодари и се обърна към Фленаган.

– Бих искала да се настаня тази вечер. Заради дъжда пътуването отне почти цял ден, сър, и аз съм премръзнала от студ. Навън е ужасно – добави тя. – Дъждът се превърна в лапавица, нали Реймънд?

– Да, така е, принцесо – съгласи се телохранителят, а гласът му беше учудващо нежен.

– Чувстваме се много изтощени – обърна се тя към Фленаган.

– О, разбира се – отвърна Фленаган. – Последвайте ме, моля.

Алесандра и Фленаган тръгнаха нагоре по стълбите.

– Тук има четири стаи, принцесо, а на горния етаж има още три за прислугата. Ако вашата охрана се посвие малко...

– Реймънд и Стефан ще се радват да останат тук – рече тя, след като той не довърши изречението. – Сър, нашето настаняване наистина е временно, докато Кейн и жена му се възстановят от болестта. Ще се

преместим при тях веднага щом е възможно.

Фленаган подхвана леко лакътя на Алесандра и ѝ помогна да доизкачи стълбите. Той толкова гореше от желание да ѝ помогне, че сърце не ѝ даваше да му откаже. Щом му доставяше удоволствие да се отнася към нея като към възрастна жена, тя ще му позволи да се държи така. Бяха вече на площадката на стълбището, когато икономът разбра, че охраната я нямаше. Двамата мъже бяха изчезнали към задната част на къщата. Алесандра му обясни, че те оглеждат долния етаж, за да разучат всички входи на къщата и когато свършат ще се качат горе.

– Но защо проявяват чак такъв интерес...

Тя не го остави да довърши мисълта си.

– За да са сигурни, че сме в безопасност.

Фленаган кимна с глава, въпреки че все още не разбираше за какво става въпрос.

– Имате ли нещо против да се настаните в стаята на моя господар? Бельото е сменено тази сутрин, а другите спални не са приготвени. Виждате, засега аз и готвачът сме единствения персонал, поради финансовите затруднения, които има напоследък нашият господар и аз не виждах смисъл да застилам другите легла, защото не знаех, че...

– Няма нужда да се притеснявате – прекъсна го Алесандра. – Ще се справим, обещавам ви.

– Много мило от ваша страна, че ме разбирате. Утре ще преместя нещата ви в по-голямата стая за гости.

– Не забравяте ли Колин? Мисля, че ще се ядоса като ме види в собственото си легло.

Фленаган си представяше точно обратното и веднага се изчерви от срамните си мисли. Той осъзнаваше, че бе все още твърде развълнуван и затова се държеше като глупак. Истинската причина обаче не беше изненадата от пристигането на гостите, а самата принцеса Алесандра. Тя беше най-красивата жена, която някога бе срещал. Всеки път щом я погледнеше, той забравяше и ума и дума. Очите ѝ бяха невероятно сини, с най-дългите и тъмни мигли, които някога бе виждал. Тенът на лицето ѝ беше безупречен, с изключение на няколко лунички по носа ѝ. Но Фленаган намираще тоя недостатък за съвършено очарователен.

Той се прокашля в стремежа да пропъди мислите си.

– Сигурен съм, че моят господар няма да има нищо против тази вечер да спи в някоя от другите стаи. Дори е много вероятно да не се прибере до утре сутринта. Той се върна в Емералд Шипинг Кампъни, за да поработи над някакви документи и често остава нощем там. Все не му

стига времето.

След като ѝ обясни всичко това, Фленаган придърпа Алесандра и тръгнаха по коридора. Там бяха разположени четири стаи. Вратата на първата стая беше широко отворена и двамата се спряха на прага.

– Това е кабинета, принцесо. Малко е разхвърляно, но господарят не ми позволява да пипам нищо.

Алесандра се усмихна. В стаята цареше истински безпорядък и цялата бе покрита с купчини хартия. И все пак беше топла и уютна. С лице към вратата беше поставено махагоново бюро, вляво имаше малка камина, кафяв кожен стол и красиво килимче в червено и кафяво. По рафтовете на стените бяха подредени книги, а плътно в ъгъла беше пъхнат дървен скрин с етажерки, целите отрупани със счетоводни папки. Личеше си, че стаята се обитава от мъж. Въздухът бе наситен с мирис на бренди и кожа. Този аромат ѝ харесваше. За миг си представи как седи сгושена пред буйния огън, по халат и пантофки, и чете последните финансови отчети за вложенията си. Фленаган подкани принцесата да тръгне по коридора. Следващата врата водеше към спалнята на Колин и икономът избърза напред, за да я отвори.

– Господарят ти винаги ли работи толкова до късно?

– Да – отвърна Фленаган, – той и приятелят му маркиз Сейнт Джеймс основаха компанията преди няколко години. Положиха огромни усилия докато се наложат. Конкуренцията е жестока.

Алесандра кимна одобрително.

– Емералд Шипинг Кампъни има отлична репутация.

– Наистина ли?

– О, да. Башата на Колин иска да си купи акции. Това е сигурна печалба за инвеститорите, но двамата съдружници не желаят да продават никакви акции.

– Искат да упражняват пълен контрол – намеси се Фленаган и се ухили. – Чух да обяснява точно това на баща си.

Тя кимна, влезе в спалнята, без да продума нещо повече на тая тема. Фленаган усети студа в стаята и се втурна да запали камината. Валена мина край господарката си и се запъти да запали свещите на масичката край леглото.

Спалнята на Колин бе също тъй ухаеща и привлекателна както кабинета му.

Леглото се намираше срещу вратата. То бе голямо и покрито с шоколадово кафява кувертюра. Стените бяха боядисани в наситено бежово. Чуден фон за красивата махагонова мебел, помисли си тя. Два

прозорца обграждаха изрисуваната лицева страна на леглото, а пред тях се спускаха драпирани завеси от бежов сатен.

Валена махна връзките, придържащи пердетата, така че да не се вижда от улицата в стаята.

Вляво от Алесандра имаше врата, водеща към кабинета, а вдясно още една врата, която се намираше в близост до висок дървен таен параван. Тя прекоси стаята и широко отвори вратата. Пред погледа ѝ се откри малка спалня в същите цветове, но с много по-малко легло.

– Къщата е чудесна – възкликна тя. – Колин има вкус.

– Тя не е негова – рече Фленаган. – Неговият посредник му я намери под наем за добра цена. Ще трябва да се местим в края на лятото, когато собствениците се върнат от Америка.

Алесандра се опита да прикрие усмивката си. Надали Колин би одобрил начина, по който прислужникът издаваше финансовите му тайни. Фленаган беше най-въодушевеният прислужник, когото някога беше срещала. На Алесандра много ѝ допадна неговата изключителна честност.

– Ще преместя нещата ви в малката спалня утре – провикна се той, като забеляза, че тя разглежда другата стая. Върна се при камината, хвърли още едно дърво в разгарящия се огън и се изправи. Избърса ръце в панталоните си.

– Тези две спални са по-просторни от другите две на този етаж – обясни Фленаган. – Имат си и ключалка.

Тъмнокосият телохранител Реймънд почука на вратата. Алесандра се запъти бързо нататък, а Реймънд започна да ѝ обяснява нещо шепнешком.

– Реймънд току-що каза, че резето на един от прозорците в салона е счупено и иска разрешението ти да го поправи.

– Сега ли? – учудено попита Фленаган.

– Да. Реймънд е войн. Той няма да се оттегли за почивка, докато не се увери, че къщата е безопасна.

Тя не изчака разрешението на иконома и кимна одобрително към телохранителя.

Валена беше извадила от багажа нощницата и халата на господарката си. Алесандра се обърна да ѝ помогне и точно тогава Валена шумно се прозина.

– Иди да си легнеш, Валена. Утре ще има достатъчно време да разопаковаш останалата част от нещата ми.

Прислужницата се поклони на Алесандра. Фленаган избърза напред

и предложи Валена да се настани в последната стая в дъното на коридора. Той обясни, че това била най-малката спалня, но затова пък много уютна и с удобно легло. Сигурен бил, че Валена ще я хареса. След като пожела лека нощ на Алесандра, той придружи прислужницата, за да ѝ помогне да се настани.

Половин час по-късно Алесандра заспа. По навик, тя потъна в дълбок сън за няколко часа, но към два часа през нощта се събуди. Откакто се беше върнала в Англия, тя не можеше да спи по цяла нощ и вече беше свикнала с това състояние.

Облече си халата, хвърли още едно дърво в огъня и се мушна обратно в леглото с чантата си, пълна с документи. Имаше намерение да прочете отчета на посредника си за настоящото финансово положение на Лойд и ако това не ѝ помогне да заспи, щеше да направи нова таблица на собствените си вложения.

Вниманието ѝ бе отклонено от силната глъчка, идваща от долния етаж. Тя разпозна гласа на Фленаган и от възбуждения му тон предположи, че той се опитва да успокои господаря си, който очевидно беше ядосан.

Любопитството ѝ надделя и тя обу пантофките си, завърза колана на халата си и излезе на площадката. Тъмнината на сенките я прикриваха, но долу фойето беше осветено от пламъка на свещите. Алесандра леко въздъхна като видя как Реймънд и Стефан препречваха пътя на Колин. Той беше с гръб към нея, но Реймънд случайно погледна нагоре и я съзря. Тя веднага му даде знак да си тръгнат. Реймънд смушка другия телохранител да се върне на поста си, поклони се на Колин и излезе от фойето.

Фленаган нито забеляза напускането на охраната, нито пък видя Алесандра.

Не би продължил да говори, ако знаеше, че тя стои там горе и чува всяка негова дума.

– Точно така си представях една истинска принцеса – разказваше той на господаря си с треперещ и възторжен глас. – Косите ѝ са гарвановочерни, а меките ѝ къдри се спускат нежно до раменете. Очите ѝ са сини, но такова синьо аз не съм виждал никога, и са невероятно бистри и искрящи. Тя има лунички, милорд. – Фленаган спря, за да си поеме дъх и продължи. – Тя наистина е прекрасна.

Колин не обърна особено внимание на думите му. Точно щеше да удари с юмрук един от непознатите, изпречили се на пътя му, и сетне да ги изхвърли на улицата, когато Фленаган слезе тичешком по стълбите и

му обясни, че двамата мъже са изпратени от херцог Уилямшиър. Колин пусна по-едрия от двамата телохранители и сега наново подреждаше документите, които държеше, търсейки отчета на съдружника си. Надяваше се, че не го е забравил в офиса си, тъй като трябваше да запише числата в счетоводните книги преди да си легне. Колин беше в отвратително настроение и малко разочарован от намесата на прислужника.

Един хубав пердах би му помогнал да се отърве от притесненията си. Най-сетне намери липсващия лист, но точно в този момент Фленаган отново забърбори.

– Принцеса Алесандра е слаба и все пак не можех да не забележа колко добре е оформена фигурата ѝ.

– Достатъчно – нареди Колин с мек, но все пак заповеднически тон.

Икономът веднага спря хвалебствията си за положителните качества на принцеса Алесандра. Унилото му изражение издаваше разочарованието му. Та той още не е казал всичко. Знаеше, че би могъл да говори поне още двадесет минути. Ами да, дори не беше споменал за усмивката ѝ или за царствения начин, по който си държеше...

– Добре, Фленаган – рече Колин, прекъсвайки мислите на прислужника си. – Нека се опитаме да разплетем тая история. Значи принцесата просто е решила да отседне у нас? Така ли?

– Да, милорд.

– Защо?

– Защо какво, милорд? Колин въздъхна.

– Защо предполагаш, че...

– Не е моя работа да предполагам – прекъсна го Фленаган.

– О, и откога?

Фленаган се усмихна, сякаш току-що са му направили комплимент.

Колин се прозина. О, Боже, колко уморен се чувствуваше той. Не му беше до приказки тая вечер. Беше изтощен от дългите часове работа над счетоводните книги. Чувствуваше се потиснат и объркан, защото проклетите числа не му осигуряваха добра печалба, нито пък му помагаша в съсипващата борба срещу конкуренцията. Струваше му се, че почти всеки ден изниква по една нова параходна компания.

Към финансовите неприятности се прибавяха и непоносимите му болки. Левият му крак, пострадал при злополука в морето преди няколко години, туптеше болезнено и му се искаше само да се отпусне в леглото с едно горещо бренди.

Но той нямаше намерение да се поддаде на умората. Чакаше го толкова много работа. Той хвърли пелерината си на Фленаган, пхна

бастуна в поставката за чадъри и остави документите, които носеше, на малката масичка.

– Бихте ли искали да ви донеса нещо за пиене, милорд?

– Ще пийна едно бренди в кабинета. Защо ме наричаш милорд?

Разрешил съм ти да ми викаш Колин.

– Но това беше преди.

– Преди какво?

– Преди у нас да се настани една истинска принцеса – обясни Фленаган. – Не е редно да те наричам Колин. Мога ли да се обръщам към вас със „сър Холбрук“?

Колин избухна в смях. Фленаган му изглеждаше важен и надут. В държанието си приличаше на иконома на брат му, Стърнс и нищо чудно. Стърнс беше чичо на Фленаган и тъкмо той го беше препоръчал на работа в домакинството на Колин.

– Ставаш безцеремонен като чичо си – отбеляза Колин.

– Много мило от ваша страна, милорд.

Колин отново се засмя и поклати глава.

– Нека да продължим разговора си за принцесата. Защо е отседнала тук?

– Не ми каза, а и аз си помислих, че не е прилично да я питам.

– И ти просто я покани вътре?

– Тя донесе писмо от баща ви.

Най-последно бяха стигнали до края на загадката.

– Къде е писмото?

– Оставих го в салона... дали пък не беше в трапезарията?

– Иди да го намериш – нареди Колин. – Може би от него ще разберам защо принцесата е придружена от тия двама главорези.

– Те са нейни телохранители, милорд – опита се да я защити Фленаган. – Вашият баща ги е изпратил с нея. Една принцеса не би пътувала с разбойници.

В страхопочитанието си към принцесата, лицето на Фленаган бе добило почти комично изражение. Очевидно Алесандра беше замаяла главата на впечатлителния прислужник.

Той се втурни тичешком към салона, за да потърси писмото. Колин изгаси свещите на масата, взе книгата си и се запъти към стълбите. Най-последно бе разбрал причината за пристигането на принцеса Алесандра. Естествено всичко бе планирано от баща му, чийто усилия за сватосване ставаха все по-агресивни, но Колин нямаше намерение да участва в поредната му игра.

Беше наполовина изкачил стълбите, когато я забеляза. Добре, че беше парапета да го спаси от унизителното положение. Колин беше убеден, че ако не се беше хванал здраво за него, щеше да падне назад.

Не, Фленаган не беше преувеличил. Тя наистина изглеждаше като принцеса, и то красива. Косата ѝ се спускаше нежно до раменете и наистина беше гарвановочерна. Беше облечена в бяло и о, Боже, на пръв поглед тя сякаш беше видение, изпратено от боговете, за да подложат на изпитание неговата издръжливост.

Той не можа да преодолее изпитанието и въпреки голямото усилие, което положи, се чувствуваше неспособен да се овладее. Този път баща му беше надминал себе си. Колин ще трябва да го поздрави за последния му избор – след като я отпрати, разбира се. Те стояха, вперили поглед един в друг минута, дълга като вечност. Тя чакаше той пръв да я заговори, а той чакаше тя да обясни причината за присъствието си в неговия дом. Алесандра не издържа и наруши мълчанието. Тя пристъпи напред и застана до най-горното стъпало, сведе глава и прошепна:

– Добър вечер, Колин. Радвам се да те видя отново.

Гласът ѝ беше удивително привлекателен. Колин се опита да се съсредоточи върху думите ѝ. Беше невероятно трудно.

– Отново? – попита той. О, Боже, колко дрезгав беше гласът му.

– Да, виждали сме се, когато бях съвсем малка. Ти ме наричаше „зверчето“.

Тази подробност го накара да се усмихне неохотно. Той нямаше никакви спомени от подобна среща.

– А ти наистина ли беше зверче?

– О, да. Казаха ми, че съм те ритнала – и то няколко пъти – но това беше много, много отдавна. Вече съм достатъчно голяма и мисля, че сега прякорът е неподходящ. Не съм удряла никого от години.

Колин се облегна на парапета така, че да премести тежестта от болния си крак.

– Къде сме се срещали?

– В дома на баща ти в провинцията. Заедно с родителите ми бяхме на гости, а ти се беше върнал от Оксфорд. Брат ти току-що се беше дипломирал.

Колин не помнеше нищо, но това не го учуди. Родителите му непрекъснато посрещаха гости, на които той почти не обръщаше внимание. Баща му беше прекалено добър и милозлив човек и в дома му обикновено идваха хора, изпаднали в беда, които търсеха помощта му.

Скръстила скромно ръце, тя изглеждаше много спокойна. И все пак

Колин забеляза побелелите ѝ пръсти, които очевидно стискаше или от страх, или от притеснение. Не беше толкова хладнокръвна, колкото ѝ се искаше и той веднага усети уязвимостта ѝ. И като се помъчи да намери начин да я успокои попита:

– Къде са родителите ти сега?

– Баща ми почина, когато бях на единадесет години, а майка ми умря на следващото лято. Сър, ще ми разрешите ли да ви помогна да съберете книгата си? – смени темата тя.

– Какви книжа?

Алесандра се усмихна очарователно.

– Тези, които изпуснахте.

Той погледна надолу и видя разпилените документи по стълбите. Почувствува се като пълен глупак, застанал там с ръка във въздуха. Колин се усмихна на собствената си разсеяност. „Не съм по-различен от Фленаган – помисли си той, – но той поне има приемливо извинение за глупавото си държание, защото е млад, неопитен и има още какво да научи.“

Но с Колин нещата стояха другояче. Той беше доста по-възрастен от прислужника си и по години, и по опит. Успокои се с мисълта, че тази вечер беше преуморен и сигурно това е причината да се държи като глупак.

Но тя наистина е дяволски красива. Той въздъхна дълбоко.

– Ще събера книгата по-късно – рече той и попита безцеремонно. – Защо всъщност си тук, принцесо?

– Брат ти и жена му са болни. Аз трябваше да отседна у тях, но в последния момент се почувствувах неразположени и ми беше наредено да дойда тук, докато те оздравеят.

– Кой ти нареди?

– Баща ти.

– И какво го е накарало да постъпи така?

– Той е мой настойник, Колин.

При тази новина, Колин не можа да скрие изненадата си. Баща му не беше споменавал, че има повереница, макар Колин да съзнаваше, че това не му влиза в работата. Баща му си имаше адвокат и рядко се доверяваше на синовете си.

– Да не би да си дошла в Лондон за сезона?

– Не – отвърна тя, – но очаквам с нетърпение да посетя някои от приемите и се надявам да разгледам забележителностите.

Любопитството на Колин се усили. Той пристъпи още една крачка

към нея.

– Наистина не исках да те притеснявам – продължи тя. – Предложих да наема собствена къща или да отида в тази на родителите ти, но баща ти не искаше и да чуе за това. Каза ми, че не е съгласен. – Тя въздъхна дълбоко. – Опитих се да го убедя, но не можах да го придумам.

Милостиви Боже, каква чаровна усмивка, и заразителна при това. Той се улови, че ѝ се усмива.

– Никой не е в състояние да надприказва баща ми – съгласи се той. – Ти все още не си ми казала защо си тук.

– Не съм ли? Много е сложно. Преди не беше необходимо да идвам в Лондон, но сега...

Той поклати глава.

– Непълните обяснения ме вбесяват. Аз съм изключително пряк – черта, която съм наследил от баща си, или поне така са ми казали. Възхищавам се пред честността, защото е рядко качество и докато си гостенка в моя дом бих оценил искрените отношения. Съгласна ли си?

– Да, разбира се.

Тя отново стисна ръце. Трябва да се е уплашила. Вероятно се е държал като грубиян. Само Бог знае, че се чувствава такъв. Съжаляваше, че тя се страхува от него, но все пак беше доволен, защото в крайна сметка успя да се наложи. Тя не възрази срещу неговото условие и не се опита да се преструва на свенлива. Той ненавиждаше фалшивата свенливост в жените.

С пресилено благ тон попита:

– Имаш ли нещо против, ако те помоля да ми отговориш на няколко въпроса?

– Не, разбира се. Какво би искал да узнаеш?

– Защо са ти телохранители? Сега след като си вече тук, не трябва ли да ги освободиш? Или си решила, че мога да ти откажа гостоприемството си?

Тя отговори на последния въпрос.

– Никога не съм си мислила, че ще откажете да ме приютите, сър. Баща ви ме увери, че ще бъдете благосклонен към мен. Фленаган ви предаде писмото. Баща ви също настоя да задържа охраната. Реймънд и Стефан са наети от игуменката на манастира, където живеех, за да ме придружат до Англия, а вашият баща настоя да ги задържа. Те нямат семейства, които да им липсват, а и са много добре платени. Не трябва да се безпокоите за тях.

Тя успя да съдържи раздразнението си. Тя изглеждаше толкова

искрена в този момент.

– Аз не се безпокоя за тях – отвърна той и се ухили. Поклати глава и продължи: – Знаеш ли, трудно е човек да изкопчи отговор от теб.

Тя кимна в знак на съгласие.

– Същото ми казваше и игуменката. Тя считаше това за един от най-големите ми недостатъци. Съжалявам, ако ви обърквам, сър, наистина съжалявам.

– Алесандра, зад всичко това стои баща ми, нали? Той те изпрати тук.

– И да, и не.

Тя бързо вдигна глава преди той да се намръщи.

– Не си мисли, че те лъжа. Баща ти ме изпрати тук, но след като разбра, че Кейн и жена му са болни. Не вярвам да е кроил някакви планове. Всъщност родителите ти искаха да остана при тях, докато се възстановят напълно, за да ме придружат до Лондон. И сигурно щеше да стане така, ако не си бях уредила вече срещите.

Думите ѝ звучаха правдоподобно, но Колин все още си мислеше с насмешка, че баща му има пръст в цялата тази история. Само преди седмица го беше видял в клуба и тогава той изглеждаше напълно здрав. Колин си припомни и неизбежния спор. Баща му уж случайно беше подхванал темата за женитба и сетне безмилостно беше започнал да натяква на Колин, че е време да се ожени. Колин се правеше, че го слуша и щом баща му свърши, той му заяви, че е решил твърдо да живее сам.

Алесандра нямаше представа какви мисли се въртят главата на Колин, но начумереното му лице я караше да се чувства неспокойна. Очевидно беше подозрителен човек. „Красив е – мислеше си тя – с тази гъста кестенява коса и зелени очи, които проблясват всеки път щом се усмихне. А малката му трапчинка на лявата страна е очарователна. Но когато се намръщи, изражението му става жестоко. Той е по-страшен дори от игуменката.“ А за Алесандра това беше впечатляващо качество. Тя не издържа и наруши мълчанието.

– Баща ти смяташе да говори с теб за необичайните обстоятелства, в които съм изпаднала – прошепна тя. – Той имаше намерение да бъде съвсем пряк с теб.

– Когато се опре до баща ми и неговите планове, не може да се разчита на голяма откровеност.

Тя изпъна рамене и се обърна сърдито към него.

– Баща ти е един от най-почтените хора, които имам удоволствието да познавам. Той е изключително мил с мен и прие присърце моите

интереси.

Беше истински ядосана докато произнасяше думите.

– Няма нужда да го защитаваш така пламенно пред мен. Аз знам, че е почтен човек. Това е една от стотиците причини, поради които го обичам – ухили се Колин.

Тя се отпусна и продължи:

– Щастлив си, че имаш такъв прекрасен баща.

– А ти беше ли щастлива?

– О, да. Баща ми беше чудесен човек.

Тя отстъпи назад, когато Колин изкачи и останалите стъпала. Блъсна се в стената, сетне се обърна и бавно тръгна към стаята си.

Колин скръсти ръце зад гърба си и закрачи след нея. Прав беше Фленаган. Той наистина беше много по-висок от нея. Вероятно ръста му я плашеше.

– Не трябва да се страхуваш от мен.

Тя спря и вдигна поглед към него.

– Да се страхувам? Защо си мислиш, че се страхувам? – попита тя недоверчиво.

Колин сви рамене.

– Отдръпна се назад много бързо, когато се изкачих на площадката. – Той не спомена за страха, който съзря в очите ѝ, нито за това как стискахе силно ръцете си. Щом тя претендираше, че не се страхува, той щеше да поддържа това впечатление.

– Всъщност... не се боя чак толкова много. Просто не съм свикнала да стоя по нощница и халат пред чужд човек. Истината е, Колин, че тук се чувствавам в безопасност. Това е приятно усещане. Напоследък съм малко нервна.

Тя се изчерви, притеснена от признанието си.

– И защо си нервна?

Вместо да отговори на въпроса му, тя смени темата.

– Искаш ли да знаеш защо дойдох в Лондон?

Той почти се разсмя. Не положи ли той достатъчно усилия, за да разбере точно това през последните десет минути?

– Ако ти искаш.

– Всъщност има две причини за моето пристигане – започна тя. – И двете са от съществено значение за мен. Първата се отнася до загадката, която трябва да разреши. Преди повече от година се запознах с една млада жена на име Виктория Пери. Тя беше отседнала в манастира за кратко време. Пътувала из Австрия заедно със семейството си, но се

разболяла много сериозно. Монахините в манастира бяха известни с добрите си медицински умения и щом като се наложи Виктория да се лекува, семейството ѝ спокойно я остави там, докато оздравее. Сприятелихме се бързо и след като се завърна в Англия, тя ми пишеше поне веднъж в месеца. Жалко, че не запазих писмата ѝ, защото в тях тя споменахаше за някакъв таен обожател. Всичко това ѝ се струваше много романтично.

– Пери... къде съм чувал това име? – промърмори на глас Колин.

– Не знам, сър.

– Не трябваше да те прекъсвам. Моля те, продължавай.

Тя кимна с глава.

– Последното писмо, което получих, носеше дата 1 септември. Веднага ѝ отговорих, но не получих повече никакво известие от нея. Когато пристигнах в дома на баща ти, му казах, че смятам да изпратя съобщение на Виктория и да я помоля да ме приеме. Искях да ми разкаже за последните си преживявания. Виктория водеше такъв вълнуващ живот и аз се наслаждавах на писмата ѝ.

– И получи ли покана?

– Не. – Алесандра спря и погледна Колин в очите. – Баща ти ми разказа за скандала. Смятат, че Виктория е избягала с някакъв мъж с пониско обществено положение и са се оженили в Гретна Грийн. Можеш ли да си представиш такава история? Но семейството ѝ вярва на това и се е отрекло от нея.

– Сега си спомням. И аз чух за скандала.

– Но това не е вярно.

Той усети яростния тон в гласа ѝ и повдигна едната си вежда въпросително.

– Нима?

– Сигурна съм, Колин – рече тя. – Имам правилна преценка за хората и те уверявам, че Виктория не е избягала. Тя просто не е такъв тип. Ще открия какво се е случило с нея. Може би има нужда от помощта ми. Утре ще изпратя бележка на брат ѝ, Нийл, и ще го помоля да ме приеме.

– Не мисля, че семейството ще иска да се изкара отново наяве лекомислието на дъщеря им.

– Ще бъде възможно най-дискретна.

Гласът ѝ трептеше от искреност. Тя беше наистина трогателна и тъй дяволски красива, че му беше трудно да се заслуша в думите ѝ. Очите ѝ го омагьосваха.

Случайно забеляза, че ръката ѝ беше върху дръжката на стаята му. Уханието ѝ го подлудяваше. Колин веднага отстъпи назад и застана на разстояние от нея.

– Имате ли нещо против да спя в леглото ви?

– Не знаех, че си настанена там.

– Утре Фленаган ще премести багажа ми в съседната спалня. Той мислеше, че няма да се приберете тази вечер. Ставаше въпрос само за една нощ, сър. Но сега, след като има време да се застеле леглото в съседната спалня, с удоволствие ще се преместя.

– Утре ще разменим стаите.

– Благодаря ви, много сте мил с мен.

Колин едва сега забеляза сенките под очите ѝ.

Момичето беше изтощено, а той я измъчваше с въпросите си и не ѝ позволяваше да си легне.

– Имаш нужда от почивка, Алесандра. Вече е много късно.

Тя кимна и отвори вратата на неговата спалня.

– Лека нощ, Колин. Благодаря ти за гостоприемството.

– Не мога да обърна гръб на една принцеса, когато е изпаднала в беда – отвърна той.

– Моля? – Тя нямаше и най-малка представа какво целеше той с тая забележка. Как му е дошло на ум, че тя е в беда?

– Алесандра, каква е другата причина за идването ти в Лондон?

Тя се смути от въпроса му. Той реши, че вероятно втората причина не е особено важна.

– Просто изгарях от любопитство – призна той и сви рамене. – Ти спомена, че причините са две и се питах... няма значение. Отивай да спиш. Ще се видим сутринта. Приятни сънища, принцесо.

– Сега си спомних другата причина – рече тя бързо.

– Да? – И той се обърна към нея.

– Искаш ли да я чуеш?

– Разбира се.

Тя го гледаше втренчено. Колебанието и уязвимостта ѝ бяха очевидни. Измина една дълга минута преди да проговори.

– Искаш ли да бъда откровена с теб?

– Естествено – кимна той.

– Много добре. Баща ти предложи да не ти се доверявам, но тъй като ти настояваш да знаеш, а аз ти обещах да бъда искрена...

– Да?

– Дойдох в Лондон, за да се омъжа за теб.

* * *

Неочаквано той отново почувствува глад. Странно, желанието му винаги се появяваше изведнъж. Винаги липсваше предупреждение. Не беше мислил за преследване от доста време, но сега, в този среднощен час, докато стоеше до вратата на библиотеката на сър Джонс-тън и слушаше последните клюки за принц регента, пиейки бренди заедно с още няколко благородници, той бе почти непреодолимо завладян от потребността си.

Усецаше как силите го напускат. Погледът му гореше. Стомахът му болезнено се свиваше. Той се чувствуваше празен, много празен.

Той трябваше да удовлетвори глада си отново.

Глава 3

Алесандра не можа да спи много през остатъка от нощта. Изражението, изписано върху лицето на Колин, когато разбра втората причина за пристигането ѝ в Лондон, я накара да затаи дъх. О, Боже, той беше бесен. Колкото и да се опитваше, тя не успя да заличи гнева му от съзнанието си дълго преди да заспи. „Край на честността“ – каза си тя. Откровеността въобще не ѝ беше помогнала. По-добре да си беше мълчала. Алесандра въздъхна шумно. Не трябваше да му каже истината. Майка Фелисити ѝ беше втълпила, че не е почтено да се лъже.

Мислите ѝ незабавно се върнаха към яростното изражение на Колин. Как е възможно един човек с такава очарователна трапчинка, да има толкова студени очи?

Когато го предизвикаш, явно Колин можеше да стане опасен. Жалко, че баща му не беше я предупредил за тази негова черта. В противен случай нямаше да изпадне в такова неловко положение и да вбеси Колин.

Ужасяваше се от предстоящата среща с него. Облече се бавно. Валена ѝ помагаше. Прислужницата бърбореше непрекъснато докато срезваше косата ѝ. Искаше да узнае всички подробности от дневната програма на принцесата. Дали ще излиза, дали желае Валена да я придружи? Алесандра търпеливо отговори на въпросите ѝ.

– Може би ще се наложи да се преместим в друго жилище – отбеляза тя. – Ще ти кажа какви са плановете ми веднага щом ги обмисля, Валена.

Прислужницата тъкмо свърши със закопчаването на великолепната синя рокля на господарката си и на вратата се почука. Фленаган помоли принцесата да слезе при господаря в салона колкото се може по-скоро. Алесандра реши, че не би било прилично да го кара да чака. Нямаше време да силете косата си, а и не ѝ се занимаваше с това. Тя не бе имала прислужница в манастира и намираше тази формалност за абсолютно безсмислена. Беше се научила да върши всичко сама.

Освободи Валена, каза на Фленаган, че ще бъде долу след минута и се запъти към куфарчето си. Извади бележника, който ѝ беше дал настойникът ѝ, сresa косата си тъй, че да падне върху раменете и излезе от стаята. Беше готова за битка.

Колин я чакаше в салона. Стоеше пред камината, с лице към

вратата и със скръстени отзад ръце. Тя с облекчение забеляза, че ядът му беше преминал и по лицето му се четеше само леко раздразнение.

Стоеше на прага и чакаше да я покани, но той не помръдваше от мястото си, втренчил безмълвен поглед в нея. „Вероятно се опитва да овладее мислите си – каза си тя – или пък гнева си.“ Усети, че се изчервява под критичния му поглед, сетне осъзна, че тя го изучава по същия безцеремонен начин. Такъв мъж не се забравя лесно. Беше изключително привлекателен, със силно и добре сложено тяло. Носеше бежови кожени бричове, излъскани кафяви ботуши и ослепително бяла риза. Тя реши, че начинът му на обличане издава същността на характера му. Горе при врата ризата му беше разкопчана и, слава Богу, не носеше една от ония ужасни колосани яки. Явно Колин беше бунтар в общество на консерватори. Дългата му коса стигаше поне до раменете – съвсем не по модата – но Алесандра не можеше да отгатне истинската ѝ дължина тъй като беше прихваната отзад с кожена връв. Колин определено имаше вид на независим човек. Висок, с широки рамене и мускулести бедра, той ѝ напомняше на един от ония страшни мъже по границата, често рисувани по страниците на ежедневниците. Колин беше невероятно красив и... недостъпен. Единствено топлата му усмивка го правеше по-приятелен.

Но сега Колин не се усмихваше.

– Влез и седни, Алесандра. Трябва да поговорим.

– Разбира се – с готовност рече тя.

Фленаган неочаквано се появи до нея. Прихвана я за лакътя с намерението да ѝ помогне да прекоси стаята.

– Не е необходимо, Фленаган – извика Колин. – Алесандра няма нужда от помощ.

– Но тя е принцеса – припомни Фленаган. – Трябва да ѝ отдадем заслуженото.

С поглед Колин нареди на иконома да престане със забележките си. Фленаган неохотно пусна Алесандра. Изглеждаше съкрушен. Алесандра веднага се опита да го успокои като го похвали:

– Ти си много мил човек, Фленаган.

Прислужникът тутакси я хвана пак за лакътя и тя му позволи да я заведе да обшитото с брокат канапе. Фленаган коленичи да ѝ оправи роклята, но тя не му позволи.

– Имате ли нужда от нещо друго, принцесо? – попита той. – Готвачът ще приготви закуската ви само след няколко минути. Искате ли чаша шоколад докато чакате?

– Не, благодаря ти. Ще бъдеш ли достатъчно добър да ми донесеш писалка и мастило?

Фленаган изскочи от салона, за да се погрижи за поръчката.

– Учудвам се, че падна на колене – изръмжа Колин.

Думите му я накараха да се усмихне.

– Имаш късмет с такъв сърдечен прислужник, Колин.

Той се въздържа от отговор. Фленаган нахълта в стаята с нещата, които Алесандра му беше поръчала. Той постави писалката и мастилницата на една малка масичка, сетне вдигна масичката и я премести до принцесата. Тя му поблагодари и тази малка проява на внимание го накара да се изчерви от удоволствие.

– Затвори вратата след себе си, Фленаган – заповяда Колин. – Не искам никой да ни притеснява.

Тонът му издаваше раздразнение. Алесандра леко въздъхна. Колин не беше лесен характер. Тя насочи цялото си внимание към домакина.

– Причиних ти неприятности. Наистина съжалявам...

Той не я остави да довърши извинението си.

– Ни най – малко.

Ако беше сама, Алесандра би се засмяла. Колин си беше разтревожен, и то доста.

Беше стиснал зъби и ако това не е израз на истинските му чувства, то тогава кое ли ще бъде?

– Добре – съгласи се тя само, за да му угоди.

– Въпреки това – започна той с отсечен глас – мисля, че можем да обсъдим някои уместни въпроси сега. Защо, за Бога, си помисли, че бих могъл да се оженя за теб?

– Баща ти каза, че ще го направиш.

Той дори не се и опита да скрие яда си.

– Аз съм зрял човек, Алесандра, и сам вземам решенията си.

– Естествено, Колин, но ти винаги ще бъдеш негов син. Твой дълг е да постъпваш така, както смята той за добре. Синовете трябва да се подчиняват на бащите си, независимо от възрастта си.

– Това е абсурдно.

Тя елегантно сви рамене. Колин търпеливо продължи:

– Не знам каква сделка сте сключили с баща ми, и съжалявам ако той е дал някакви обещания от мое име, но искам да ти е ясно, че аз няма да се оженя за теб.

Тя сведе поглед към бележника в ръката си.

– Добре – отвърна примирено.

Бързото съгласие и безстрастния ѝ тон пробуди в него съмнения.

– И не ми се сърдиш, че ти отказах?

– Не, в никакъв случай.

Тя вдигна поглед и се усмихна. Колин изглеждаше объркан.

– Разочарована съм – призна тя. – Но не ти се сърдя. Едва те познавам. Би било неразумно да се ядосам.

– Така е – съгласи се той. – Не ме познаваш, но защо тогава искаш да се омъжиш за мен?

– Вече ви обясних, сър. Баща ви ми нареди да се омъжа за вас.

– Алесандра, бих искал да разбереш...

Тя не го остави да довърши.

– Приемам решението ви, сър.

Той се усмихна пресилено. Принцеса Алесандра изглеждаше толкова нещастна.

– Сигурен съм, че ще намериш подходящ съпруг. Ти си много красива, принцесо.

Тя сви рамене. Очевидно комплиментът му не ѝ направи особено впечатление.

– Представям си колко ти е било трудно да ме помолиш – започна той.

Тя изпъна рамене.

– Не съм ви молила. Просто ви обясних каква е главната цел на баща ви.

– Главната цел?

Сякаш всеки момент той щеше да избухне в смях. Тя усети как се изчерви от притеснение.

– Не ми се подигравайте, сър. Този разговор е достатъчно мъчителен и без друго за мен.

Колин поклати глава.

– Не ти се подигравам – каза той с нежен глас. – Знам, че ти е трудно. Ще накарам баща ми до отговаря за неловкото положение, в което ни постави и двамата. Той явно няма скоро да се откаже от намерението си да ми търси жена.

– Той предложи да не ти споменавам нищо за женитба. Според него тази дума те вбесява. Той искаше да ти дам време да ме опознаеш преди да ти обясни за какво става въпрос. Мислеше... мислеше, че ти може да ме харесаш.

– Виж, аз вече те харесвам. Но сега не ми е до женитба. По моя план, след пет години, финансовото ми положение ще укрепне и едва

тогава ще имам възможност да се ожения.

– Майка Фелисити би те харесала, Колин – обади се Алесандра. – Тя обича строго определените планове, защото смята, че без тях животът е хаос.

– Колко време си живяла в манастира – попита нетърпеливо той, за да смени темата.

– Доста. Съжалявам, Колин, но не мога да те чакам. Наистина трябва да се ожения веднага. Жалко – добави тя с въздишка – мислех, че от теб ще излезе добър съпруг.

– Откъде знаеш?

– Баща ти ми каза.

Той не успя да сдържи смеха си. О, Боже, тя е толкова невинна. Забеляза, че от притеснение мачка бележника в ръцете си и веднага престана да се смее.

Стига толкова. Тя беше достатъчно смутена и с насмешливото си отношение той я поставяше в още по-неловко положение.

– Ще говоря с баща си и ще ти спестя това мъчение – обеща Колин. – Знам, че той е втълпил тия идеи в главата ти. Той може да бъде много убедителен, нали?

Алесандра мълчеше и гледаше в скута си. Колин изведнъж се почувства истински мерзавец за това, че я беше разочаровал. „По дяволите – каза си той – нищо не разбирам“.

– Алесандра, тази сделка между теб и баща ми сигурно включва някаква печалба. Каква е тя?

Той тихо подсвирна след като тя му каза точната сума. Облегна се на полицата на камината и поклати глава. Сега вече беше наистина ядосан на баща си.

– В такъв случай ти няма да бъдеш разочарована. Ако ти е обещал цяло състояние, ще трябва да плати. Ти изпълни своята част от сделката...

Тя вдигна ръка, за да го накара да млъкне, като жестът ѝ несъзнателно наподобяваше този на игуменката.

Колин неволно се подчини.

– Не ме разбрахте правилно, сър. Баща ви нищо не ми е обещал. Обещанието е мое. Той не искаше да приеме условието ми и всъщност беше ужасен, че имам намерение да платя, за да си намеря съпруг.

Колин отново се разсмя. Беше сигурен, че тя му се подиграва.

– Не е никак смешно, Колин. До три седмици трябва да се омъжа и баща ти просто ми помага. В крайна сметка, той ми е настойник.

Колин изпита нужда да седне. Отиде до кожения стол срещу канапето и се тръшна на него.

– Трябва да се омъжиш до три седмици?

– Да – отговори тя, – и точно затова помолих баща ти да ми помогне.

– Алесандра...

Тя размаха бележника.

– Помолих го да направи списък.

– Какъв списък?

– С подходящи кандидати.

– И?

– Каза ми да се омъжа за теб.

Колин се наведе напред, опря лакти на коленете си и я погледна навъсено.

– Слушай внимателно – каза със заповеднически тон – нямам намерение да се жена за теб.

Тя грабна писалката, потопа я в мастилницата и задраска нещо в горния край на страницата в бележника.

– Какво правиш?

– Зачеркнах името ти.

– Къде?

Раздразнението ѝ беше явно.

– В списъка. Случайно да познаваш граф Тепелтън?

– Да, познавам го.

– А дали е почтен?

– Не, по дяволите – измърмори той. – Истински мошеник. Пропиля зестрата на сестра си, за да плати дълговете си на комар и въпреки това продължава всяка вечер да се мотае около масите за хазарт.

Алесандра тутакси потопа писалката в мастилницата и зачеркна второто име в списъка си.

– Странно, че баща ти нищо не знаеше за порока на графа.

– Татко не ходи вече в клубовете.

– Това обяснява нещата – рече тя. – Ей Богу, оказа се по-трудно, отколкото очаквах.

– Алесандра, защо бързаш да се омъжиш?

Тя държеше писалката във въздуха.

– Моля? – попита, изцяло съсредоточена в бележника си.

Той повтори въпроса си.

– Каза ми, че трябва да си намериш съпруг до три седмици. Чудя се

защо.

– Заради църквата – обясни тя. – Колин, а какво мислиш за маркиз Таунсенд. Той има ли някакви ужасни пороци?

Търпението му се изпари.

– Остави този списък, Алесандра, и отговори на въпросите ми. Какво общо, за Бога, има църквата с...

– Майка ти вече е ангажирала ден за църквата – прекъсна го тя. – Освен това е уредила всички формалности. Тя е прекрасна жена, Колин, и е толкова организирана. Сватбата ще бъде чудесна. Надявам се, че ще дойдеш. За разочарование на родителите ти, предпочетох сватбеното тържество да бъде в съвсем тесен кръг.

Колин се чудеше дали баща му осъзнава, че това момиче не е с ума си.

– Нека да изясним нещата – започна той. – Ти си се заела с приготовленията без да знаеш за кого ще се...

– Не съм уреждала нищо – прекъсна го тя. – Вече ти казах, че майка ти се погрижи за всичко.

– Не си ли тръгнала в погрешна посока? Обикновено, първо се намира младоженеца, Алесандра.

– Така е, но обстоятелствата са необичайни. Просто час по-скоро трябва да се омъжа.

– Защо?

– Моля те, не ме мисли за невъзпитана, но тъй като ти не искаш да се ожениш за мен, по-добре е да не ти казвам нищо повече. Ще съм ти благодарна обаче ако ми помогнеш.

Колин нямаше никакво намерение да остави нещата така. Трябваше да открие истинската причина за прибързаната ѝ женитба, и то най-късно до края на деня.

Беше решил сега да действа хитро, а по-късно да поиска пак отговор на въпроса си.

– С удоволствие ще ти помогна – рече той. – Какво точно те интересува?

– Би ли ми казал имената на петима, или по-скоро шестима, подходящи кандидати? Ще се срещна с тях тази седмица. До следващия понеделник трябва да се спра на един от тях.

Той усети, че е притеснена и попита с благ тон:

– Какви са изискванията ти?

– Първо, трябва да бъде почтен. Второ, трябва да има титла. Баща ми ще се обърне в гроба, ако не се ожени за благородник.

– Аз нямам титла – напомни той.

– Но имаш рицарско звание. Това е достатъчно.

Той се изсмя.

– Забравяш най-важното условие. Трябва да е богат.

Тя го погледна намръщено.

– Мисля, че ти току-що ми нанесе тежка обида – заяви тя. – Но тъй като въобще не ме познаваш, ще ти простя циничното отношение.

– Алесандра, повечето от жените, които търсят съпрузи, искат да водят охолан живот – възрази той.

– За мен богатството не е от значение. Ти си беден като църковна мишка и аз все пак исках да се омъжа за теб, нали?

Той се ядоса на откровените ѝ думи.

– Откъде знаеш дали съм беден или богат?

– Баща ти ми каза. Знаеш ли, Колин, когато се намръщиш ми приличаш на дракон. Преди наричах майка Фелисити дракон, въпреки че бях достатъчно страхлива, за да ѝ го кажа в лицето. Като се навъсиш, изражението ти става толкова свирепо, че този прякор наистина ти приляга.

Колин нямаше намерение да се примири нито с подигравките ѝ, нито с желанието ѝ да промени темата на разговор.

– Какво друго изискване имаш към бъдещия си съпруг?

Тя се поколеба и отговори:

– Не искам да ми досажда. Не трябва да ходи по петите ми.

Той се засмя, но като видя изражението на лицето ѝ, веднага съжали за реакцията си. По дяволите, беше наранил чувствата ѝ. Очите ѝ се насълзиха.

– Аз също не бих искал съпруга, която да ми досажда – призна той, като се надяваше, че по този начин ще облекчи болката ѝ от обидата.

– Не те ли привличат богатите жени? – попита тя, без да вдигне поглед към него.

– Не, още преди време реших, че сам ще печеля парите си, без никаква странична помощ, и смятам наистина да удържа на обещанието си. Брат ми предложи на мен и съдружника ми заем, както между впрочем направи и баща ми.

– Но ти им отказа – намеси се тя. – Според баща ти, ти си прекалено независим.

Колин отклони темата.

– Съпругът ти ще споделя ли твоето легло?

Тя не отговори и отново взе писалката.

– Моля те, кажи няколко имена.

– Не.

– Но ти обеща да ми помогнеш.

– Това беше преди да разбере, че ума ти не е на мястото си.

Тя остави писалката и се изправи.

– Извини ме, моля те.

– Къде отиваш?

– Да си приготвя багажа.

Той я настигна на вратата, сграбчи я за ръката и я обърна към себе си. По дяволите, тя наистина беше разстроена. Мразеше сълзите в очите ѝ, особено след като знаеше, че той е причината за нейното страдание.

– Ще останеш тук докато реша какво да правя с теб – рече грубо той.

– Аз определям бъдещето си, Колин, не ти. Пусни ме. Няма да остана тук, щом съм нежелана.

– Никъде няма да ходиш.

Погледна я заплашително, но напразно. Тя не беше от страхливите. Устоя на погледа му и отвърна предизвикателно:

– Нали не ме искаш?

– О, напротив – усмихна се Колин. – Просто нямам желание да се женя за теб. Аз съм напълно откровен и от руменината по страните ти разбирам, че съм те смутил. Ти си прекалена млада и невинна, за да участваш в тази абсурдна игра. Нека баща ми...

– Баща ти е много болен и не може да ми помогне – прекъсна го тя, като рязко освободи ръката си. – Има други, които ще се притекат на помощ, но това не те засяга.

Почувства се обиден, въпреки че не можеше да обясни защо.

– Тъй като баща ми е прекалено болен, за да се погрижи за теб, всичко се стоварва на моите плещи.

– Не е вярно – възрази тя. – Брат ти Кейн ще стане мой настойник.

– Но Кейн се разболя в подходящ момент, нали?

– Не мисля, че за болестта има подходящ момент, Колин.

Не искаше да спори с нея и се направи, че не е чул думите ѝ.

– И аз, като твой настойник през периода на тази семейна болест, имам право да реша къде и кога да ходиш. Не ме гледай тъй предизвикателно. Винаги постигам това, което искам. До вечерта ще узная причината за прибръзаната ти женитба.

Алесандра поклати глава. Той стисна здраво брадичката ѝ и я ощипа леко по носа.

– Май си много твърдоглава, а? Ще се прибера след няколко часа. Не мърдай оттук, Алесандра. Ще те открия където и да си.

Реймънд и Стефан чакаха във фойето. Колин мина покрай тях, но сетне се спря.

– Не й позволявайте да излиза – нареди той.

Реймънд веднага кимна в знак на съгласие.

– Но те са мои телохранители, Колин – извика Алесандра с разширени от гняв очи.

По дяволите, снизходителният му тон и това ощипване по носа я караше да се чувства като непослушно дете.

– Да, така е – съгласи се Колин, отвори вратата и се обърна към Алесандра – но се подчиняват на мен. Нали, момчета?

Реймънд и Стефан кимнаха одобрително. Тя се почувства засегната и почти на един дъх изрази мнението си за властните му методи.

Достойнство и благоприличие. Думите отекваха в съзнанието ѝ. Стори ѝ се, че майка Фелисити стои зад нея и наднича през рамото ѝ. Това беше абсурдно, разбира се, защото монахинята се намираше на мили разстояние оттук. И все пак нравоученията ѝ бяха пуснали дълбоки корени. Привидно спокойна, Алесандра кимна разбиращо и попита с тих и равен тон:

– Ще се бавиш ли, Колин?

Стори му се, че гласът ѝ е хрипкав и сякаш всеки момент щеше да се разкреши.

– Вероятно – усмихна се Колин. – Ще ти липсвам ли?

Алесандра отвърна на усмивката му и каза:

– Вероятно не.

Колин избухна в смях и затвори вратата.

Глава 4

Колин въобще не ѝ липсваше. Той се прибра вкъщи след вечеря. Алесандра беше доволна от отсъствието му, защото не искаше той да се меси, нещо, което очевидно щеше да стане.

Тя се зае с ангажиментите си и прекара остатъка от сутринта и целия следобед в посрещане на стари приятели на баща си, които един след друг идваха да изкажат почитанията си и да ѝ предложат помощта си по време на престоя ѝ в Лондон. Повечето от посетителите бяха благородници, но сред тях имаше и хора на изкуството, както и обикновени чиновници. Бащата на Алесандра се бе радвал на широк кръг от приятели. Беше известен с точната си преценка за хората – качество, което тя вярваше, че е наследила от него – и всичките му приятели изключително много ѝ допаднаха.

Матю Андрю Дрейсън пристигна последен. Възрастен, с голям корем, той беше доверения посредник на баща ѝ в Англия и все още управляваше известна част от авоарите на Алесандра. Повече от двадесет и три години Дрейсън се ползваше от изключителното право да подписва официалните документи в Лойд. Притежаваше невероятни качества като посредник. Беше етичен, но и много умен. Тъй като бащата на Алесандра бе починал, според указанията на родителите си, тя можеше да разчита на Дрейсън за съвети по финансовите въпроси. Алесандра покани Дрейсън за вечеря, сервирана от Фленаган и Валена. Всъщност прислужницата свърши по-голямата част от работата, докато Фленаган слушаше финансовата дискусия на масата. Той беше учуден, че една жена може да има такива обширни познания за пазара и реши да каже на господаря си всичко, каквото бе подочул.

За два часа Дрейсън даде най-различни препоръки, към които Алесандра се присъедини с едно собствено предложение и сделката приключи. Когато представяше документите в Лойд, посредникът използваше само инициалите на Алесандра, защото просто бе немислимо жена да инвестира в каквото и да е било предприятие. Дори и Дрейсън би се ужасил, ако разбере, че предложенията са дошли от самата нея, но тя се отнесе с разбиране към предразсъдъците му спрямо жените и си позволи хитростта да измисли някой си чичо Албърт, когото представи за стар семеен приятел. Тя обясни на Дрейсън, че чичо Албърт не ѝ е роднина, но тя е толкова привързана към него, че от години го счита за член

от семейството. За да бъде сигурна, че Дрейсън няма да предприеме издирване, тя добави, че Албърт е бил личен приятел на баща ѝ. Обяснението задоволи любопитството на Дрейсън. Той не се безпокоеше да получава инструкции от непознат човек. Все пак, на няколко пъти учудено коментира факта, че Албърт е позволил на Алесандра да се подписва със собствените си инициали като негов представител. Дрейсън изрази желание да се срещне с нейния почетен роднина, но Алесандра набързо му отговори, че напоследък чичо Албърт живее уединено и няма да допусне чужди хора в дома си. Откакто се е преместил в Англия, той смятал, че посещенията само нарушават спокойните му ежедневни занимания. Тъй като Дрейсън вземаше щедра комисионна за всяка поръчка, която представяше на застрахователните агенти, а срещата с чичо Албърт беше под въпрос, посредникът не намери за нужно да спори с принцесата. Щом като Албърт не желае да се срещнат, нека бъде така. Последното нещо, което Дрейсън искаше да направи, бе да отблъсне клиента си. Той реши, че Албърт е просто един ексцентричен човек.

След вечерята те се върнаха в салона, където Фленаган поднесе на Дрейсън чаша порто. Алесандра седна на канапето с лице към госта и изслуша няколко забавни истории за посредниците, които работеха на Лондонската борса. Как би искала да види с очите си залата, облицована в бляскаво дърво и местата, където агентите осъществяваха сделките си. Дрейсън ѝ разказа за един странен обичай, който водел началото си от 1710 година. Докато господата сърбали питиетата си в клубовете, един от келнерите се качвал на нещо, което много приличало на амвон и с ясен и силен глас прочитал вестниците. Тъй като не се допускаха жени на Лондонската борса, Алесандра трябваше да се задоволи само с представата за събитията, която успя да си изгради от думите на Дрейсън.

Колин се прибра вкъщи точно когато Дрейсън довършваше питието си. Той хвърли пелерината си на Фленаган и влезе в салона. Но щом съзря госта, се закова на място. Алесандра и Дрейсън веднага се изправиха и тя ги представи един на друг. Колин знаеше кой е Дрейсън и беше много впечатлен, защото посредникът бе добре известен сред търговските среди. Считаха го за финансов гений и Колин му се възхищаваше. В безмилостния бизнес на пазара, Дрейсън бе един от малкото посредници, които поставяха интересите на клиентите си над собствената си изгода. Беше наистина почтен, а според Колин това беше забележително качество за един посредник.

– Да не би да съм прекъснал важна среща? – попита той.

– Вече свършихме нашата работа – отвърна Дрейсън. – За мен е

удоволствие да се запозная с вас, сър – продължи той. – Следя развитието на вашата компания и моля да приемете поздравленията ми. Да увеличите броя на корабите от три на двадесет, и то само за пет години, е наистина внушително, сър.

Колин кимна и рече:

– Със съдружника ми се опитваме да устоим на конкуренцията.

– Мислите ли да предложите акции на външни лица, сър? Самият аз бих проявил интерес да инвестирам в такова разумно предприятие.

Колин усети болезнено щракане в крака. Премести тежестта на другия си крак, трепна от болката и поклати глава. Искаше му се да седне, да вдигне ранения си крак и да пие, докато болката утихне. Нямахше, обаче, намерение да си угажда, затова пристъпи отново и се облегна на канапето. Направи усилие да върне мислите си към разговора с Дрейсън.

– Акции на Емералд Шипинг Кампъни са разделени наполовина между мен и Натан. Не сме заинтересовани външни лица да притежават акции.

– Ако някога промените мнението си...

– Надали.

Дрейсън кимна и рече:

– Принцеса Алесандра ми обясни, че вие ще ѝ бъдете настойник временно, докато семейството ви е болно.

– Така е.

– Това е голяма чест за вас. – Дрейсън спря, за да се усмихне на Алесандра. – Пазете я, сър. Тя е рядко съкровище.

Алесандра се смути от хвалебствените думи, но вниманието ѝ бе привлечено от въпроса на Дрейсън, който искаше да се осведоми за състоянието на сър Уилямшиър.

– Току-що го видях – отвърна Колин. – Наистина е бил твърде болен, но сега вече се съвзема.

Алесандра не можа да прикрие изненадата си.

– Ти не... – обърна се тя към Колин, но млъкна веднага. Мислеше да нападне Колин за това, че не ѝ бе повярвал и всъщност се бе опитал да уличи баща си в лъжа. Намираше поведението му за безсрамно, но смяташе, че личните отношения не бива да се обсъждат пред деловите партньори. Колкото и да бе обидена, Алесандра нямаше намерение да нарушава това свещено правило.

– Какво аз? – попита Колин и по усмивката му личеше, че се досетил за мислите на Алесандра.

Тя запази спокойствие, но погледът ѝ бе станал студен.

– Ти не си стоял много време при родителите си, нали? Болестта може да е заразна – обясни тя на Дрейсън.

– Може би – отвърна Колин, като едва сподавяше смеха си.

Алесандра не му обърна внимание и продължаваше да гледа Дрейсън.

– Преди няколко дни братът на Колин беше на гости при баща си за около час-два и сега той и скъпата му жена са болни. Можех да го предупредя, разбира се, но бях излязла да яздя и когато се върнах Кейн вече си беше отишъл.

Дрейсън изрази съчувствието си за сполетялата ги беда. Алесандра и Колин го изпратиха до вратата.

– Ако ви е удобно, ще мина след три дни, принцесо, за да подпишете документите – рече посредникът и си тръгна.

Колин затвори вратата след него. Обърна се и видя Алесандра, вперила поглед в него, с ръце на хълбоците.

– Дължиш ми извинение – заяви тя.

– Така е.

– Как... как можа. – Гневът не ѝ позволи да се доизкаже.

Колин се усмихна.

– Така е – повтори той. – Наистина не ти повярвах, че баща ми и брат ми са толкова болни, че не могат да се грижат за теб.

– Трябваше да се убедиш сам, нали?

Той не обърна внимание на сърдития ѝ тон.

– Признавам, мислех си, че това е добре скроен план. Смятах да доведа баща си тук.

– С каква цел?

– За да ме освободи от теб, Алесандра.

Тя се опита да прикрие наранените си чувства.

– Съжалявам, че престоят ми ти създава главоболия.

Той въздъхна и рече:

– Не трябва да го приемаш като лична обида. Затрупан съм с работа и нямам време да играя ролята на настойник.

Преди тя да му каже, че наистина приема думите му като лична обида, Колин се обърна към иконома.

– Фленаган, донеси ми нещо за пиене... и да е горещо. Навън е страхотен студ.

– Пада ти се – подхвърли тя. – Някой ден подозрителната ти натура ще ти докара беля на главата.

Той се наведе напред така, че лицето му беше само на няколко сантиметра от нейното.

– Подозрителната ми натура, принцесо, ми е помогнала да оцелея.

Тя не разбра смисъла на думите му. Не ѝ харесваше навъсеното изражение на лицето му и реши да го остави на мира. Обърна се и тръгна по стълбите. Колин я последва. Чуваше я, че си мърмори нещо под носа, но не успя да долови отчетливо думите ѝ. Беше твърде разсеян, за да обърне внимание на забележките ѝ. Колин усилено се опитваше да пренебрегне елегантното поклащане на бедрата ѝ. Не искаше да си признае колко очарователни му се струват сексапилните ѝ задни части. По въздишката, която чу зад гърба си, Алесандра разбра, че той върви подире ѝ. Без да се обърне, тя го попита:

– Ходи ли до Кейн или повярва на баща си, че и брат ти е болен.

– Да, ходих.

Тя се завъртя вбесена, като едва не се блъсна в него. Не сваляха поглед един от друг. Алесандра забеляза загара на лицето му, волевата извивка на устните и искрящите зелени очи, които игриво се усмихваха.

Той пък бе очарован от привлекателните лунички по носа ѝ.

Алесандра пропъди нежеланите мисли.

– Целият си в прах, Колин, и вероятно смърдиш като коня си. Трябва да се окъпеш.

Тонът ѝ определено не му допадна.

– А ти трябва да престанеш да ме гледаш свирепо – отвърна той със същия рязък тон. – Не бива да се отнасяш с неуважение към настойника си.

Тя нямаше готов отговор на думите му. Освен това Колин временно беше неин настойник и тя наистина трябваше да се държи почтително. Не искаше да се помири с него обаче, и то защото той не криеше недоволството си от нейния престой.

– Брат ти по-добре ли е?

– Напротив, много е зле – отвърна той закачливо.

– Нима не обичаш Кейн?

– Разбира се, че го обичам – засмя се той.

– Тогава защо се радваш, че е болен?

– Защото това означава, че няма нищо общо с плановете на баща ми.

Тя поклати глава, обърна се и изкачи набързо останалите стълби.

– Жена му как се чувства? – провикна се през рамо Алесандра.

– По-добре е от Кейн. Слава Богу, че малката им дъщеричка не се е

заразила. Стърнс я отвел в провинцията.

– Кой е Стърнс?

– Техният иконом, който играе в момента ролята на гувернантка. Кейн и Джейд ще останат в Лондон докато се възстановят. Майка ми се е пооправила, но сестрите ми все още се чувстват неразположени. Чудно как и ти не си се разболяла.

Алесандра не го погледна. Знаеше, че е отговорна и не ѝ беше приятно да си го признае.

– Честно казано, сега като помисля малко се сещам, че на път за Англия се бях поразболяла.

– Кейн те нарича „Чумата“ – рече през смях Колин.

Тя се обърна пак към него и вдигна поглед.

– Не съм го направила умишлено. Той наистина ли ме обвинява?

– Да – излъга я той нарочно, за да я подразни.

Раменете ѝ хлътнаха.

– Надявах се утре да се преместя в дома на брат ти.

– Няма да стане.

– И сега не можеш да се отървеш от мен, нали?

Очакваше той да намери по-галантен отговор. Все пак един благороден мъж би излъгал само и само за да бъде по-учтив.

– Да, Алесандра, не мога да се отърва от теб.

Тя го погледна кръвнишки, вбесена от откровеността му.

– Би могъл да се примириш със ситуацията и да се опиташ да бъдеш по-любезен.

Тя забърза по коридора и влезе в кабинета му. Колин се облегна на вратата, наблюдавайки я как си събира документите от масичката до камината.

– Нали не ми се сърдиш, че не ти повярвах за болестта?

Тя замълча и после попита:

– Баща ти спомена ли нещо за обстоятелствата, в които се намирам?

Страхът в очите ѝ го изненада.

– Не му беше до дълги разговори.

Тя видимо си отдъхна с облекчение.

– Но ти ще ми кажеш, нали? – настоя той с тих и спокоен глас.

– Предпочитам баща ти да обясни – противопостави се тя, сякаш Колин току-що ѝ се беше развикал.

– Той не може. Трябва ти да го сториш.

– Е, добре, тогава ще ти кажа... Пречиш на Фленаган – добави тя с

явно облекчение, че са прекъснали разговора им.

– Принцесо, имате посетител. Нийл Пери, граф Харгрейв, ви чака в салона за да говорите с вас.

– Какво иска? – намеси се Колин.

– Нийл е по-големият брат на Виктория – обясни Алесандра. – Тази сутрин му изпратих бележка, с която го помолих да ми се обади.

Колин отиде до бюрото и се облегна на него.

– Той знае ли, че имаш намерение да го разпиташ за сестра му?

Алесандра подаде на Фленаган документите, помоли го да ги остави в стаята ѝ и се обърна към Колин:

– Не съм споменала нищо за целта на срещата.

Тя побърза да излезе от стаята преди Колин да я смърми за хитростта ѝ, без да обърне внимание на опитите му да я върне. Алесандра тръгна по коридора към стаята си. Беше си направила списък с въпроси към Нийл и не ѝ се искаше да ги забрави. Списъкът се намиреше на нощното ѝ шкафче. Тя го взе, стъгна го на две, усмихна се на Фленаган, който оправяше завивките на леглото ѝ и се втурна надолу по стълбите.

Фленаган изрази желание да обяви пристигането ѝ, но тя не му позволи. Нийл стоеше в средата на салона. Когато Алесандра слезе, той се обърна и се поклони ниско.

Тя му отвърна с реверанс и каза:

– Много съм ви благодарна, че се отзовахте толкова бързо.

– Вие споменахте, че въпросът, по който желаете да говорим, е изключително важен, принцесо. Срещали ли сме се преди? Сигурен съм, че ако е така, бих си спомнил за вас.

Алесандра предположи, че братът на Виктория се старее да бъде очарователен, но усмивката му бе по-скоро подигравателна. Граф Харгрейв беше само с четири – пет сантиметра по-висок от нея и стоеше толкова сковано сякаш дрехите му бяха колосани. Единствената прилика, която Алесандра успя да открие между него и Виктория, беше цветът на очите – един и същ нюанс на кафяво. Виктория бе наследила приятните черти на семейството. Носът ѝ бе къс и правилен, а този на Нийл – дълъг като клон и невероятно тънък. Алесандра намиреше графа за изключително непривлекателен, а гъгнивият му глас я дразнеше.

Тя си напомни, че външният вид нищо не означава, но се молеше Нийл да има благия характер на сестра си. Надяваше се, че не е толкова придирчив, колкото изглежда.

– Седнете, моля. Бих искала да обсъдя с вас нещо, което лично ме засяга и моля за вашето снизхождение да ми отговорите на няколко

въпроса.

Нийл кимна разбиращо и прекоси стаята. Той изчака Алесандра да заеме мястото си на канапето и седна на стола до него – скръсти крака и сложи ръце на коляното си. Тя забеляза, че ноктите му са прекалено дълги за един мъж, но затова пък безупречно поддържани.

– Никога не съм идвал в тази къща – рече Нийл, като огледа стаята и добави с презрителен тон: – Чудесна е, но доколкото знам е дадена под наем.

– Така е – съгласи се Алесандра.

– Не е ли прекалено малка? Винаги съм си мислил, че една принцеса заслужава по-удобно жилище.

Нийл беше сноб. Думите му предизвикаха неприязън у Алесандра. Той обаче, беше брат на Виктория и Алесандра се нуждаеше от помощта му, за да открие приятелката си.

– На мен ми харесва тук – отбеляза тя, полагайки усилия тонът ѝ да бъде приятен. – А сега, сър, бих искала да поговорим за сестра ви.

Усмивката му веднага изчезна.

– Сестра ми не е тема за дискусии, принцесо.

– Надявам се да промените мнението си – възрази Алесандра. – Запознах се с Виктория миналата година. Беше се разболяла по време на пътуването си и отседна при мен в манастира Холи Крос. Случайно да е споменавала за мен?

Нийл поклати отрицателно глава.

– Рядко си говорим със сестра ми.

– Нима? – Алесандра не можа да скрие учудването си.

Нийл въздъхва шумно и пресилено.

– Виктория и мама живееха заедно. Аз си имам собствен дом – добави той с известно самохвалство. – Естествено сега, когато Виктория е Бог знае къде, мама се премести при мен.

Той взе да потупва коляното си с пръсти, нетърпението му беше очевидно.

– Съжالياвам, ако ви е трудно да говорите за това, но аз съм много загрижена за Виктория. Не вярвам, че би могла да избяга и да се омъжи.

– Не се безпокойте за нея. Тя не го заслужава.

– Не разбирам грубото ви отношение. Виктория може да е в беда.

– А аз не разбирам вашето отношение, принцесо. Отскоро сте в Англия и не сте наясно какво може да направи един скандал с нечие общественото положение. Безразсъдните постъпки на Виктория едва не разсипаха майка ми. За първи път от петнадесет години насам, тя не бе

поканена на прием в семейство Ашфорд. Унижението, което трябваше да понесе, я разболя и тя не се вдигна от леглото цял месец. Сестра ми унищожи всичко. Тя е, и винаги е била, глупачка. Имаше възможност да се омъжи за когото си иска. Познавам поне трима благородници, чиито предложения тя отхвърли. Виктория винаги е мислила само за себе си. Докато мама се тревожеше и се опитваше да й намери подходящ съпруг, Виктория се измъкваше през задната врата за да се срещне с любовника си.

Алесандра се помъчи да овладее яда си.

– Но не можете да твърдите това със сигурност – възрази тя. – А що се отнася до скандала...

Нийл не я изчака да довърши и измърмори с негодувание:

– Очевидно не ви е грижа за скандала. Нищо чудно, че сте се сприятелили със сестра ми.

– За какво намекувате?

– Живеете под един покрив с неженен мъж. Вече се носят слухове.

Алесандра пое дълбоко въздух, за да не избухне и попита:

– И какви по-точно са тези слухове?

– Някои казват, че сър Холбрук е ваш братовчед, а други смятат, че ви е любовник.

Тя изпусна списъка с въпросите в скута си и скочи от мястото си.

– Сестра ви почти не ми е говорила за вас и сега разбирам защо. Вие сте достоен за презрение, Нийл Пери. И ако не бях тъй разтревожена за благополучието на Виктория, бих ви изхвърлила веднага оттук.

– Аз ще се погрижа за това вместо теб. – На прага стоеше Колин, облегнат на вратата, с небрежно скръстени ръце. Изглеждаше спокоен, но очите му... очите му издаваха гнева, който бушуваше в него. Алесандра никога не бе го виждала толкова ядосан и потрепера от страх.

Нийл беше стъпилсал от намесата на Колин. Бързо се съвзе, неловко свали крака си и се изправи.

– Ако знаех истинската причина за моето посещение, никога не бих дошъл тук. Довиждане, принцесо.

Алесандра не отговори на Нийл, защото не можеше да свали поглед от Колин. Имаше странното чувство, че Колин се готви за скок. Усещането ѝ се оправда. Фленаган отвори вратата и Колин веднага застана до иконома. Изражението на лицето му бе невъзмутимо и Нийл не предполагаше, че Колин ще изпълни закана си. Само ако веднъж беше мигнала, Алесандра щеше да изтърве тая гледка. От устата на Нийл излезе само някакъв писък на възмущение, който наподобяваше квичене на

прасе, изпаднало в беда. Колин сграбчи Нийл за врата и за колана на панталоните му, вдигна го във въздуха и го изхвърли навън. Нийл се приземи в калта. Алесандра въздъхна тежко, прихвана роклята си и се затича към външната врата. Преди Фленаган да затвори вратата, тя успя да зърне граф Харгрейв, проснат на улицата. Алесандра се обърна и се намери лице в лице с Колин.

– И какво ще правя сега? Съмнявам се, че Нийл ще дойде пак след начина, по който го изхвърли.

– Той те обиди, а аз не мога да позволя това.

– Но той трябваше да отговори на въпросите ми.

Той сви рамене. С нервен жест Алесандра прокара пръсти по косата си.

– Къде ми е списъкът?

– Кой списък, принцесо? – попита Фленаган.

– Списъкът с въпросите, които имах намерение да задам на Нийл.

Тя се втурна обратно в салона, наведе се и намери листа под канапето. Фленаган и Колин я наблюдаваха.

– Принцеса Алесандра е твърд поддръжник на списъците, милорд – отбеляза Фленаган.

Колин не обърна внимание на тая информация. Той смръщено изгледа Алесандра, когато тя мина покрай него и се качи по стълбите.

– Няма да ти позволя да каниш Пери тук, Алесандра – извика той, все още вбесен от високомерните злостни забележки на Нийл.

– Разбира се, че пак ще го поканя – отвърна тя през рамо. – Щом си ми настойник този дом е и мой. Колин, трябва да разбере дали с Виктория всичко е наред и ако това означава да се съобразявам с ужасния й брат, така и ще направя.

Колин се обърна към иконома и му нареди:

– Не го допускай вкъщи, разбра ли?

– Разбира се, милорд. Наш дълг е да пазим принцесата от клеветници.

Алесандра се бе качила вече на площадката и не чу нито заповедта на Колин, нито съгласието на Фленаган. Чувстваше се крайно изтощена от поведението на мъжете като цяло и на Нийл Пери в частност. Изключи за момента от съзнанието си брата на Виктория, а утре щеше да реши какво да прави по-нататък.

Валена чакаше господарката си в спалнята. Тя и Фленаган бяха преместили багажа на Алесандра от стаята на Колин в съседната спалня. Алесандра седна на леглото и си хвърли обувките.

- Май ще се наложи да останем тук още няколко дни, Валена.
- Куфарите ви пристигнаха, принцесо. Да подредя ли багажа?
- Утре ще има достатъчно време. Знам, че още е рано, но сякаш ми се иска да си легна. Няма нужда да ми помагаш.

Валена излезе от стаята. Алесандра започна бавно да се приготвя за лягане. Чувстваше се прекалено уморена от днешните срещи. Разговорите с приятелите на баща ѝ и прекрасните думи, казани за него я бяха натъжили и тя почувства липсата на двамата си родители. Може би Алесандра щеше да овладее настроението си, ако Нийл Пери не бе се оказал толкова себичен и коравосърдечен човек. Искаше ѝ се да му се развика и да му каже, че трябва да е благодарен затуй, че има майка и сестра, които да обича. Но Пери едва ли щеше да я разбере, защото и той беше като много други, които считаха семейството за даденост.

Алесандра се отдаде на самосъжаление. Нямахше кой да се грижи истински за нея. Колин ѝ беше дал да разбере, че тя е само една натрапница, настойникът ѝ, който беше много по-мил и разбран от сина си, вероятно също я смяташе за натрапница. Как ѝ се искаше майка ѝ да е тук. Семейните спомени не можеха да я успокоят, караха я да чувства болезнено самотата си. Малко по-късно тя си легна, мушна се под завивките и плака, докато накрая заспа. Събуди се посред нощ в същото отчаяно настроение и отново избухна в плач.

Колин я чу. Той също си беше легнал, но не можеше да заспи. Парещата болка в крака го държеше буден. Риданията на Алесандра едва-едва се чуваха, но Колин познаваше обичайните шумове в къщата. Той отметна завивките и скочи от леглото. Беше стигнал вече до средата на стаята, когато осъзна, че е съвсем гол. Навлече набързо панталоните, хвана дръжката на вратата и изведнъж спря на място. Искаше му се да успокои Алесандра и все пак се чувстваше неловко, защото я бе чул да плаче. Приглушените стонове му подсказваха, че Алесандра не желае никой да узнае за нейното състояние и той знаеше, че не трябва да нарушава уединението ѝ. „По дяволите“ – промърмори на себе си Колин. Не знаеше какво да прави. Обикновено не беше толкова нерешителен. Инстинктите му го подтикваха да стои настрана от Алесандра. Тя бе едно усложнение в живота му, с което той не бе още готов да се справи. Обърна се и се запъти обратно към леглото. Най-накрая призна истината пред себе си. Той не само спестяваше на Алесандра неловкото положение, но просто я предпазваше от собствените си похотливи намерения. Тя лежеше в леглото си вероятно облечена в прозрачна нощница и, по дяволите, ако той се приближи до нея, щеше да му се прииска да я

докосне.

Колин скръцна със зъби и притвори очи. Ако онова непорочно създание в съседната стая имаше и най-малка представа за неговите мисли, щеше да накара охраната си да дежури денонощно край леглото ѝ.

Господи, как я желаше!

* * *

Той уби една уличница. Това бе грешка. Не можеше да се почувства удовлетворен. Липсваха възбудата и жаждата за неограничена мощ. Дни наред той размишляваше върху проблема докато намери подходящо обяснение. Еуфорията го обхващаше само след задоволителен лов. Тя бе леснодостъпна и, въпреки че писъците ѝ го възбудиха, все пак усещането не беше същото. О, не, хитростта да измисли изкусна примамка и прелъстяването на невинните – това беше пътят към истинското удоволствие. А тази беше порочна уличница. Тя не заслужаваше да бъде погребана като другите. Той я захвърли е дефилето и я остави на дивите зверове.

Имаше нужда от истинска дама.

* * *

На следната утрин, когато Алесандра слезе на долния етаж, Колин бе вече излязъл. Фленаган и Реймънд седяха до нея на масата, докато тя подреждаше големия куп от покани, пристигнали сутринта. Стефан спеше тъй като беше стоял на стража през нощта. Алесандра не смяташе за нужно да се дежури през нощта, но Реймънд, който бе по-възрастния от двамата телохранители, не искаше да се вслуша в мнението ѝ. Реймънд настояваше винаги да има някой на пост в случай на беда и тъй като той е поел отговорност, тя наистина трябва да му позволи да върши работата си, както той намери за добре.

– Но вече сме в Англия – напомни му тя.

– Генералът няма да отстъпи лесно – възрази Реймънд. – Може още със следващия кораб да изпрати свои хора тук.

Алесандра се отказа да спори с него и съсредоточи вниманието си върху поканите.

– Удивително е как толкова много хора са разбрали, че вече съм в Англия – рече тя.

– Не съм изненадан – намеси се Фленаган. – Месарят казал на готвача, а готвача ми каза, че доста сте развълнували духовете. Боя се, че

поради престоя ви тук, името ви е станало обект на клюки, но все пак приказките не са тъй злостни поради факта, че имате лична прислужница и двама телохранители. Е, разбира се, носят се някакви глупави слухове, че...

Алесандра тъкмо вадеше някакво писмо от един плик, но като чу думите на Фленаган спря и вдигна поглед към иконома.

– Какви са тези глупави слухове?

– Говори се, че вие с господаря сте роднини – обясни Фленаган. – Хората мислят, че Колин е Ваш братовчед.

– Същото каза и Нийл Пери. Но той намекна, че някои смятат Колин за мой любовник.

Фленаган бе ужасен от думите ѝ, но Алесандра се протегна и го потупа по ръката.

– Не се притеснявай. Хората вярват в това, в което им се иска да вярват. Горкият Колин. Той едва понася престоя ми тук, а ако разбере, че го смятат за мой братовчед, Бог знае какво би направил.

– Как можете да говорите така? – възмути се Фленаган. – Милорд е щастлив, че сте тук.

– Впечатлена съм, Фленаган.

– От какво, принцесо?

– От неподправената искреност, с която току-що каза най-безбожната лъжа.

Тя се усмихна и чак тогава Фленаган се разсмя.

– Е, той би се радвал повече на присъствието ви, ако не беше толкова зает със счетоводните книги – поправи се Фленаган.

Алесандра предположи, че прислужникът се опитва да спаси репутацията на господаря си. Тя кимна разбиращо и се върна към задачите си. Фленаган настойчиво предложи помощта си и тя му възложи да поставя нейния печат върху пликовете. Гербът ѝ беше изключително необичаен. Фленаган не беше виждал подобно нещо. Гербът представляваше ясно очертание на замък, а на върха на една кула беше кацнала птица, наподобяваща орел или сокол.

– Този замък има ли име, принцесо? – попита Фленаган, заинтригуван от изумителната рисунка върху печата.

– Казва се Стоун Хевън. Там са се оженили майка ми и баща ми.

Алесандра отговаряше на всички въпроси, които ѝ задаваше Фленаган, а жизнерадостното му държание повиши настроението ѝ. Той не повярва на ушите си, когато чу че Алесандра притежава не един, а два замъка и изражението на лицето му я накара да избухне в смях. Той

наистина беше очарователен човек.

Работиха заедно цялата сутрин, но когато удари един часа, Алесандра се качи в стаята си да се преоблече. Каза на Фленаган, че очаква посетители и иска да изглежда възможно най-добре. Фленаган не смяташе, че е нужно принцесата да се преоблича. Беше невъзможно да стане по-красива от това.

* * *

Колин се прибра вкъщи в седем вечерта. Беше скован и раздразнен от дългото седене на бюрото си в канцеларията на компанията. Носеше под мишница дебелиите си счетоводни книги.

Реймънд отвори вратата, защото Фленаган седеше отпуснато на стълбите, които водеха към горния етаж. Икономът имаше ужасен вид.

– Какво става с теб? – попита Колин.

Фленаган излезе от вцепененото си състояние и се изправи.

– Днес имахме високопоставени посетители, а принцесата не ме предупреди. Не я обвинявам, разбира се, защото тя наистина ми каза, че очаква гости, но аз не знаех точно кои и той дойде със своите придружители, а аз разлях чая, приготвен от готвача. След като той си тръгна, на вратата се появи някакъв пристанищен работник. Помислих, че е дошъл да проси, но принцеса Алесандра ме чула докато му казвам да отиде до задния вход, където готвачът ще му даде нещо за ядене. Тя веднага се намеси, като каза, че е очаквала този човек и знаете ли, милорд, тя се отнесе със същото уважение към него, както и към другия.

– Кой другия, Фленаган? – попита Колин, опитвайки се да схване смисъла на обърканите обяснения на прислужника си.

– Принц-регента.

– Той беше тук? О, проклет да съм.

Фленаган седна пак на стълбите и продължи:

– Ако чичо Стърнс разбере за моя позор, ще ми откъсне ушите.

– Какъв позор?

– Разлях чая върху сакото на принц-регента.

– Браво – окуражи го Колин. – Ще ти увеличи заплатата веднага щом мога да си го позволя.

Фленаган се усмихна. Беше забравил за силната ненавист, която господарят му изпитваше към принц-регента.

– Бях доста смутен от присъствието му – добави Фленаган – но принцеса Алесандра се държеше така сякаш нищо необичайно не се бе случило. Тя го посрещна с достойнство и достолепие, а неговата

обичайна надменност бе изчезнала и той се държеше като глупаво малко момче. Очевидно принцесата много му харесваше.

На площадката се появи Алесандра. Колин вдигна поглед към нея и веднага се начумери. Дъхът му спря и той усети някаква тежест в гърдите. Тя изглеждаше несравнимо красива. Беше облечена в сребристобяла рокля, която при всяко движение проблясваше на светлината. Кройката не беше много предизвикателна, но все пак деколтето откриваше макар и малка част от прекрасна плът. Косата ѝ бе прихваната с тънка бяла панделка, която се губеше в буклите, а по врата ѝ се виеха малки къдрави кичурчета.

Алесандра изглеждаше поразително красива. Всяко мускулче от тялото на Колин трепна при вида на тази прекрасна гледка. Искаше му се да я грабне на ръце, да я целуне, да ѝ се наслади...

– Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш? – попита той грубо.

Гневният му тон прикриваше сладострастното му желание – или поне така се надяваше.

Очите ѝ се разшириха при враждебните нотки в гласа му.

– На опера – отвърна тя. – Принц-регента настоя да ползвам ложата му тази вечер. Ще взема Реймънд със себе си.

– Никъде няма да ходиш, Алесандра – отрязва я Колин.

– Принцесо, нали не очаквате от мен да вляза в операта и да седна до принц-регента – продума Реймънд с жаловит глас, неприсъщ на такъв едър и страховит мъж.

– Той няма да бъде там, Реймънд – успокои го тя.

– И все пак, не мога да вляза вътре. Не би било редно. Ще ви чакам отвън до каретата.

– Никъде няма да ходиш без мен – нареди Колин и за да бъде убедителен погледна заплашително Алесандра.

На лицето ѝ грееше усмивка. В този момент той осъзна, че тя не е имала намерение да завлече Реймънд вътре в операта, а само хитро да го използва за постигане на собствената си цел.

– Побързай да се преоблечеш, Колин. Не трябва да закъсняваме.

– Мразя да ходя на опера – отвърна той, сякаш беше малко момче, което се оплаква, че трябва да си изяде зеленчуците.

Но тя не изпитваше и най-малко съчувствие към него. Алесандра също не обичаше опера, но нямаше намерение да си признае това пред него.

Тогава той щеше да си остане въщи, а тя не можеше да обиди принц-регента като откаже да ползва ложата му.

– Съжалявам, Колин. Ти току-що ми обеща да отидем. Така че, побързай.

Алесандра повдигна крайчеца на роклята си, слезе по стълбите. Фленаган я наблюдаваше с отворена уста. Когато мина покрай него, Алесандра му се усмихна.

– Тя върви като принцеса – прошепна Фленаган на господаря си.

Колин се усмихна и каза:

– Тя е принцеса, Фленаган.

Неочаквано усмивката му изчезна. Деколтетото на роклята беше по-дълбоко, отколкото бе предполагал. Когато се доближи до Алесандра, той видя извивката на гърдта ѝ.

– Ще трябва да си смениш роклята преди да отидем където и да е – заповяда Колин.

– Защо?

Той промърмори нещо под носа си.

– Тази рокля е твърде... съблазнителна. Нима искаш всички мъже да вперят поглед в теб.

– А мислиш ли, че ще го направят?

– Естествено, дявол да го вземе. Тя се усмихна и рече:

– Чудесно.

– Искаш да привлечеш вниманието им? – не вярваше той на ушите си.

– Разбира се, че искам. Забрави ли, че си търся съпруг? – ядосано отвърна тя.

– Отивай да се преоблечеш.

– Ще си оставя пелерината отгоре.

– Тръгвай.

По време на разгорещения спор Фленаган въртеше глава ту към Алесандра, ту към Колин докато накрая го заболя врата.

– Държанието ти е смешно – каза Алесандра – и си ужасно саромоден.

– Аз съм ти настойник и ще се държа както сметна за добре.

– Колин, бъди разумен. На Валена ѝ отне много време и труд докато оправи всички гънки.

Той не я остави да довърши:

– Губиш си времето.

Тя поклати глава. Нямаше намерение да се предава, независимо от заплашителния му тон. Той пристъпи към нея и преди Алесандра да разбере какво става, Колин сграбчи корсажа на роклята и се опита да го

дръпне до брадичката ѝ.

– Всеки път, когато сметна, че роклята ти има нужда от нагласяне ще я хвана и ще я дръпна така без значение къде се намираме.

– Отивам да се преоблека.

– Крайно време беше.

Веднага щом той я пусна, Алесандра се обърна и хукна по стълбите нагоре.

– Ти си един ужасен човек, Колин.

Той не обърна внимание на обидата. Беше постигнал това, което искаше и това бе най-важното. Проклет да е, ако позволи на ония лешояди да ѝ отправят влюбени погледи. Не му отне много време да се измие и да облече официалните си дрехи. След по-малко от петнадесет минути той беше вече долу. Но на нея ѝ беше нужно повече време. Когато тя отново се появи, Колин тъкмо идваше от трапезарията с нехайна походка, захапал една зелена ябълка. Щом я зърна, той се спря, измери с поглед корсажа на роклята ѝ и кимна одобрително. Сетне се усмихна със задоволство.

Тя си мислеше, че той вероятно тържествува от победата си. Очевидно Колин намираще тази зелена рокля за много подходяща, каквото всъщност не беше. Деколтетото беше дълбоко и остро, но Алесандра предвидливо го бе прикрила с парче дантела, за да угоди на настойника си. Тя избра тази рокля не с цел да предизвика Колин, а просто защото Валена все още не бе успяла да изглади другите ѝ дрехи.

Колин изглеждаше изключително елегантен. Черният цвят му отиваше. Той си оправяше бялата колосана яка, като в същото време ядеше лакомо ябълката си. Беше невероятно привлекателен. Сакото бе опънато върху широките му рамене, а плътно прилепналите панталони подчертаваха мускулестите му бедра, които не убегнаха от погледа на Алесандра.

Колин бе потънал в мисли почти през цялото време на път за операта. Скръстила ръце в скута си, Алесандра седеше срещу него в малката карета. Краката му я притискаха в един от ъглите и в тъмнината размерите му изглеждаха далеч по-заплашителни, както между впрочем и мълчанието му.

– Не знаех, че сте приятели с принц-регента – продума той.

– Не сме приятели. Просто днес се запознах с него.

– Фленаган ми каза, че принцът е очарован от теб.

Тя поклати глава.

– Той е впечатлен от това каква съм аз, а не коя съм аз.

– В смисъл?

Тя въздъхна и отговори:

– Това беше официална визита, Колин. Принцът дойде, защото аз съм принцеса. Той не ме познава лично. Сега разбра ли?

Колин кимна и продължи:

– По-голямата част от отбраното общество ще те приеме, защото знае каква си, Алесандра. Радвам се, че разбираш лицемерието на такива приятелства. Това показва зрялост в твоите разсъждения.

– Зрялост? Не, това показва цинизъм.

– И това също – усмихна се Колин. За няколко минути настъпи мълчание.

– Хареса ли ти? – проговори Колин.

– Кой?

– Принцът.

– Не го познавам достатъчно добре, за да си изградя мнение.

– Недей да го усукваш, Алесандра. Каж ми истината.

– Опитвах се да бъда дипломатична – отвърна тя. – Но ще ти отговоря честно. Не ми допадна особено. Сега доволен ли си?

– Да, с отговора си ти доказва, че имаш правилна преценка за хората.

– Вероятно принцът е добър човек – възрази тя, защото се почувства виновна заради признанието си.

– Не е добър.

– А ти защо не го харесваш?

– Той наруши думата си – едно обещание, което бе дал на съдружника ми – обясни Колин. – Принц-регента се грижеше за голяма сума пари, които принадлежах на Сара, жената на Натан, но след известно време той реши да ги задържи за себе си. Това беше крайно непочтено.

– Това е безсрамно – съгласи се Алесандра.

– А ти защо не хареса принца?

– Той изглеждаше толкова... самодоволен – призна тя.

Колин изръмжа.

– Той е... – спря, за да не употреби грубата дума, която си мислеше, и я замени с друга – самонадеян глупак.

Каретата спря рязко пред Кралската опера. Без да снее поглед от Колин, Алесандра сложи белите си ръкавици и рече:

– Никога не бих го допуснала в къщата ти, ако знаех какво е причинил на съдружника ти. Приеми моите извинения, Колин. Твоят дом е твоята крепост, в която трябва да идват само приятели.

– Би ли го върнала от прага на дома ми?

Тя кимна. Колин ѝ намигна, при което сърцето ѝ започна лудо да подскача. Милостиви Боже, какъв чаровник беше той.

Реймънд беше пътувал до кочияша. Той скочи и отвори вратата на каретата. Колин слезе и се обърна да помогне на Алесандра. Когато тя се облегна на ръката му, пелерината ѝ се отвори. Дантелата, която бе пъхнала в корсажа се размести и падна. Той я улови във въздуха. Хвърли поглед към предизвикателното ѝ деколте и я изгледа кръвнишки. Беше вбесен. Тя отстъпи назад и за малко не падна на земята.

Колин я хвана, завъртя я с лице към каретата и мушна дантелата обратно в корсажа. Алесандра успя да надмогне унижението, като погледна Колин също тъй навъсено. Известно време не снемаха очи един от друг, най-накрая Алесандра се предаде и му обърна гръб. Колин намести пелерината на раменете си, дръпна Алесандра до себе си и се запъти към стълбите. Струваше ѝ се, че трябва да е благодарна, задето Колин не направи сцена и едва ли някой бе видял безмълвния им конфликт. Той бе застанал пред нея и никой от тълпата, влизаща в операта, не успя да види нищо. Да, трябваше да бъде благодарна. Но не беше. Колин се държеше като старомоден глупак.

– Прекарвате прекалено много време над счетоводните си книги, сър. Вие наистина трябва по-често да излизате. Тогава ще разберете, че роклята ми не е толкова неподходяща. Дори е прекалено скромна.

Той изръмжа в знак на несъгласие, което определено не ѝ се понрави. Прииска ѝ се да се заяжда с него.

– Взели сте съвсем присърце ролята на настойник, нали?

Той продължаваше да държи ръката си на раменете ѝ, докато се качваха по стълбите, а тя продължаваше да се опитва да се отскубне от него. Колин не се отказа от собственическото си държание и най-накрая тя се предаде.

– Алесандра, баща ми те е поверил в мои ръце. Няма значение дали това ми харесва или не. Аз съм твой настойник и ще се вслушваш в наставленията ми.

– Жалко, че не приличаш повече на баща си. Той е толкова внимателен и разбран човек. Не е зле да вземеш един-два урока от него.

– Когато престанеш да се обличаш като уличница, ще бъда по-разбран – обеща той.

Въздишката ѝ прозвуча като хълцане.

– Никой никога не се е осмелявал да ме на рече уличница.

Колин не отговори на това изпълнено с възмущение твърдение, но се усмихна. Дълго време не си проговориха. Придружиха ги до ложата

на принц-регента и те седнаха на местата си един до друг. Операта беше пълна, но Колин бе сигурен, че само Алесандра гледа представлението. Всички останали гледаха нея. Тя се правеше, че не ги забелязва. Колин беше изключително впечатлен. Тя изглеждаше толкова красива, когато е спокойна. Стойката ѝ бе изправена и нито веднъж не отклони вниманието си от сцената. Но той видя ръцете ѝ. Тя ги бе стиснала здраво в скута си. Колин се приближи и ги покри с едната си ръка. Без да го погледне, тя отвърна на жеста му. Стояха така до края на представлението.

Бялата колосана яка го подлудяваше. Идеше му да я махне, да вдигне крака на парапета, който беше над нивото на сцената и да затвори очи. Вероятно сърцето на Алесандра би се разгуптяло от притеснение, ако той се осмели да се държи толкова безсрамно. Той, разбира се, нямаше да го направи, но как мразеше само цялата тая превзетост, свързана с „добрия тон“ на поведение. Не му се седеше в ложата на принц-регента. Натан би ходил цяла седмица като градоносен облак, ако узнае за тази вечер. Съдружникът му ненавиждаше принца дори повече от Колин, защото „благородният“ владетел бе измамил съпругата на Натан и бе присвоил наследството ѝ.

Ужасната опера не можа да подобри отвратителното му настроение. Колин притвори очи и се опита да пренебрегне непоносимите писъци, наподобяващи пеене, които идваха от сцената. Едва, когато представлението свърши, Алесандра разбра, че Колин беше заспал. Тя се обърна да го попита дали му е харесала операта, но още преди да си отвори устата, той започна да хърка. Тя едва сдържа смеха си. С голямо усилие запази спокойствие. Операта наистина беше непоносима и дълбоко в себе си тя съжали, че не бе спала по време на цялото това мъчение. Но никога не би си признала пред Колин, защото знаеше, че той ще злорадства. Тя го смушка силно с лакът и Колин веднага се събуди.

– Наистина си невъзможен – прошепна му Алесандра.

Той ѝ се ухили сънливо и каза:

– Радвам се, ако е така.

Просто беше невъзможно да го обидиш. Тя се отказа да се заяжда с него. Стана, наметна пелерината си и излезе от ложата. Колин я последва.

Фойето беше претъпкано. Повечето от хората чакаха с нетърпение да погледнат отблизо Алесандра. Тя изведнъж се оказа заобиколена от благородници, които молеха да ѝ се представят. Тя изгуби Колин сред тълпата, но когато най-после го зърна, видя, че той бе заобиколен от жени. Една от тях, пищна, червенокоса и с голямо деколте, се облягаше на

ръката му. Дамата облизваше непрекъснато горната си устна и приличаше на изгладняла улична котка, която току-що е намерила купичка със сметана. Явно апетитът ѝ бе насочен към Колин. Алесандра се опитваше да обърне внимание на един благородник, който ѝ говореше нещо и се бе представил като граф Еди-кой си, но погледът ѝ все се връщаше към Колин. Той изглеждаше много щастлив от вниманието, с което бе обсипан и по някаква непонятна причина това вбеси Алесандра. Изведнъж я обля вълна на необяснима ревност. О, Боже, това беше най-ужасното чувство. Тя просто не можеше да понесе факта, че онази жена е сложила ръката си върху ръката на Колин.

Алесандра бе отвратена повече от себе си, отколкото от Колин. Откакто бе пристигнала в Англия, тя се опитваше да се държи както подобава на една принцеса. Свещените думи на игуменката „достойнство и благоприличие“ отекнаха в съзнанието ѝ. Алесандра си спомни предупреждението на монахинята да се въздържа от спонтанни реакции. Тя бе посочила онези, които бяха причинили неприятности на Алесандра заради мигновените ѝ решения. Принцесата въздъхна. Мислеше си, че ако отиде при Колин и избута ръката на онази ужасна жена, това би се считало за спонтанна реакция. Освен това знаеше, че още утре клюките ще я накарат да съжالياва за постъпката си. Имаше чувството, че фойето ще се срути отгоре ѝ. Все повече и повече хора се тъпчеха в малкото пространство, за да видят и да бъдат видени. Никой нямаше намерение да си тръгва. Тя отчаяно се нуждаеше от чист въздух. Извини се на господина, който я молеше да го приеме, като му разреши да ѝ изпрати писмо, и сетне бавно си проправи път през тъпката към външната врата. Не се интересуваше дали Колин я е последвал или не. Излезе навън, спря се на първото стъпало, пое дълбоко въздух – макар и не толкова чист – и облече пелерината си. Каретата на Колин стоеше долу пред стълбите. Щом съзря Алесандра, Реймънд, който си правеше компания с кочияша, скочи веднага. Алесандра повдигна крайчеца на роклята си и бавно заслиза. Някой я сграбчи за ръката. Тя си помисли, че най-после Колин я е настигнал и се опита да се отскубне от желязната му хватка, като се обърна да му каже да не я стиска толкова.

Не беше Колин. Непознатият, който държеше ръката ѝ, бе облечен в черно. Носеше шапка, нахлупена до очите и Алесандра почти не виждаше лицето му.

– Пуснете ме – каза тя със заповеднически тон.

– Трябва да се приберете вкъщи заедно с нас, принцесо.

Побиха я ледени тръпки. Мъжът говореше на родния ѝ език. Тя

разбра какво става и се опита да не изпада в паника. Отскубна се и побягна, но друг мъж я хвана отзад. Той я стисна силно и болки преминаха по цялото ѝ тяло, но тя бе прекалено разярена, за да им обърне внимание. Двамата похитители повлякоха Алесандра към сградата на операта. От сянката на каменната колона пред входа на операта се появи трети, който хукна надолу по стълбите, за да попречи на Реймънд да се намеси. Телохранителят се втурна да защити принцесата, удари с юмрук мъжа, но онзи само отстъпи назад и внезапно нападна Реймънд с нещо остро. Алесандра видя кръвта, която се стичаше по лицето на Реймънд и започна да пищи. Една ръка запуши устата ѝ повече не се чу никакъв звук. Тя ухапа силно нападателя. Той изрева от болка, завъртя Алесандра и се опита да я върже. Непрекъснато ѝ повтаряше да не се съпротивява, защото иначе ще я нарани.

Обхвана я ужас, не можеше да диша. Алесандра продължаваше да се бори отчаяно, решена на всяка цена да се отскубне от похитителя си и да отиде при Реймънд. Трябваше да помогне на Реймънд иначе кръвта на горкия човек ще изтече и той може да умре, и то заради нея. О, Боже, трябваше да се вслуша в думите му като ѝ казваше, че хората на генерала може да я проследят. Трябваше да си остане въщи, трябваше...

И тогава чу гласа на Колин. Див и яростен вик, какъвто не бе чувала досега, прозвуча в тъмнината. Алесандра усети как някой сграбчи мъжа, който се бе вкопчил в нея, и го захвърли с главата напред към една от каменните колони. Той падна на земята като гнила ябълка.

Алесандра кашляше, като едва си поемаше въздух. Един от похителите я хвана за ръката и я придърпа пред себе като щит, за да се предпази от Колин. Но Колин, разбрал намеренията му, скочи и удари мъжа в лицето. Всичко стана толкова бързо, че Алесандра само видя как шапката на нападателя ѝ полетя в една посока, а той самият полетя по стъпалата надолу и се приземи с трясък в краката на Реймънд. В същото време Реймънд и последният от похителите пристъпваха в кръг и се дебнеха. Телохранителят не снемаше поглед от проблясващия нож в ръката на противника си. Колин се приближи към тях. Мъжът се обърна, за да го нападне, но Колин изрита ножа, приближи се напред, сграбчи непознатия и му изви ръката. Костта изхрущя и този ужасен звук бе последван от болезнен писък. Но Колин не беше свършил още с жертвата си. Вдигна мъжа във въздуха и го блъсна в задницата на каретата. Алесандра слезе по стълбите тичешком. Тя извади дантелената кърпичка от корсажа на роклята си, за да попие кръвта, шурнала от раната, която разсичаше дясната буза на Реймънд.

Колин не беше сигурен дали няма да се появят и други нападатели и затова според него Алесандра щеше да бъде в безопасност чак когато се прибере вкъщи.

– Влизай в каретата, Алесандра. Веднага.

Гласът му беше пресипнал от гняв. Тя си мислеше, че той е разярен заради нея, затуй побърза да се подчини. Искеше да помогне на Реймънд. Сложи ръката му на раменете си, приведе се под тежестта на тялото му и му прошепна да се облекне на нея.

– Ще се оправя, принцесо – успокои я Реймънд. – Влизайте вътре. Тук е опасно за вас.

Колин я издърпа, вдигна я на ръце и почти я хвърли вътре в каретата. Сетне се обърна да помогне на Реймънд, който беше изгубил доста кръв и всеки момент щеше да припадне. Жалко че телохранителят не бе в състояние да се грижи за принцесата, иначе Колин би останал да разпита тия негодници, които се осмелиха да я нападнат. Колин изруга тихо и се качи в каретата. Кочияшът подсвирна на конете и те се поне-соха в силен тръс. Алесандра седеше до Реймънд.

– Не мога да разбера защо никой не се намеси да ни помогне – прошепна тя. – Не видяха ли, че сме в беда.

– Единствено вие бяхте излязла, принцесо – отговори Реймънд и се притисна в единия ъгъл на каретата. – Всичко стана толкова бързо. Защо бяхте сама?

Телохранителят обърна поглед към Колин. Кърпичката, която при-държаше върху раната си, бе станала червена. Той я нагласи и се обърна пак към Алесандра. Тя скръсти ръце и сведе глава.

– Вината е моя – продума принцесата. – Бях притеснена, а вътре бе-ше препълнено с хора. Искях да изляза на чист въздух. Трябваше да почакам.

– Дяволски права си. Трябваше да почакаш.

– Колин, моля те, не ми се сърди.

– Къде беше Хилмън, дявол да го вземе?

– Имаш предвид графа, на когото ме представи преди да ме напуснеш?

– Не съм те напуснал – измърмори сърдито Колин. – Графът те за-познаваше със свои приятели, когато аз се обърнах да поздравя няколко делови партньори. По дяволите, Алесандра, щом си искала да излезеш защо не накара Хилмън да ме повика?

– Грубият ти тон няма да помогне. Поемам цялата отговорност за това, което се случи.

Тя се обърна към Реймънд и рече:

– Реймънд, можеш ли да ми простиш? Трябваше да си остана вкъщи. Изложих живота ти на опасност.

– Няма нужда да стоиш заключена зад девет врати, Алесандра. Просто трябваше да не излизаш навън без мен – прекъсна я Колин.

– Дори и да беше с мен, те пак щяха да ме нападнат – възрази тя.

Той я погледна замислено и каза:

– Сега е време да ми обясниш всичко.

– Ще ти обясня, когато престанеш да ми крешиш.

Той бе сменил тона, но очевидно тя беше много разстроена, за да забележи.

Алесандра свали белите си ръкавици. Колин я наблюдаваше как тя ги сгъна на четири и заповяда на Реймънд да ги използва като превръзка, тъй като кърпичката бе напоена с кръв.

– Дявол да го вземе, Алесандра, можеше да те наранят.

– Както и теб, Колин – отвърна тя. – Реймънд има нужда от лекар.

– Щом се приберем вкъщи, ще изпратя Фленаган да повика Уинтърс.

– Да не би Уинтърс да е личния ти лекар?

– Да. Алесандра, познаваш ли мъжете, които те нападнаха?

– Не. Поне, не по име. Но знам откъде са.

– Те са фанатици – подхвърли Реймънд.

Алесандра не можеше да понесе смръщеният поглед на Колин. Тя се облегна назад върху една възглавничка и затвори очи.

– Тези мъже са от моята родина. Искат да ме върнат там.

– С каква цел?

– За да се омъжи за проклетия им генерал – отговори Реймънд. – Извинете ме, принцесо, че използвах тази груба дума във ваше присъствие, но Айвън наистина е проклет негодник.

Тъй като бяха пристигнали вкъщи, Колин трябваше да отложи останалите си въпроси за по-късно. Той отвори входната врата, извика Стефан и чак тогава позволи на Алесандра да слезе от каретата. Стефан излезе и се притича на помощ на Реймънд, а Колин прегърна Алесандра. Отне им повече от час, докато се погрижат за Реймънд. Лекарят на Колин живееше на три пресечки и за щастие тази вечер си бе вкъщи. Фленаган го доведе с каретата на Колин. Сър Уинтърс беше с побеляла коса, кафяви очи, приятен глас и отлични професионални качества. Той смяташе, че нападението е дело на разбойници. Никой не се опита да го убеди в обратното.

– Вече никое място в Лондон не е безопасно с всичките тия мошеници, които скитат по улиците. Трябва да се направи нещо, и то много скоро, преди всички почтени хора да бъдат убити.

Лекарят стоеше в средата на фоайето и хванал с ръка брадичката на Реймънд изучаваше подробно раната на бузата му, като не преставаше да се оплаква за несигурността по лондонските улици. Колин предложи Реймънд да седне на масата в трапезарията. Фленаган донесе още свещи, за да може Уинтърс да вижда по-добре. Лекарят почисти раната с някаква воняща течност и я заши с черен конец. По време на болезненото мъчение, Реймънд дори не трепна. Алесандра трепереше вместо него. Тя седеше до телохранителя и когато Уинтърс заби иглата в плътта му, тя се протегна и стисна ръката на Реймънд. Колин стоеше на прага и наблюдаваше. Цялото му внимание бе приковано в Алесандра. Усещаше колко разтревожена е тя. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, а раменете ѝ потреперваха. Колин едва се овладя да не отиде при нея, за да я успокои. Алесандра бе толкова нежна и жалостива, че Колин веднага почувства колко е уязвима. Тя шепнеше нещо на Реймънд, но Колин не можа да чуе нищо. Той пристъпи напред и когато долови думите ѝ, се закова на място. Алесандра обещаващо, че нищо повече няма да се случи на Реймънд. Казваше му, че Айвън няма да бъде чак такъв ужасен съпруг и че след като е обмислила нещата, е решила да се върне в родината на баща си. Реймънд не изглеждаше много щастлив от обещанията на принцесата, а Колин се разгневи.

– Нищо няма да решаваш тази вечер, Алесандра – заповяда ѝ той.

Тя се обърна и вдигна поглед към него. Яростните нотки в гласа му я изненадаха. Какво ли го е грижа за нейните решения?

– Да, принцесо – съгласи се Реймънд – утре ще имаме достатъчно време да обмислим по нататъшните си действия.

Алесандра се престори, че е съгласна, въпреки че вече бе взела решение. Нямахше да позволи някой да пострада заради нея. Чак тази вечер тя осъзна на какво са способни хората на генерала, за да постигнат целта си. И ако Колин не се бе намесил, Реймънд можеше да бъде мъртъв. Колин също можеше да бъде ранен. О, да, решението ѝ е категорично.

Уинтърс свърши работата си, даде наставления и си тръгна. Колин наля на Реймънд пълна чаша бренди. Телохранителят я погълна наведнъж. Щом Реймънд се качи горе да си ляга, Фленаган се зае с вечерния си ритуал да провери ключалките на прозорците и вратите, за да се увери, че къщата е безопасна. Алесандра се запъти към спалнята си, но Колин ѝ прегради пътя точно, когато ръката ѝ бе на дръжката на вратата.

Той я хвана и повлече към кабинета. Без да каже дума, той я блъсна леко вътре и затвори вратата след себе си.

Алесандра предположи, че е дошло време да обясни всичко за необичайните обстоятелства, в които се намираше. Тя се приближи до камината и застана пред нея, за да стопли ръцете си на огъня, предвидливо запален от Фленаган. Колин я наблюдаваше безмълвно. Най-после тя се обърна с лице към него. Той се бе облегнал на вратата, скръстил ръце на гърдите си. Не се мръщеше и въобще не изглеждаше ядосан, а само замислен.

– Тази вечер ти докарах неприятности, и то опасни – продума тя. – Трябваше преди време да ти обясня всичко.

Тя очакваше Колин да се съгласи с нейните думи, но се изненада, когато той поклати отрицателно глава.

– Вината е колкото твоя, толкова и моя, Алесандра. Трябваше да настоявам да ми кажеш всичко. Бях прекалено потънал в собствената си работа и не ти обърнах достатъчно внимание. Провалих се като твой настойник. Но сега нещата се промениха и ти ще ми обясниш всичко, нали?

Тя стисна ръце и отвърна:

– Вие нямате вина, сър. Не мислех, че ще остана дълго тук да ви притеснявам с проблемите си, особено след като разбрах, че вие нямате намерение скоро да се жените. Смятах, че генералът ще изпрати свой представител, за да ме помоли да се върна. Виждам, че съм била на погрешно мнение. Мислех генерала за културен човек и с достойнство, какъвто явно не е. Той очевидно е непоколебим и... отчаян.

Очите ѝ се наляха със сълзи. Тя си пое дълбоко въздух, за да овладее вълнението си.

– Съжалявам за това, което се случи тази вечер.

На Колин му дожаля за нея.

– Отговорността не е твоя, Алесандра.

– Те преследват мен, а не теб или Реймънд – възрази тя.

Най-после Колин се размърда от мястото си. Отиде до стола зад бюрото, седна и вдигна краката си на подложката за крака.

– Защо този генерал иска да се върнеш в родината си? – попита той.

– Това не е моята родина – поправи го тя. – Дори не съм родена там. Баща ми бил крал до деня, в който се оженил за майка ми. Тя е англичанка и следователно са я считали за външен човек. Татко се отказал от трона, за да се ожени за нея и по-малкият му брат Едуард станал владетел. Всичко минало много учтиво и изискано.

Колин мълчеше и Алесандра нямаше представа за какво мисли той.

– Имаш ли нещо против да продължа? – попита тя, очевидно разтревожена.

– Искам да обясниш защо генералът настоява да се прибереш вкъщи – повтори Колин.

– Баща ми бе обичан от поданиците си. Те не го презираха за това, че се е оженил за чужденка, дори им се струваше много романтично. В крайна сметка той се беше отказал от трона заради нея и всеки, който познаваше майка ми, я боготвореше. Тя бе една мила и добросърдечна жена.

– Приличаш ли на майка си по външност?

– Да.

– Значи тогава е била красива, нали?

Тя трудно можеше да приеме комплимента му, защото майка ѝ не беше само красива.

– Не трябва да се мръщиш на комплиментите, Алесандра – отбеляза Колин.

– Майка ми беше не само красива, но и с добро сърце. Бих искала да приличам повече на нея, Колин. Помислите ми рядко са добри. Бях толкова ядосана тази вечер, че ми се искаше да нараня онези мъже.

За първи път Колин се усмихна.

– Аз ги нараних – напомни ѝ той. – А сега, моля те, продължи разказа си. Нетърпелив съм да чуя останалата част.

– Братът на баща ми почина миналата година и в страната отново настъпиха вълнения и смут. Изглежда, че някои от поданиците искат да се върна. Генералът се надява да се ожени за мен и по този начин да си осигури престола.

– А защо смята, че ще се качи на трона?

Алесандра въздъхна и отговори:

– Защото аз съм единствената оцеляла наследница на трона. Всички предвидливо са забравили, че баща ми е абдикирал. Както ти споменах преди, той бе обичан от поданиците си и тази любов...

Тя спря да говори. Колин обърна внимание на леката руменина по бузите ѝ.

– И тази любов какво? – попита той.

– Се е предала върху мен – отговори бързо тя. – Поне така ми обясни сър Ричардс от вашето военно министерство, а писмата, които получавах през всичките тези години потвърдиха неговото предположение.

Колин се изпъна и попита:

– Ти познаваш сър Ричардс?

– Да, той доста ми помогна. Защо си тъй учуден? Да не би да има нещо? Забелязах слисването ти, когато споменах неговото име.

Колин поклати глава.

– И как така шефът на английската национална сигурност е замесен във всичко това?

– Значи и ти познаваш сър Ричардс?

– Аз работя за него.

Алесандра на свой ред изглеждаше смаяна... и ужасена.

– Но той се занимава с... Колин, ако ти наистина работиш за него, значи се занимаваш с опасни неща. Какво мислят родителите ти за двойния живот, който водиш? О, Боже, нищо чудно, че не искаш да се жениш. Жена ти непрекъснато ще се притеснява за теб.

Да, със сигурност. Колин съжали, че ѝ каза истината.

– Преди съм работил за него – уточни той.

Алесандра по очите му позна, че той я излъга. Бяха станали толкова... студени и непроницаеми. Реши да не спори с него. Щом Колин не иска тя да знае за работата му в отдела за сигурност, нека бъде така. Ще си преструва, че му вярва.

– Как и защо е замесен сър Ричардс?

Нервният му тон я върна към първоначалния им разговор.

– Сър Ричардс ме посети точно преди баща ти да се разболе. Той и колегите му желаят да се омъжа за генерал Айвън.

– Значи той познава генерала?

Тя поклати глава и обясни:

– Донякъде. Сър Ричардс смята, че Айвън е по-малката от двете злини.

Колин тихо изруга. Алесандра се направи, че не го е чула.

– Сър Ричардс каза на баща ти, че ще бъде по-лесно да се постави под контрол генерала. Англия иска да продължи търговските отношения с родината на баща ми и генералът ще бъде приятелски настроен към страната ви, ако вашите държавници ме убедят да се омъжа за него. Има още един мъж, който иска да се добере до престола. Сър Ричардс смята, че той е по-безмилостен и че няма да спазва търговските споразумения.

– Значи ти си изкупителната жертва, така ли?

Тя не му отговори.

– Какво каза баща ми на сър Ричардс?

Тя започна смутено да кърши ръце.

– Директорът на отдела за сигурност може да бъде много

убедителен. Баща ти изслуша аргументите му и обеща да помисли върху тях. След като Ричардс си тръгна, той се противопостави на женитбата.

– Защо?

Тя сведе поглед към ръцете си, видя, че съвсем са се зачервили от притискането им една в друга и веднага ги отпусна.

– Разплаках се – отвърна тя. – Срам ме е да го призная, но наистина плаках. Бях много разстроена. Майка ти се ядоса ужасно на баща ти и аз станах причина за твърде разгорещен спор. Това ме накара да се почувствам още по-нещастна. Мислех си, че всички са разочаровани от егоизма ми. Единственото ми извинение бе щастливият брак на родителите ми и аз на свой ред исках да изпитам същото. Никога не съм смятала, че ще мога да открия щастието и любовта с човека, който ще се ожени за мен само заради политическите си облаги. Не познавам генерала, но Стефан и Реймънд са ми разказвали много за него. Ако половината от това е истина, то тогава той е един самодоволен и безскрупулен човек.

Алесандра спря, за да си поеме дъх.

– Баща ти има меко сърце и не можеше да понесе моята мъка. А и беше обещал на баща ми да се грижи за мен.

– И така ти реши да се омъжиш за мен.

– Да – отговори тя. – Баща ти хранеше такива надежди, но не разчиташе много на тях. В противен случай майка ти щеше да напише името ти на поканите. Разберете ме, сър, въобразявах си, че мога да се омъжа по любов. Сега осъзнавам, че това е невъзможно, особено като се има предвид, че трябва бързо да си намеря съпруг. И така реших да превърна женитбата в едно делово споразумение. В замяна на моето значително наследство, съпругът ми ще си има свой начин на живот, а аз – мой. Мислех си, че бих могла да пътувам... и след време да се върна в манастира Хол и Крос. Там беше много спокойно.

– По дяволите – изруга Колин.

Тя не знаеше как да реагира на неприличните му думи. Само се намръщи и рече:

– Надявах се, че евентуално аз и съпруга ми ще станем приятели?

– А любовници? – попита той.

Тя сви рамене.

– Всичко е възможно, ако има нужното време и търпение, Колин. Но аз нямам време да преоценявам положението в което се намирам. Вярно, че мъжете в Англия изглеждат по-културни и се надявах да намеря някой, който е поне етичен, но тази вечер осъзнах, че вече нещо няма значение. Ще се примиря и ще се омъжа за генерала. Причиних

достатъчно неприятности на всички. Може би с течение на времето този човек ще се научи... ще промени начина си на мислене.

Колин изръмжа.

– Змията винаги хапе. Той няма да се промени и ти няма да се жениш за него. Ясно ли е?

Тя потрепера като чу дрезгавия му глас.

– Искам да ми обещаеш, Алесандра – продължи Колин.

Тя мълчеше. Не можеше да забрави кръвта по лицето на Реймънд.

– Не желая повече да ставам причина за...

– Ела тук – прекъсна я Колин.

Алесандра отиде до бюрото и застава пред него. Той присви пръст и с жест я накара да дойде по-близо до него. Тя заобиколи бюрото и спря на педя разстояние от Колин.

– Генералът би се отказал от плана си, ако имах съпруг... нали?

Смесицата от страх и надежда в гласа на Алесандра разтревожи Колин. Тя беше прекалено млада, за да носи такова бреме на плещите си. Алесандра трябваше да е като по-малките му сестри – безгрижна и лекомислена. По дяволите, тя се нуждаеше от закрилник. Колин се протегна и хвана ръцете ѝ, които тя несъзнателно стискаше. Алесандра се опита да се отпусне, но не можа.

– Женитбата ти с генерала е изключена. Споразумяхме ли се за това?

Той държеше ръцете ѝ, докато тя накрая кимна.

– Добре – продължи той – имаш ли да ми кажеш още нещо?

– Не.

Колин се усмихна.

– Никой няма да измами началника на отдела за сигурност – каза Колин, имайки предвид сър Ричардс.

– Баща ти вече го направи.

– О, нима? – Този път Колин бе доволен от баща си. – Утре ще говоря с Ричардс и ще разбера дали можем да разчитаме на неговата подкрепа.

– Благодаря ти.

Колин кимна бързо и продължи:

– Тъй като семейството ми е поело отговорност да се грижи за теб, ще уредя среща с баща ми и брат ми веднага щом оздравеят.

– С каква цел?

– За да измислим какво да правим с теб.

Колин искаше да се пошегува, но Алесандра прие думите му твърде

надълбоко. Тя се отскубна от ръцете му. Неговата прямота я беше засегнала. Алесандра беше изключително нежна и чувствителна по характер. Той сметна за нужно да ѝ каже, че тя трябва да овладява по-лесно вълненията и чувствата си, но сетне реши да се въздържа от съвет, за да не я обиди пак.

– Няма да бъда в тежест на никого – заяви Алесандра.

– Не съм ти казал, че сега си.

– Но намекна за това.

– Нищо не съм намекнал. Винаги казвам каквото мисля.

Тя се обърна и тръгна към вратата.

– Мисля, че е време да преоценя нещата.

– Вече го направи – поправи я той.

– Ще трябва отново да го сторя – заяви тя. Изведнъж на Колин му прилоша. Затвори очи и си пое дълбоко въздух. Стомахът го болеше и той реши, че това състояние се дължи на факта, че не бе вечерял. Колин с усилие се върна към разговора.

– Какво ще преоценяваш сега?

– Нашето споразумение – обясни тя. – Няма нищо да излезе от него.

Утре ще си търся друго жилище.

– Алесандра.

Той не бе повишил тон, но все пак имаше жлъчни нотки в гласа му. Тя спря на прага и се обърна към него. Стоеше и чакаше да чуе поредните му откровени думи, които щяха да я наранят.

Колин се почувства ужасно, като видя насълзените ѝ очи.

– Извинявай – промърмори той. – Ти не си бременна за никого, но сегашното ти положение е истинска бъркотия. Не си ли съгласна с това?

– Така е.

Колин потърка разсеяно челото си и с учудване установи, че то е потно. Махна колосаната яка от врата си. По дяволите, в стаята беше горещо. Предположи, че огънят в камината бе по-силен от необходимото. Мислеше да си свали самото, но бе толкова изтощен, че не му се занимаваше с нищо.

– Положението е сериозно, Колин – добави Алесандра, след като той не реагира на последните ѝ думи.

– Но не е дошъл краят на света, нали? Изглеждаш съкрушена от всичко това.

– Аз съм съкрушена – извика тя. – Тази вечер раниха Реймънд. Можеше и да го убият. Помниш ли или вече забрави? А ти... Можеше да ранят и теб.

Той отново се навъси. Тя почти съжали, че му напомни за инцидента. Реши, че не трябва да продължава с тоя раздражителен тон.

– Забравих добрите си маниери – каза тя. – Трябва да ти благодаря.

– Защо?

– Защото се извини – обясни тя. – Знам, че не ти беше лесно да го направиш.

– И как разбра?

– Тонът ти беше груб и освен това ме гледаше свирепо. Да, трудно ти беше. И въпреки това ми се извини, с което още повече ме трогна.

Тя се приближи към Колин. И преди да я напусне смелостта, Алесандра се наведе и го целуна по бузата.

– Все пак предпочитам баща ти да ми е настойник – каза тя, надявайки се да предизвика усмивката му. – Той е по... – Тя търсеше подходящата дума.

– Податлив – довърши Колин вместо нея.

– Да – засмя се тя.

– Моите четири малки сестри са му влезли под кожата. Той съвсем се е размекнал от толкова много жени.

Колин въздъхна уморено и отново потърка чело. Имаше силно главоболие от няколко минути насам и не можеше да се съсредоточи върху разговора.

– Лягай си, Алесандра. Късно е, а и денят беше тежък за теб.

Тя тръгна, но се спря и попита:

– Добре ли си, Колин? Ужасно си пребледнял.

– Нищо ми няма – отвърна той. – Лягай си.

Успя да я излъже лесно, въпреки че въобще не се чувстваше добре. Беше му лошо, вътре в него гореше огън. Стомахът му се бунтуваше сякаш че току-що бе глътнал горещ въглен. Кожата му бе лепкава и гореща и той се благодареше, че тази вечер не бе ял много. При самата мисъл за храна взе да му се повдига. Колин се надяваше, че като се наспи ще се почувства по-добре. В един часа през нощта му се прииска да затвори очи и да умре. В три часа си мислеше, че вече е мъртъв. Целият гореше от треска и проклет да бъде, ако поне двадесет пъти не бе повърнал остатъците от малката ябълка, която изяде преди да отиде на опера. Стомахът му най-сетне прие факта, че няма какво повече да изхвърля и се превърна в една малка стегната топка. Колин се просна по очи на леглото и разпери ръце.

О, да, смъртта би била едно избавление.

Глава 5

Не можеше да му позволи да умре, нито щеше да го остави сам. В мига, в който Алесандра чу обезпокоителните шумове, идващи от стаята на Колин, тя отметна завивките и скочи от леглото. Не я интересуваеше благоприличието. За нея нямаше значение дали нахълтването ѝ в неговата спалня би се считало като непристойно поведение. Колин се нуждаеше от нейната помощ и щеше да я получи. Облече си халата и когато влезе при Колин, той се бе върнал в леглото си. Лежеше по корем върху завивките. Беше съвсем гол, но тя се опита да не обръща внимание на този факт. Колин бе отворил и двата прозореца и в стаята бе станало толкова студено, че тя можеше да види парата от дъха си. Силният и мразовит вятър издуваше завесите като балони и през прозорците влизаха дъжд.

– Боже милостиви, нима искаш да се самоубиеш? – възкликна тя.

Колин не отговори. Тя побърза да затвори прозорците и се върна до леглото му. Виждаше се само част от лицето му, но по измъчения му вид разбра колко зле се чувства. С невероятни усилия тя успя да извади завивките изпод тялото му, покри го и подпхна завивките така, че Колин да не може да се отбие. Той ѝ каза да го остави на мира, но Алесандра пренебрегна заповедта. Сложи ръка на челото му, почувства как пари и веднага скочи да донесе студена и влажна кърпа. Колин беше прекалено изтощен, за да се съпротивлява. Алесандра прекара останалата част от нощта при него, като на всеки пет минути попиваше потта от челото му и държеше легена при всеки опит на Колин да повърне. Той нямаше какво повече да изхвърли, тъй като стомахът му бе празен, но непрекъснато му се повдигаше, при което издаваше ужасни звуци.

Беше жаден, но Алесандра не му позволи да пие вода. Опита се да го убеди, но той не бе в настроение да я слуша. Слава Богу, че бе достатъчно изтощен, за да стане и сам да си донесе вода.

– Каквото и да погълнеш сега, веднага ще го изхвърлиш. Самата аз преминах през тази болест, Колин. Знам какво говоря. Затвори очи и се опитай да поспиш. Утре ще си по-добре.

Искаше да му даде поне малка надежда и затова умишлено го излъга. Ако Колин преминеше през всички етапи на болестта, то той щеше да бъде зле поне още една седмица.

Предчувствието ѝ се оправда.

Състоянието му не се подобри нито на другия ден, нито на по-следващия. Алесандра лично се грижеше за него. Не можеше да позволи на Фленаган и на Валена да влязат в спалнята му, защото се страхуваше, че и те могат да се заразят. Фленаган се опита да се противопостави. В края на краищата той бе отговорен за господаря си и само той трябваше да се грижи за него. Фленаган обясни, че благородното му чувство за дълг изисква той да рискува. Алесандра възрази, като се аргументира, че вече е прекарала тази болест и следователно е единствената, която е в състояние да помогне на Колин. Опасно беше Фленаган да залага на карта здравето си, защото ако се разболее как щеше да се грижи за всички тях? Най-накрая Алесандра успя да убеди Фленаган. Той се зае с домакинството и дори пое допълнителния ангажимент да отговаря на кореспонденцията ѝ. В къщата не се допускаха посетители. Само сър Уинтърс дойде да види раната на Реймънд и Алесандра използва случая да се консултира с него за болестта на Колин. Лекарят не влезе в стаята на Колин, тъй като не искаше да се зарази, но остави някакво лекарство, което според него щеше да успокои разстроения стомах на болния и предложи да разтриват Колин със студена гъба, за да облекчат треската.

Колин беше труден пациент. Алесандра се опита да последва съвета на доктора и да разтрие Колин късно вечерта, когато температурата му се повиши. Тя изми със студена гъба първо гърдите и ръцете, а после се залови и с краката му. Той изглеждаше заспал, но когато тя докосна болния му крак, Колин почти скочи от леглото.

– Бих искал да умра спокойно, Алесандра. Махни това проклето нещо оттук.

Сипкавият му глас не я засегна, защото тя все още бе зашеметена от гледката на ранения му крак. Целият му прасец бе в белези, които започваха от коляното и стигаха чак до петата. Алесандра не знаеше какво е причинило тази ужасна рана, но сърцето ѝ се сви при мисълта за агонията, която Колин вероятно преживяваше. Истинско чудо бе, че въобще можеше да ходи. Колин метна завивките върху краката си и каза на Алесандра, макар и с много по-изтощен глас, да напусне стаята. Тя се опасяваше, че той може да е видял сълзите ѝ, а не ѝ се искаше да разбере, че причината за тях бе именно обезобразения му крак. Колин беше горд, независим човек и тя знаеше, че не му беше нужно нейното съжаление. Той не обичаше да показва страданието си пред другите.

Алесандра реши да отвлече вниманието му.

– Когато ми крещиш ме разстройваш още повече, Колин. И ако продължаваш да ми заповядваш по този груб начин, ще се разплача.

Няма да изляза от стаята, дори и да станеш още по-злюбен и невъзпитан. Така че, ако обичаш, отвий крака си. Имам намерение да го измия.

– Алесандра, заклевам се, че ще те изхвърля през прозореца, ако не ме оставиш на мира.

– Колин, снощи ти не се противопостави на разтривката. Защо си толкова раздражителен сега? Да не би тази вечер треската да е по-силна?

– Нима искаш да кажеш, че снощи си ми измила краката?

– Да – излъга тя.

– А нещо друго, по дяволите?

Тя разбра намека му. Опита се да не се изчервява и отговори:

– Ръцете, гърдите и краката. На друго място не съм те разтривала.

Престанете да спорите, сър – каза тя със заповеднически тон, промуши ръка под завивките и го хвана за крака.

Колин се предаде. Изруга нещо под носа си и затвори очи. Алесандра потопа гъбата в студена вода и внимателно изми и двата му крака. Беше толкова спокойна и съсредоточена, че едва когато покри Колин отново, забеляза, че през цялото време той не бе снемал очи от нея.

– Е – въздъхна тя – сега не се ли чувстваш по-добре?

Отговорът се криеше в изпитателния му поглед. Тя се изправи и се извърна така, че Колин да не види усмивката ѝ. Алесандра постави каната с водата обратно на мивката, сетне напълни една чаша до половината с вода и я занесе на пациента си. Подаде му я и каза, че ще го остави за малко сам. Не бе направила и крачка, когато Колин я сграбчи за ръката и силно я стисна.

– Спи ли ти си? – попита той, все още с раздражен тон.

– Не особено.

– Тогава остани да си поприказваме.

Той ѝ направи място на леглото си. Алесандра седна, скръсти ръце в скута си, като отчаяно се опитваше да свали поглед от гърдите му.

– Нямах ли нощни ризи? – попита тя.

– Не.

– Покрий се, Колин. – Алесандра не изчака той да се подчини и сама го зави.

Колин веднага отметна одеялото. Той седна, опря гърба си в таблата на леглото и шумно се прозина.

– Боже мой, чувствам се ужасно.

– Защо ти е толкова дълга косата? Стига чак до раменете. Изглеждаш като варварин. Наистина, имаш вид на разбойник – добави тя с

усмивка, за да не го обиди.

Той сви рамене.

– Кара ме да не забравя.

– Какво да не забравиш?

– Че съм свободен.

Тя не разбра смисъла на думите му, но и на него не му се говореше повече. Той смени темата като ѝ зададе няколко въпроса, отнасящи се до работата му.

– Фленаган сети ли се да изпрати писмо на Бордърс?

– Имаш предвид твоя колега?

– Бордърс не ми е колега. Той се оттегли от параходния бизнес, но ми помага, когато имам нужда.

– Да – отговори тя. – Фленаган изпрати съобщение и г-н Бордърс се е заел с работата. Всяка вечер той изпраща ежедневния отчет и бюрото ти е затрупано от документи, които те чакат да ги прегледаш щом оздравееш. Освен това имаш писмо от съдружника си – добави тя. – Не знаех, че вие двамата сте отворили филиал зад океана. Скоро ще ви знаят по целия свят, нали?

– Може би. А сега ми кажи ти какво прави. Не си излизала навън, нали?

Тя поклати глава.

– Грижих се за теб. Написах още едно писмо на Нийл и го помолих за втора среща. Получих кратък отговор, с който отказваше на молбата ми. Ех, ако не беше го изхвърлил тогава...

– Не искам да идва пак, Алесандра.

Тя въздъхна. Колин се намръщи и рече:

– Навличаш си беля на главата.

– Обещах да бъда дискретна. Тревожа се за Виктория – добави тя.

– Ти си единствената – възрази той.

– Да, знам – прошепна тя. – Колин, ако ти изпаднеш в беда, ще направя всичко възможно, за да ти помогна.

Стана му приятно от пламенното ѝ обещание.

– Наистина ли?

Тя кимна.

– Сега сме като семейство, нали? Баща ти ми е настойник и аз се опитвам да те приема като брат...

– По дяволите!

Очите ѝ се разшириха. Колин явно ѝ се разсърди.

– Не искаш да те приемам като брат?

– Не, не искам.

Тя изглеждаше съкрушена. С недоверчиво изражение на лицето, Колин я гледаше втренчено. Треската не бе намалила страстта му към Алесандра. Проклятие, трябваше да е мъртъв и погребан, за да може да се отърве от нарастващото си желание да я докосне. Тя не съзнаваше привлекателността си. Седеше толкова спокойно и благоприличие до него, облечена в тази непорочна бяла рокля, която никак не беше предизвикателна, но му изглеждаше точно такава. Роклята бе закопчана до брадичката ѝ. Той я намираше изключително съблазнителна. Както и косата ѝ, която тази вечер не бе прихваната отзад, а непокорните къдрици се спускаха до раменете. Тя непрекъснато отмяташе къдриците от раменете си с жест, който го подлудяваше. Проклет да е, ако ѝ позволи да го счита за свой брат.

– Преди по-малко от седмица ти ме приемаше като бъдещ съпруг. Помниш ли?

Неоправданият му гняв на свой ред я беси.

– Но ти отказа, помниш ли?

– Не ми говори с такъв тон, Алесандра.

– Не ми повишавай тон ти, Колин.

Той въздъхна дълбоко. Реши, че и двамата бяха уморени и сигурно това бе причината за лошото им настроение.

– Ти си принцеса – продума, – а аз съм...

– Дракон – довърши тя вместо него.

– Добре, дракон. Една принцеса не се жени за дракон.

– О, много си раздразнителен тази вечер.

– Винаги съм раздразнителен.

– Имам късмет, тогава, че няма да се женим. Щеше да ме направиш много нещастна.

Колин отново се прозина.

– Вероятно – отговори едва-едва той.

Алесандра стана.

– Имаш нужда от сън – заяви тя, наведе се над него и докосна челото му с ръката си. – Все още имаш треска, макар че не е толкова силна като снощи. Колин, мразиш ли жени, които се отнасят към теб по начина, по който се отнасям аз?

– Да, по дяволите.

Тя се усмихна и рече:

– Чудесно. Спомням си, веднъж ти казах, че подозрителната ти природа ще те вкара в бяла. И бях права, нали?

Той замълча. Тя не му обърна внимание, защото тържествуваше от победата си. Обърна се и тръгна към вратата, която съединяваше двете спални. Искаше й се още да се заяжда с него.

– Отиде да провериш дали Кейн е наистина болен и виж какво стана с теб.

Тя отвори широко вратата.

– Лека нощ, драконе.

– Алесандра?

– Да?

– Сгреших.

– Нима? – Тя бе развълнувана от признанието му и изчака да чуе останалата част от извинението. В крайна сметка не беше чак такъв грубиян.

– И? – подтикна го тя.

– Ти все още си зверче.

* * *

Болестта тормози Колин седем денонощия. През осмата нощ той се събуди, чувствайки се отново като човек и разбра, че вече е здрав. Изненада се като видя Алесандра в леглото си. Тя беше облечена и спеше седнала, подпряла гръб на таблата. Косата ѝ закриваше лицето и тя въобще не помръдна, когато той стана от леглото. Колин се изми, obu чисти бричове и се върна в леглото. Погледна Алесандра и я взе, въпреки че все още се чувстваше много слаб, тя не му тежеше – беше лека като перце. Усмихна се, когато тя се сгуши в него и въздъхна леко. Колин я занесе в спалнята ѝ, сложи я на леглото и я покри със сатенената завивка.

Той стоеше и дълго, дълго не снемаше поглед от нея. Тя не отвори очи. Беше крайно изтощена от безсънието. Колин знаеше, че тя бе седяла до него по време на цялото дяволско мъчение. Алесандра се бе грижила добре за него и Колин не можеше да реши какво точно да мисли за всичко това. Прие, че това е неин дълг, но дявол да го вземе, той не изпитваше само чувство на благодарност. Тя започваше да означава много за него. Веднага щом си призна тази истина, Колин се опита да помисли за начин, който да намали въздействието ѝ върху него. Сега не беше време да се свързва с жена. Да, моментът не е подходящ и той със сигурност нямаше намерение да изостави целите и мечтите си заради някоя жена.

Но Алесандра не бе просто някоя жена и той бе убеден, че ако не се

отдръпне от нея скоро, после ще бъде късно. По дяволите, всичко е толкова сложно. Съзнанието му бе обладано от противоречиви мисли и емоции. Той непрекъснато си повтаряше, че не я иска и все пак при мисълта, че някой друг може да я има, стомахът му се обърна. Нищо не разбираше. Колин с усилие се отдръпна от леглото ѝ. Мина през спалнята си и се запъти към кабинета. Имаше работа поне за месец и със сигурност щеше да му отнеме доста време да пренесе числата в счетоводните книги. Единственият начин да не мисли за Алесандра бе да потъне изцяло в работата си.

Но някой бе свършил всичко. Колин не повярва на очите си, когато видя счетоводните книги. Записванията бяха съвсем нови и завършваха със сметките от днешния ден. За един час Колин направи още една проверка, за да се увери, че сумите са точни, сетне се изтегна на стола, за да прегледа купа от писма. Реши, че Кейн се е погрижил за сметките в счетоводните книги. Ще трябва да благодари на брат си за помощта. Сигурно му е отнело цяла седмица, тъй като освен всичко имаше и над петдесет страници с преводи и баланси, с които Колин не се бе занимавал повече от година. Той насочи вниманието си към писмата. Колин работи в кабинета си от ранна утрин до късния следобед. Фленаган бе доволен, че господарят изглеждаше много по-добре. Той донесе един поднос с храна на закуска и още един на обяд. Колин бе изкъпан и облечен в бяла риза и черни бричове, и Фленаган със задоволство отбеляза здравия тен на лицето му. Прислужникът кръжеше около господаря си като кокошка около пиленцата си и скоро съвсем подлуди Колин.

Към три часа следобед Фленаган за пореден път прекъсна заниманията на господаря си, за да му предаде съобщения от баща му и брат му. В писмото си херцог Уилямшиър изразяваше загриженост за безопасността на принцеса Алесандра. Очевидно бе разбрал за нападението пред операта. Той предлагаше да се уреди среща на цялото семейство и на нея да се реши бъдещето на Алесандра. Молеше Колин да го уведоми веднага, щом се почувства по-добре, за да доведе принцесата в тяхната къща в Лондон.

Писмото на Кейн беше в същия дух, макар и малко смущаващо, защото не споменавахе нищо за сметките и за счетоводните книги. Колин реши, че Кейн просто е проявил прекалена скромност.

– Новините са добри, нали? – попита Фленаган. – Семейството ви е оздравяло. Готвачът говорил с градинаря на баща ви и той му казал, че всички вече са добре. Баща ви е наредил къщата му в Лондон да се отвори и приготви до тази вечер. Херцогинята ще пристигне с него, но

сестрите ви ще останат още седмица-две в провинцията. Желаете ли да изпратя съобщение, че вече сте здрав?

Колин не се изненада от информацията, която му даде прислужника. Ключарската мрежа между двете домакинства бе толкова добре развита, че винаги се знаеха и най-пресните новини.

– Баща ми иска да свикаме семеен съвет или вече си чул това от градинаря? – попита той сухо.

Фленаган кимна.

– Чух, но не разбрах точно кога ще е срещата.

Колин поклати ядосано глава.

– Уреди я за утре следобед.

– За колко часа?

– Два.

– А брат ви? Да му изпратя ли съобщение?

– Да – съгласи се Колин. – Сигурен съм, че ще иска да присъства.

Фленаган побърза да излезе от стаята, за да се заеме със задълженията си, но когато стигна до вратата се спря и попита:

– Милорд, домът ни отворен ли е вече за посетители? Почитателите на принцеса Алесандра цяла седмица молят да ги приеме.

Колин се намръщи.

– Нима се опитваш да ми кажеш, че тия мошеници вече се тъплят пред дома ми?

Фленаган се сепна от разярения тон на господаря си.

– Разнесла се е мълвата, че при нас живее красива неомъжена принцеса.

– Проклети да са.

– Прав сте, милорд.

– Не допускай никого вкъщи, докато не мине семейния съвет – заповяда Колин и сетне се усмихна. – И ти се дразниш от обожателите на Алесандра. Защо, Фленаган?

Прислужникът не се престори на безразличен, а чистосърдечно си призна:

– Така е. Тя принадлежи на нас, Колин – рече бързо той, като се върна към предишните им отношения, използвайки малкото име на господаря си. – Наш дълг е да не допускаме тия развратници близо до нея.

Колин кимна одобрително. Фленаган смени темата.

– Какво да правя с партньорите на баща й? Дрейсън всяка сутрин изпраща съобщения и молби принцесата да го приеме, за да подпише някакви документи. Но в едно от писмата си, което случайно прочетох

през рамото на принцеса Алесандра, Дрейсън подчертава, че трябва да я уведоми за някакви тревожни новини. Колин се изтегна на стола.

– Как реагира Алесандра?

– Тя въобще не беше разстроена – отвърна Фленаган. – Попитах я, разбира се, но тя ми каза, че притесненията на Дрейсън са свързани с нестабилността на пазара. Не можах да разбера за какво ми говореше.

– Имала е предвид финансовите загуби – обясни Колин. – Изпрати съобщение на Дрейсън и го покани да посети Алесандра в къщата на баща ми. Уреди му среща за три часа. Смятам, че дотогава ще приключим семейния разговор.

Но прислужникът не мърдаше от мястото си.

– Какво има още? – попита Колин.

– Принцеса Алесандра няма ли да остане тук? – Тревогата в тона на прислужника бе очевидна.

– Вероятно ще се премести при родителите ми.

– Но, милорд...

– Баща ми е неин настойник, Фленаган.

– Може и да е така – възрази прислужникът – но вие сте единственият, който е способен да я пази. Извинете ме за откровеността, но баща ви е възрастен, брат ви трябва да се грижи за семейството си. Оставате вие, милорд. Това е истината, ще бъде съкрушен, ако се случи нещо на нашата принцеса.

– Нищо няма да се случи.

Убедителният тон на Колин успокои Фленаган. Господарят му се държеше като истински закрилник. Според преценката на Фленаган Колин по природа беше решителен, твърдоглав, но малко недосетлив, защото трябваше да мине много време, докато разбере, че той и принцеса Алесандра са родени един за друг.

Колин съсредоточи вниманието си върху счетоводните книги. Фленаган се прокашля, за да покаже, че не е свършил.

– Какво те човърка още?

– Мислех си за... това... за инцидента пред операта.

Колин затвори книгата.

– И?

– Тя все още е под въздействието на инцидента. Нищо не ми е казвала, но аз виждам, че не го е преживяла. Непрекъснато се самообвинява за раната на Реймънд.

– Това е абсурдно.

Фленаган кимна и продължи:

– Тя постоянно се извинява на телохранителя и тази сутрин, когато слезе долу разбрах, че е плакала. Мисля, че трябва да поговорите с нея, милорд. Една принцеса не бива да плаче.

Думите на Фленаган прозвучаха съвсем авторитетно по въпроса за кралското достойнство. Колин кимна и каза:

– Добре, ще поговоря с нея по-късно. А сега ме остави на мира. За първи път от месеци насам съм понапреднал с работата и искам да внеса и изравня сметките от днешния ден. До вечерта не желая да бъда обезпокояван.

Фленаган не се обиди от грубото държание на господаря си. Колин щеше да се грижи за принцесата и това беше най-важното. През останалата част от следобеда доброто настроение на Фленаган бе поставено на сериозно изпитание. Той с досада отваряше входната врата и отпращаше почитателите на Алесандра.

Същата вечер в седем часа пред прага на вратата се появи сър Ричардс. Той не молеше да го приемат. Началникът на отдела за национална сигурност настояваше да влезе. Фленаган го придружи по стълбите й го въведе в кабинета на Колин. Преди да се обърне към Колин, изисканият побелял благородник изчака докато икономът излезе от стаята.

– Изглеждаш добре – каза той. – Исках да те навестя и да те видя как си, а освен това и да те поздравя за добре свършената работа. Тая история с Уелингам можеше да стане твърде опасна. Ти се справи чудесно.

Колин се облегна назад.

– Тя беше опасна – напомни той на директора.

– Така е, но ти се справи с нея, благодарение на обичайната си тактичност.

Колин едва не избухна в смях. Тактичност? Каква благородна дума само използва директорът, за да изкаже мнението си за убийството на един от враговете на Англия!

– Защо дойде, Ричардс?

– За да те поздравя естествено.

Този път Колин се разсмя. Ричардс се усмихна.

– С удоволствие бих пийнал малко бренди – рече той, като махна с ръка към барчето, прикрепено на стената. – Ще ми направиш ли компания?

Колин отклони предложението. Стана, за да изпълни молбата на Ричардс, но директорът му направи знак да остане на мястото си.

– Сам ще се обслужа.

Директорът си наля малко бренди, сетне се върна и седна на коженя стол с лице към бюрото.

– След малко ще дойде Морган, но исках първо да говоря с теб. Възникна още един малък проблем и си помислих, че с него може да се справи Морган. Виждаш ли, за него това е една възможност да навлезе в работата.

– Значи ще бъде назначен, така ли?

– Той иска да служи на страната си – продължи директорът. – Какво мислиш за него, Колин? Остави тактичността настрана и ми кажи честно мнението си за него.

Колин сви рамене. Вратът му се бе схванал от дългото висене над счетоводните книги. Той го поразтри, за да премахне възлите и каза:

– Разбрах, че преди години Морган е наследил титла и имот от баща си. Сега е граф Оукмаунт, нали?

– Да – отвърна Ричардс, – но ти знаеш само половината от истината. Титлата и имота са дошли от чичо му. Бащата на Морган изчезнал безследно още преди години. Докато порасне, момчето било подхвърляно от един роднина на друг. Носят се слухове, че е незаконно роден и някои мислят, че това е причината бащата да изостави момчето. Майката на Морган починала, когато той бил на четири-пет години.

– Тежко детство – намеси се Колин. Директорът кимна разбиращо и продължи:

– Да, и затова сега е такъв. Много рано се е научил да бъде хитър.

– Ти знаеш повече от мен за произхода му – каза Колин. – Каквото и да добавя ще бъде много повърхностно. Виждал съм го на различни места. Знам, че се харесва в обществото.

Директорът отпи голяма глътка бренди и се обърна към Колин:

– Още не си казал мнението си.

– Не че искам да заобиколя въпроса, но честно казано не познавам Морган достатъчно добре, за да си изградя определено мнение. Изглежда приятен, въпреки че Натан не го харесва особено. Спомням се, че веднъж ми спомена това.

Директорът се усмихна.

– Съдружникът ти не харесва никого.

– Така е.

– Има ли някаква конкретна причина, поради която да не харесва Морган?

– Не. За него той е едно красиво момче. Морган е хубав мъж или поне така казват жените.

– И Натан не го харесва заради външността му?

Колин се засмя. Думите на сър Ричардс прозвучаха много скептично.

– Съдружникът ми ненавижда чаровниците. Казва, че никога не се знае за какво си мислят.

Директорът съхрани тази информация някъде дълбоко в съзнанието си.

– Морган има почти толкова много връзки, колкото и ти, и може да бъде от голяма полза за отдела. И все пак трябва да внимавам. Не знам как би реагирал, ако попадне в тежка ситуация. Поканих го тук, за да разговаря с теб, Колин. Съществува и още един деликатен проблем, за който би могъл да ни помогнеш. Ако решиш да поемеш задачата, бих искал да се включи и Морган. Той има какво да научи от тебе.

– Забрави ли, че вече се оттеглих?

– И аз – каза директорът и се усмихна. – Опитвам се вече четири години да държа юздите. Прекалено съм стар за тая работа.

– Ти никога няма да се откажеш.

– Нито пък ти – обади се Ричардс. – Поне докато твоята компания има нужда от допълнителните ти приходи, за да оцелее. Каж ми, синко, твоят съдружник не се ли чуди откъде идва допълнителния капитал? Знаем, че не искаш той да разбере за помощта, която оказваш на нашия отдел.

– Той не знае нищо – обясни Колин. – Ангажиран е с отварянето на филиал, а жена му, Сара, трябва да роди първото им бебе тези дни. Съмнявам се, че Натан е имал време да забележи нещо.

– А ако се досети?

– Ще му кажа истината.

– Можем да използваме Натан отново – предложи директорът.

– Изключено. Сега вече има семейство.

Сър Ричардс неохотно се съгласи. Той върна разговора към задачата, която искаше да възложи на Колин.

– Що се отнася до оня проблем... – започна той – той е по-опасен от предишния, но... о, добър вечер, принцесо. За мен е удоволствие да ви видя отново.

Тя стоеше на прага. Колин се питаше какво ли е чула.

Тя се усмихна на директора.

– Радвам се да ви видя, сър – тихо отвърна тя. – Надявам се, че не съм ви попречила. Вратата беше отворена, но ако трябва нещо да обсъдите, ще дойда по-късно.

Сър Ричардс бързо се изправи и се приближи към нея. Хвана ръката ѝ и ниско се поклони.

– Не сте ни попречили – увери я той. – Елате да седнете. Имам да ви кажа нещо преди да си тръгна.

Той я прихвана за лакътя и я заведе до един стол. Тя седна и пооправи роклята си, докато чакаше сър Ричардс да седне на мястото си.

– Чух за злополучния инцидент пред операта – започна директорът, свъсил вежди. След като седна, кимна към Колин и се обърна пак към Алесандра: – Възстановихте ли се вече след тази неприятна случка?

– Няма от какво да се възстановявам, сър Ричардс. Телохранителят ми беше ранен. Реймънд има осем шева, но вчера му махнаха конците. Сега се чувства много по-добре. Нали така, Колин?

Тя не сне поглед от сър Ричардс, дори когато включи Колин в разговора. Колин не се обиди от липсата на внимание. Той се забавляваше, наблюдавайки сър Ричардс и едва прикриваше усмивката си. Сър Ричардс се бе изчервил. Колин не вярваше на очите си. Хладнокръвният и коравосърдечен ръководител на отдела за секретни операции се изчервяваше като ученик. Алесандра го бе омагьосала. Колин се чудеше дали тя съзнаваше въздействието си и правеше всичко умишлено. Усмивката ѝ бе сладка и невинна, погледът ѝ – пряк и решителен, но ако започнеше да примигва съблазнително, тогава Колин щеше да бъде сигурен, че поведението ѝ не е чак толкова невинно.

– Получихте ли информация по другия въпрос, който обсъждахме? – попита тя. – Съзнавам, че е дръзко от моя страна да моля за каквото и да е било такъв важен човек като вас, сър Ричардс, но искам да знаете, че съм ви много благодарна за предложението ви да изпратите някой в Гретна Грийн.

– Вече се погрижих за това. Моят човек, Симпсън, се завърна снощи. Вие бяхте права, принцесо. Нито Робърт Елиот, нито Дейвид Лейнг са регистрирали нещо.

– Знаех си – извика Алесандра. Притисна длани като при молитва и се обърна към Колин. – Нали ти казах?

Нейното въодушевление го накара да се усмихне.

– Какво си ми казала?

– Лейди Виктория не е избягала. Твоят директор потвърди подозренията ми.

– Но, принцесо, съществува и друга вероятност – макар и по-малка, разбира се, че тя е сключила брак там. И Елиот, и Лейнг много стриктно водят документацията си, защото обичат да се хвалят с броя на

венчавките. Нещо като конкуренция, нали разбирате? Но те не са единствените в Гретна Грийн, които могат да венчаят някоя двойка. Някои по-непочтени господа не се затормозяват с регистрации. Те просто попълват брачното свидетелство и го връчват на съпруга. Така, че скъпа моя, тя все пак може да е избягала.

– Това е невъзможно.

Алесандра бе твърдо убедена в мнението си. Колин поклати глава.

– Тя се навира в гнездото на осите, Ричардс. Казах ѝ да остави тая история, но тя не ме послуша.

Тя погледна Колин навъсено.

– Никъде не се навирам.

– Не е вярно – отвърна Колин. – Ще причиниш на семейството на Виктория повече неприятности, ако не престанеш да ги преследваш с въпросите си.

Жлъчните му думи я оскърбиха. Тя сведе глава.

– Имаш много лошо мнение за мен, щом смяташ, че мога умишлено да нараня някой.

– Не трябва да се толкова груб с нея, синко.

– Не съм груб, а просто откровен – отвърна ядосано Колин.

Сър Ричардс поклати глава. Алесандра му се усмихна. Беше доволен, че сър Ричардс застана на нейна страна.

– Ако Колин бе изслушал причините за моята тревога, не би побързал да определи загрижеността ми като намеса.

Директорът отправи кръвнишки поглед към Колин.

– Не си я изслушал? Аргументите ѝ са логични, Колин. Не трябва да правиш преценките си преди да узнаеш всички факти.

– Благодаря ви, сър Ричардс – изръмжа Колин.

Алесандра реши да пренебрегне грубостта му и се обърна към директора:

– Каква е следващата ни стъпка в разследването?

Сър Ричардс изглеждаше смутен.

– Разследване? Не съм погледнал на проблема от този ъгъл...

– Обещахте да ми помогнете – напомни тя на директора. – Не трябва да се обезкуражавате.

Сър Ричардс погледна безпомощно към Колин. Колин му се ухили.

– Не е въпросът в обезсърчаването – продължи сър Ричардс. – Не знам какво точно да разследвам. Очевиден е фактът, че вашата приятелка е избягала с някого и мисля, че Колин е прав като ви казва да стоите настрана от тая история.

– Защо да е очевиден?

– Виктория е оставила писмо – обясни сър Ричардс.

Тя поклати глава.

– Всеки може да напише писмо.

– Да, но...

– Толкова се надях на подкрепата ви – прекъсна го тя с отчаян глас. – Вие бяхте последната ми надежда. Виктория може да е в опасност и ние сме единствените, които можем да ѝ помогнем. Само вие сте способен да откриете истината. Толкова сте умен и съобразителен.

Сър Ричардс се наду като пуяк. Колин поклати глава. „Един комплимент и този човек се размекна!“

– Ще бъдете ли доволна, ако открия регистрацията на брака ѝ?

– Няма да намерите такава.

– Но, ако все пак...

– Няма да се занимавам повече с този въпрос.

– Добре – съгласи се сър Ричардс. – Ще започна от семейството ѝ. Утре ще изпратя човек да говори с брат ѝ. Все ще разбере какво се е случило.

На лицето ѝ грейна усмивка.

– Много ви благодаря – прошепна тя. – Но трябва да ви предупредя. Изпратих съобщение на Нийл, но той ми отказа да се срещнем. Колин се държа доста грубо с него и той явно не му е простил.

– На мен няма да ми откаже – твърдо заяви сър Ричардс.

Колин считаше този разговор за абсурден. Не му се понрави идеята директорът на Отдела за национална сигурност да си пъха носа в личните работи на чуждите хора. Тъкмо щеше да смени темата, когато една забележка на сър Ричардс привлече вниманието му.

– Скъпа принцесо, това е най-малкото, което мога да направя за вас, след като оказахте такова сътрудничество. Успокойте се, мила моя, ще имам някои отговори преди да си тръгнете от Англия.

Колин се наведе напред.

– Уточни, Ричардс – настоя той с неумолим тон. – В какво точно се изразява сътрудничеството на Алесандра?

Директорът се изненада от въпроса.

– Тя не ти ли е...

– Не сметнах за необходимо – отрязва го Алесандра и скочи от стола си. – А сега, моля да ме извините, господа, но ще ви оставя да обсъждате собствените си проблеми.

– Седни, Алесандра.

Тонът на Колин не предполагаше възражения. Тя въздъхна и се подчини, но отказа да го погледне. Сведе очи към скута си. Предпочиташе да побегне и да се скрие, отколкото да говори за решението си, но постъпката ѝ би се считала за проява на малодушие и безотговорност. Колин имаше право да узнае нейното решение. „Достойнство и благоприличие“ – припомни си тя двете свещени думи. Колин никога нямаше да разбере колко разстроена се чувстваше тя, и това бе нейната малка победа.

– Обясни ми защо Ричардс е доволен от твоето сътрудничество.

– Реших да се върна в родината на баща ми – едва прошепна тя. – Ще се ожена за генерала. Баща ти даде съгласието си.

Колин доста време не продума нищо. Бе вперил поглед в Алесандра, а тя – в скута си.

– И всичко е решено, докато съм бил болен, така ли?

– Да.

– Погледни ме – изкомандва той.

Тя едва сдържаше сълзите си. Пое дълбоко дъх и вдигна очи към него, Колин усети състоянието ѝ. Тя кършеше ръце и се опитваше да не се разплаче.

– Никой не я е заставял насила – вметна сър Ричардс.

– Нима?

– Решението го взех аз – твърдо каза тя. Колин поклати глава.

– Ричардс, още нищо не е решено, разбра ли? Алесандра е под въздействието на инцидента от миналата седмица. Телохраниителят ѝ беше ранен и тя се чувства отговорна.

– Аз съм отговорна – извика тя.

– Не – възрази Колин. – Ти си уплашена.

– Има ли значение каква е причината?

– Да, по дяволите, има. – Той се обърна към директора. – Очевидно Алесандра е забравила обещанието, което ми даде миналата седмица.

– Колин...

– Мълчи.

Очите ѝ се разшириха невярващо.

– Да мълча? Моето бъдеще се решава, а не твоето.

– Аз съм ти настойник – избухна той. – Аз решавам бъдещето ти.

Изглежда си забравила тази малка подробност.

Приличаше на разярен дракон. Тя реши да не спори с него. Беше непоносим и ако не престанеше да я гледа така свирепо, тя щеше да стане и да напусне стаята. Колин отново се обърна към директора:

– С Алесандра говорихме по този въпрос миналата седмица. Решихме тя да не се омъжва за генерала. Можеш да кажеш на колегите си, че сделката се отлага.

Колин бе толкова вбесен, че не забеляза одобрителното кимване на директора.

– Тя няма да се омъжи за него. Генералът е много мил, нали? Изпрати цяла банда разбойници, за да му отвлекат годеницата. Странна проява на ухажване, нали? Де да беше в Англия! Бих искал да си поговоря няколко минути насаме с тоя негодник.

Алесандра не разбираше защо Колин се е разбеснял така. Не беше го виждала толкова ядосан. Беше прекалено слисана, за да се уплаши от него. Не знаеше какво да му каже, нито пък какво да направи, за да го успокои.

– Той няма да се откаже, Колин – продума тя, като едва овладяваше треперещия си глас. – Ще изпрати други.

– Това е мой проблем, а не твой.

– Нима?

Страхът в очите ѝ намали гнева му. Той не искаше тя да се страхува от него. Умишлено смекчи тона си, когато ѝ отговори:

– Да, така е.

Не снемаша очи един от друг. Нежността, която се прокрадваше в изражението му я караше да се разплаче от облекчение. Той нямаше да ѝ позволи да напусне Англия. С усилие отклони погледа си от него, за да не види той насълзените ѝ очи. Тя впери поглед в скута си, пое си дълбоко въздух и каза:

– Опитвам се да постъпя благородно. Не исках никой да пострада заради мен, а и сър Ричардс ми обясни, че има други възможности за подобри търговски споразумения...

– Колегите ми смятат, че генералът би ни сътрудничил – намеси се сър Ричардс. – Аз лично не поддържам това абсурдно мнение. Аз мисля като теб, Колин. Човек не може да се довери на генерала. Така че, скъпа, виждаш, че няма нужда от благородството ти.

– А ако Колин пострада? – попита тя.

Сър Ричардс и Колин бяха смаяни от въпроса ѝ. Алесандра отново се изплаши. Колин се облегна на стола си и впери поглед в нея. Тя не се страхуваше за себе си, не, тя се тревожеше за него. Това вероятно трябваше да го ядоса. Той е способен да се грижи за себе си и беше малко засегнат, че тя се притеснява за него.

Но освен това бе дяволски поласкан. Сър Ричардс повдигна вежди

и погледна към Колин, очаквайки отговора му.

– Аз мога да се грижа сам за себе си – рече Колин. – Не искам да се тревожиш, разбра ли?

– Да, Колин.

Незабавното ѝ съгласие му достави удоволствие.

– Сега ни остави сами, Алесандра. С Ричардс трябва да обсъдим някои други неща.

Тя бавно излезе от стаята. Не можа да се сбогува с директора. Поведението ѝ не беше много изискано, но не я беше грижа за това. Толкова силно трепереше, че едва затвори вратата. От облекчение коленете ѝ омекнаха. Тя се облегна на стената и затвори очи. Една сълза се изтърколи по бузата ѝ. Тя пое дълбоко въздух, за да се успокои. В крайна сметка тя нямаше да постъпва благородно и да се жени за оня ужасен човек. Колин взе решението вместо нея и тя му беше толкова благодарна, че забрави гнева му. По необясними причини Колин бе взел присърце ролята на настойник. Той беше истински закрилник и Алесандра беше толкова благодарна за подкрепата му, че започна да се моли за него.

– Принцесо, добре ли сте?

Тя подскочи и избухна в смях. Фленаган и един непознат стояха на няколко крачки от нея. Дори не ги бе чула като са се приближили. Почувства, че се изчервява. Непознатият, който бе застанал зад Фленаган, ѝ се усмихваше. Тя реши, че той я смята за луда. Алесандра се отдръпна от стената, потисна смеха си и рече:

– Много съм добре.

– Какво правехте?

– Размишлявах. – „И се молах“ – добави тя на себе си.

Фленаган не можа да чуе думите ѝ. Той продължаваше да я гледа смутено. Тя се обърна към непознатия:

– Добър вечер, сър.

Икономът веднага се върна към добрите ек маниери.

– Принцесо, позволете ми да ви представя Морган Аткинс, граф Оукмаунт.

Алесандра се усмихна.

– Радвам се да се запозная с вас.

Той се приближи към нея и взе ръката ѝ.

– Удоволствието е мое, принцесо. Отдавна съм нетърпелив да се запозная с вас.

– Така ли?

Той се усмихна, като видя изненадата в погледа ѝ.

– Да, така е. Цял Лондон говори за вас, но разбира се вие знаете това.

– Не, не знам – призна тя и поклати глава.

– Принц-регента сипе хвалебствени слова за вас – обясни Морган. – Не трябва да се мръщите, принцесо. Чул съм чудесни отзиви за вас.

– Какви са тия чудесни отзиви? – осмели се да попита Фленаган.

Морган не свали поглед от Алесандра, когато отговори на икономата:

– Казваха ми, че е много красива и сега се убедих, че това е вярно. Тя е красива, и то несравнимо красива.

Алесандра се смути от ласкателствата му. Опита се да издърпа ръката си, но той не я пусна.

– Много чаровно се изчервявате, принцесо. – Той се приближи към нея и на светлината тя успя да види тъмнокестенявата му коса прошарена от няколко красиви сребърни нишки. Тъмнокафявите му очи блестяха закачливо. Излъчваше сила и власт, което според Алесандра се дължеше на високопоставеното му положение в обществото.

Титлата му позволяваше да се държи арогантно и самоуверено. Този човек беше чаровник, който създава собствената си привлекателност. Той знаеше, че с изпитателния си поглед я поставяше в неловко положение.

– Доволна ли сте от престоя си в Англия? – попита той.

– Да.

Точно когато Морган задаваше въпроса си, Колин отвори вратата. Той подочу как Морган искаше разрешение от Алесандра да я посети на следния ден и веднага забеляза руменината по страните на Алесандра. Забеляза също, че Морган държеше ръката ѝ. Колин веднага се намеси. Сграбчи ръката на Алесандра и я придърпа към себе си. Прегърна я, през раменете с твърде собственически жест и погледна навъсено Морган.

– Алесандра е заета утре – рече той. – Влез в стаята, Морган. Директорът те чака, за да говори с теб.

Като че ли Морган не забеляза раздразнението на Колин, но дори и да му е направило впечатление, той реши да го пренебрегне. Морган кимна на Колин и се обърна пак към Алесандра:

– С ваше разрешение, принцесо, ще се опитам да измоля от братовчед ви позволение да ви посетя.

Тя кимна одобрително, а той се поклони и влезе в кабинета.

– Не ме стискай така, Колин – прошепна Алесандра.

Той усети присмеха в гласа ѝ и погледна към нея.

– Откъде, по дяволите, му дойде тази идея? Ти ли му каза, че съм ти братовчед?

– Не, разбира се – отвърна тя. – Ще ме пуснеш ли сега? Трябва да отида в стаята си, за да си донеса тефтерчето.

Но той не я пускаше.

– Алесандра, защо си толкова щастлива?

– Защото няма да се омъжвам за генерала – отговори тя, отскубна се от него и хукна по коридора.

В този момент Морган излезе от кабинета и дълго гледа подир нея – с дяволска усмивка на устните – докато накрая Колин грубо го извика обратно в стаята.

* * *

Всички омъжени жени бяха нещастни същества. Тези кучки се чувстваха пренебрегнати от съпрузите си. Хленчеха и се оплакваха, и нищо не можеше да ги удовлетвори. О, да, той бе наблюдавал и изследвал това явление. Съпрузите обикновено не обръщаха внимание на жените си, но той не ги кореше за това. Всеки знаеше, че само любовниците получаваха любов и внимание, съпругите бяха само неизбежни пиявици, използвани за възпроизводство на наследници. Един мъж беше нежен към жена си, само когато поиска, любеше се с нея докато тя му роди дете и после я забравяше. Той умишлено избягваше омъжените жени, защото преследването беше прекалено лесно. Не изпитваше никакво удоволствие да гони куче, което не бяга. И все пак тази събуди интереса му. Тя изглеждаше толкова нещастна. Вече цял час я наблюдаваше. Тя се бе увесила на ръката на съпруга си и от време на време се опитваше да привлече вниманието му. Напразно. Съпругът бе потънал в разговори с приятели от клуба. Не обръщаше никакво внимание на малката си женичка.

Горката. Беше очевидно за всеки, че тя обичаше мъжа си. Беше жалка и нещастна. О, да, той щеше да промени всичко това. Усмихна се на взетото си решение. Ловът продължаваше. Скоро, много скоро, той щеше да сложи край на мъките ѝ.

Глава 6

Колин, сър Ричардс и Морган разговаряха няколко часа. Алесандра вечеря сама в стаята си. Тя стоеше долу, като се опитваше да не заспива, надявайки се Колин да слезе при нея. Искаше да му благодари за проявения интерес към нейното бъдеще и да му зададе няколко въпроса за граф Оукмаунт. Към полунощ се отказа да го чака повече и си легна. Петнадесет минути по-късно Валена почука на вратата.

– Умоляват ви утре сутринта да бъдете готова за излизане, принцесо. Трябва да тръгнете в десет часа.

Алесандра се пхна обратно в леглото и се покри със завивките.

– Колин обясни ли къде отиваме?

Прислужницата кимна и отговори:

– Да, в дома на сър Ричардс. На Бауър Стрийт, номер 12.

Алесандра се усмихна.

– Дал ти е адреса?

– Да, принцесо. Той беше много изчерпателен в нарежданията, които ми даде. Каза да ви предам да не закъснявате. – Прислужницата се намръщи и продължи: – Имаше и още нещо... о, да, спомних си. Срещат ас херцога и херцогинята, определена за утре следобед, е отложена.

– Колин каза ли ти защо е отложена?

– Не, принцесо.

Валена се прозина и веднага помоли за извинение господарката си.

– Много съм уморена тая вечер – прошепна тя.

– Сигурно, Валена – отвърна Алесандра. – Вече е доста късно, а ти свърши много работа през деня. Лягай си. Приятни сънища – извика Алесандра, когато прислужницата излезе от стаята.

Малко по-късно Алесандра заспа. Беше толкова изтощена от последната тежка седмица, че спа непробудно през цялата нощ. Събуди се малко след осем на следната утрин и побърза да се приготви.

Облече бледорозова рокля. Колин я одобри, тъй като деколтето бе съвсем порядъчно.

Алесандра слезе в салона двадесет минути преди да тръгнат, Колин се появи няколко минути след десет. Веднага щом го зърна да слиза по стълбите, Алесандра се провикна:

– Закъсняваме, Колин. Побързай.

– Планът се променя, Алесандра – обясни Колин. Той ѝ намигна,

когато мина покрай нея на път за трапезарията.

Тя тръгна подире му.

– Защо се променя?

– Срещата е отложена.

– Срещата със сър Ричардс или срещата с родителите? Валена каза...

Колин дръпна един стол и с жест я покани да седне на масата в трапезарията.

– И двете срещи са отложени – отвърна той.

– Искате ли чаша горещ шоколад, принцесо? – попита Фленаган, който се бе появил на вратата.

– Благодаря, предпочитам чай. Колин, как разбра, че срещата е отменена? Аз те чаках във фойето и през това време не дойде никакво съобщение.

Колин замълча. Седна, разтвори вестника и започна да чете. Фленаган застана до Колин и сложи пред него голяма купа с бисквити. Алесандра беше ядосана и объркана.

– Защо сър Ричардс иска среща? Доколкото си спомням и двамата говорихме с него снощи.

– Изяж си закуската, Алесандра.

– Няма да ми обясниш, така ли?

– Няма.

– Колин, не е много учтиво да бъдеш толкова груб сутрин.

Той смъкна вестника и се усмихна. Тя осъзна, че думите ѝ прозвучаха глупаво.

– Имах предвид, че въобще е неучтиво да се държиш грубо.

Той отново скри лице зад вестника. Тя барабанеше с пръсти по масата. Опита се да привлече вниманието му.

– Дойде ли някакви...

– Алесандра, нима искаш да ме предизвикаш? – прекъсна я Колин.

– Не – отвърна тя – само се опитвам да разбера. Ще престанеш ли да се криеш зад вестника?

– Винаги ли си в такова ужасно настроение сутрин?

Алесандра се отказа от усилията си да води приличен разговор с него. Изяде половин бисквита, извини се и стана от масата. Реймънд я погледна съчувствено, когато тя мина покрай него.

Алесандра се качи горе и през останалата част от сутринта се отдаде на кореспонденцията си. Написа на игуменката дълго писмо, в което ѝ разказа за пътуването до Англия, за настойника си и семейството му и

посвети цели три страници на съжителстването си с Колин.

Тъкмо запечатваше плика, когато на вратата почука Стефан.

– Трябва да слезете долу, принцесо.

– Да не би някой да е дошъл, Стефан?

Телохраниелят поклати отрицателно глава.

– Ще излизаме. Облечете пелерината. Днес вятърът е доста силен.

– Къде ще ходим?

– На среща, принцесо.

– О, Боже, стига вече – възкликна тя.

– Не ви разбрах, принцесо?

Алесандра захлупи мастилницата, пооправи роклята си и се изправи.

– Просто се оплаквах на себе си – призна тя. – С кого е срещата – с бащата на Колин или със сър Ричардс?

– Не знам – отговори Стефан. – Но Колин ви чака във фоайето и го ри от нетърпение час по-скоро да излезете.

Алесандра обеща да слезе веднага. Стефан се поклони и напусна стаята. Тя бързо разреса косите си и се запъти към гардероба, за да вземе пелерината. На вратата се сети за списъка си. Ако отиваха при сър Уилямшиър, тя сигурно щеше да има нужда от бележника си, за да прегледат отново имената с херцога и херцогинята. Втурна се към бюрото си, взе списъка и го мушна в джоба на пелерината.

Колин я чакаше във фоайето. Тя се спря на площадката и праметна пелерината през ръката си.

– Колин, къде отиваме? При баща ти или при сър Ричардс?

Той не й отговори. Алесандра слезе бързо по стълбите и повтори въпроса си.

– Отиваме при сър Ричардс – обясни той.

– Защо иска да се срещнем? Нали снощи беше тук?

– Има си причини.

Валена, Стефан и Реймънд стояха до вратата на салона. Прислужницата побърза да отиде при господарката си, за да ѝ помогне за пелерината.

Колин избута Валена и сам наметна пелерината върху раменете на Алесандра. Хвана я за ръката и я повлече навън. Алесандра трябваше да подтичва, за да върви в крак с Колин.

Реймънд и Стефан ги последваха. Телохраниелите се качиха горе при кочияша. Колин и Алесандра седнаха в каретата един срещу друг. Той заключи вратите, облегна се на възглавничките и нежно ѝ се

усмихна.

– Защо се мръщиш?

– А ти защо се държиш така странно? – попита го на свой ред Алесандра. – Не обичам изненадите.

– Виждаш ли? Това беше странен отговор.

Колин протегна дългите си крака. Тя прибра краищата на роклята си, за да му освободи повече място.

– Знаеш ли за какво иска сър Ричардс? – попита тя.

– Не отиваме при сър Ричардс – обясни Колин.

– Но ти каза...

– Излъгах – прекъсна я той. Въздишката ѝ предизвика усмивката му.

– Излъга? – не вярваше на ушите си тя.

– Да, точно така – потвърди Колин.

– Защо?

Искаше му се да се размее като видя колко е ядосана. Беше толкова привлекателна, когато е разгневена. А тя наистина беше разгневена. Бузите ѝ бяха поруменели и той си помисли, че ако тя още малко изпъне рамене, гръбнакът ѝ сигурно щеше да се счупи.

– Ще ти обясня по-късно – успокои я той. – Не се мръщи, зверчето ми. Денят е прекалено хубав, за да си разваляш настроението.

Най-последно тя забеляза жизнерадостното му изражение.

– Защо си толкова весел?

Той сви рамене вместо отговор. Тя въздъхна. Реши, че този човек умишлено се опитваше да я смугне.

– И къде по-точно отиваме, Колин?

– На среща със семейството ми, за да решим какво ще правим...

– С мен? – довърши тя обяснението му.

Той кимна. Алесандра сведе поглед към скута си, но не преди Колин да забележи изражението ѝ. Тя беше съкрушена. Той знаеше, че чувствата ѝ бяха наранени, но не разбираше с какво бе причинил тази реакция.

Тонът му беше груб, когато попита:

– Какво ти става?

– Нищо ми няма.

– Не ме лъжи!

– Ще ти обясня по-късно – припомни собствения му отговор тя.

Той се опита да прикрие раздразнението си и добави:

– Обясни ми защо всеки момент ще се разплачеш?

– По-късно.

Колин се наведе напред. Хвана я за брадичката и я накара да го погледне в очите.

– Не обръщай собствените ми думи срещу мен.

Тя отблъсна ръката му и заяви:

– Добре, настроението ми се развали, когато осъзнах защо си толкова весел.

– Не те разбирам, по дяволите.

Каретата спря пред къщата на сър Уилямшиър. Колин отключи вратата, но не свали поглед от нея.

– Е, и? – настоя той.

Тя намести пелерината върху раменете си и каза:

– Важното е, че аз разбирам – отвърна тя.

Реймънд отвори врата и подаде ръка на Алесандра. Тя излезе от каретата и се обърна към Колин:

– Ти си доволен, защото най-после ще се отървеш от мен.

Той отвори уста, за да ѝ възрази. Тя вдигна ръка и с жест му заповяда да мълчи.

– Няма нужда да се тревожите, сър. Ще влизаме ли?

Опитваше се да бъде горда. Но Колин не ѝ позволи и се разсмя. Тя му обърна гръб и тръгна бързо по стъпалата. Реймънд и Стефан застанаха от двете ѝ страни.

– Все още изглеждаш разстроена, зверчето ми.

Икономът на сър Уилямшиър отвори вратата. Точно в този момент Алесандра се завъртя към Колин, за да му каже какво мисли за неучтивата му забележка.

– Ако още веднъж ме наречеш „зверче“, заклевам се, че ще направя нещо твърде непристойно. Казах ти, че не съм разстроена – добави тя с тон, който напълно опроверга думите ѝ. – Смятах, че сме станали приятели, наистина... Приех те дори като братовчед...

– Не съм ти никакъв братовчед – сряза я той.

Братът на Колин, Кейн, пое ролята на иконом и застана на прага, очаквайки да му обърнат внимание. Гледаше принцеса Алесандра в гръб и веднага прецени, че беше дребна на ръст, но имаше вид на много смела жена. Колин я гледаше свирепо, но тя не изглеждаше уплашена. Явно не беше от страхливите.

– Всички смятат, че сме братовчеди – заяде се тя.

– Пет пари не давам какво мислят другите.

Тя пое дълбоко дъх.

– Този разговор е смешен. Ако не ти е приятно да те смятат за мой роднина, тогава добре.

– Не съм ти роднина.

– Не е нужно да крещиш.

– Но ти ще ме подлудиш.

– Добър ден – извика Кейн, за да го чуят. Алесандра толкова се стресна от гласа му, че хвана ръката на Колин. Бързо се съвзе и се откубна от него. Обърна му гръб, като с усилие си наложи спокоен и невъзмутим вид. На вратата стоеше изключително красив мъж, който сигурно беше брата на Колин. Алесандра откри, че единствената прилика между двамата братя бе усмивката. Косата на Кейн беше малко по-светла, а очите му бяха сиви. Тя призна пред себе си, че зелените, почти лешникови очи на Колин бяха много по-привлекателни от тези на брат му.

Алесандра се опита да направи реверанс, но Колин не й позволи. Той я сграбчи за ръката и я побутна да влиза по-бързо.

Тя го ощипа, за да я пусне. Разрази се истинска битка, когато Колин се опитваше да поеме пелерината ѝ. Тя на няколко пъти отблъсна ръката му, за да може спокойно да извади бележника от джоба на пелерината. Кейн стоеше зад брат си. Беше скръстил ръце на гърба и отчаяно се мъчеше да овладее смеха си. От доста време не бе виждал Колин толкова развълнуван. Най-накрая Алесандра извади бележника си и рече:

– Сега можеш да вземеш пелерината ми.

Колин завъртя очи и хвърли дрехата към Кейн, който я хвана във въздуха. В този момент Колин забеляза, че Алесандра стискаше бележника в ръце.

– Защо, за Бога, си донесла това нещо със себе си?

– Ще ми трябва – обясни тя. – Не виждам какво имаш против този списък, Колин. Враждебността ти е необяснима.

После се обърна към брат му и рече:

– Трябва да извините грубостта на брат си. Сигурно е от болестта.

Кейн се усмихна, а Колин поклати недоволно глава.

– Няма нужда да се извиняваш вместо мен. Кейн, това е жената, която ти сполучливо нарече „чума“. Алесандра, запознай се с брат ми.

Тя отново се опита да направи реверанс и Колин отново не й позволи, а я повлече към салона.

– Къде е жена ти, Кейн? – извика Колин през рамо.

– Гор е, с майка – отговори той.

Алесандра се помъчи да се освободи от ръка та на Колин.

– Защо просто не ме захвърлиш върху някой стол и да ме оставиш на мира? Очевидно нямаш търпение да се отървеш от мен.

– Кой стол предпочиташ? – попита той и най-накрая я пусна.

Тя пристъпи назад и се блъсна в Кейн. Обърна се да му се извини за непохватността си и попита за настойника си. Обясни, че иска час по-скоро да говори с него.

Изглеждаше сериозна и притеснена и Кейн не посмя да се усмихне. Принцеса Алесандра беше наистина хубава. Сините ѝ очи искряха, а лунчките по носа ѝ му напомняха на жена му, Джейд. Кейн си призна, че Алесандра е много привлекателна.

– Дженкинс се качи да уведоми баща ми за Вашето пристигане, принцесо. Защо не се настаните удобно, докато го чакате?

Алесандра реши, че това бе добра идея. Очевидно Кейн бе наследил всичките добри маниери в семейството. Беше внимателен и учтив. Пълна противоположност на брат си.

Колин стоеше пред камината и наблюдаваше Алесандра. Тя не му обърна внимание. Оглеждаше интериора на къщата. Салонът бе с висок таван, размерите надвишаваха поне четири пъти ръста на Колин. Имаше три канапета, разположени в полукръг около масичка от слонова кост. Стаята беше приятна, пълна с ценни вещи, които сър Уилямшиър бе събирал от различни краища на света. Изучаваше с поглед стаята и неочаквано съзря един бляскав предмет върху полицата над камината. Алесандра ахна от удоволствие. Това беше копие на бащиния ѝ замък, направено от злато. Беше с размерите на бутилка от бренди и върху него бе изобразен с невероятна точност всеки детайл от истинския замък. Радостта, изписана на лицето ѝ учуди неимоверно много Колин.

– Алесандра? – обърна се той към нея, като се питаше какво ли е причинило обратът в настроението ѝ.

Тя му се усмихна. Отиде бързо до полицата и с трепереща ръка докосна нежно едната златна кула.

– Това е копие на моя дом, Колин. Казва се Стоун Хевън. Живяла съм там с родителите си.

– Мислех, че баща ти се е отказал от кралството, когато се е оженил за майка ти – отбеляза Колин.

– Така е – рече тя, – но той купи Стоун Хевън преди да се ожени за нея. Генералът не може да си го присвои. Замъкът се намира в Австрия, а генералът няма никакви права там, дори и да се възкачи на престола. Замъкът е в безопасност.

– А сега кой го притежава? – попита Кейн.

Тя не му отговори. Той предположи, че не е чула въпроса му. Кейн беше толкова заинтригуван от замъка, колкото и самия Колин. Двамата братя застанаха от двете страни на Алесандра и не сваляха поглед от копието.

– Детайлите са впечатляващи – възхити се Кейн.

– Баща ми го е подарил на вашия баща – обясни тя. – Сър Уилямшиър ме измами – съвсем добронамерено, разбира се – и аз търсих това копие навсякъде из къщата на баща Ви в провинцията, но не можах да го открия. Помислих, че е изгубено. Сега ми доставя голямо удоволствие като го гледам на такова почетно място.

Колин тъкмо щеше да я попита как точно я е измамил баща му, когато се чу гласа на сър Уилямшиър:

– Разбира се, че ще стои на почетно място. Баща ти ми беше приятел, Алесандра.

Тя се обърна и поздрави настойника си с усмивка. Херцог Уилямшиър беше изискан мъж с прошарена коса и тъмносиви очи. Явно синовете му бяха наследили привлекателната външност на баща си, както и високия му ръст.

– Добър ден, татко – извика Колин.

Баща му отвърна на поздрава и влезе в салона. Спря се на средата на стаята и разпери ръце да прегърне Алесандра. Тя не се поколеба. Втурна се към него и се хвърли в прегръдките му. Той я притисна и я целуна по челото.

Колин и Кейн се спогледаха в недоумение. Бяха стъписани от начина, по който баща им изрази привързаността си към Алесандра. Старецът обикновено беше твърде резервиран, но сега се отнесе към Алесандра като към собствена любима дъщеря.

– Колин добре ли се държи с теб?

– Да, чичо Хенри.

– Чичо Хенри? – повтори я в един глас Колин и Кейн.

Алесандра се освободи от прегръдките на настойника си и изгледа Колин свирепо.

– Чичо Хенри няма нищо против да се счита за мой роднина.

– Но той не ти е роднина – настойчиво възрази Колин.

Баща му се усмихна.

– Аз я помолих да ме нарича „чичо Хенри“ – обясни той. – Алесандра е част от нашето семейство, синко.

Той се обърна към повереницата си и рече:

– Седни да поговорим по въпроса за женитбата.

Тя побърза да изпълни молбата му. Видя бележника си на пода и отиде да го вземе. Колин я изчака да седне в средата на обшитото с брукат канапе и седна веднага до нея. Огромното му тяло я притисна в ъгъла на канапето. Алесандра се опита да избути мускулестото му бедро, за да измъкне краищата на роклята си, върху които бе седнал Колин.

– Има достатъчно свободни места – прошепна тя, за да не я чуе чичо Хенри. – Седни на друго място, братовчедо.

– Ако още веднъж ме наречеш „братовчед“, кълна се, че ще те удуса – заплаши я Колин. – И не се опитвай да се оплакваш.

– Притесняваш я, синко. Премести се.

Колин не помръдна. Баща му се намуси и седна до Кейн на по-голямото канапе, с лице към Алесандра.

– Вие двамата как я караете? – попита сър Уилямшиър.

– Миналата седмица Колин беше болен – отвърна Алесандра. – Ще се местя ли при вас, чичо?

– Не – намеси се Колин.

Баща му го погледна намръщено и се обърна към Алесандра:

– Искаш ли да дойдеш тук при нас?

– Мисля, че Колин го иска – отговори тя. Беше много смутена. – Изглежда, че за него е истинско наказание да се грижи за мен. Днес е много раздражителен. Предполагам, че причината е в неговото нетърпение.

Колин погледна към тавана и промърмори ядосано:

– Да се върнем към главната тема на разговора ни.

Баща му пренебрегна думите му и се обърна към Алесандра:

– Нетърпение?

– Да, чичо. – Скръсти ръце на скута си и продължи: – Той изгаря от нетърпение да се отърве от мен. Сега разбираш защо съм объркана, нали? Преди няколко минути той беше готов да ме захвърли на канапето и да си тръгне, а сега казва, че трябва да остана при него.

– Но това е доста противоречиво – подметна Кейн.

Колин се наведе напред, сложи лакти на коленете си и погледна баща си.

– Не мисля, че преместването на Алесандра е добра идея. Имаше инцидент пред операта – добави той.

Алесандра го смушка и той се обърна към нея.

– Няма нужда да разказваш за това – прошепна тя. – Само ще го разтревожиш.

– Той трябва да се поразтревожи – каза Колин. – Ако поеме

отговорността да се грижи за теб, ще трябва да знае какво го очаква.

Колин не ѝ позволи да спори с него, а се обърна към баща си. Обясни набързо какво се е случило, като прибави някои детайли, които бе научил от сър Ричардс и накрая изрази мнение, че заплахите няма да спрат, докато Алесандра не се омъжи.

– Или пък докато генерала не спечели или изгуби борбата си за трона – намеси се Кейн.

– Това може да продължи година – рече Колин.

– Може би – съгласи се брат му, обърна се към баща си и продължи:

– Мисля, че Колин е прав. Алесандра трябва да остане при него. Той е по-опитен в тия неща. Би било опасно за теб и за мама.

– Глупости – възрази баща му. – Знаем как да пазя семейството си. Мога да се справя с всяка опасност, изпречила се на пътя ми. Трябва да обърнем внимание на клюките все пак. Сега, когато ние с майка ти сме добре, Алесандра може да се премести при нас. Не е прието неженени мъж и жена да живеят под един покрив.

– Това важеше и за миналата седмица – напомни Кейн на баща си.

– Причината беше болестта ни – отвърна сър Уилямшиър. – Хората сигурно ще проявят разбиране.

Колин не вярваше на ушите си. Не знаеше какво да мисли за наивността на баща си. Обърна се към брат си за съдействие, но срещна учудения му поглед.

– Чул ли си някакви клюки? – попита баща му, притеснен от неловката ситуация.

Кейн поклати отрицателно глава. Колин едва се съдржаше.

– Татко, клюките не са най-важното нещо в момента – каза той. – Не можеш да пренебрегнеш опасността, която засяга семейството ти заради някакви приказки. Разбира се, че хората говорят. Но ние с Алесандра не обръщаме внимание на това.

– Няма да ти позволя да възразиш на решението ми – упорито настоя баща му. – Обиждаш ме, ако смяташ, че не мога да се грижа за своята повереница. През всичките тия години съм се грижил за жена и шест деца без проблеми и сега нямам намерение да се отказвам.

– Но никой не е искал да отвлеча мама или... – започна Кейн.

– Достатъчно – прекъсна го баща му. – Темата е приключена. – Смекчи тона си и продължи:

– Майка ти е права като казва, че Алесандра трябва скоро да се омъжи. Това ще сложи край на цялото абсурдно положение.

Колин погледна към Кейн и рече:

– Тя е донесла някакъв проклет списък.

– Аз ѝ го дадох, синко.

– Какъв списък? – недоумяваше Кейн.

– Нужно ли е да му казваш? – прошепна Алесандра. Бузите ѝ горяха от смущение. – Той е женен.

– Знам – ухили се Колин.

Кейн се направи, че не е чул протеста на Алесандра.

– Какъв списък? – попита пак той.

– С мъже – отговори Колин. – Тя и татко са направили списък на подходящите кандидати за женитба.

Кейн не реагира на това обяснение. Разбра, че Алесандра се чувства неловко от темата на разговор. Реши да я успокои.

– Звучи разумно – каза той.

– Разумно? Това е варварско – възрази Колин.

Кейн не успя да потисне усмивката си.

– Никак не е забавно – изръмжа Колин.

– Разбира се, че не е – съгласи се Кейн.

– Положението е много сериозно, сър – намеси се Алесандра.

Кейн се поизправи на стола и попита:

– Значи целта на тази среща е да изберем съпруг от този списък?

Правилно ли съм разбрал?

– Да – отвърна Алесандра. – Исках да разпитам кандидатите миналата седмица, но Колин се разболя и аз трябваше да го лекувам докато оздравее.

– Ти? – учуди се Кейн и се усмихна.

– Денонощно трябваше да се грижа за него – продължи тя. – Той имаше нужда от мен.

– Не е вярно – ядосано я сръза Колин.

Тя пренебрегна нарочно грубия му тон. Облегна се на канапето и рече:

– Ти си един неблагодарник.

Колин не обърна внимание на обидата ѝ.

– Тъкмо се сетих – кимна той към Кейн – исках да ти благодаря за помощта. За първи път от година насам счетоводните ми книги са в безупречно състояние.

– Какви книги?

– Счетоводните книги на компанията – обясни Колин. – Много съм ти признателен за помощта.

Кейн поклати отрицателно глава. Алесандра смушка Колин, за да привлече вниманието му.

– Нека да се върнем към нашия разговор. Бих искала да уредим този въпрос колкото се може по-скоро.

– Не съм се занимавал с твоите книги – каза Кейн на брат си.

– Тогава кой?

В стаята настъпи мълчание. Алесандра съсредоточено оправяше гънките на роклята си. Колин бавно извърна глава към нея.

– Да не си наела Дрейсън или някой друг да свърши тази работа?

– Разбира се, че не съм. Книгите са лично твои и не бих ги показвала на външен човек. Освен това, докато беше болен в къщата не се допускаха чужди хора.

– Тогава кой, по дяволите?

– Аз.

Той поклати недоумяващо глава. Тя кимна.

– Не се подигравай с мен, Алесандра. Нямам настроение за шеги.

– Не ти се подигравам. Наистина аз свърших работата.

– Кой ти помогна?

Тя се засегна от въпроса му.

– Никой не ми е помогнал. Имаш разрешението ми да се допиташ до игуменката, ако не ми вярваш. Направих втори екземпляр от счетоводните книги на манастира, за да може майка Фелисити да вземе заем от банката... О, Боже, въобще не трябваше да споменавам за това. Игуменката казва, че това е грях, но аз не й вярвам. И кражба не е. Само подмених някои числа така, че тя да получи заема.

Колин беше стъписал. Тя разбра, че според него признанието ѝ е безсрамно. Реши да не се обяснява повече и пое дълбоко въздух.

– Що се отнася до твоите книги – продължи тя, – да прехвърлиш няколко числа и да изравниш сумите не изисква кой знае какъв опит. Не беше трудно, а просто досадно.

– А процентите? – попита Колин, като все още на знаеше дали да ѝ повярва.

Тя сви рамене.

– Всеки средно интелигентен човек би могъл да сметне процентите.

– Но ти си жена... – не се предаваше Колин.

Имаше намерение да я попита откъде знае да води счетоводни книги, но тя не му позволи да се доизкаже.

– Знаех си, че ще се стигне до това – извика тя. – Само защото съм жена, ти предполагаш, че не мога да разбирам от нищо друго освен от

мода. Така ли е? Е, добре, сър, пригответе се за изненада. Аз пет пари не давам за никакви моди.

Колин никога не я беше виждал тъй разярена. От сините ѝ очи хвърчаха искри. Мислеше си, че би трябвало да я върже, за да я усмири. Но преди това щеше да я целуне.

Кейн се притече на помощ на Алесандра.

– А игуменката получи ли заема?

– Да – отговори Алесандра. – Тя не знаеше, че банкерът проверява втория екземпляр от счетоводните книги, защото обета, който е дала щеше да я принуди да се изповяда. Монахините спазват много строги правила. Майка Фелисити откри истината, когато вече беше прекалено късно. Тя похарчи парите за нов параклис. Така че, това бе едно добро дело.

Колин изръмжа.

– Съмнявам се, че игуменката съжалява за твоето напускане – сухо каза той.

– Няма ли да се върнем към основната тема на нашия разговор? – подметна Кейн. – Мога ли да погледна списъка ти?

Той стана и се приближи към Алесандра.

– Да, разбира се – отвърна тя.

Кейн взе бележника и се върна на мястото си.

– Списъкът не е пълен – поясни Алесандра. – Написани са десет имена, но ако имате някой друг предвид, моля впишете го.

– Мисля да започнем без Гуенет – каза настойника ѝ. – Кейн, ако обичаш, прочети първото име, за да обсъдим кандидата.

Кейн разтвори листа, прегледа набързо съдържанието и погледна към брат си.

– Хайде, синко, почвай – настоя баща му.

– Първи в списъка е Колин – каза Кейн, без да сваля очи от брат си.

– Да, но аз съм го зачеркнала – обясни Алесандра. – Не виждате ли, че съм задраскала името му? Моля ви, продължете нататък.

– Чакай малко – възпротиви се Кейн. – Искам да знам защо Алесандра е зачеркнала Колин. Ти ли включи името му в списъка, Алесандра, или баща ми?

– Аз го направих – отвърна баща му. – Тя дори не познаваше още Колин, когато започнах ме да пишем евентуалните кандидати. Мислех, че ще излезе нещо, но сега виждам, че съм сгрешил. Те не са подходящи един за друг.

Кейн беше на противното мнение. Искрите, които хвърчаха между

Алесандра и Колин всеки момент можеха да се запалят, а двамата отчаяно се бореха с изкушението да признаят пред себе си истинската причина за собственото си смущение.

– И как стигна до заключението, че не си подходжат? – попита Кейн баща си.

– Погледни ги двамата, синко. Ясно е за всеки. Алесандра се чувства страшно неловко, а Колин откакто е тук все се мръщи. Очевидно не се разбират добре. А това, как да ти кажа, е важно условие за един здрав и разумен брак.

– Може ли да продължим, Кейн – намеси се Колин.

– Колин, трябва ли да бъдеш толкова раздразнителен? – попита Алесандра.

Той замълча. Тя се обърна към Кейн.

– Той беше болен – напомни тя на брат му, използвайки това като извинение за киселото настроение на Колин.

– Ако Колин се съгласи да се ожени за теб, Алесандра, ти би ли приела? – заинтересува се Кейн.

– Той вече ми отказа – обясни Алесандра. – А и той не е приемлив кандидат.

– Защо? – продължаваше Кейн.

– Няма ли да престанеш? – ядоса се Колин.

Кейн не обърна внимание на протеста на брат си. Алесандра също пренебрегна думите на Колин. Свърсила вежди тя се чудеше как да отговори на въпроса. Не искаше да обърка Кейн, но и не искаше да обяснява надълго и нашироко.

– Не е приемлив кандидат, защото не би се възползвал от наследството ми.

– Права си, не бих го сторил.

– Ето, сега разбрахте, нали?

Кейн нищо не разбираше. Но изражението по лицето на брат му го предупреждаваше да не любопитства повече. Колин сякаш всеки момент щеше да хване някой за гърлото, а Кейн нямаше желание да става жертва.

– Няма ли по-добър начин да се справим с тая ситуация – продължи Кейн. – На Алесандра трябва да ѝ се даде възможност да...

– Няма време – прекъсна го баща му.

– Благодаря ти за загрижеността, Кейн – обади се Алесандра.

– Продължавай нататък, синко. Прочети второто име.

Кейн се предаде. Второто име също бе задраскано. Кейн прочете

третото име:

– Хортън, граф Уитън.

– Виждал съм го веднъж. Изглежда ми порядъчен човек – каза сър Уилямшиър.

Кейн кимна одобрително, но Колин поклати глава.

– Какво имаш против него, Колин? – попита го брат му.

– Той е пияница. Не става.

– Пияница? – учуди се баща му. – Не знаех, че Хортън е пияница. Задраскай го, Кейн – добави той намръщено. – Не мога да позволя Алесандра да се омъжи за пияница.

– Благодаря ти, чичо Хенри.

Колин чувстваше, че всеки момент ще експлодира. Направи всичко възможно да овладее яда си. Всъщност, той не можеше да разбере защо е толкова разгневен. Беше решил да не се жени за Алесандра, но мисълта, че някой друг може да я докосне никак не му се нравеше. Облегна се на възглавничките и прегърна Алесандра през раменете, сякаш това бе най-естественото нещо на света. Тя инстинктивно се притисна в него. Усещаше я как трепери, за нея този разговор беше също тъй мъчителен, както и за него. Кейн беше прав. Трябваше да има някакъв по-добър начин. Кейн привлече вниманието му, когато прочете следващото име.

– Кингсфорд, граф Локууд.

– Гуенет предложи Кингсфорд – каза баща му. – Беше очарована от изисканите му маниери.

Колин поклати глава.

– Може и да има изискани маниери, но освен това е известен с вкуса си към садистичните удоволствия.

– Боже мой – възкликна баща му, – садистични удоволствия ли каза? Задраскай го, Кейн.

– Да, татко – съгласи се Кейн и премина към следващото име: – Уилямс, маркиз Корингам.

– Аз го предложих – обясни баща му. Гласът му трепереше от въодушевление. – Той е добър човек. Познавам семейството му от години. Хари произхожда от добър род.

Кейн с усилие запази сериозното изражение на лицето си. Колин вече бързаше да изрази несъгласието си.

– Хари е женкар – заяви той.

– Не знаех тази подробност – промърмори баща му. – С Гуенет трябва да излизаме по-често. Щях да разбера всички тези неща, ако се срещаме повече с хора. Добре тогава, зачеркни и неговото име, няма да

оженим Алесандра за развратник.

Кейн бе вперил поглед в Колин, докато произнасяше следващото име в списъка:

– Джонсън, граф Уендсхил.

Не беше казал още титлата, а Колин вече поклащаше отрицателно глава.

И така, той все намираше по някой недостатък за всеки кандидат.

Когато Кейн стигна до последното име в списъка, херцог Уилям-шиър седеше безжизнено в ъгъла на канапето, с напълно съкрушен вид.

Кейн искрено се забавляваше и едва сдържаше смеха си. Току-що той бе прочел името на последния кандидат – Морган Аткинс, граф Оукмаунт. Колин се затрудняваше да посочи „подходящ“ порок, а Кейн изгаряше от нетърпение да чуе какво ще каже брат му.

– Аз се запознах с Морган – обади се Алесандра. – Той дойде в къщата на Колин по работа. Изглежда много приятен човек.

Гласът ѝ звучеше неубедително, едва прикриваше разочарованието си. Мразеше това, което става тук. Почувства, че не ще може да овладее бъдещето и съдбата си. И което беше още по-ужасно – сякаш просеше милостиня.

– Не мога да кажа нищо за Морган – каза Кейн. – Не го познавам.

– Аз съм се срещал с него – обади се баща му. – Харесва ми. Може би трябва да го поканим на... Колин, сега пък какво има, за Бога?

– Да, братко – подметна Кейн, – какво имаш против Морган?

Колин въздъхна. Не можеше да каже нищо против Морган. Вместо да му помогне, Кейн се смееше.

– Не е смешно – сряза го Колин.

– Напротив – възрази Кейн. – Хайде, сега да видим. Дотук отхвърлихме девет кандидати заради пианство, ревност, разврат, перверзност, лакомия, алчност и така нататък, и аз наистина искам да чуя мотивите ти против Морган. Мисля, че вече спомена седемте смъртни гряха, Колин.

– Какво предлагаш, Кейн? – ядоса се Колин.

– Ти не одобряваш никой от тях.

– Така е, по дяволите. Загрижен съм за щастието на Алесандра. Тя е принцеса. Заслужава нещо по-добро.

Тези думи разкриха на Кейн всичко, което искаше да знае. Сега му беше ясно защо Колин е в лошо настроение. За Кейн бе очевидно, че брат му искаше Алесандра, но си мислеше, че не я заслужава. О, да, това беше то. Колин беше по-малкия син и не наследяваше нито титла,

нито имот. Неговата идея фикс да направи от компанията си цяла империя беше част от стремежа му да има нещо свое и да го постигне сам. Кейн се гордееше, че брат му е независим човек, но дявол да го вземе, тази независимост можеше да го принуди да изпусне Алесандра.

Освен ако не го подтикне към женитба, разбира се.

– И какво за Морган? – попита отново баща му.

– Нищо – сонна се Колин.

Баща му се усмихна, когато Колин добави:

– Освен ако Алесандра не иска кривокраки деца.

– О, Боже... – Сър Уилямшиър се облегна на възглавничките сразен.

– Морган кривокрак ли е? – обърна се Кейн към Алесандра. Беше горд, че зададе въпроса си без да се усмихне.

– Трябва да призная, че не съм забелязала, но щом Колин казва, значи е така. Трябва ли да имам деца?

– Да – отвърна Колин.

– Тогава Морган не е подходящ. Не искам кривокраки деца. – Тя вдигна поглед към Колин. – Това болезнено състояние ли е? – попита шепнешком.

– Да – излъга я Колин.

Дискусията продължи още един час. Кейн и баща му предлагаха кандидати, а Колин ги отхвърляше. Кейн се забавляваше. Той придърпа подложката за крака, изтегна се и се намести удобно. Колин ставаше все по-нервен. Беше си махнал ръката от раменете на Алесандра и с лакти на коленете си чакаше новото предложение на баща си. Колкото повече продължаваше разговора, толкова повече Алесандра се разстройваше. Прикриваше състоянието си зад маската на спокойствие, но беше стиснала юмруци в скута си. Точно когато си мислеше, че не би могла да понесе да чуе името на поредния възможен съпруг, Колин се облегна назад и сложи ръка върху нейните ръце. Въпреки че не желаше утехата му, тя се притисна към него.

– Алесандра, какво искаш да направиш? – попита Кейн.

Тя беше прекалено объркана, за да му каже истината, да му признае, че повече от всичко тя искаше да се омъжи за човек, когото обича. Мечтаеше за щастливия брак на родителите си, но това бе невъзможно.

– Мислех си, че мога да стана монахиня, но игуменката не ми разреши.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи и заради това никоой не се засмя.

– А защо не ти разреши? – продължи Кейн.

– Не съм католичка – обясни Алесандра – а това е важно условие.

Този път Кейн не можа да се сдържи и се усмихна.

– Едва ли щеше да бъдеш щастлива, ако бе станала монахиня – предрече той.

Тя и сега не бе особено щастлива, но смяташе, че би било невъзпитано, ако го каже.

– Алесандра, защо не отидеш да потърсиш Гуенет? – предложи настойника й. – А и не познаваш хубавата съпруга на Кейн, нали? Иди да се представиш на Джейд.

Всички видяха облекчението, което се изписа на лицето й. Сякаш камък падна от сърцето на Алесандра. Тя се изправи преди да осъзнае, че не бе пуснала още ръката на Колин. Бързо се отскубна и излезе от стаята.

Тримата мъже станаха на крака, за да я изпратят и после отново седнаха на местата си. Колин придържа подложката за крака, намести се удобно и се облегна назад.

– Това е тежко изпитание за нея – промърмори той.

– Да – съгласи се баща му. – Жалко, че няма достатъчно време, за да се приспособи към обстоятелствата.

Кейн реши да смени темата.

– Любопитен съм, татко, да узная как си се запознал с бащата на Алесандра?

– Срегнахме се на годишния прием в Ашфорд – обясни баща му. – С Натаниел веднага се сприятелихме. Той беше изключителен човек – добави сър Уилямшиър.

– И ти реши да поемеш отговорността да се грижиш за дъщеря му – намеси се Колин.

Изражението на баща му веднага се промени. Той изглеждаше ужасно тъжен.

– Не, не е точно така – възрази той. – Има нещо, което никой от вас не знае и мисля, че сега е моментът да призная греха си. Рано или късно вие и без това щяхте да го разберете.

Сериозният тон на бащата подсказа на синовете, че той се готви да им каже нещо много важно. Те приковаха вниманието си в него и го чакаха да събере мислите си. Мина доста време преди сър Уилямшиър да наруши мълчанието:

– След като майка ти почина, Кейн, аз имах твърде много неприятности. Не бях срещнал още Гуенет. Бях започнал да пия и то доста.

– Ти? Но ти въобще не пиеш – учуди се Колин.

– Сега – да, но преди време нещата не стояха така – обясни баща му. – Започнах да играя хазарт и натрупах много дългове. Въобразявах си, че ще мога да спечеля достатъчно пари, за да изплатя загубите си.

Колин и Кейн бяха прекалено стъписани, за да кажат нещо. Гледаха баща си така, сякаш пред тях стоеше съвсем непознат човек.

– Трудно ми е да призная всичко това – продължи той. – Никой баща не обича да разкрива греховете си пред собствените си синове.

– Това е минало – обади се Колин. – Забрави го.

Баща му поклати глава.

– Не е толкова лесно. Бих искал да ме разберете. Бях почти разорен и нямаше да се оправя, ако не беше бащата на Алесандра. Всичко, което бях наследил и изработил беше в ръцете на кредиторите. Да, това можеше напълно и необратимо да ме съсипе.

– Какво се случи по-нататък? – попита нетърпеливо Кейн.

– Натаниел ме спаси. Спомням си, че бях в Уайт, а в следващия миг незнайно как се озовах вкъщи. Казаха ми, че съм чупил маси, защото съм бил прекалено пиян. Когато отворих очи, Натаниел се бе надвесил над мен и беше ужасно вбесен. Махмурлукът така ме тормозеше, че искаха да ме оставят на мира. Но той не си тръгна, дори ме заплаши.

– С какво? – попита Кейн. Беше толкова изненадан от признанията на баща си, че стоеше на крайчеца на стола, целият изтръпнал в очакване.

– Каза ми, че ти си долу – продължи баща му. – Ти беше толкова малък и впечатлителен, а Натаниел ме заплаши, че ще те доведе при мен, за да видиш в какво състояние съм изпаднал. Излишно е да казвам, че заплахата му веднага ме отрезви. По-скоро бих умрял, отколкото да ти позволя да ме видиш в такова унижително положение.

В стаята настъпи тишина. Кейн нямаше никакви спомени от пиянските дни на баща си.

– На колко години бях тогава? – попита той.

– Почти на пет.

– На тази възраст едва ли бих запомнил нещо, ако те бях видял пиян – отбеляза Кейн.

– Натаниел знаеше колко много те обичам – продължи баща му. – О, той беше много умен човек. Това беше най-тежкият момент в живота ми, но и тогава настъпи обратът.

– Кой изплати дълговете ти? – попита Колин.

Баща му се усмихна. Не се учудваше, че тъкмо Колин зададе този въпрос. Той беше най-практичният човек в семейството, но и най-

дисциплинираният.

– Натаниел ги изплати. Само за един ден аз се оказах без дългове. Той бе купил полиците и се опита да ми ги даде, но аз отказах. Нито пък му позволих да ги скъса. Исках да ги задържи, докато сам успея да ги платя. Настоявах да вземе и лихва.

– И ти откупи ли ги? – попита Кейн.

– Не. Натаниел замина с жена си за Стоун Хевън. Остави ми това хубаво нещо за спомен – и баща му посочи към копието на замъка, което стоеше на полицата над камината. – Представете си, не само, че изплати дълговете, но ми даде и подарък. Разбира се, поддържахме кореспонденция и следващия път, когато дойдоха с жена си, доведоха и Алесандра. Опитах се да му върна поне половината от това, което му дължах, но той не прие. Изпаднах в ужасно неловко положение. Той постъпи много благородно с мен и аз не го попитах къде са полиците. Натаниел почина на следващата зима и Бог ми е свидетел, че все още скърбя за него. Той беше най-добрият ми приятел.

Двамата синове кимнаха одобрително. Да, Натаниел наистина е бил безценен приятел.

– В кого са полиците сега? – попита Кейн.

– Това е дилемата, синко. Не знам.

– Попита ли Алесандра? – заинтересува се Колин.

– Не – отвърна баща му. – Съмнявам се тя да знае нещо. Като неин настойник аз имам достъп до някои от авоарите ѝ. Дрейсън, нейният посредник, е поел грижата за капитала на Алесандра, но не знам дали и той знае нещо за тия полици.

– Ще можеш ли да изплатиш полиците и лихвите, ако все пак се намерят – попита Кейн.

– Не всички – отвърна баща му. – Но сега съм в добро финансово положение. Ако полиците излязат наяве, мога да тегля заем и да ги изплатя. Нямате основание да се притеснявате. Натаниел беше съобразителен човек. Убеден съм, че ги е сложил на сигурно място. Просто съм любопитен да узная къде са.

– Аз също – съгласи се Кейн.

– Целта на признанието ми има две страни – продължи баща им. – Първо искам и двамата да разберете що за човек беше бащата на Алесандра и да осъзнаете колко много му дължа. Второ, искам да разберете какво изпитвам към дъщеря му. Тя е съвсем сама на тоя свят и е мой дълг да я предпазвам от бедите.

– Това е и наш дълг – подметна Кейн.

Колин кимна одобрително. Тримата мъже потънаха в мълчание, всеки обсебен от собствените си мисли. Колин се опитваше да преоцени наново всичко. Той нямаше какво да предложи на Алесандра. Трябваше да направи компанията си могъща и просто сега не беше моментът да се жени. Тя щеше да отнема голяма част от времето му. Но от друга страна, този дълг трябваше да се плати и освен това честта и на тримата ги задължаваше да се грижат за принцеса Алесандра. Баща му беше твърде възрастен, за да поеме отговорността за нейната безопасност. Той нямаше и опита да се справя с негодници. А що се отнася до Кейн, то той се занимаваше със собствения си имот, а и трябваше да се грижи за семейството си.

Остана само единият от синовете.

Колин вдигна поглед и забеляза, че двамата мъже не свалят очи от него. Въздъхна дълбоко. Беше им ясно, разбира се, и го чакаха да стигне сам до решението си.

– Май ще трябва да се ожения за нея, а?

Глава 7

Бащата на Колин искаше сам да съобщи добрата новина на Алесандра. Колин му разреши да го стори. Считаше, че не друг, а самият той е длъжен да я осведоми за взетото решение.

– Мога ли да ти дам един съвет, братле? – запита Кейн и изчаквайки Колин да му кимне утвърдително, продължи:

– Не смятам, че трябва да й казваш каквото и да било...

Бащата ги прекъсна:

– Тя трябва да узнае, Кейн!

Синът се усмихна:

– Да разбира се, че ще узнае. Но все пак, малкият ми опит с жените ми позволява да предположа, че никоя от тях не си пада по обясненията. Колин просто трябва да й предложи да се омъжи за него.

– В такъв случай, нека го стори по време на вечерята – предложи бащата.

– Нека аз сам да реша кога и къде – отбеляза Колин с усмивка.

– А можеш ли да ми обещаеш, че въпросът ще бъде решен до края на тази вечер? – стрелна го бащата. – Не мога да оповестя каквото и да било, преди да си я запитал. А и Гуенет ще трябва да започне приготвянията.

– Мама вече е уточнила всичко.

Баща му се изправи и потри ръце, заявявайки:

– Не мога да ти опиша задоволството си и, освен това съм убеден, че Алесандра твърде ще се развълнува.

И тъй като бащата действително изглеждаше твърде доволен и горд, нито Колин, нито пък Кейн си направиха труда да му напомнят, че само преди по-малко от час той беше категорично против брака между неговата повереничка и сина му. Беше убеден, че двамата изобщо не си подхождат.

Тъкмо когато Кейн реши да проведе разговор на четири очи с брат си, майка им влетя в салона и помоли за вниманието на всички.

Херцогинята на Уилямшиър бе дребничка жена с приятна външност и хубава фигура, с руса къдрава коса и светлокафяви очи. Съпругът и синовете ѝ я заобиколиха. Личеше си, че годините са били благосклонни към тази жена. Бръчките по лицето ѝ бяха твърде малко на брой, а в косите ѝ едва се забелязваха сиви следи.

Гуенет бе всъщност мащеха на Кейн, но никои не обръщаше внимание на този факт. Тя се отнасяше с него като със собствен син, а и самият Кейн отдавна я бе приел като своя родна майка.

– Джейд и Алесандра ще дойдат всеки момент. Моля, заповядайте в трапезарията. Вечерята ще изстине. Момчета, хайде дайте ми по една целувка. За Бога, Кейн, като че ли си отслабнал? Колин, скъпи, как е кракът ти? Боли ли те все така?

Момчетата разбраха, че майка им едва ли очаква да получи отговор на въпросите си. И без това си знаеха, че тя обича да ги глези и да демонстрира майчинска загриженост, без да се досеща, че синовете ѝ вече са големи мъже.

Гуенет, между впрочем, единствена дръзваше да запита Колин за състоянието на крака му. Всички други знаеха, че трябва да се правят, че не знаят за недъга.

– Кейн, принцеса Алесандра е най-очарователната млада дама, нали? – отбеляза съпругата му с влизането си в салона. Тя се поспря при свекъра си, а след това и при Колин, дарявайки ги с по една мила целувка.

– Нима не си очарован от Алесандра, Делфинче? – запита тя Колин, назовавайки го с прякора, който си бе спечелил от времето, когато още бе по моретата.

– Къде е тя? – попита Колин.

– В библиотеката на баща ти – отвърна му Джейд. В зелените ѝ очи се четеше една особена възхита.

– Захвана се да разглежда книгите и едва не припадна от радост. Когато я оставих преглеждаше едно списание с последните новости в областта на корабоплаването.

Гуенет тутакси нареди на икономата да се качи горе и уведоми Алесандра, че вечерята е сервирана.

Джейд хвана съпруга си под ръка. Тя умираше от нетърпение да го разпита какво е решил семейният съвет, но не можеше да го направи, защото Колин и родителите му стояха твърде близко.

Кейн погали жена си, отмятайки червената буйна коса назад и се приведе да я целуне.

– Смятам, че можем да заемем местата си около масата – обяви Гуенет след като хвана мъжа си под ръка и се оттеглиха към трапезарията.

Колин понечи да ги последва, но Кейн го спря:

– Можем ли да поговорим по-късно на четири очи?

– Няма за какво да говорим – заяви Колин. По изражението на брат

си бе познал, че очевидно ще иска да разговарят отново за Алесандра.

– Напротив, смятам, че има какво да си кажем – рече Кейн.

– Моля да ме извините, че ви прекъзвам – намеси се Джейд, – но току-що ме осени страхотна идея. Сещам се за Джонсън – не сте ли обмисляли кандидатурата му като подходяща партия за Алесандра? Спомняш ли си го, Колин – добър приятел е на Лайън? – припомни тя на зет си.

– Да, спомням си го.

– Е? – продължи Джейд, видимо озадачена от разсеяния отговор на Колин.

– Абсолютно съм сигурен, че Джонсън няма да има успех – бавно отбеляза Кейн.

– Защо не? – почуди се Джейд. – А на мен ми допада.

– На мен също – присъедини се Кейн, – но се боя, че Джонсън не се нрави твърде на Колин. И освен това, всичко е вече решено.

В мига, в който Джейд се канеше да възнегодува, Кейн и кимна многозначително с глава, като допълнително й намигна, за да не се зашегне. После и прошепна: „По-късно!“, за да й стане ясно, че ще разбере всичко едва, когато останат сами.

Колин се извърна, но вместо да се отправи към трапезарията, бавно се заизкачва по стълбите.

– Влизайте, без да ни чакате. Трябва да поговоря с Алесандра.

Колин далеч не мислеше, че му е необходимо доста време, за да обясни на Алесандра, че ѝ предлага женитба. Напротив, цялото това изпитание щеше да трае не повече от една минута. Въпросът бе – колко време щеше да е необходимо, за да получи отговора.

Библиотеката се намираше в дъното на дългия коридор. Алесандра стоеше права до прозореца. В ръцете си държеше дебела книга. Обърна се когато Колин влезе в библиотеката.

Той затвори вратата зад себе си и се облегна на нея. Намръщеният му поглед срещна усмивката на Алесандра.

– Приключихте ли семейния съвет? – запита го тя.

– Да.

– Да, разбира се – прошепна тя, след което се отправи към бюрото и постави книгата върху блока от попивателна хартия.

– И какво решихте? – попита тя, правейки неимоверни усилия да покаже пълна незаинтересованост.

Колин се възползва от съвета на брат си и направо я запита:

– Ще се ожениш ли за мен, Алесандра?

– Не – отговори тя тихо, почти шепнешком. – Но сърдечно благодаря за предложението.

– След сватбата, ти и аз... какво означава „не“? Аз ще се ожена за теб, Алесандра. Това вече е решено.

– Не, ти няма да се ожениш за мен, Колин – възрази му тя. – И престани да се мръщиш. Ето – най-после се престраши. Попита ме я аз отхвърлих предложението ти. Можеш да си поемеш дъх.

– Алесандра... – започна той с предупредителна нотка в гласа, която тя напълно пренебрегна.

– Пределно добре знам какво се случи долу, след като ви оставих – самодоволно отбеляза Алесандра. – Баща ти успя да те манипулира така, че да се съгласиш да ме вземеш. Каза ти за подаръка от моя баща, нали?

Колин се усмихна. Тя бе наистина твърде проникателна.

– Да – отвърна той. – Макар и да не е подарък, а по-точно казано заем.

Той се отлепи от вратата и бавно взе да се приближава към Алесандра. Тя мигновено отстъпи назад.

– Заем е само според твоя баща – оспори тя.

Колин поклати глава.

– Забрави за заема – заповяда ѝ той, – и бъди разумна. Трябва да се омъжиш, по дяволите, а аз се съгласих да стана твой съпруг. Защо си толкова опърничава?

– Защото не ме обичаш.

Тя изрече истината в очите му, преди да се опомни и да се спре.

Колин изглеждаше изненадан. А тя бе толкова обърквана, че изведнъж пожела да можеше да отвори прозореца за да скочи навън. Подобна налудничавата идея я доведе до желание да се развика. Трябваше да се овладее, да задържи емоциите си.

– Какво общо има любовта с всичко това? Нима си въобразяваш, че някой от твоите кандидати би те обичал? По дяволите, който и да си избрала, не би могъл да те познава толкова добре, че да си изясни чувствата...

Тя не издържа и го прекъсна:

– Не, разбира се, никой не би ме обичал. И аз не бих желала това. Щеше да бъде просто споразумение от финансова гледна точка. Ти, обаче, категорично заяви, че няма да докосваш моите капитали. Спомена ми, че си решил да се справиш сам, помниш ли?

– Помня.

– Е, промени ли становището си през последните пет минути?

– Не.

– Тогава, нима не разбра окончателно? След като няма да спечелиш нищицко от женитбата с мен, и след като не ме обичаш, което можеше да е единствената възможна причина да ми предлагаш брак, то тогава просто няма никакъв смисъл от благородната ти саможертва!

Колин се облегна на ръба на бюрото и втренчи поглед в Алесандра.

– Нека се уточним – измърмори той. – Наистина ли вярваш, че можеш да си купиш съпруг?

– Разбира се – изкрещя тя вбесена от думите му. – Жените го правят открай време.

– Ти не можеш да ме купиш.

Гласът му издаваше надигащ се гняв. Алесандра въздъхна и се опита да запази самообладание.

– Зная, че не те купувам – съгласи се тя. Но това отслабва позициите ми в тази сделка, а аз не бих позволила това да стане.

Колин се почувства така сякаш трябваше да й налее малко разсъдък в главата.

– Говорим за женитба, не за трудов договор – отрязва той. – Планирала ли си да спиш заедно със съпруга си? А какво ще кажеш по въпроса за децата, Алесандра.

Задаваше й въпроси, на които тя не желаше да отговори.

– Навярно... след известно време. О, не зная – прошепна тя, – това не те засяга.

Колин внезапно се приближи и преди тя да успее да реагира, я сграбчи в ръцете си.

Обхвана я с една ръка около кръста, а с другата повдигна грубо брадичката ѝ, така че да го погледне в очите.

Помисли си, че би ѝ изкрещял нещо в лицето, но след това съзря сълзите в очите ѝ и забрави за целия спор.

– Ще те докосвам през цялото време – прошепна той с прегракнал глас.

– Защо?

В израз на недоумение и отчасти оскърбен, той просто отбеляза:

– Считай го за привилегия.

Навярно Колин щеше най-целомъдрено и почтено да я целуне в чест на обвързването си с нея в бракосъчетание, но тя буквално го предизвика с тихия си отказ.

– Да – промълви той, секунди преди да доближи устни до нейните.

Целувката трябваше да я накара да отстъпи. Неумолима, изискваща и обземаща целувка. При докосването на устните им Колин усети опита ѝ да му се противопостави, но бързо прекрати усилието ѝ да се освободи, като силно я притисна. С едната си ръка притисна бузите ѝ, за да задържа отворена устата ѝ.

Целувката далеч не бе от най-нежните. Но, Бога ми, това бе една разтърсваща целувка. Алесандра не знаеше дали се противи или не. Тя почти не разсъждаваше. Страстта и опиянението, които я обхванаха я караха да желае тази целувка никога да не завърши. Никой дотогава не я бе целувал и затова чувството, което изпитваше в момента ѝ бе напълно непознато. Именно това чувство я превзе. А Колин определено имаше опит. Устните им отново се допряха, а езиците им се сливаха в невероятна любовна игра.

Колин осъзна, че ще трябва да спре в кулминационния момент. Той издаде нисък гърлен звук и я целуна отново. Господи, как я желаше! Ръката му се плъзна към гърдите ѝ. Чувството на топлина в ръцете му го преизпълни с желание да се люби с нея.

Насила се отдели от тялото ѝ. Алесандра залитна към него. Не осъзна как го обгърна с ръце докато той не ѝ каза да го остави.

Беше толкова объркана от всичко, което се бе случило между тях, че не знаеше нито какво да каже, нито какво да направи. Опита се да се извърне, но цялата трепереше от възбуда и едва се задържа на краката си.

Колин знаеше, че я бе смутил и обърнал. Арогантната му усмивка издаваше мислите му.

– Това бе първата целувка в живота ми – заекна Алесандра, опитвайки се да се извини за жалкото си положение.

Колин не издържа. Отново я сграбчи и я целуна.

– А това бе втората ти целувка – прошепна той.

– Извинете ме – чу се бе гласът на Дженкинс, застанал на вратата. – Херцогинята настоятелно ви кани да се присъедините към всички в трапезарията.

Алесандра рязко се отдръпна от Колин. Действието ѝ приличаше на реакцията на човек, в чийто очи внезапно е блеснал слънчев лъч. Страните ѝ се зачервиха от неудобство. Тя надникна иззад рамото на Колин към иконома. Той, на свой ред, ѝ се усмихна.

– Сега идваме, Дженкинс – заяви Колин, като не изпускате от погледа си Алесандра, чието смущение го развесели.

Тя се опита да го заобиколи, но той хвана здраво ръката ѝ, при

което опитът ѝ да се освободи се оказа безуспешен.

– Аз ще съобщя за решението ни по време на вечерята – каза ѝ той, докато я пропускаше пред себе си на излизане от стаята.

– Не – възрази Алесандра. – Целувките ти не са променили нищо. Няма да се омъжа за теб и да разруша всичките ти безупречни планове.

– Алесандра, разбери – аз винаги печеля!

Тя въздъхна и изсумтя не твърде благоприличие. Колин стисна ръката ѝ и я поведе надолу по стълбите. Тя едва успяваше да крачи заедно с него, почти подтичвайки.

– Мразя арогантните и самоуверени мъже, които си мислят, че винаги са прави – измърмори Алесандра.

– Аз също – съгласи се Колин.

– Имах предвид точно теб!

Господи, как ѝ се искаше да изкрещи в ухото му: „Няма да се омъжа за теб!“

– Ще видим.

Той нямаше никакво намерение да се предава. Беше непреклонен. За жалост, Алесандра не падаше по-долу. Нейният настойник беше убеден, че тя сама ще избере своя съпруг, при което принудителните методи на Колин изобщо нямаше да помогнат в случая.

Вечерята бе твърде изнервяща. Стомахът на Алесандра бе свит на топка и тя едва можеше да преглътне каквото и да било. При нормални обстоятелства дори щеше да изпитва глад, но сега вече това бе невъзможно. Тя бе цялата в слух, очаквайки Колин да произнесе нещо, като в същото време се молеше той въобще да не си отваря устата.

Джейд поведе разговора:

– Както разбирам, регентът се е отбил при теб днес?

– Да – отвърна Алесандра – не бих си позволила да му разреша да посети дома на Колин, ако знаех, че е измамил партньора му по въпросите с наследството.

Джейд се усмихна и рече:

– Неговият партньор е мой брат. След това тя се обърна към херцогинята, за да обясни за какво става дума.

– Регентът получи права над наследството на снаха ми докато двете семейства все още враждуваха, и когато всичко приключи, той просто реши да запази парите за себе си. А сумата съвсем не бе малка...

– Наистина не би допуснала регентът да дойде тук, нали? – запита Кейн.

– Разбира се, че не – повтори Алесандра. – Защо изглеждаш

толкова учуден. Домът на Колин е негова крепост, която е отворена само за добри приятели.

Алесандра се извърна към Джейд и пропусна да забележи многозначителните погледи, които двамата брата си размениха в този момент.

– Да познавате случайно лейди Виктория Пери? – попита тя.

Джейд поклати отрицателно глава.

– Не ми е познато такова име. Защо питаш?

– Безпокоя се за нея – призна Алесандра. Тя обясни откъде се познат с Виктория и какви са били вестите от последното ѝ писмо.

– О, скъпа! Не мисля, че си струва отново да се връщаме към тази история. А и майка ѝ навярно е безкрайно разстроена. Жестоко би било, ако продължим да се ровим в това.

– Колин е на същото мнение – спомена Алесандра, – навярно сте права. Нека оставим нещата да се развият от само себе си. Искане ми се да спра да се тревожа за нея.

Херцогинята насочи разговора към темата за най-голямата дъщеря. Това бе последната учебна година на Катрин и тя бе изградила вече хиляди планове за първия бал в живота си.

Кейн не обели нито дума повече през остатъка от вечерята. Същевременно той не сваляше поглед от брат си.

Колин обаче, бе непроницаем като статуя.

Алесандра си отдъхна едва когато сервираха десерта и Колин все още не бе отворил дума за женитбата. Надяваше се, че той е решил да размисли върху всичко отново. Да, най-после се бе вразумил.

– Имаште ли време да разговаряте с Алесандра, сине? – запита херцогинята на Уилямшиър.

– Да – отвърна Колин, – ние решихме...

– Да не се женим – изстреля Алесандра.

– Какво, Колин? Мислех, че всичко е вече решено – намеси се бащата.

– Да, решено е – съгласи се Колин. Той се протегна и покри с дланта си ръката на Алесандра, – ще се женим. Алесандра се съгласи да стане моя съпруга.

В този момент тя заклати усилено глава в знак на отрицание, но никой не ѝ обърна капка внимание.

– Приемете моите поздравления – обяви бащата. – Гуенет, мисля, че трябва да вдигнем тост.

– Не мислите ли, че Алесандра все пак трябва да даде съгласието си? – попита Джейд точно в момента, когато нейният свекър се

надигаше с чашата в ръка.

Той се отпусна обратно в стола си и отговори:

– О, да, разбира се.

– Тя ще се омъжи за мен – отсече с твърд и непреклонен глас Колин.

Алесандра се обърна към него:

– Не бих искала от теб да правиш такава благородна саможертва. Нали не желаш да се ожениш без чувства, за някакви си пет години? Каж ми какво ще стане с плановете ти?

И без да че дочака отговора му, тя се обърна към чичо Хенри:

– Не искам да се омъжвам за него чичо, и ти беше този, който ми обеща, че ще имам право на избор.

Нейният наставник бавно поклати глава.

– Да, вярно е, че се съгласих да избереш сама кой да стане твой съпруг. А има ли някаква особена причина, поради която отказваш на Колин?

– Той не е съгласен да направи финансово споразумение с мен, тъй като преследва други облаги.

– Облаги! – възкликна Кейн. – Какви например?

Алесандра се изчерви и погледна към Колин с надежда той да даде някакво обяснение. Колин обаче поклати глава и рече:

– Ти започна всичко това, така че сама го довърши. В очите му се четеше явно искрица на злорадство.

– Е, добре – каза Алесандра, изправяйки се, и тъй като не смееше да погледне Кейн в очите след онова, което бе изрекла, насочи погледа си към стената зад него и произнесе:

– Колин желае... интимност.

Всички присъстващи внезапно онемяха след това признание. Настояникът на Алесандра изглеждаше напълно объркан. Той понечи да каже нещо, но като че ли размисли и се отказа.

– А нима повечето бракове не предполагат интимни отношения? – запита Кейн. – Ако правилно съм те разбрал, намекиваш за леглото, така ли, Алесандра?

– Да.

– Е, и?

– Моят брак ще е изключение – заяви тя натъртено, след което добави: – Колин не може да ми предложи женитба преди да разговаря с баща си и сега вече се чувства задължен да го стори, а честолюбието му е засегнато. Ясно е, че иска да се ожени за мен едва ли не по

задължение.

Нейният настойник изпусна една дълбока въздишка.

– Аз наистина ти дадох думата си и ако не желаш да се омъжиш за Колин, нямам намерение да те насилвам.

Херцогинята нервно си вееше с носна кърпа. Тя се обърна към Джейд с думите:

– Скъпа, мисля че вие двете с Алесандра можете да си поговорите насаме. Ти си по-млада от мен и не дотам консервативна, колкото навярно съм аз, а освен всичко все пак става дума за някои женски работи. Струва ми се, че Алесандра напразно таи някакви страхове... от брачно-то ложе, а аз не мисля, че съм в състояние да ѝ помогна... тоест...

Тя не довърши молбата си. Размахваше твърде енергично кърпата пред лицето си, а то бе станало червено като жарава.

– Майко, вие сте родила две деца и мисля, че в случая е съвсем уместна вашата помощ – намеси се Кейн.

При тези думи Джейд сръга мъжа си в ребрата, за да го възпре преди да се бе разсмял.

– Мисля, че Морган Аткинс ми подхожда – изведнъж отсече Алесандра, – а ако има нужда от моето наследство, ще трябва да приеме моите условия. От своя страна – нямам нищо против кривокраки деца от него.

– След като няма да водиш интимен живот с мъжа си, как, за Бога, тогава въобще смяташ да родиш деца един ден? – почуди се Кейн.

– Мисля си, че в бъдеще... – заекна Алесандра. Тя изведнъж осъзна колко противоречиви бяха заявленията ѝ, но нищо не ѝ хрумна, за да се измъкне от тежката ситуация. Защо пък ще желае мъж, когото дори не познава? Самата мисъл за това я накара да почувства спазъм в стомаха.

– Джейд, мисля, че обезателно трябва да си поговорите двете веднага след вечерята – напомни херцогинята.

– Добре, майко.

– Някой досега разяснявал ли ти е някакви подробности относно съпружеския живот? – попита Кейн.

Алесандра почервения от гняв.

– Да, разбира се. Игуменката ме е запознала с всичко, което трябва да зная по въпроса. А сега, можем ли най-после да сменим темата на този разговор?

Настойникът ѝ се осмели да запита:

– И тъй, избрала си Морган за свой бъдещ съпруг, така ли? – И след като я изчака да кимне утвърдително, продължи:

– Много добре. Ще го поканим на вечеря, за да поискаме и неговото мнение.

– Бих искал да поговоря с него – заяви Колин – защото считам, че е редно да бъде осведомен.

– Осведомен за какво? – Кейн бе ухилен до уши – знаеше, че брат му е замислил нещо, но едва ли можеше да предположи какво е то. Само в едно бе сигурен – Колин вече бе решил твърдо да се ожени за Алесандра и нямаше да позволи тя да му се изплъзне.

– Е, синко – какво толкова трябва да узнае Морган? – любопитства и майката.

– Че Алесандра и аз вече сме спали заедно.

Херцогинята изпусна кърпата си на пода и леко изписка. Джейд стоеше онемяла с полуотворена от почуда уста. Кейн се захили.

Херцогът, който точно в този момент бе отпил глътка вода, се задави, при думите на сина си.

Алесандра притвори очи и с усилие потисна желанието си да се разкрещи.

– Ти си спал с нея? – изрева бащата с пресипнал от задавянето глас.

– Да, сър – отвърна Колин. Гласът му бе повече от любезен и дори жизнерадостен. По всичко личеше, че начинът, по който баща му изрева никак не го бе трогнал. – Всъщност, няколко пъти.

– Как можеш... – гласът на Алесандра пресекна. Тя бе сразена, не можеше да събере достатъчно сили да изрази поне една мисъл.

– Как мога да лъжа така безогледно? – изпревари я Колин. – Нима не знаеш по-добре и от мен: аз никога не лъжа. Ние с теб спяхме заедно, нали?

– Всички погледи се насочиха към нея в очакване тя да отрече лъжата.

– Да – прошепна тя, – но ние...

– Боже мили! – извика наставникът ѝ.

– Хенри, моля те успокой се – да не направиш някоя беля – помисли за здравето си, – намеси се херцогинята, като видя как по лицето на мъжа ѝ избиха петна от вълнение. Самата тя несъзнателно продължаваше да размахва ожесточено кърпата пред лицето си, полагайки големи усилия да запази хладнокръвие.

Колин се изтегна в стола си, наблюдавайки нажежената обстановка с известна досада. Кейн просто не бе на себе си от разигралото се шоу. Джейд се опитваше да го накара да погледне по-сериозно на нещата, като продължаваше да го ръга в ребрата.

– Колин, няма ли да кажеш нещо, за да оправиш цялото това недо-
разумение? – извика Алесандра, така че гласът ѝ да бъде чул от кикота
на Кейн.

– Да.

Тя клюмна с облекчение и благодарност. Но, надеждата ѝ, уви, се
оказа напразна.

– Ако Морган действително все още те желае за жена, след като му
обясня как сме прекарвали тази последна седмица, ще призная, че е по-
силен мъж от мен.

– Ти нямаш право да му казваш нищо. – Алесандра направи опит да
потисне гнева и раздражението в гласа си. Тя в никой случай не искаше
да изгуби достойнството си, но Колин всячески продължаваше да я уни-
жава. Бе изгубила всякакво присъствие на духа, а в гърлото ѝ се сви ед-
на топка поради гнева и напрежението, които избиваха в желание да се
разкрещи.

– О, но аз съм задължен да обясня ситуацията на Морган – рече Ко-
лин, – това е единствено възможната благородна постъпка в момента.
Не е ли така, Кейн?

– Абсолютно прав си. Това е единственият избор в случая.

След това Кейн се обърна към съпругата си:

– Скъпа, мисля, че ангажиментът с вашия разговор на четири очи за
брачното ложе отпада при тези обстоятелства.

При тези думи Алесандра се втренчи в Кейн. По ухилената му фи-
зиономия не бе трудно да се разбере, че той просто ѝ се надсмиваше.

– Мили Боже, какво ли си мисли Натаниел в този момент? Гледа ме
от небесата и навярно дълбоко съжалява заедно повери дъщеря си в мо-
ите ръце.

– Чичо Хенри, баща ми никога не би съжалил за това. – Тя бе вбесе-
на от това, че Колин успя да постави в такова положение и собствения
си баща. – Никакъв грях не сме сторили. Аз действително отидох в стая-
та на Колин и наистина спях при него, но само защото го поиска от мен,
а аз бях изплашена до смърт.

Херцогът се хвана за челото и буквално изстена. Алесандра разбра,
че ни най-малко не е оправила нещата, а напротив – още повече бе ги
забъркала. Затова се опита да започне отново:

– Аз бях облечена – започна тя, – но той...

Щеше да продължи с обяснението за болестта на Колин, за това как
се е отзовала на молбата му за помощ, но в този момент той я прекъсна
внезапно:

– Аз пък бях съблечен.

– Стига! – изкрещя бащата и удари тежко с юмрук по масата. Кристалните чаши издрънчаха.

Алесандра подскочи от изненада и насочи поглед към Колин. През целия си живот не бе изпитвала такъв силен гняв. Колин съзнателно бе преиначил нещата в своя полза и сега нейният настойник я мислеше за развратница и лека жена. На секундата реши, че най-доброто, което може да се направи е да се оттегли. Тя захвърли кърпата си на масата и понечи да си тръгне. Колин я хвана преди още да бе отместила стола си назад. Той я прегърна с една ръка през рамото и я притегли към себе си.

– Вие двамата ще сключите брак в следващите три дни. Кейн, ти ще уредиш разрешение за брак, без да се обявяват предварително в църквата имената на младоженците. Колин, ти ще си мълчиш за всичко, което се е случило между вас. Няма да допусна да се разруши репутацията на Алесандра заради твоята похотливост.

– Три дни ли, Хенри? – запита Гуенет. – Църквата е ангажирана за съботата. Не можеш ли да поразмислиш?

Хенри поклати глава и повтори твърдо: „Три дни.“ Забелязвайки, че Колин все още държи ръката си върху раменете на Алесандра, добави:

– Той не сваля ръце от нея, не виждаш ли?

– Но, Хенри...

– Вече е решено, Гуенет. Можеш да поканиш някои от най-близките приятели, ако желаеш, но това е единствената отстъпка.

– Не, татко – намеси се Колин, – не е нужно новината за женитбата да се разнесе преди всичко да е направено. За Алесандра ще е по-добре така.

– Да, бях забравил – призна бащата, – така наистина ще е по-безопасно. В такъв случай тук ще бъде само цялото семейство.

След това, обръщайки се към Алесандра, произнесе заповеднически:

– Искам да дадеш своето съгласие, че ще се омъжиш за Колин. Сега!

– Съгласна ли си? – попита Колин. Той знаеше, че е победил. Алесандра едва-едва кимна. Колин се наведе и я целуна. Тя бе толкова изумена от постъпката му, че дори не успя да се отдръпне.

– Достатъчно – отрязва ги Хенри, – да не съм те видял да я докоснеш преди сватбата.

Алесандра се обърна към Колин:

– Ще съжалиш, че си се оженил за мен.

Той не изглеждаше твърде изплашен или разтревожен от подобна заплаха. Иначе нямаше да ѝ намигне закачливо.

Дженкинс се появи на вратата:

– Ваша светлост, извинете за безпокойството, но на вратата ви чака посетител. Сър Ричардс поиска незабавно да види вашия син Колин.

– Покани го в салона, Дженкинс – нареди Колин.

– Защо шефът на сигурността ще те посещава? – поинтересува се бащата. – Ти ми каза, че напускаш департамента.

Тревогата в гласа обезпокои Алесандра. Тя се опита да запита настоящия си защо е толкова загрижен, но тъкмо когато се канеше да го стори, Колин я стисна силно за рамото. Тя го изгледа. Изражението му не издаваше нищо, и тя разбра, че никой от присъстващите не е усетил неговата безмълвна молба към нея да си замълчи.

– След всичко, което се случи с крака ти, не виждам защо трябва да продължаваш да работиш за шефа на сигурността – попита херцогинята.

Колин се опита да запази самообладание:

– Шефът няма нищо общо с моя недъг.

– Всичко това е минало, майко – припомни Джейд.

– За Бога, той приключи с тоя авантюристичен бизнес – допълни бащата.

Кейн директно се обърна към Колин:

– Защо всъщност е тук Ричардс?

– Защото го помолих за съдействие, т.е. исках да ми намери информация.

– Относно кого?

– Относно Алесандра.

При тези думи бащата като че ли се успокои.

– В такъв случай, всичко е наред. А и Ричардс е единственият човек, който може да знае нещичко за генерала. Нека отидем в салона, за да го изслушаме.

– Да, но не и без нас, Хенри – заяви херцогинята, изправяйки се с поглед, насочен право към съпруга си. – Хайде, Джейд. И ти, Алесандра. След като става дума за някого от нас, то всички имаме право да го чуем. Нима не съм права, Хенри?

Всички се насочиха към салона след думите на херцогинята.

Колин пропусна Алесандра пред себе си. Тя се поспря за миг при него и го хвана за ръката.

– Бащата ти ме мисли за развратница след всичко, което му

наговори – прошепна тя. – Бих се радвала, ако изгладиш нещата.

Колин се приведе към ухото ѝ и тихичко отговори:

– Ще оправя всичко след сватбата.

Топлият му дъх я накара да потръпне от удоволствие, макар че се опитваше да се концентрира. Точно допреди час, когато Колин я бе целунал така страстно, тя се опитваше да мисли за него като за приятел или като за... свой братовчед. Опитваше се да излъже самата себе си, но напразно. Колин успя да си отмъсти. Освен всичко, от самата им близост в този момент тя усети как сърцето ѝ заби по-силно. Излъчването и специфичната му миризма бяха толкова чудни, мъжествени, и... Мили Боже, тя наистина трябваше да се вземе в ръце.

– Ти си един мошеник, Колин.

– Харесва ми да си мисля, че съм наистина такъв.

Тя се отказа да го дразни повече и запита:

– Защо не искаш семейството ти да узнае, че целиш именно...

Той не ѝ позволи да довърши като бързо я целуна. Тя леко въздъхна след целувката и отново повтори въпроса си. Колин на свой ред я целуна още веднъж.

Накрая Алесандра се отказа и просто понита:

– Ще обясниш ли всичко на вашите след като се оженим?

– Да.

Джейд се върна в трапезарията и замоли Колин да ги остави насаме с Алесандра за една-две минути.

– Наистина ли се ужасяваш от мисълта, че ще се омъжиш за Колин – запита тя, след като Алесандра се бе приближила към нея.

– Не – отвърна Алесандра, – и в това е целият проблем.

– Как е възможно това да е проблем?

– Колин е задължен да се ожени за мен и действа от позициите на поел такова обещание, а аз не мога да контролирам нещата в тази ситуация.

– Не те разбирам.

Алесандра нервно отметна косите си назад и прошепна:

– Исках аз да владея положението. Когато ми стана ясно, че ще трябва да се омъжа, се почувствах буквално вбесена. Бях толкова... безпомощна. Не бе честно спрямо мен. И въпреки това, се примирих с обстоятелствата в момента, когато погледнах на брака като на бизнес, като на някаква сделка, а не лични взаимоотношения. Реших, че ако избира своя съпруг и наложа моите условия, тогава няма да е от значение дали той ме обича или не. Щеше да е просто едно споразумение, нищо

повече.

– Мислиш ли, че Колин би приел твоите условия? Аз самата не бих се учудила ни най-малко, ако той не ги приеме. Той е независим. Гордее се с това, че сам се справя с всичко, без помощта на приятелите или семейството си. Няма да е лесно да го контролираш, но, струва ми се, че след време това даже ще ти допадне. Имай му доверие, Алесандра. Той ще се грижи за теб.

„Да, помисли си Алесандра, Колин наистина щеше да се грижи за нея.“ А тя щеше да се превърне в бреме за него.

Той не се интересуваше от наследството ѝ, фактически, ѝ бе дал да разбере, че няма да го докосне даже с пръст.

Не го интересуваше дори титлата ѝ. Женитбата с принцеса щеше дори да му, носи известни неприятности, тъй като през годината щяха да му се струпат някои не особено приятни задължения. Неминуемо щеше да му се наложи, например да се движи в обществото на принца-регент и краля, което положително нямаше да му се понарава.

Той просто отхвърли всичко, което Алесандра му бе предложила. А това със сигурност не бе честна сделка.

Глава 8

Сър Ричардс тъкмо бе поздравил всички в салона, когато Джейд и Алесандра влязоха. Той се обърна към тях. Тъй като познаваше Джейд, поздравя първо нея и изтъкна колко чудесно е да се видят отново, след което насочи вниманието си изцяло към Алесандра.

– Хенри ми съобщи добрата вест. Приемете моите поздравления, принцесо! Направили сте чудесен избор.

Алесандра положи усилие да се усмихне. Поблагодари на директора, съгласявайки се с това, че Колин наистина е добър избор, след което запита дали сър Ричардс ще ги удостои с присъствието си на сватбата.

– Да – отговори той. – Не бих си позволил да пропусна такова мило тържество. Жалко, че ще трябва да се пази в тайна, но, сигурен съм, че знаете причините. Моля, заповядайте. Бих желал да предоставя на вниманието ви някои факти, които вероятно ще ви заинтересуват.

Сър Ричардс я съпроводи до едно от канапетата. Джейд и Кейн седяха отсреща, а херцогът и херцогинята – на трето канапе.

Колин остана прав до камината. Не обръщаше внимание нито на директора, нито на семейството си. Бе обърнал гръб на всички и най-внимателно разглеждаше миниатюрата на полицата над камината. Алесандра го забеляза да вдига малкия замък, за да го разгледа по-отблизо. Лицето му бе с каменно изражение и тя се чудеше за какво ли си мисли в момента.

Херцогинята обясняваше намеренията си за организирането на сватбата. Беше решила тържеството да премине повече от чудесно. Съпругът ѝ я прекъсна, като викна към Колин:

– Бъди внимателен, сине. Това нещо е безценно за мен.

Колин кимна, без дори да се обърне. Той току-що бе забелязал малкия подвижен мост, закрепен с изключително фино изработена верига.

– Това действително е невероятна изработка – отбеляза той, като внимателно отдели мостчето от кукичката. Вратата незабавно падна както в истинските замъци. Колин повдигна нагоре замъка, за да погледне вътре.

Алесандра забеляза почудата в очите му. Той се усмихна. Тя му отговори със същото. Той чак сега осъзна какъв трик е погодил на Хенри бащата на Алесандра преди години.

Колин се обърна към Кейн и му кимна енергично да се приближи.

Кейн мигновено се отзова. Без да разменят дума, Колин просто му подаде миниатюрата, след което се отправи към Алесандра и седна до нея.

Херцогинята тъкмо се бе разгорещила отново в обсъждане на предстоящата сватба. Съпругът ѝ и директорът търпеливо я слушаха, когато Кейн неочаквано се разсмя. Всички го погледнаха с почуда.

– Знаеше ли за това, Алесандра?

– Да, майка ми ми е разказвала историята – кимна тя.

– Ще покажеш ли това на татко, когато останете сами след това?

– Да, разбира се.

– Остави това нещо на мястото му – заповяда бащата. Изнервям се като гледам как го пипате. Имаш ли представа колко е безценно?

Синът му се разсмя и отговори:

– Да, татко, разбирам стойността му. – Той закрепи мостчето и постави обратно замъка на паницата.

– Майко, не мисля, че сър Ричардс се интересува от твоите планове за сватбата – намеси се Колин. Достатъчно търпение и вежливост прояви. Нека сега разберем защо се е отбил при нас.

Гуенет се обърна към директора:

– Действително ли ме изслушахте от вежливост?

– Разбира се – отговори вместо него Хенри и за да смекчи рязкостта си погали жена си по ръката.

Междувременно Кейн се бе върнал при Джейд. Прегърна я и я придрпа към себе си.

Алесандра забеляза как и настойникът ѝ и неговият по-голям син открито демонстрираха чувствата си към своите съпруги. В същия момент Кейн милваше разсеяно жена си по рамото, а чичо Хенри не изпусна ръката на жена си. Алесандра им завидя. Бе убедена в силата на любовта между настойника си и неговата жена, а по начина, по който Джейд и Кейн се гледаха един друг личеше, че ги бе свързала голяма обич.

При тях с Колин бе съвсем друго. Тя се чудеше дали Колин осъзнава какво рискува като се жени за нея, и затова му бе задавала този въпрос нееднократно.

Сър Ричардс я спаси от тежките размисли, като взе думата.

– Колин ме помоли за съдействие в осъществяването на един значителен експеримент. Той имаше основания да предположи, че домашната прислужница Валена е била съучастник на хулиганите, които се опитваха да отвлекат принцесата.

Алесандра бе смаяна от думите на директора. Тя се извърна към

Колин:

– Какво те накара да се усъмниш в това сладко...

Той я прекъсна:

– Позволи на сър Ричардс да довърши мисълта си, Алесандра.

– Колин се оказа прав – продължи сър Ричардс, усмихвайки се към своя домакин. – И двамата ти синове имат най-невероятната интуиция и усет, които съм виждал по време на целия си стаж в департамента.

Хенри грейна от удоволствие и каза:

– Мисля, че е черта, която са наследили от мен – отбеляза той.

– Да, Хенри винаги е бил ловък и хитър като лъв – добави Гуенет.

Колин направи усилие да не се усмихне. Според него, баща му по-скоро бе като агне, отколкото като лъв, но това в никакъв случай не бе недостатък. В действителност Колин се дразнеше от наивността на баща си. Това му бе отнело много в живота. Хенри всъщност бе рядко срещан човек. Изглежда имаше някакъв имунитет срещу лошите и грозни неща от живота. И понеже бе чул признанието на баща си за тежкия период в младите му години, това още повече го караше да уважава Хенри. Житетският опит не бе направил от баща му циник. Хенри никога не криеше чувствата си и Колин бе уверен, че всяка негова проява на мекушавост се дължи на баща му.

– И тъй, както казах – продължи сър Ричардс, – Колин е поръчал на прислужницата да осведоми принцесата, че предстои събиране в градската ми къща. Часът на срещата е бил десет. Валена се измъкна през нощта, за да съобщи на своите партньори. Един от телохранителите на Алесандра я е проследил. И ето, че на другата сутрин точно в десет четирима мъже бяха скрити около моята къща, готови да пипнат принцесата щом се появи.

– Значи са били общо четирима? – попита Колин. Не изглеждаше учуден от току-що чуто. Алесандра, за разлика от него, бе онемяла. Винаги бе смятала, че никой не може да я заблуди и че е добър психолог, но сега разбра, че очевидно бе сбъркала в оценката си за Валена. Тя веднага се замисли и за Виктория – дали не бе сгрешила и с нея?

– О, небеса, та аз съм тази, която назначи Валена – извика херцогинята. – Когато тя се появи, прецених, че е много добре това, че е родена близо до дома на бащата на Алесандра – колкото и да ви прозвучи странно това. Надявах се, че това ще бъде един приятен спомен от миналото за нашата повереничка. Освен това, знаете, че Валена говореше и езика. Хенри и аз прегледах и препоръките й. Но сега разбирам, че е трябвало да бъде още по-взискателна.

– Никой не те обвинява, майко – каза Колин.

– Защо не сподели подозренията си с мен? – попита го Алесандра.

Той се изненада от нейния въпрос.

– Защото това бе въпрос, който аз трябваше да разреша, а не ти. –

По израза на лицето му личеше, че сякаш сам си повярва.

Алесандра не знаеше как да реагира.

– Но откъде ти хрумна всичко това? Какво те накара да я заподозреш?

– Резето на един от прозорците бе спуснато час, след като Реймънд бе проверил навсякъде – обясни Колин. – А и все някой е трябвало да предупреди мъжете за това, че сме на опера.

– Принцът-регент можеше да сподели това с...

Колин прекъсна Алесандра рязко:

– Да, можеше... но нямаше да отключва прозореца за тази цел.

– Заловихте ли и четиримата? – запита Колин директора.

– Да – отвърна Ричардс – сега са на сигурно място.

– аз ще разговарям утре сутринта с тях – обяви Колин.

– Мога ли и аз да дойда с теб?

– Не.

Гласът му не предполагаше каквото и да е възразяване или настойчивост от нейна страна.

– Алесандра, изобщо не отваряй дума за такова нещо – добави Хенри.

Дискусията приключи. Сър Ричардс си тръгна няколко минути след това. Колин го изпрати на вратата.

Джейд и Кейн също си тръгнаха. Херцогът и херцогинята ги съпроводи до вратата. Алесандра стоеше до камината, гледайки как членовете на семейството разговаряха помежду си и се смееха, и внезапно я облада силно желание да се почувства част от обичливото, свързано в едно цяло, семейство. Тя поклати неволно глава. Колин не се женеше за нея, защото я обичаше. Никога не биваше да забравя тази подробност.

Вратата се затвори след тръгването на Джейд и Кейн, и едва тогава Алесандра забеляза, че Колин също си бе тръгнал, без дори да си направи труда да дойде и да ѝ каже „довиждане“. Тя бе толкова засегната от подобна проява на грубост, че се извърна към камината отново, за да не се забележат сълзите в очите ѝ.

„Достойнство и благоприличие“ – шепнеше тихо тя. Бе готова да премине през събитието „женитба“, под булото на спокойствие и примирение. След като Колин бе готов на такова глупашко благородство,

нека бъде така.

Вниманието ѝ бе приковано от замъка – миниатюрата и всичкият гняв, натрупал се в душата и срещу своеволните методи, приложени от Колин с цел да изкопчи от нея съгласието да се омъжи за него, изведнъж се стопи. Чувство на тъга за родителите ѝ я прониза и тя изпита неимоверна болка. Не биваше никога да напуска манастира – тя осъзна каква грешка е било това. Там бе на сигурно място, и спомените за майка ѝ не ѝ тежаха толкова.

Алесандра пое дълбоко въздух и се опита да се освободи от паниката, която я обземаше. Разбра защо се страхува толкова. Господи, тя бе на път да се влюби в Дракона.

Това бе невъзможно. Колин никога нямаше да узнае за чувствата ѝ. Нямаше да свърши като жена, привързана за цял живот към мъж, който не я обича. Тя нямаше намерение и да очаква каквото и да било – независимо че бе трудно – щеше да си наложи да мисли за женитбата като за едно споразумение и нищо друго. Колин имаше своите причини да се жени за нея, колкото и необосновани да бяха те, и в замяна на името и закрилата тя трябваше да го остави на мира. По никакъв начин нямаше намерение да допусне Алесандра да се меси в плановите му, в замяна на което той пък щеше да я остави на собствената ѝ съдба.

Алесандра изтри сълзите от очите си. Почувства се облекчена, след като бе обмислила напълно осъществим план за действие. На следващия ден щеше да поиска среща с Колин и да му разясни какво е наредила.

Бе склонна дори на преговори, но само по незначителните въпроси, разбира се.

– Алесандра, телохранителите ти ще донесат всички твои вещи след малко. – Бе нейният настойник, който тъкмо влизаше в салона. Тя се обърна да му поблагодари. Чичо Хенри се намръщи като видя сълзите в очите ѝ.

– Какво значи това? Нима си толкова нещастна от избора на съпруг, който направих за теб, че...

Тя поклати глава.

– Гледах замъка и това ме натъжи.

Хенри се успокои. Приблужи се до нея каза:

– Мисля да го отнеса във вилата ни. Не ми харесва когато го пипат. А Колин и Кейн просто прекалиха днес – добави той с усмивка. – Понякога са като деца. Не бих позволил такава ценност да бъде счупена.

Обръщайки се към миниатюрата, той попита Алесандра:

– Знаеш ли историята за това как ми го подариха?

– Майка ми каза, че татко ти го е подарил.

– Замъкът бе наистина подарък – обясни чичо й, – но аз те питах дали са ти казвали за заема, който някога баща ти ми даде. Ти си в пълното си право да узнаеш всичко и да разбереш колко ми помогна на времето баща ти.

Гласът му бе леко пресипнал от вълнение. Алесандра поклати глава и каза:

– Не беше заем, чичо, и аз зная какво се е случило. Мама ми разказа историята, тъй като намираше начина, по който те изиграл за много забавен и поучителен.

– Натаниел ме е изиграл? Как?

Алесандра повдигна замъка от полицата на камината, отклонявайки предупреждението на чичо си да внимава. Пред очите му тя освободи мостчето от кукичката и му подаде замъка.

– Те са били тук през цялото това време – поясни тя шепнешком. – Погледни, чичо Хенри, – полиците са там.

Хенри не приличаше на човек, който разбира напълно това, което току-що му бе казано. Той загледа Алесандра с изумление.

– През всичките тези години... – гласът му пресека, а очите му се навлажниха.

– Баща ми обичаше да прави каквото си поиска – обясни Алесандра. – Той настоя всичко да бъде подарък, а ти – да бъде заем. Мама ми разказа, че си поискал полиците да бъдат подписани, а татко се съгласил. Той запази правото последен да се смее, чичо, от момента в който ти е подарил този замък.

Тя постави ръка на рамото му.

– В теб са полиците – рече тя – и затова трябва да приемеш, че дългът е бил изплатен.

Хенри повдигна замъка и погледна вътре. Забеляза сгънатите бележки веднага. След това каза:

– Дългът ще бъде изплатен, когато се омъжиш за моя син.

Нямаше представа по какъв начин е засегнал Алесандра. Вниманието му в момента бе приковано от замъка, поради което пропусна изражението на лицето й.

Тя се обърна и излезе от салона. Премина покрай леля Гуенет във фойето, но не посмя да изрече нито дума, защото се боеше от гласа си.

Гуенет забърза към салона веднага след като Алесандра се втурна към стълбите.

– Хенри, какво си казал на това дете?

Хенри я изгледа и отговори:

– Няма й нищо. Просто е малко натъжена, това е всичко. Остави я малко насаме. И погледни това – вниманието му все още бе насочено изцяло към полиците, сгънати и поставени в скъпоценната миниатюра.

Те забравиха за Алесандра. Тя, от своя страна, бе благодарна, че никой не я последва по стълбите. Влезе в кабинета на чичо си и затвори вратата след себе си, след което избухна в плач. Плака цели двадесет минути и то само защото изпита ужасно чувство на самосъжаление. Знаеше, че е детско, глупаво и тъжно, но това не ѝ помогна.

Дори и след плача, не се почувства по-добре. Нервите ѝ все още бяха изопнати до крайност.

Дрейсън се появи на вратата след час. Тя подписа документите, с които той пристигна, след което изслуша дългото му обяснение относно превода на нейните кредити от родния град на баща ѝ в банката в Англия. Банковият служител, нает от Дрейсън да осъществи прехвърлянето, бе срещнал затруднение при освобождаването на парите, но той я увери, че няма повод за безпокойство. Бе въпрос на време и търпение.

В момента Алесандра трудно можеше да се концентрира, за да разисква финансови въпроси. Тя реши да легне рано тази вечер и се моли за сила, за да издържи през следващите три дни.

Времето обаче летеше. Леля Гуенет непрекъснато я ангажираше с предстоящата сватба. Без знанието на съпруга си и останалите членове на семейството, Гуенет покани няколко – всъщност тридесет и осем – близки приятели да присъстват на празненството. Преди самата сватба имаше толкова неща да се свършат, че Гуенет едва успяваше да ги отметне в списъка си. Едно от нещата бе да се поръчат цветя за масите, да се изготви менюто за официалната вечеря, както и да се поръча ушиването на рокля на вечно киселата и раздразнителна, но невероятно находчива и оригинална шивачка Милисънт Нортън. Тя и нейните три помощнички заеха една от трите огромни стаи на третия етаж и работеха усърдно над вносната дантела, с която Милисънт Нортън се бе запасила и която според ней бе най-подходяща за случая.

Когато Алесандра не беше на проби, тя изпълняваше задачата, поставена и от Гуенет – да напише официалните съобщения. В списъка бяха повече от двеста имена. Пликовете трябваше също да се адресират и Гуенет настоя те да бъдат готови за разнасяне веднага след сватбата.

Алесандра не разбираше какъв е смисъла на всичко това. Тя мислеше, че само членовете на семейството, свещеникът и Ричардс ще присъстват. Веднъж запита леля си защо усложнява толкова нещата и в

отговор получи разяснение, че това е най-малкото което може да се направи, за да се отблагодарят за добрината, сторена им от бащата на Алесандра.

* * *

Най-после дойде и денят на самата сватба. Времето бе обещаващо хубаво, което изключително зарадва Гуенет. Така щеше да е възможно да се използва и градината. Слънцето грееше ярко, а въздухът беше доста топъл за пролетно време. Гостите нямаше да се притесняват да носят наметала и пелерини, помисли си Гуенет. Тя заръча да бъдат отворени френските врати и отпрати слугите да преметат пътеките.

Церемонията бе предвидена за четири часа следобед. Цветята бяха доставени по обяд. Потокът от пратеници с поздравления не секваше. Алесандра остана в трапезарията, далеч от суматохата. Леля й явно бе решила да украси и библиотеката, помисли си Алесандра, като видя слугите да носят две огромни вази с цветя нагоре по стълбите. Гуенет навярно бе решила, че Хенри може да реши да се оттегли със сър Ричардс по някое време в библиотеката си.

Алесандра се наклони да се оттегли в стаята си, за да се подготви за церемонията, но в този момент се появиха сестрите на Колин. Най-малката, Мериън Роуз, бе само на десет години, и толкова развълнувана, че ще участва в такова велико събитие, че едва се сдържаше. Мериън бе една щастлива изненада за родителите си, които след раждането на третата си дъщеря, бяха помислили, че Гуенет вече няма да може да има деца. Естествено, всички обичаха до безумие най-малката дъщеря, но единствена от трите трябваше да я пазят, за да не се разглези окончателно. Алисън бе на четиринадесет, Дженифър – на петнадесет, а Катрин току-що бе навършила шестнадесет.

Алесандра харесваше всички сестри на Колин, но нейна любимка бе Катрин – нещо, което тя не показваше по никакъв начин, за да не заегне останалите.

Катрин бе истинска наслада. Пълна противоположност на Алесандра, тя наистина бе нейна слабост. За едно нещо Алесандра признаваше, че завивда на Катрин – тя бе нечувано откровена и пряма. Никога не се налагаше да се гадае за какво си мисли. Катрин изказваше всяка своя мисъл. И тъй като твърде се вживяваше, често се стигаше до конфликти и недоразумения между нея и най-близката й приятелка Мишел Мари. Катрин нямаше никакви задръжки или спирачки. Алесандра често се съмняваше дали понятия като достойнство и благоприличие са й

познати, но Катрин действително бе невероятно честен човек, най-честния, който Алесандра някога бе виждала.

Освен всичко, Катрин ставаше все по-хубава и хубава – с тъмноруси коси и светлокафяви очи. Беше по-висока от Алесандра поне с пет сантиметра.

Нито една от сестрите не знаеше предварително защо ги викат в Лондон и когато майката ги събра и съобщи за сватбата, Катрин първа нададе радостен вик. След това се хвърли към Алесандра и я прегърна силно.

– Мишел Мари навярно ще те убие, задето разруши плановете ѝ – съобщи тя на Алесандра.

– Тя мислеше, че ще се омъжи за Колин и вече кроеше планове за това.

Гуенет с раздражение извърна глава към Катрин.

– Та Колин никога дори не е виждал приятелката ти. Защо, за Бога, ще си въобразява, че ще се омъжва за него? Тя е твоя връстница, а Колин е доста по-голям от нея. Той е почти два пъти по-възрастен от нея.

В този момент Алисън и Дженифър също се хвърлиха да прегръщат Алесандра и тя едва успя да запази равновесие. И трите сестри говореха едновременно. Целият този хаос като че ли преумори донякъде Алесандра.

Нямаше стая за Мериън Роуз. Тя се опита да възнегодува, като се понамръщи, но бързо ѝ мина. Тропна с крак, за да привлече вниманието и когато не успя, просто нададе сразяващ кръвта писък. Всички тутакси млъкнаха и ѝ обърнаха внимание. Тогава тя просто се метна върху Алесандра.

Реймънд и Стефан се притекоха, тъй като бяха дочули писъка. Гуенет се извини за поведението на дъщеря си, нареди на Мериън Роуз да замълчи, след което заръча на телохранителите да се заемат с пренасянето на останалите каси с вино от избата.

Реймънд кимна на Алесандра. Тя се извини на сестрите на Колин и се доближи до него.

– Херцогинята държи френските врати да са непрекъснато отворени, а ние непрекъснато ги затваряме – не е твърде безопасно отварянето на врати зад къщата. Можеш ли да поговориш с нея? Колин ще побеснее, ако види всички врати и прозорци разтворени, когато пристигне.

– Ще се опитам да поговоря с нея – обеща Алесандра, – но съмнявам дали ще се вслуша в думите ми. Най-добре е да се надяваме, че всичко ще мине добре и без неприятности. Само няколко часа още и

няма да имате повече грижи и безпокойство.

Реймънд сведе глава и се оттегли. Във всеки случай, нямаше никакво намерение да седне и да чака нещата да се оправят сами. Двамата със Стефан бяха потресени от броя непознати пратеници с цветя, поздравления и подаръци. Беше просто невъзможно да се запишат имената на всички пришълци. Реймънд се отправи към кухнята. Той хвана един от слугите и му заповяда да отнесе съобщение на Колин. Херцогинята нямаше да се вслуша в думите на един пазач, но със сигурност щеше да послуша сина си.

Освен това, Реймънд се изкачи по стълбите, за да потърси херцога и да го уведоми за евентуалната опасност.

Времето напредваше. Милисънт Нортън и нейните помощнички се появиха, за да обяснят на Алесандра, че роклята я чака, окачена пред гардероба в спалнята ѝ. Милисънт заяви без излишна скромност, че това безспорно е най-изисканата и прелестна рокля, която е ушила в живота си. Алесандра се съгласи и започна да поднася своите благодарности и комплименти на шивачката, като накрая обеща да положи всички усилия и много внимателно да облече деликатната рокля.

Гуенет се втурна във фойето, тъкмо когато Милисънт и помощничките ѝ се оттегляха.

– За Бога, Алесандра, часът е вече три, а ти още не си започнала да се подготвяш! Успя ли да се вземеш душ?

– Да, лельо.

– Момичетата се приготвят в момента. – При тези думи тя хвана Алесандра за ръката и я поведе нагоре по стълбите. – Джанет ще пристигне да ти помага веднага щом свърши със сресването на Мериън Роуз. Свит ли ти е стомаха от притеснение? Зная, че се вълнуваш. Но не бива да се безпокоиш за нищо. Всичко е готово. Ще бъде една красива сватба. Така че побързай, за да не закъснееш за собствената си сватба.

Херцогинята се засмя на собствената си шега, след което стисна приятелски ръката на Алесандра, за да ѝ вдъхне кураж, преди да я отпрати към спалнята ѝ. Алесандра дочу как Мериън Роуз молеше Джанет да пусне косите ѝ свободно, след което се чу гласът на Гуенет, която ѝ нареди да стои мирно.

Спалнята на Алесандра бе последната в коридора. Тя отвори вратата и влезе. Толкова бързаше, че първата ѝ работа бе да се освободи на секундата от роклята си. Още преди да успее да затвори вратата, вече бе разкопчала всички копчета, които се намираха отпред. Тя свали дрехите си, отново се изми набързо и си наметна бял памучен пенъоар. Тъкмо

пристегна колана около кръста си, когато вратата се отвори. Алесандра предположи, че това е прислужницата, която трябва да ѝ помогне. И докато се обърне, някой внезапно я сграбчи отзад. Нападателят запуши с ръка устата ѝ, преди да е успяла да извика за помощ.

Тогава дочу вратата на стаята да се затваря и заключва, и разбра, че в стаята и са влезли поне двама мъже. С огромно усилие остана спокойна. Реши да не се съпротивлява. Бе изплашена до смърт, но нямаше да позволи това да ѝ попречи да разсъждава бързо. Можеше да изпадна в истерия едва след това, когато се отърве от похитителите си.

Трябваше да прояви нечовешко търпение и да изчака възможността да се освободи. Нямаше нужда да вика, независимо от огромното си желание да го направи. Сестрите на Колин щяха мигновено да дотърчат, а тя не искаше никоя от тях да пострада.

Алесандра се поуспокои в мига, в който ѝ хрумна план за действие. Щеше да търси съдействие едва когато се увери, че никой в къщата не е застрашен. Така щеше да е по-добре за всички. И тогава можеше да крещи, да се бори, да хапе и да ги накара да съжалят за това, че са посмели да я докоснат.

Някой почука на вратата. Изчадието, което бе я нападнало, я стисна още по-силно. Той ѝ нареди шепнешком да отпрати човека на вратата, който и да е той.

Тя поклати глава в знак на съгласие преди нападателят ѝ да бе освободил устатата ѝ. Вторият мъж отключи вратата. В този миг Алесандра успя да го огледа добре – тъмнокож, с големи гъсти вежди и мазна кожа. Зловещото изражение на лицето му я накара да потръпне от ужас. По вида му личеше, че не би се замислил, ако трябва да причини болка някому. Мъжът зад нея размаха нож пред лицето ѝ и каза, че ако посмее да вика за помощ, ще я унищожи. Това не я спласи твърде много, защото бе сигурна, че той блъфира. Генералът имаше нужда от жива невеста, а не от мъртва. Тя се замисли дали да каже на ужасния мъж, че не се страхува за самата себе си, но после размисли. По-добре беше въобще да не спори с тях. Ако можеше да ги убеди, че няма да им се противопоставя, надеждите за някакво разрешение се увеличаваха.

Разрешиха ѝ да отвори вратата само с няколко сантиметра. Отреща стоеше Джейд, усмихвайки се радостно.

– За Бога, Алесандра, та ти още не си облечена. Мога ли да ти помогна?

Алесандра поклати глава.

– Нямам нужда от помощта ти, Катрин, но благодаря, че се обади.

Защо не слезеш долу и ме почакаш със съпруга си? Сигурна съм, че твоят Хенри би искал да си до него, докато поздравява гостите.

Изражението на лицето на Джейд не се промени. Тя продължи да се усмихва, докато вратата се затвори. След това чу щракването на ключа и се втурна към стълбите.

Колин тъкмо влизаше във фойето, когато Джейд стигна горната площадка. Мериън Роуз дотича от салона и се хвърли на врата на по-големия си брат. Той я вдигна, целуна я по бузката и след това се наведе да вдигне в другата си ръка дъщерята на Кейн – Оливия. Четиригодишното момиченце го целуна нежно.

Джейд успя да слезе долу задъхана. Кейн я прихвана в последния момент:

– По-бавно, скъпа, ще си счупиш...

Страхът, който се четеше в очите ѝ го накара да млъкне и да я запита:

– Какво се е случило?

– Алесандра ме нарече Катрин.

Колин дочу обезпокоения тон на снаха си. Той пусна двете малки момиченца на пода и се приближи към Джейд. В същото време забеляза широко отворените френски врати и се намръщи. Нима не осъзнаваха родителите му необходимостта от предпазливост?

– Била е само объркана – каза Кейн на жена си. – Днес е сватбата ѝ и би следвало да е малко нервна.

Джейд поклати глава. Тя се обърна към Колин.

– Алесандра ми каза да слеза долу и да остана със съпруга си Хенри. Има Някой в стаята ѝ. Сигурна съм. Тя просто се опитваше да ме предупреди.

Колин вече бе тръгнал към стълбите.

– Наредете Реймънд и Стефан да се придвижат към градината откъм прозореца на Алесандра. Кейн, ти остани на задните стълби, може би ще се опитат да минат оттам.

Той вече бе стигнал до горната площадка преди да успее да довърши нарежданията си, мина покрай родителите си, които се спуснаха надолу по коридора.

Бе невероятно спокоен, въпреки ситуацията. Знаеше какво ще стори. Целият кипеше от гняв, но не биваше емоциите да му попречат в случая. Можеше да отприщи яростта си чак когато се увереше, че Алесандра е в безопасност.

Той стигна до спалнята ѝ и тихичко опита да отвори вратата, за да

се убеди, че е заключена, след което блъсна вратата с цялата си сила. Вратата се изкърти и Колин влетя заедно с нея в спалнята. Алесандра се опита да го предупреди, но нейният нападател запуши устата ѝ навреме. Вторият мъж понечи да го нападне с ножа в ръка. Колин реагира толкова бързо и ловко, че атакуващият даже не разбра как се оказа обезоръжен в следващия момент. Колин силно изви ръката му, след това я опъна нагоре, докато не изскочи от раменната става. Мъжът изстена от нечовешката болка. Колин не го пожали. Вместо това го засили с главата напред към стената на коридора.

Ожесточението, което го бе обзело, сякаш му вля сили за четирима. Беше почти ослепял от ярост, тъй като Алесандра изглеждаше дяволски изплашена, а онова копеле продължаваше да я държи в ръцете си. Пеньоарът ѝ бе раздърпан достатъчно, за да се види, че не носи нищо отдолу.

– Свали ръцете си от моята невеста! – изрева Колин и започна да се приближава.

Нападателят на Алесандра знаеше, че е в клопка. Изчака Колин да се приближи достатъчно, за да блъсне Алесандра върху него и се опита да избяга през вратата.

С един замах Колин блъсна Алесандра върху леглото, в безопасност, след което сграбчи нападателя за врата. Доста се изкуши да му натроши врата, но Алесандра гледеше всичко това и той за нищо на света не искаше да я плаши повече.

– Има един по-бърз начин от слизането по стълбите – каза Колин с толкова спокоен и ясен глас, че Алесандра в никакъв случай не допусна какво е намислил да стори. Колин буквално хвана разбойника за панталоните и го метна с главата напред през прозореца, който между другото не бе отворен. Стъклото се пръсна на малки парченца, а някои от дървените рамки, които не бяха се впили в тялото на мъжа, изпадоха на перваза.

Колин даже не изглеждаше задъхан.

– По дяволите – измърмори той като забеляза праха по панталоните си, въздъхна и след това се обърна към Алесандра.

Тя не знаеше какво да си мисли. Само преди минута Колин беше действал невиджано смело и ловко, а сега се държеше сякаш нищо особено не се бе случило.

Нима не съзнаваше, че можеше да е убил този човек? Или пък просто не му пукаше?

Алесандра се опитваше да запази хладнокръвие. Тя скочи от

леглото си и притича до прозореца.

Колин успя да я спре секунда преди да бе стъпила върху стотиците стъклъца с босите си крака. Той я издърпа към леглото и грубо я притегли към себе си.

– Мили Боже, Колин, мислиш ли, че го уби?

Ужасът в очите и в думите ѝ го накара да съжали, че е сторил всичко това пред нея. Беше твърде млада и наивна, за да знае, че някои хора действително е по-добре да са в ада. Начинът, по който тя потръпна в ръцете му бе символ на страх от него.

– Не, не го убих. Сигурен съм, че Реймънд го е заловил.

Колин се възгордя. Бе произнесъл възмутителна лъжа, без дори да се размее.

Алесандра не си въобразяваше, че Колин би се заблудил, че му е повярвала. Тя почувства как се разтърси тялото му, знаеше, че това е реакция от току-що преминалия бой. Реши да го успокои.

– Да, добре – съгласи се тя. Една дълбока въздишка се изтръгна от гърдите ѝ и тя се отпусна в ръцете на Колин. – Но ти забрави да отвориш прозореца, нали?

– Да, забравих – излъга той.

– Сигурен ли си, че Реймънд го е хванал – запита тя, надниквайки през рамото му.

Колин не усети развеселения тон в гласа ѝ:

– Абсолютно съм сигурен.

Колин я притисна към себе си и се наведе да я целуне по главата.

– Причиниха ли ти болка? – запита той с дрезгав глас, издаващ безпокойството му.

„Не“, прошепна тя и като зарови лице в гърдите му, се почувства щастлива от загрижеността му.

Внезапно тя усети някакво движение с периферното си зрение и отново се огледа наоколо.

– Другият се опитва да се измъкне.

– Кейн ще го причака – отговори той и се наведе да я целуне. Тя също се устреми с цялото си същество към него. Трудно бе да се устои на изкушението. Устните им се срещнаха в нежна ласкава целувка, но това не бе достатъчно за Колин. Езиците им се сляха в изгаряща страст. Колин издаде нисък гърлен звук.

Целувката изцяло превзе Алесандра. Тъй като тя бе изключително неопитна, всяко магическо докосване на Колин я извеждаше от равновесие и тя бе неспособна да контролира реакциите си. Тя все повече и

повече потъваше в наслада – и това негово невероятно чисто излъчване, толкова мъжествено – бе невероятно възбуждащо.

Нейната естествена неподправена реакция почти се разпадна срещу невероятния самоконтрол на Колин. Той знаеше, че е време да се спре. Опита се да се отдръпне, но Алесандра нямаше подобно намерение. Тя обви врата му с ръце и дръпна косите му, за да се целунат отново.

Колин се предаде. Тя леко вдъхна в устата му секунди преди езикът ѝ да потърси неговия. Колин почувства как самодисциплината му го изоставя. Той отново и отново всмукна устата ѝ със страстно желание.

– Дали всичко това... от любов към... остави това за церемонията, Колин.

Гласът на Кейн стресна младите влюбени и ги накара да се отърсят от еуфорията, обхванала ги преди минута. Колин бавно се оттегли. Алесандра с усилие успя да се върне към реалността. Колин сам свали ръцете ѝ от врата си и пристегна колана на пеньоара ѝ. Тя го остави да оправи дрехата ѝ.

– Трябва веднага да се облечеш – прошепна той с усмивка на лицето си, предизвикана от слисаното ѝ изражение. Още не бе претръпнала от докосването му и това му достави огромно удоволствие.

– Не ме ли чу? – попита я той, като видя, че Алесандра не помръдва.

Алесандра знаеше, че трябва да се стегне. Отстъпи крачка назад – далеч от причината за нейното опиянение.

– Да, ще трябва да се облека – кимна тя, след което внезапно поклати глава. – Не мога да се облека. Те...

– Ще се радвам, ако мога да ти помогна – обади се Джейд. Снахата на Колин се смръщи, издавайки безпокойството и симпатията си едновременно. – Няма да се забавим въобще – обеща тя.

Алесандра се обърна и се усмихна насила. Бе изненадана, че Кейн и Джейд стояха толкова близко, на няколко крачки от тях. Не ги бе чула да влизат в стаята.

Целувката на Колин я бе ослепила дотолкова, че и дори се изплаши дали са видели как сама се устреми към него? Изчерви се от самата мисъл за подобно нещо.

Беше толкова объркана и озадачена, струваше ѝ се, че е загубила разсъдъка си. Искаше да каже нещо, но не можа да си спомни какво бе то. Вплете пръсти в косите си с донякъде разсеян жест. При това движение пеньоарът ѝ леко се разтвори. Колин мигновено се приближи и го придърпа на мястото му. В момента той се държеше като владеещ

ситуацията съпруг. Алесандра би приела този жест за проява на ласки и нежност, ако той не ѝ се бе намръщил в същия момент.

– Не можеш да приемаш гости, облечена в пеньоар – каза той. – Нима монахините не са те научили на това?

Колин не се шегуваше. Тя отблъсна ръката му и отстъпи още веднъж назад.

– Хвана ли мъжа, който се опита да се измъкне надолу по стълбите? – попита тя Кейн.

– Да – отговори той.

– Добре си направил. Те се изкачиха нагоре по стълбите с две вази с цветя... Трябваше да се досетя, но...

Всички бяха затаили дъх, за да я изслушат. След минута-две стана ясно, че тя няма какво повече да каже.

– Какво стана с другия? – запита Кейн.

– Колин го изхвърли през прозореца.

– Реймънд го е заловил – добави Колин.

Кейн едва не се разсмя докато брат му се приведе към Алесандра. Веднага след това той поклати глава в знак на съгласие с безобразната лъжа на Колин.

– Е, това е добре.

– А не е ли възможно по другите стаи да изчакват още от тях? – попита Алесандра.

– Не – отговори ѝ Колин.

– Телохраниелите претърсиха цялата къща – успокои я Кейн. – Няма никой друг.

Джейд изхлипа. Кейн се обърна към нея и видя сълзи в очите ѝ.

– Какво ти е, скъпа? – попита той.

Джейд посочи с глава към сватбената рокля, която бе паднала на пода пред гардероба. Кейн изруга тихо.

В този момент Алесандра наблюдаваше единствено Колин. Имаше нещо странно в него, но какво точно бе то тя не можеше да разбере.

– След десет минути се женим, Алесандра. Ако продължаваш да стоиш по пеньоар, рискуваш да бъдеш венчана в такова облекло. Кейн, дай ми самото си, моето се разкъса.

– Не мисля, че е добра идея да правим сватбата днес – прошепна Алесандра.

– Имаш десет минути – повтори Колин.

Стиснатите му челюсти показваха, че не желае да слуша никакви обяснения. Тя все пак се опита за последен път да го убеди.

– Не искам – обяви тя.

Колин се наведе на няколко сантиметра от лицето ѝ и отсече: „Да“.

Алесандра въздъхна и кимна с глава. Колин я целуна със задоволство от това, че най-после бе взела добро решение. След това се обърна и излезе.

– Те са унищожили сватбената ѝ рокля, Колин – спомена Джейд. Алесандра избухна в плач.

Всички си помислиха, че е разстроена заради роклята си, разбира се, но това не бе истинската причина за състоянието ѝ. Тя най-после бе забелязала какво е странното нещо у Колин, което се опитваше да разгадае.

– Подстригал си косата си.

Ожесточението в гласа ѝ слиса Колин. Той се обърна към нея, съзря сълзите, стичащи се по страните ѝ и незабавно си помисли, че трябва да я успокои. Но в момента, когато се насочи към нея, тя се отдръпна назад. Колин спря, за да спре и тя. Не му се искаше Алесандра да се пореже на някое стъкло по пода. Още по-малко му се искаше да я обхваща паника, а тя като че ли беше готова.

Току-що беше преминала през ужасно изпитание, и това, отгоре на цялата паника около подготовката на самата сватба, можеше да я накара да постъпи неразумно в дадения момент.

Колин бе уверен, че всичко ще се провали, ако не се опита да я успокои. Затова реши, че ако тя искаше да говори с него за подстриганата му коса, по-добре да се съгласи, отколкото да обсъжда истинския проблем в момента – нейната рокля.

– Да – каза той с най-утешителния глас, на който бе способен в момента. – Подстригах се. Не ти ли допада това?

– Никак не ми допада – призна Алесандра с треперещ от гняв глас. – Всъщност направо ме вбесява.

По изражението на Колин бе ясно, че не разбира защо все пак Алесандра му е толкова сърдита. Очевидно той не си спомняше какво ѝ бе отговорил, когато го запита защо носи толкова дълга коса.

Свобода. Да, това и беше казал тогава. Алесандра помнеше всяка дума от неговото обяснение. Дългата до раменете коса му напомняше, че е свободен човек.

Алесандра погледна към краката му и запита:

– Защо не си в окови, Колин?

– За какво намекваш? – настръхна Колин, без да може да прикрие изумлението си.

– Разстроена е заради роклята – намеси се Кейн.

– Стой настрана и не се намесвай – отрязва го Алесандра.

Кейн ококори очи от почуда. Алесандра постъпваше точно като принцеса, третирайки Кейн като някой от своите подчинени. Той не посмя да се усмихне, опасявайки се развеселеността му да не прелее чашата на нейното търпение. Алесандра изглеждаше ужасно разгневена и същевременно съсипана.

– О, Боже, виждаш ли какво ме накара да направя – изкрещя тя срещу Колин. След това присви ръцете си като за молитва и погледна първо към него, а след това към брат му.

– Моля те, прости ми, че се нахвърлих така върху теб. Обикновено не позволявам да се разбере, че съм разстроена, но този мъж ме кара да забравя златните правила на Светата Майка. Нямаше да се случи това, ако той не беше си отрязал косата.

– Този мъж? – повтори Кейн с широка усмивка.

– За какви златни правила говориш? – по-любопитства Джейд.

– Нима причината за твоето състояние не е в булчинската рокля?

– Достойнство и благоприятие – поясни Алесандра, обръщайки се към Джейд и загърбвайки Колин. – Не, наистина не е роклята. – След това си пое дълбоко въздух и си наложи да запази спокойствие. Колин не можеше да предотврати превръщането си в покорен изпълнител, поради което рискуваше свободата си.

– О, всичко това няма никакво значение. Разбира се, че се разстроих заради роклята. Майка ти обаче ще се разстрои много повече. Тя плати цяло състояние за тази дантела. Ще я заболи сърцето като види на какво прилича тя сега.

– Нима се тревожиш за това как ще се почувства моята майка? – попита Колин, опитвайки се да стигне до същината на въпроса.

– Нима не казах точно това? Колин, как можеш да продължаваш да се усмихваш, когато виждаш, че нямам какво да облека?

– Сигурно...

Алесандра го прекъсна:

– Обещай ми, че няма да кажеш на майка си – помоли го Алесандра. Дай ми дума, Колин. Ще ѝ развалим сватбата, ако разбере.

– Това е твоята сватба, Алесандра, а не нейната.

– Обещай ми.

Колин въздъхна.

– Е, добре, обещавам, че няма да ѝ кажа. Той нямаше никакво намерение да пояснява на Алесандра, че майка му няма как да не забележи,

че тя не носи дрехата. Самата Алесандра още не се бе досетила за това, а Колин не си направи труда да ѝ напомни. Вместо това тя накара и Джейд, и Кейн да обещаят същото. Съгласието на всички изведнъж я поуспокои. Колин поклати глава, смаян от чудатото поведение на Алесандра. Той я сграбчи за раменете, притисна я към себе си и я целуна. След това бързо излезе от стаята. Брат му го последва.

– Изглежда малко изнервена, не мислиш ли? – попита Колин.

Кейн избухна в смях.

– Не мога да разбера защо – сухо отговори той. – Нападната, малтретирана и тероризирана от най-грозните разбойници, които съм виждал през живота си. Напълно ясно е, че не желае да се омъжи за теб, а отгоре на всичко и сватбената ѝ рокля е разпокъсана на парчета. Не, наистина не мога да разбера защо е изнервена.

Колин леко се прегърби и измърмори:

– Беше тежък ден.

– Да се надяваме, че ще завърши добре – добави Кейн и му се искаше да вярва, че Господ ще се погрижи за това.

Братята се умълчаха, докато стигнаха до фойето. Надолу по стълбите размениха саката си. Последните години Колин бе възмъжал още повече и бе оформил мускули като брат си. Ето защо сакото на Кейн му стоеше съвсем добре.

Колин видя тълпата от гости в салона и се отправи към тях. Внезапно се спря и се обърна към Кейн:

– Грешиш.

– Нима няма да се оправи този ден?

Колин поклати глава и поясни:

– Каза, че Алесандра не иска да се омъжи за мен. Не си прав. Тя го желае.

Кейн се усмихна.

– Искаш да кажеш, че се е влюбила в теб?

Макар, че го каза по-скоро като умозаклучение, Колин го възприе като въпрос и отговори:

– Не, тя все още не ме обича, но много скоро ще ме заобича. След пет години, когато стана състоятелен, тя ще разбере, че не е постъпила неправилно.

Кейн не вярваше, че брат му може да е толкова глупав.

– Колин, тя вече си има състояние. На нея ѝ се иска...

– ...да се омъжи – довърши Колин вместо него. – За какво са всичките тия гости тук?

Крайно време бе да приключат с тази тема. Още повече, че Колин не искаше точно сега да влиза в разгорещен спор за мотивите на Алесандра. Също така не искаше да мисли за собствените си причини, поради които бе решил да се ожени за Алесандра.

* * *

Церемонията се състоя след час. Колин и брат му стояха изправени пред свещеника. Очакването да се появи булката до крайна степен изнерви Колин и той едва се държеше. Беше ужасен от собственото си вълнение, тъй като бе свикнал винаги да владее положението и контрола над самия себе си. Никога нищо не бе в състояние да го смуги, повтаряше си постоянно той. Но пред себе си призна, че в този момент, за съжаление, бе именно смугтен, а подобно чувство му бе толкова непознато, че не знаеше как да се бори с него. За това бе виновна естествено Алесандра. Преди тя да се появи в живота му, самата идея за женитба го караше да пребледнява. Днес обаче се вълнуваше точно защото му предстоеше да сключи брак. И му се искаше всичко това да приключи скоро, преди още нещо да се е объркало. Можеше все още да я изпусне.

– За Бога, Колин, на сватба сме, а не на погребение. Престани да се мръщиш.

На Колин не му беше до шегите на Кейн. В момента преценяваше какво още може да се случи и да развали деня.

И в този момент херцогът на Уилямшиър се появи, придружавайки Алесандра в салона. Колин впери поглед в невестата. Колкото повече се доближаваше тя, толкова повече самочувствието и спокойствието му се възстановяваха. Чувство на задоволство го изпълни и измести грижите и безпокойството. Когато Алесандра стигна до него, нямаше и следа от мръщенето му. Тя щеше да му принадлежи. Алесандра трепереше от вълнение. Бе облечена в атлазена рокля с цвят на слонова кост. Кройката бе проста, но й стоеше великолепно. Деколтето не бе много открито, но все пак деликатно провокиращо. Алесандра не бе сложила никакви бижута. В ръцете си нямаше цветя, а косата и не бе прикрепена с фуркети. Тъмните къдрици, които се бяха разпилели нежно по раменете й, докато се движеше, бяха единственото украшение, от което се нуждаеше.

Мили Боже, колко хубава бе! Колин се усмихна на притеснението, което я издаваше. Алесандра не смееше да го погледне и продължи да гледа надолу, дори когато нейният наставник я целуна по бузата. Тя не искаше Хенри да си тръгне и да я остави. Трябваше да освободи ръката си от него и да я подаде на Колин.

Тълпата от гости се струпа край тях. Алесандра се почувства като в клопка, на върха на вълнението и най-вече ужасена от мисълта, че двамата с Колин правят голяма грешка. До такава степен се разтрепери, че едва се задържахше на краката си, като се опитваше да си поеме въздух. Тогавя Колин хвана ръката ѝ и я стисна здраво. Колкото и странно да е, неговото докосване я облекчи мъничко.

Четиригодишната дъщеря на Кейн, без да иска, помогна на Алесандра да се отърве от всички страхове. Малкото момиченце не можеше да види какво става и се провря през тълпата, за да се добере до булката. Преструвайки се, че не забелязва как майка ѝ панически заклати глава, Оливия се изправи до Алесандра и хвана другата ѝ ръка. Свещеникът тъкмо бе отворил молитвеника си, когато забеляза малкото момиченце. Изкашля се, за да прикрие изумлението си.

Алесандра обаче нямаше намерение да спазва благоприличие. Тя погледна тъмнокосата зеленоока палавница и се разсмя. Оливия очевидно бе решила да се възползва от свободата си. Този, който бе натоварен със задачата да я гледа, не бе изпълнил задълженията си. Детето бе невероятна гледка. Долната част от полата ѝ бе цялата в мръсотия, което говореше, че е прекарала доста време, тичайки из градината. Друго петно по дрехите ѝ издаваше, че очевидно вече се бе добрала и до червения пуنش в кухнята, който херцогинята бе предвидила за сервиране след церемонията. Шарфът ѝ бе провиснал, но онова, което окончателно довърши Алесандра, бе огромната розова пандела на главата на Оливия. Тя бе провиснала над дясното око на момиченцето, което безуспешно се опитваше да я върне на мястото ѝ. Джейд вероятно бе получила сърцебиене при вида на дъщеря си. Кейн се наведе и се запровира между гостите, за да достигне до Колин и Алесандра и да вземе дъщеря си. Оливия обаче се завъртя назад и се разкикоти от удоволствие.

Алесандра се намеси. Тъй като нищо не можеше да стори срещу петната по роклята, тя само оправи шарфа и намести корделата на главичката на малката немирница. Оливия за миг се намръщи, докато я оправяха, но когато бе готова, отново се хвана за ръката на Алесандра.

Алесандра се изправи и погледна отново към свещеника. Без да гледа към Колин, тя потърси ръката му. Пръстите им се докоснаха и в следващия миг те отново се хванаха за ръце.

Сега вече тя бе възстановила контрола над себе си. Гласът ѝ едва потреперваше, докато отговаряше на въпросите на свещеника. Тя забеляза, че в момента, когато каза „да“, Колин въздъхна с облекчение. Тогавя го погледна и срещна усмивката му. Блясъкът в очите му я макар

да се почувства неловко, сърцето ѝ заби по-силно.

Най-после всичко бе свършило, Колин нежно я притегли към себе си и се наведе да я целуне. Всички аплодираха младоженците и Колин едва успя да докосне устните ѝ, след което нетърпеливите гости, желаещи да го поздравят, едва не го събориха.

Колин притегли Алесандра към себе си. Нямаше да я изпусне нито за миг.

* * *

Алесандра не си спомняше много за тържеството след церемонията по бракосъчетанието.

Имаше чувството, че се движи в някаква мъгла. Тостове се вдигаха преди, по време на вечерята и след това. Алесандра не си спомняше какво бе казано. Бе обградена от вниманието на близките и приятелите на Колин, което едновременно я ласкаеше и уморяваше.

Сър Ричардс настоя да размени няколко думи с Колин и Кейн в библиотеката, но Колин непрекъснато му отказваше. Директорът обаче продължи да настоява и Колин накрая склони, след като накара Алесандра да му обещае, че няма да се отдалечава извън погледа на телохранителите. Заедно с Кейн последваха директора нагоре по стълбите. След по-малко от петнадесет минути, те се завърнаха в салона.

Колин се приближи към съпругата си. Тя правеше усилие да следи три разговора едновременно. Мериън Роуз молеше за разрешение да си тръгнат после заедно. Катрин пък я питаше кога ще се видят отново. Бащата на Колин, от своя страна, се опитваше да разкаже на някого, който евентуално го слушаше, някаква забавна история от детството на Колин.

Алесандра изглеждаше изморена от цялата тази галимация. Колин реши, че е време да я отведе вкъщи. Тя не само не оспори решението му, а дори изглеждаше доволна.

В разстояние на цели двадесет минути те си вземаха довиждане и благодариха на гостите си, след което, тъкмо когато на Колин му се изчерпа цялото търпение, се отправиха към каляската и потеглиха за неговия дом в града.

Тишината, която настъпи в каляската бе в рязък контраст с шумотевицата от партито, което току-що бяха напуснали. Колин протегна дългите си крака, затвори очи и се усмихна.

Мислеше за сватбената нощ.

Алесандра седна срещу него. Беше напрегната, а ръцете ѝ бяха здраво стиснати в скута.

Тя също мислеше за първата брачна нощ.

Колин отвори очи и видя свъсения ѝ поглед Забеляза също, че тя чупеше ръце от вълнение.

– Нещо не е в ред ли? – попита той, вече почти отгатнал какво ѝ е.

– Довечера...

– Да?

Тя отпусна рамене. Цялата пребледня. Изглеждаше в окаяно състояние. Колин едва се съдържа да не се размее. Помисли си, че ще е пълна простащина, ако ѝ се присмее точно в това отчаяно положение. Алесандра беше невинна и наивна, очевидно се страхуваше от неизвестното и само той можеше да ѝ помогне да се отърве от страховете си.

Той се наведе напред и хвана ръцете ѝ в своите.

– Всичко ще бъде наред – увери я той.

Алесандра го погледна по начин, от който Колин разбра, че тя не му вярва.

– Означава ли това, че не си готов да преговаряш отново?

– Да преговарям за какво?

– За облагите.

Колин бавно заклати глава. Тя отдръпна ръцете си от неговите.

– Алесандра, всичко ще бъде наистина чудесно – повтори той.

– Ти можеш да го казваш, но аз нямам никаква информация, за да ти повярвам. Да имаш някакво пособие, което бих могла да прочета преди да си легна с теб в леглото?

Колин се облегна, изтегна крак и се вгледа в нея.

– Какво пособие например?

– Мислех си, че навярно имаш някакъв справочник... или нещо такова? – обясни тя. Опита се да спре да мачка ръцете си, за да не забележи Колин колко е изнервена. – Просто нещо, което да обяснява какво ще се случи... – добави тя, като присви рамене. – Просто съм малко любопитна, разбираш ли?

Колин разбра, че тя е уплашена до крайност. Той кимна така, че Алесандра да помисли, че е повярвал на лъжата ѝ, а после запита:

– Не ми ли каза веднъж, че игуменката ти е разказала всичко, което трябва да знаеш?

Тя замълча. Колин търпеливо чакаше отговора. Алесандра обърна поглед към прозореца. Навън беше тъмно, но луната огряваше достатъчно улицата, така че тя можа да я разпознае и да разбере, че са съвсем близо до дома. Каза си, че няма да се паникьосва. Беше голяма жена и да се обърква или вълнува просто не ѝ прилягаше.

– Алесандра, отговори на въпроса ми – нареди Колин.

Опитвайки се да скрие вълнението си и да прозвучи равнодушна, Алесандра обясни:

– Игуменката проведе един дискретен разговор с мен, но сега разбирам, че не ми е казала всичко необходимо.

– А какво точно ти каза тя?

Алесандра не желаше да продължава разговора по тази тема и вече бе съжалила, че изобщо го започна.

– Ами, това-онова... – каза тя и повдигна рамене.

Колин не можеше да ѝ позволи да се отърве ей така.

Каляската спря пред дома на Колин. Алесандра тутакси посегна към резето. Колин хвана ръката ѝ и напомни:

– Не си ми отговорила все още.

Тя втренчи погледа си в ръката му, хванала здраво нейната. Беше поне два пъти по-голяма и, мили Боже, как не бе обърнала внимание на тези огромни ръце преди? Никога не бе предполагала, че ще трябва да легне с него. Сега си спомни за това и си помисли, че трябваше да минат поне няколко години, преди да свикне с тази идея... Колко глупаво и наивно изглеждаше всичко това. Алесандра изглеждаше като пълна глупачка в този момент.

Действително трябваше да си остане монахиня, помисли си тя.

– Игуменката прецени, че не съм достойна за Светия орден – изтърси тя, а след това въздъхна с облекчение. – Обясни ми, че не съм смирена достатъчно.

Алесандра се опита да смени темата. Колин беше напълно наясно какво предстоеше.

– И какво ти каза игуменката за брачното ложе?

Тя отново загледа ръката му, която бе покрила изцяло нейната и отговори:

– Тя каза, че женското тяло е като храм. Ето, всичко ти казах. Ще ме пуснеш ли да сляза. Бих искала да изляза от каляската.

– Още не – отрече Колин с нежен тон, който донякъде я успокои.

– Искаш да ти кажа всичко дума по дума, така ли?

Колин се усмихна при вида на киселата ѝ физиономия.

– Да – потвърди той – нека чуем всичко.

– Колин, ако не си забелязал вече, тази тема ме дразни извънредно много.

– Забелязах.

Алесандра долови нотка на присмех в гласа му, но не повдигна очи

да се увери, защото ако го беше видяла да се усмихва, със сигурност щеше да се развика.

– Нима не ти досади този разговор?

– Ни най-малко – отвърна Колин.

Алесандра отново се опита да освободи ръката си от неговата. Той я задържа. Господи, колко непреклонен и упорит бе Колин. Тя разбра, че няма да слезе от каляската, докато не разкаже всичко.

– А мъжете са длъжни да го боготворят... – изгърси отново тя.

– Какво, къде? – обърка се Колин.

– Храма, за който ти говорих – почти извика Алесандра.

Той не се разсмя. Пусна ръката ѝ и се облегна назад. С крака си все пак блокира пътя ѝ в случай, че се опиташе да си отключи и излезе.

– Аха, разбирам – отвърна Колин, като направи върховно усилие да прозвучи равнодушен и спокоен. Той предполагаше, че неговата естествена реакция ще я поуспокои.

Лицето ѝ сега бе толкова зачервено, сякаш бе изгоряло от слънцето. Колин изпита огромно удоволствие от невинността ѝ, която прозираше.

– И какво още ти каза игуменката?

– Че не бива да разрешавам това на мъжете.

– Да те боготворят?

Тя поклати глава.

– Да не разрешавам на нито един мъж да ме докосне преди да се омъжа. Освен това игуменката ме успокои, че свързването с някого в общ съюз – т.е. омъжването е нещо нормално, тъй като резултатът е нещо благородно и одухотворено.

Тя погледна любопитно към Колин, за да види реакцията му на последните ѝ думи. Като забеляза скептичния му поглед, Алесандра си помисли, че не я е разбрал и добави:

– Детето е благородното нещо.

– Мисля, че подразбрах.

Алесандра се облегна назад и се посвети на пригласването на гънките по роклята си. Измина една дълга минута мълчание, преди Колин да заговори отново:

– А какви подробности ги разясни игуменката по този въпрос?

– О, да – започна Алесандра, видимо облекчена от мисълта, че Колин най-после бе повярвал в това, че е абсолютна незапозната с нещата, – само да имах книжка или ръководство, което да прочета...

– За жалост, нямам нищо по въпроса в моя кабинет – каза Колин, – и дори не зная дали е отпечатано нещо такова.

– Но поне...

– Е, има, разбира се най-различни книжки, но не бих ти позволил да четеш коя да е от тях – заяви той. – Още повече, че те не се продават официално.

Колин се протегна, дръпна резето и бутна вратата. За миг погледна към зачервената от притеснение Алесандра.

– Какво предлагаш да направя? – запита тя с поглед сведен надолу към скута си.

Колин леко повдигна брадичката ѝ, настоявайки да го погледне. Сините ѝ очи се насълзиха от неудобство и уплаха.

– Предлагам ти да ми се довериш.

Думите му прозвучаха повече като заповед, отколкото като предложение.

Алесандра реши, че поради липсата на друг избор наистина ще трябва да му се довери. Тя кимна бързо към Колин.

– Добре, тогава. Ще трябва да ти се доверя.

Решението ѝ го удовлетвори. Колин разбра защо ѝ бе нужно предварително да разбере какво щеше да се случи. Това бе единственият начин Алесандра да се овладее. Колкото по-осведомена бе тя, толкова по-малко се страхуваше.

Естествено и напълно в реда на нещата бе една млада дама да научи всички тези неща от майка си, например. Поне Колин си мислеше така. Той предположи, че майка му бе разговаряла със сестра му Катрин за женитбата и всички останали неща. За съжаление, майката на Алесандра бе починала далеч преди Алесандра да порасне достатъчно, за да разговарят по тези въпроси.

И ето че една от монахините е трябвало да свърши тази работа.

– А на колко години е игуменката?

– Изглежда на осемдесет, но си мисля, че е по-млада – отговори Алесандра. – Никога не съм я питала за това. Защо се интересуваш?

– Няма значение – отвърна Колин и се върна на темата за нейното безпокойство. – Алесандра, аз ще ти обясня всичко, което трябва да знаеш.

Нежният тон на гласа му беше като утешително погалване по бузите ѝ.

– Ще го сториш ли? – запита тя.

– Да – обеща той отчасти разсеяно. Опитваше си да си представи как старата игуменка е успяла да обясни нещата на Алесандра, използвайки такива описателни думи като храм и боготворене. Господи, ако

можеше да е чул този разговор между двете.

Алесандра забеляза блясъка в очите на Колин и веднага си помисли, че нейната наивност наистина го забавлява.

– Съжалявам, че се държа толкова... неопитно.

– Ти си неопитна – поправи я нежно Колин.

– Да, така е и съжалявам за това.

Колин се засмя.

– А аз не съжалявам.

– А наистина ли ще отговориш на всичките ми въпроси? – Алесандра все още не бе сигурна дали изцяло му вярва. – И няма да скриеш нищо от мен? Не обичам изненадите.

– Нищичко няма да скрия от теб.

Алесандра въздъхна. Спря да намества гънките по роклята си. Обещанието на Колин току-що ѝ бе помогнало отново да си възвърне самообладанието. Дори не я засягаше това, че Колин се забавляваше от минутното ѝ състояние. Той бе обещал да ѝ обясни всичко, а засега само това имаше смисъл за нея. Облекчението ѝ я накара да почувства слабост и благодарност едновременно.

– В такъв случай, всичко ще бъде наред. Не можем ли най-после да слезем от тази каляска? – попита тя.

Колин се съгласи с нея. Той изскочи пръв и се обърна да ѝ помогне при слизането. Двата телохранители внимателно наблюдаваха принцесата. Тяхната задача бе да ѝ осигурят сигурна защита – под ключ.

Фленаган се появи на вратата в очакване на новата си господарка. Той пое пелерината ѝ, праметна я през ръцете си и след това поднесе своите сърдечни поздравления.

– Ако желаете да се качите веднага, бих си позволил да приготвя банята ви, принцесо – предложи той.

Идеята за една топла вана, след този изпълнен със стресове ден, наистина ѝ допадна. Щеше да ѝ е втората вана за днес, но игуменката навремето ѝ бе казала, че личната хигиена е нещо като вярата към Бога, така че в случая спокойно можеше да си го позволи.

– Ще поговорим с Колин в кабинета му – уведоми тя Фленаган – А след това ще взема вана.

– Защо първо не се изкъпеш – предложи ѝ Колин. – И без това имам да прегледам някои документи.

Беше чиста лъжа. Колин нямаше никакво намерение да работи в самия ден на сватбата си, но бе сигурен, че една вана ще помогне на Алесандра да се отпусне и разсее след тежкия ден.

Не беше малко всичко, което ѝ се случи днес в деня на тяхната сватба. И въпреки че изглеждаше по-малко разтревожена и овладяла вече емоциите си, Колин знаеше, че нервите ѝ са изопнати до краен предел.

– Както пожелаеш – съгласи се Алесандра и се обърна, следвайки икономата по стълбите. Колин ги придружи.

– Надявам се, че сватбата е била много красива – предположи Фленаган.

– О, да – отвърна Алесандра въодушевано. – Всичко мина отлично. Нали, Колин?

– За малко да те отвлекат – припомни ѝ Колин.

– Да, но като забравим това, всичко останало бе чудесно, нали?

– И те тероризираха...

– Да, но...

– Те унищожиха булчинската ти рокля.

Алесандра се спря на крайното стъпало и изгледа Колин. Очевидно не ѝ бе приятно да ѝ се напомни за всичко станало.

– Всяка булка иска да си мисли, че нейната сватба е била най-великолепната – заяви тя.

Той ѝ намигна.

– Значи е била великолепна – примири се Колин.

Тя се усмихна доволна.

Фленаган изчака, докато Алесандра и Колин продължиха да се заядат в спалнята. Същевременно Стефан и Реймънд носеха допълнителни кофи с вряла вода, която изливаха в овалната вана. Икономът предвидливо бе разопаковал багажа и бе поставил бял халат и хавлия на леглото ѝ.

* * *

Алесандра се наслади истински на горещата вана. Действително успя да се отпусне и да се разговори от цялото напрежение. Изми косата си със сапун, ухаещ на рози, след което седна до камината да я подсуши. Алесандра не бързаше, защото знаеше, че Колин е зает с работа. Навярно бе изгубил ценно време.

Едва след около час, тя понечи да го обезпокои. Косата ѝ бе напълно изсушена, но след като наметна пеньоара си, тя разресва къдрите си в продължение точно на десет минути. Горещата вода и топлината на камината я направиха сънлива, а на нея не ѝ се искаше да заспи, докато изслушва Колин.

Тя слезе до кабинета му, почука на вратата и влезе.

Колин не бе на бюрото си. Алесандра не знаеше дали е слязъл долу или е в спалнята си. Реши да го изчака в кабинета, предполагайки, че той ще иска да говори с нея там. Отправи се към бюрото, за да вземе лист хартия. Тъкмо се пресягаше за писалка и мастилница, когато Колин се появи на вратата на своята спалня.

Видът му я накара да се сепне. Той, очевидно, също бе взел душ, тъй като косата му все още бе мокра. Не беше облечен, като се изключи черния панталон, който бе разкопчан.

Колин бе невероятно добре сложен. Кожата му – с бронзов оттенък и гладка, зад която изпъкваха мускулите му, ѝ напомни за пантера. Очертаните мускули потръпваха леко при всяко негово движение. Гърдите му бяха покрити със ситни къдрави косми, които оформяха буквата V към кръста му.

Алесандра не посмя да погледне по-надолу.

Колин се облегна на вратата, скръсти ръце на гърдите си и се усмихна. Лека червенина изби по бузите ѝ. Тя сгъваше и разгъваше несъзнателно листа, който бе взела от бюрото, като отчаяно си налагаше да се държи хладнокръвно и равнодушно. Освен всичко, бе сигурна, че само ако той е спокоен и уравновесен с нея, само тогава и тя ще се пребори със страха си. Разбира се, шеше да е трудно, защото Колин никога досега не бе имал работа с девица, а видът на Алесандра в белия ѝ халат вече го възбуждаше. Видът ѝ наистина го подтикваше да действа. Очите му се спряха на устните ѝ и той си помисли какво удоволствие ще може да му доставят тези пълни, сочни и леко недоволно дръпнати надолу устни.

– Колин, за какво си мислиш?

Не мислеше, че ще е добре да ѝ каже истината. Вместо това ѝ върна въпроса:

– Чудех се какво ли правиш с хартията?

Нервността ѝ попречи да се концентрира бързо. Трябваше първо да погледне към ръцете си и чак след това да осъзнае какво я пита Колин.

– Водех си записки – изстреля тя.

– Записки? – Колин повдигна учудено едната си вежда.

– Да. Мислех да си водя записки, докато разговаряме, за да не пропусна нещо важно. Нима има нещо нередно?

Безпокойството ѝ спадна от неговата развеселеност.

– О, колко си организирана – отбеляза той.

Тя се усмихна.

– Благодаря. Баща ми е този, който ме научи колко важно е да си организиран. След това ме пое игуменката.

О, да можеше да спре да говори несвързано.

– Колко голяма беше, когато баща ти почина?

– На единадесет.

– И все пак помниш...

– О, да, спомням си всичко, на което ме е учил. Това бе единственият начин да му засвидетелствам уважението и обичта си. А аз наистина се радвах на часовете, прекарани заедно с него. Той с удоволствие говореше за своите бизнес сделки, а аз се чувствах щастлива, когато ме включваше в разговорите.

До този момент Алесандра бе направила от листа хартия едно смачкано топче. Колин се чудеше дали усеща какво прави.

– Ще записвам само ключови думи – поясни тя.

Той бавно поклати глава.

– Няма нужда да си водиш записки. Ще запомниш всичко, което ти кажа.

Чувстваше се невероятно горд от себе си. Желанието да се изсмее надделя, но той с голямо усилие го преодоля отново.

– Добре тогава – рече Алесандра, обърна се към бюрото и постави хартията обратно на мястото ѝ. Чак сега забеляза какво бе направила с листа. Тя го захвърли в кошчето за боклук и обърна поглед към Колин.

Топлото излъчване от очите му я изпълни с наслада, а тази негова чудесна, леко изкривена, усмивка накара сърцето ѝ да забие силно. Тя пое дълбоко въздух и си наложи да запази хладнокръвие.

Мили Боже, Колин бе тъй красив. Без да се усети, тя изтърси мисълта си на глас.

Той се разсмя в отговор. Развеселеният му вид не я обърка, напротив – тя също се усмихна.

– ...като за дракон – пошегува се тя.

Начинът, по който Колин я погледна, я притесни изключително. Трябваше да направи нещо с ръцете си и тя просто ги склочи.

– Ще разговаряме ли най-после?

– Ей сега – обяви той – само че сега се сещам, че не успях да те целуна, както трябва, на сватбената церемония.

– Нима?

Колин поклати глава и я повика с пръст. Алесандра стана и бавно прекоси стаята, за да се изправи пред него.

– Ще ме целунеш ли сега? – попита тихичко тя.

В отговор Колин се отдръпна бавно от вратата, за да прегърне Алесандра. Тя инстинктивно понечи да отстъпи назад, но се спря. Спомни си, че не се страхува от Колин, а и няма смисъл да се дърпа, след като сама желаше да я целуне. Тя пристъпи към него и прошепна:

– Обичам начина, по който ме целуваш...

– Зная.

Усмивката на лицето му бе арогантна. Знаеше, че Алесандра е нервна в момента. Нейните объркани чувства го забавляваха.

– Откъде си толкова сигурен? – запита го тя, обмисляйки хитър отговор при положение, че Колин дадеше някакво обяснение.

– Начинът, по който ти реагираш, ми подсказва, че харесваш когато те докосвам.

Предварителният ѝ план да блесне с някакъв хитър израз, пропадна. Затрудни се изключително с обмислянето на отговора. Единственият виновен за това ѝ положение бе естествено Колин. Топлината, която се излъчваше от очите му, я възбуждаше.

Тя почувства как ръцете му обвиха кръста ѝ, погледна надолу и видя как развързва колана на пеньоара ѝ. Опита се да го възпре, но още преди да срещне ръцете му, гои вече свалеше халата от раменете ѝ.

– Защо го направи?

– Стори ми се, че ти е топло.

– О!

Пеньоарът се свлече на земята. Нощницата ѝ бе толкова прозрачна, че Колин можеше да види всички очертания на тялото ѝ. Алесандра се опита да прикрие нещо като насъбра диплите на дрехата. Колин не ѝ разреши да се защити. Той я притисна здраво към себе си.

– Прегърни ме, Алесандра. Задръж ръцете си, докато те целувам.

Тя обви врата му с ръцете си, докато той се приведе и лекичко ухапа устните ѝ. После близна с език долната ѝ устна. Алесандра цялата изтръпна. Тя го стисна по-здраво и впи уста в неговата. Гърдите ѝ опряха неговите и непознатото чувство от допира до неговата кожа я накара да изпусне дълбока въздишка. Гърдите ѝ внезапно натежаха, а зърната им се втвърдиха. Не бе неприятно като усещане, само непознато и странно. Тя отново се устреми към него, като се опита да прикрие истинското си желание. Не искаше Колин да си помисли, че се е осмелила, въпреки че истински желаше да е по-смела. Топлината, която тялото му излъчваше, я възбуди и тя се стремеше да се доближи още повече до него.

Той я накара да се разтрепери от желание, дразнейки устните ѝ с езика си. Тя едва издържаше на такова сладко мъчение. Тя придърпа

косата му и това безмълвно признание за страстно желание го накара да я целуне още по-нежно, докосвайки езика ѝ със своя в невероятна любовна игра. Колин действаше така, като че ли времето бе спряло. Бавно, търпеливо подклаждаше страстта ѝ.

С мекия си глас тя прошепна в ухото му колко приятно ѝ е от това, което правят. Колин се вгледа в очите ѝ, изгарящи от страст, отразена от неговите собствени очи и леко прошепна: „Сладка моя, искам да те целуна.“

След това Колин притисна брадичката ѝ с палеца си и бързо я целуна сладострастно. Алесандра омекна, изгаряща от желание за любов. Това го подтикна да съкрати любовната прелюдия. Той я пожела до такава степен, че забрави колко бавно и търпеливо я закачаше до момента. Устата му се сля с нейната – езиците им се обвиха в сладка любовна тръпка. Разтърси ги силна полова възбуда. Онова, което се случваше, до такава степен бе обладало Алесандра, че тя забрави за всичките си страхове. Тя спря да разсъждава – готова бе единствено да действа. Без да съзнава какво върши, тя се отпусна в ръцете му, зарови пръсти в косите му, издаде някакъв гърлен звук и се притисна към половия му член. Целувката бе чувствена, ненаситна. Страстта се превърна в непреодолимо желание в момента, когато устните им отново се срещнаха.

Изглеждаше, че тази целувка никога няма да свърши. И все пак... Когато Колин се отдели от нея, устата ѝ бе навлажнена и леко зачервена. Той изпита огромно желание отново да усети дъха ѝ. Тя се отпусна немощно на гърдите му и сведе лице под брадичката му. Алесандра дишаше на пресекулки с лице, впито в рамото на Колин. Той я повдигна и я понесе към стаята си. Нежно я отпусна по средата на леглото си и за миг остана прав, докато я съзерцаваше. Топлият му поглед едновременно я успокои и я накара да потръпне.

Обзелата я лека сънливост изчезна в момента, в който Колин разкопча колана на панталоните си. Тя затвори очи и се опита да се извърне настрана. Въпреки това Колин отново я изпревари и легна до нея, преди още да се бе обърнала.

Тънката материя на нощницата ѝ бързо се разкъса, когато той я придърпа към себе си. Докато Алесандра успее да възкликне, дрехата окончателно се раздра, а Колин понечи да легне върху нея.

Тялото на Алесандра се скова като дърво. Колин внимателно и нежно разтвори краката ѝ с коляното си, след което се отпусна отново отгоре ѝ, точно както бе мечтал толкова пъти от онзи момент, когато я видя за пръв път. Втвърденият му член се притисна до меките извивки на

бедрата ѝ. Чувството на наслада го накара да изпусне нисък гърлен звук.

Реалността бе по-сладка от онова, което бе видял в мечтите си. Даже не предполагаше каква невероятно мека и нежна кожа има Алесандра. Допирът до тази кожа предизвика у него неопишуемо удоволствие. Гърдите ѝ бяха малко по-големи, отколкото бе очаквал. Най-после бе дошъл дългоочакваният момент, когато той я видя трепереща от страст под него. Божествено, невероятно изпълващо чувство.

– Колин, няма ли най-после да поговорим?

Той се облегна на лакътя си и я погледна. В нейните очи се четеше безпокойство, в неговите – усещане за победа.

– Безспорно – каза Колин и обхвана лицето ѝ, за да може дълго и страстно да я целуне. Алесандра потръпна от страст. Не можа да устои на желанието да го прегърне през кръста, за да усети неговата топлина. Пръстите на краката ѝ погалиха неговите. Обзе я непреодолимо желание да го докосва, да го гали и прегръща. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му, след това по раменете му.

Докосването ѝ бе като че ли пеперуда пърхаше с крилцата си по кожата му и въпреки това бе най-еротичната ласка, която някога бе получавал. Колин се вгледа във врата ѝ. Тя леко извърна глава, за да му даде тази възможност. Леко я ухапа по долната част на ухото, от което цялото ѝ тяло потръпна. Това, което той правеше с езика си, просто я лиши от способността да мисли.

Движенията ѝ показаха, че го насърчава за още и още. Колин се премести по-надолу и я целуна по шията, след това между гърдите. Тя ухаеше на рози и на женственост, опияняваща комбинация. Колин вдъхна от невероятния аромат и след това я близна леко и нежно.

Той все повече и повече опознаваше тялото ѝ. Алесандра си мислеше, че би умряла, ако той престанеше. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Без да разбира вътрешното си състояние тя изпитваше огромно удоволствие и желание за още. Чувстваше се като съшита от отделни части, които всеки момент можеха да се разпаднат. Когато Колин близна нежно зърното на едната ѝ гърд, тя едва не се свлече от леглото. Извика от страх и наслада. Усещането за неопишуемо удоволствие се съчета с невъзможността да му устои. Ръцете ѝ се отпуснаха и тя сграбчи част от чаршафите в опита си да се закрепил срещу бурята от любовно чувство, която я връхлетя.

– Колин! – изстена Алесандра и се изви към него, загубвайки изцяло контрола над себе си. Тя издаде дълбок дрезгав стон, докато ръцете му галеха цялото ѝ тяло. Устните им отново се сляха в страдна целувка,

а ръката на Колин се плъзна по бедрата ѝ между краката. Тя опита безуспешно да го спре. Пръстите му бавно и внимателно разтвориха срамните устни, след което той оттегли ръката си. Внезапно палецът му намери клитора и започна да го дразни, така че нямаше начин да не я подлуди. Той симулира акт с пръстите си, докато не я накара да загуби напълно контрол над мислите си. Единственото усещане бе наслада. Никоя жена не бе реагирала така открито в леглото с Колин. Той самият загуби контрол над себе си.

– Скъпа, толкова си стегната – прошепна той.

Алесандра едва успя да се концентрира над това, което ѝ каза Колин.

– Причиняваш ми болка, моля те... – изстена тя.

Не знаеше какво иска от него, но бе сигурна, че ще полудее, ако той не стори нещо, за да направи поносимо това сладко мъчение.

Накрая той реши, че е готова. Издърпа ръцете ѝ от чаршафа и обви с тях врата си. С коляното си разтвори краката ѝ и обхвана с ръце ханша ѝ, за да я приближи максимално към себе си. Насочи члена си между нейните крака и усети топлината на нейната възбуда. Бавно натисна и усещайки бариерата на нейната девственост, поспря за секунда. После се опита нежно да преодолее пречката. Оказа се трудно. Устата му бе свита, дишането – учестено, като че ли току-що бе пробягал цяла миля, но удоволствието бе несравнимо. Знаеше, че ѝ причинява болка. В същото време Алесандра изплака и се опита да го отблъсне.

Той се опита да я успокои с цялата нежност, на която бе способен.

– Скъпа, всичко ще бъде наред. Болката няма да трае дълго. Прегърни ме. О, мила, не мърдай така... недей още!

Опитът да го направи нежно още повече удължи времето, през което тя изпитваше болка... а това едва не го уби. Челото му бе цялото в пот. Имаше чувството, че ще полудее, ако не го направи на момента.

Той я притисна към себе си, повдигайки ханша ѝ после се отпусна със силен тласък към нея. Тя извика. Болката, която изпитваше в момента, бе равностойна по силата си на неговото удоволствие. Алесандра отново се опита да го отблъсне. Но теглото му бе непреодолимо. Той се чувстваше на върха на щастието, а нея усещаше като част от себе си. Той преодоля желанието да се отдели от нея за миг и отново се отпусна върху ѝ. Искаше да ѝ даде възможност да се нагоди към тялото му. Алесандра издра раменете му с нокти. Колин знаеше, че тя иска да се освободи от него. Опитва се да я целуне отново, но тя извърна глава. Вместо това той целуна ухото ѝ, после бузата, правейки всичко възможно да

задръжи контрола си над нея, така че да успее да запали страстта ѝ отново. По страните ѝ се стичаха сълзи, от гърдите ѝ се дочу сподавен плач.

– Скъпо мое, не плачи. Съжалявам. За Бога, не можеш да не ти причиня болка. След няколко минути ще премине. Ще се почувстваш толкова добре. Прегърни ме, мила. Прегърни ме.

Безпокойството в гласа му я успокои много повече, отколкото самите му думи. Насладата се бореше с болката. Тя бе толкова обърквана от противоречивите чувства, че не знаеше какво да направи. Искаше той да спре, а същевременно не искаше да се отдели от нея. Усети топлия му дъх в ухото си. Едновременно с това долови рязък звук. Това я разтърси. Не знаеше какво става с нея. Тялото ѝ се бореше за свобода, но от какво? Тя самата не знаеше. Желанието да мръдне внезапно се появи, и всеки неин нерв се изопна в настойчиво очакване.

– Искам да се помръдна – произнесе тя с тих объркан глас.

Колин се отпусна настрана, облягайки се на лакътя си. В очите ѝ блестеше страстта, и което бе най-важното – вече не плачеше.

– Аз също искам да се движа. Искам да се отдръпна, а след това отново да потъна в теб. – Гласът на Колин бе прегракнал от вълнение. Тя инстинктивно го притисна към себе си. Реши да провери дали наистина ѝ е минало и вече е по-добре. Само преди миг имаше чувството, че е разкъсана на парчета, но сега възбудата не бе така силна, и когато тя се отмести към него, не почувства никаква болка. Какво бе нейното учудване, когато усети наслаждение.

– Сега е... по-добре.

Колин като че ли чакаше само тези думи. Устните им се сляха в страстна целувка. Желанието за любов напираше отвътре. Той бавно се отдели от нея и след това с тласък се отпусна върху ѝ. Актът го изпълни с невероятна наслада. А когато тя го обви с краката си и се повдигна, за да посрещне следващия му тласък, той зарови лицето си в нежната ѝ шия, изгаряйки от щастие. Напрежението, с което се изпълни цялото му тяло бе мъчително и едновременно с това сладко, Колин не бе изпитвал подобно чувство преди. Алесандра бе като пламък в ръцете му, а нейните непринудени естествени реакции го потресоха до дъното на душата. Тя нямаше никакви задръжки и това безкористно самоотвержено поведение го накара да бъде и той такъв. Леглото изскърца при енергичните му тласъци. Отново и отново. Той не мислеше за нищо друго – важното бе, че и двамата изпитваха огромно удоволствие в този момент.

И тогава те изпитаха най-последното, върховното чувство.

Отначало тя почувства невероятно облекчение. След това инстинктивно се притисна здраво към него и усети неговия оргазъм.

Трябваше ѝ доста време, за да се опомни. Тя прегърна съпруга си и се понесе на вълните на блаженството. Част от съзнанието ѝ даваше да разбере, че се чувства закриляна и спокойна, докато се притиска до Колин. Не беше необходимо да се контролира. Той щеше да се грижи за нея. Алесандра затвори очи и се остави на мислите и чувствата си, свързани с това, което току-що се бе случило.

Никога не бе се чувствала в такава безопасност и толкова свободна.

Колин обаче имаше противоположни усещания. Бе потресен от това, което току-що му се бе случило, тъй като никога досега в целия си живот не бе губил напълно самоконтрол. Никога. Беше изплашен до смърт. Кожата ѝ, нежна като коприна, и тези изкусителни бедра бяха замъглили напълно съзнанието му. Уж тя бе невинната, а той – опитният. Въпреки това тя беше го направила напълно безпомощен и беззащитен. Не успя да се овладее и в края, когато двамата достигнаха върха на удоволствието. Тогава се почувства зависим от нея толкова, колкото и тя бе зависима от него през цялото това време. Мили Боже, това го изплаши неимоверно много. За пръв път в живота си Колин се почувства уязвим, хванат в клопка.

Те все още бяха слети в едно цяло, Колин бавно се отдели, преди притегателната ѝ сила да го бе завладяла отново. От удоволствие при това си движение, той чак изскърца със зъби. Нямаше сили да се отдели напълно от нея, но в същото време съзнаваше, че е твърде тежък, за да го издържи дълго време. Ръцете ѝ обвиваха врата му. Той се протегна и нежно ги сне от себе си. Наведе се да я целуне по шията и усети ускореното туптене на сърцето ѝ. Обзе го арогантно мъжко задоволство, след като установи, че тя още не бе излязла от състоянието на наслада.

В следващата минута той се излегна по гръб. Пое дълбоко въздух и затвори очи. Усещането от любовната сцена витаеше около тях. Колин усещаше още аромата ѝ, и Бог му бе свидетел, че отново почувства желание да я люби.

Алесандра внезапно се отърси от мислите си и се обърна към него. Изправи се леко, облягайки се на лакът, за да го погледне в очите.

Намръщеният му вид я смути.

– Колин? Добре ли си? – прошепна тя.

Той обърна погледа си към нея. Само за секунда изрази на лицето му се смени. Не искаше да издаде уязвимостта си пред нея. Той се усмихна, след това я погали с ръка по лицето.

Алесандра се отпусна в ласкавите му ръце.

– Очаква се от мен да те запитам дали ти си добре – обясни той в отговор.

Тя изглеждаше повече от добре. В очите ѝ още личеше страстта, устата ѝ бе изсмукана от целувки, косите ѝ бяха разпилени от едната ѝ страна. Колин си помисли, че това е най-чувствената жена в целия свят.

– Причиних ти болка, нали?

Тя бавно кимна. Забеляза, че Колин не бе така разтревожен този път...

– Аз бях...

– Разгорещена?

Тя се изчерви. Колин се разсмя. След това я притегли към себе си, разрешавайки ѝ да свре лице в гърдите му.

– Малко късно е да се объркваш, нали? Или си забравила каква беше само преди няколко минути?

Не беше забравила. Въпреки това се изчерви от притеснение само при мисълта за необузданата си и едва ли не разюздана реакция. Колин отново се развесели. Алесандра нямаше нищо против присмеха му. Най-чудното нещо в света ѝ се бе случило току-що и тя нямаше никакво намерение да позволи то да бъде разрушено. Чувството на топлина все още витаеше около нея, карайки я да се чувства едновременно и сънлива, и безкрайно щастлива.

– Не бях твърде горда, нали?

– Да не искаш да кажеш, че не си била горда, когато ме молеше да не спирам?

Той леко я обгърна, докато изчакваше отговора ѝ.

– Нима съм го направила?

Почудата в гласа ѝ го накара да се усмихне.

– Да, действително го направи.

– Беше хубаво, нали? – въздъхна Алесандра.

Колин се разсмя:

– Беше нещо повече от хубаво.

Изминаха няколко дълги минути на мълчание. Той първи наруши мълчанието с една дълга шумна прозявка.

– Колин, аз бях ли...

Както изглеждаше, тя не можеше да довърши въпроса си. Собствената ѝ уязвимост ѝ попречи да установи дали му е доставила удоволствие.

Колин се досети какво очакваше тя от него в този момент.

– Алесандра – начинът, по който той произнесе името ѝ бе повече от ласкав и нежен.

– Да?

– Ти беше чудесна.

– Благодаря, че ми го казваш.

Тя се отпусна и затвори очи. Звукът от туптенето на сърцето му, примесен с тихия му смях я успокоиха напълно. С едната си ръка той погали гърба ѝ, а с другата – нежно обхвана врата ѝ. Тя тъкмо се отпусна в сладка дрямка, когато отново го чу да произнася името ѝ.

– Мммм?

– Да започвам ли да обяснявам сега?

Той изчака няколко минути, преди да разбере, че Алесандра е заспала. Прокара пръстите си през косата ѝ и леко се повдигна, за да я целуне по главата.

– Тялото на една жена е като храм – прошепна той.

Не очакваше отговор и не получи такъв. После придърпа завивките, прегърна съпругата си и затвори очи. Последната му мисъл, преди да заспи, го накара да се усмихне. Монахинята действително е била права, като е казала на Алесандра, че мъжете ще трябва да боготворят този храм. Той поне успя.

* * *

Не беше нито полудял, нито изпуснал самоконтрола си. Той все още имаше съвест. Но този път просто избра да не я послуша. Да, знаеше, че онова, което върши, е неправилно. Но тогава то все още имаше значение за него, или поне първият път е означавало нещо. Тя го бе отблъснала и с това бе заслужила смъртта си. Силна ярост ръководеше ръцете му, ножа, който те държаша. Той само искаше да я убие. Не бе очаквал прилива на нежност, не предполагаше колко е силен и непобедим.

Все още можеше да спре. Той вдигна чашата и продължително отпи.

Закле се да спре.

Издрасканите му ботуши бяха в ъгъла. Дълго ги оглежда преди да реши да ги изхвърли на следващия ден. На масата имаше цветя... очакващи... готови... дразнещи и укоряващи.

Той запрати чашата към камината. Стъклото се разпръсна по пода. Пресегна се към бутилката и в същия момент повтори пред себе си обещанието.

Щеше да се спре.

Глава 9

Алесандра се събуди късно на другата сутрин. Колин вече бе излязъл от спалнята. Това бе добре дошло за нея, защото не искаше да я види в такова окаяно състояние. Чувстваше се схваната и изтощена до безкрайност. Когато понечи да стане, изохка като възрастване жена и в този момент съзря петната от кръв по чаршафите, Никой не ѝ беше казал, че да правиш любов, означава да получиш кръвоизлив. Алесандра изпита безпокойство и раздразнение от факта, че никой не я бе предупредил за това. Дали това бе редно или не? Ами ако е нещо ненормално? Дали Колин не ѝ беше причинил някакво разкъсване, което след това да не е възможно да се излекува?

Тя се опита да не се поддаде на паниката, която почти я бе обзела, докато си направи сутрешната баня. Петната от кръв, които избиха по меката хавлиена кърпа, я изплашиха още повече. Обърка се. Не ѝ се искаше Фленаган да забележи кръвта по чаршафите, докато ги сменя, защото сама оправи леглото.

Алесандра започна да се облича, но безпокойството ѝ нарастваше с всяка измината минута. Сложи си една бледосиня рокля и подходящи удобни кожени обувки. Роклята имаше бяло бие около врата и на ръкавите. Беше с невероятно женствена кройка – една от любимите ѝ дрехи.

Тя разреса косите си докато пищните ѝ къдрици се спуснаха по раменете ѝ. След това се отправи да потърси своя съпруг.

Първата им среща на дневна светлина след интимността от предната нощ щеше да е безспорно изпитание за Алесандра и тя искаше то да свърши колкото се може по-бързо. Ако направеше опит, бе сигурна, че ще успее да прикрие обърканите си чувства.

Колин бе седнал зад бюрото си в кабинета. Вратата към коридора бе отворена. Тя се спря, като все още обмисляше дали да го обезпокои точно сега или не. Колин вероятно бе усетил погледа ѝ, защото внезапно повдигна глава Той все още бе намръщен под въздействието на писмото, което четеше, но изразът на лицето му тутакси се промени. Той ѝ се усмихна с изпълнен с нежност поглед.

Алесандра помисли, че също се усмихва в отговор. Не беше сигурна. Мили Боже, дали някога щеше да свикне с мисълта, че ще трябва да живее отсега нататък с него? Беше наистина красив мъж. Раменете му изглеждаха още по-широки сега, косата – като че ли по-тъмна, а кожата

му – с бронзов оттенък. Бялата му риза подчертаваше още повече тези достойнства. Бялото бе в пълен контраст с оттенъка на кожата му. Погледът ѝ се спря на устните му и в този миг в нея нахлу спомена за невероятното усещане от целувките, с които той я обсипваше предната нощ.

Алесандра бързо отмести поглед към брадичката му. Нямахше намерение да му позволи да усети колко е объркана. Трябваше да се държи като достойна и изтънчена дама.

– Добро утро, Колин! – Алесандра едва позна гласа си. Лицето ѝ пламна мигновено като огряно от огън. Отстъплението бе единственият избор. Тя реши да опита да се изправи лице в лице с него малко по-късно, когато успееше да си възвърне самоконтрола.

– Виждам, че си зает – каза Алесандра, отстъпвайки бързо назад. – Ще слеза долу.

Тя с обърна и тръгна. Гласът на Колин я спря:

– Алесандра?

– Да?

– Ела тук.

Тя се върна обратно. Колин се облегна назад в стола си и я повика с пръст. Алесандра повдигна рамене, опита да се усмихне и влезе в кабинета. Спря при бюрото. Това, очевидно, не се хареса на Колин. Той се пресегна и я прихвана, за да я доближи до себе си. Алесандра се престори на равнодушна. Колин не трябваше да се досеща какво чувстваше тя в този момент. Той я загледа продължително и попита:

– Ще ми кажеш ли какво ти е?

Раменете ѝ потръпнаха леко.

– Не е лесно да се скрие нещо от мъж като теб – призна тя.

Той се намръщи.

– След като никога няма да се опитваш да криеш каквото и да било от мен, този факт няма никакво значение, нали?

– Не, разбира се.

Той изчака още една-две минути и след като Алесандра не обясни нищо, я запита отново:

– Кажете ми какво те безпокои?

Тя сведе очи към пода.

– Просто се чувствам... неловко да те видя след...

– След какво?

– След онова, което се случи снощи.

Лека руменина покри страните ѝ. Колин изпита удоволствие да наблюдава реакцията ѝ. Това дори го възбуди донякъде. Той я придърпа

в скута си, след което повдигна брадичката ѝ, усмихвайки се приветливо.

– Е, и?

– Дневната светлина, след онова, което се случи между нас снощи, ме обърква и дразни отчасти.

– А мен споменът ме кара да те желая отново.

При това директно признание Алесандра разтвори широко очи от изненада.

– Но няма можеш? – възкликна тя.

– Разбира се, че мога – отвърна ѝ Колин. Тя поклати глава и прошепна:

– А аз не мога.

Колин се намръщи:

– Защо да не можеш?

Алесандра се изчерви от притеснение:

– Нима не е достатъчно това, че ти казах, че не мога?

– Но за Бога, това не е достатъчно обяснение!

В следващия миг тя погледна към скута си.

– Ти усложняваш нещата – призна тя – и ако майка ми беше тук, сякаш да поговоря с нея, а сега...

Тя не продължи. Тъгата, проличала в думите ѝ, го накара да забрави раздразнението си. Очевидно, Алесандра беше обезпокоена от нещо, което той трябваше да узнае на всяка цена.

– Можеш спокойно да ми се довериш. Нали съм твой съпруг? Не бива да има никакви тайни между нас. На теб ти хареса онова, което се случи снощи.

Всичко това ѝ прозвуча страшно арогантно.

– Може би... – отвърна тя само, за да уязви самообладанието му.

Колин издаде изумлението си.

– Може би?! Ти се разпадна в ръцете ми – прошепна той и от спомена гласът му стана леко дрезгав. – Нима успя да забравиш толкова бързо?

– Не. Не съм забравила, Колин. Ти ми причини болка.

След като изстреля тия думи, Алесандра загледа Колин в очакване той да ѝ се извини. Тогава можеше да му каже за това, че кърви и че няма да може да я докосва отново.

– Скъпа, аз знаех, че ще ти причиня страдание.

Топлината на гласа му и мъжественото излъчване на Колин я накараха да потрепери. Тя се отпусна в скута му. В същия момент той я

целуна бързо, за да я задържи. Алесандра нямаше никакво понятие към какво водеше целия им разговор – беше седнала така уютно в скута му, че Колин изпита сладката тръпка на възбудата.

Алесандра преодоля смущението си, но се подразни от безчувствеността и арогантността на съпруга си. Той обаче съвсем не изглеждаше гузен.

Киселата ѝ физиономия го накара да се усмихне.

Колин започна да ѝ говори с мек утешителен глас:

– Скъпа моя, никога вече няма да те боли както първия път.

Тя поклати глава и не посмя да го погледне в очите, а вместо това насочи поглед към брадичката му.

– Ти не разбираш... – прошепна тя – Случи се нещо...

– Какво?

– Видях петна от кръв по чаршафите и...

Колин най-сетне разбра. Прегърна я силно, притискайки я до гърдите си. Две неща минаха през ума му. От една страна, пожела да я задържи, а от друга – не искаше тя да забележи усмивката на лицето му. Можеше да си помисли, че ѝ се надсмива.

Алесандра от своя страна съвсем не желаше да я прегръща, но той беше доста по-силен и по-упорит от нея в този момент. Той трябваше да я утеши, независимо от това дали тя го искаше или не. Когато тя най-после се отпусна в ръцете му, Колин въздъхна и опря брадичката си в косата ѝ.

– И ти си помисли, че нещо не е наред, така ли? Трябваше да ти обясня. Съжалявам. Напразно си се безпокоила.

Нежният тон на гласа му я успокои само донякъде. Още не бе сигурна дали да му вярва.

– Какво искаш да кажеш – че е трябвало да получа кръвоизлив? – гласът ѝ звучеше подозрително, а тя изглеждаше ужасена от самата идея за всичко това.

Без да се смее, Колин потвърди думите си.

– Да. Така трябваше да стане.

– Но това е... варварщина!

Колин поклати отрицателно глава. Каза ѝ, че намира всичко това за удовлетворяващо, при което Алесандра си помисли, че е истински садист.

Тя бе живяла в една общност с монахините.

Когато постъпи в манастира бе малко момиченце, а когато го напусна – бе вече жена. Никога не бе имала възможността и правото да

разговаря с когото и да било за онова, което ѝ се случва, за всички физиологични промени в тялото ѝ, нито пък за чувствата, свързани с това. Колин намираще, че е истински късмет това, че нейната чувственост не бе разрушена или засегната от нещо. Игуменката може да не е разговаряла с нея по въпроса за половия живот, но поне не ѝ бе напълнила главата с безсмислени глупости, които можеха да я наплашат. Освен това в манастира бяха издигнали в култ свързването с някой в брак, с помощта на думи като храм и обожествяване или боготворене и дори прилагателни от сорта благороден и заслужаващ си, така че собственото виждане на Алесандра по тези въпроси не можеше да се свърже с понятия като падение или непочтеност.

Неговата млада съпруга приличаше на пеперуда, която току-що се събужда за света. Собствената ѝ чувственост и страст навярно бяха я изплашили до смърт.

– Радвам се, че монахините не са те наплашили с какви ли не неверни неща? – отбеляза Колин.

– Защо биха го сторили? – искрено се учуди Алесандра. – Обетът, който даваме, когато минаваме под сватбено було е свещен. Би било истински грях ако се подиграем със светото тайнство.

Колин бе толкова доволен от нея, че не се въздържа и я прегърна силно. Извини се тутакси, тъй като тя се подразни, макар и без повод, просто защото не очакваше такава реакция от негова страна. После подробно ѝ обясни защо кървенето е напълно нормално. И тъй като игуменката ѝ бе казала, че появата на дете е благородния и заслужаващ си резултат от такъв един акт на сливане между двамата, Колин се възползва да добави как зачева една жена. Обясни ѝ разликата между мъжа и жената и бавно я обгърна с ръце. Непринудената лекция продължи около двадесет минути. Макар и объркана в началото на неговото обяснение, Алесандра постепенно преодоля стеснението си, благодарение на напълно сериозния вид на Колин.

Тя го засипа с въпроси относно устройството на неговото тяло. Колин отговори изчерпателно на всички нейни запитвания.

Когато той свърши, тя изпита невероятно облекчение. Отдели се от него, мислейки да му поблагодари за търпението, с което ѝ разясни всичко, но топлият блясък в очите му я накара да забрави какво бе намислила да каже. Вместо това тя го целуна.

– Наистина ли повярва, че никога вече няма да можем...

Алесандра го прекъсна:

– Разтревожих се, че няма да можем повече.

– Желяя те.

– Чувствам се твърде изтощена – прошепна тя. – А и ти току-що спомена, че ще ми трябват няколко дена да се възстановя.

– Има и други начини човек да получи удоволствие.

Тя наостри любопитно уши.

– Нима? – запита го с тих шепот.

– При това никак не са малко – добави той.

Начинът, по който той я гледаше, я направи крайно нетърпелива. Някъде в стомаха си тя почувства тихо гъделичкане и странно внезапно желание да се доближи до него. Тя обви врата му с ръцете си и се усмихна.

– Колко например?

– Стотици – преувеличи Колин.

Начинът, по който я гледаше, издаде напрежението му. Тя се опита да се пошегува.

– Тогава няма да е зле този път да си вода записки докато ми обясняваш. Не бих искала да пропусна нещо.

Той се разсмя и поясни:

– Нагледно е далеч по-забавно, отколкото ако си водиш записки.

– Моля да ме извините, милорд, но долу ви чака един посетител.

При това съобщение на Фленаган, Алесандра едва не подскочи от коленете на Колин. Той не й позволи да се отмести. Продължи да я гледа, докато питаше слугата си:

– Кой е?

– Сър Ричардс.

– По дяволите!

– Не го ли харесваш? – попита Алесандра.

Колин въздъхна. После вдигна Алесандра от скута си и се изправи.

– Разбира се, че го харесвам. Само че знам, че не мога да го отпратя, защото на всяка цена трябва да го видя. Фленаган, покани го да се качи.

Икономът се спусна моментално да доведе директора. Алесандра понечи да се оттегли. Колин я сграбчи за ръката, притегляйки я към себе си. После я прегърна нежно и я целуна продължително. Устните му тръпнеха от страст и желание и когато се отдели от нея съзря в очите й пламъка на любовната страст. Непринудените й реакции го изпълваха със задоволство.

– По-късно – прошепна той и я пусна да тръгне.

По израза на лицето му беше повече от ясно за какво намеква.

Алесандра не посмя да каже нищо и само кимна в знак на съгласие. След това се обърна и излезе от кабинета. Ръката ѝ трепереше, докато се опита да отметне косите си назад и без да иска се блъсна в стената преди да успее да се обърне и слезе в трапезарията. Междувременно леко въздъхна, замисляйки се за състоянието си. Ако някой можеше да я види в този момент, щеше да заключи, че съзнанието ѝ е твърде обременено. Една целувка и тя бе готова да падне в ръцете на Колин.

Макар и да изглеждаше привлекателна, тази мисъл бе самата истина. Може би в момента, в който свикнеш с това, че е омъжена жена, щеше да възприеме по-леко и самия Колин. Тя искрено се надяваше това да стане, тъй като нямаше никакво намерение да прекара остатък от живота си в подобна смесица от неясни чувства.

Тя също така не искаше да приеме всичко за даденост. Тази мисъл я накара да се усмихне. Самият Колин никога нямаше да допусне тя да се отпусне или примири. Той бе силен и мъжествен човек, на който трудно можеше да се устои, а ако се съдеше по изминалата нощ, тя притежаваше същите качества.

Алесандра се върна в спалнята на Колин и се загледа през един от прозорците. Денят бе забележителен, и то само, защото Колин я бе пожелал. Навярно бе се представила прекрасно предишната нощ, иначе той едва ли би я пожелал толкова бързо на следващия ден – помисли си Алесандра.

Да пожелаеш някого и да го обичаш бяха две съвършено различни неща. Алесандра бе осъзнала тази истина твърде добре. Тя се мислеше за реалист. Да, Колин се бе оженил за нея по задължение. Тя не можеше да промени това обстоятелство. Тя не бе в състояние да го накара да я обикне, но бе убедена, че след време сърцето му щеше да ѝ принадлежи. Нали вече бяха станали приятели?

Щеше да бъде един здрав брак. И двамата бяха дали обет пред Бога и свидетелите да живеят като съпруг и съпруга, докато смъртта ги раздели. Колин бе твърде благороден, за да наруши такава клетва и със сигурност щеше да я обикне с времето.

Тя вече бе влюбена в него. Изведнъж Алесандра разтърси глава и прецени, че не е готова да охарактеризира чувствата си.

Нейната собствена уязвимост я изплаши. Бракът се оказа нещо далеч по-сложно отколкото някога бе предполагала.

– Принцесо, ще ви обезпокоя ли, ако сменя спалното бельо?

Тя се обърна към Фленаган:

– Напротив, с радост ще ти помогна.

Той реагира така сякаш току-що го бе нарекла с някаква мръсна дума. Изглеждаше тотално объркан.

– Аз наистина зная как се сменят чаршафите, Фленаган.

– Вие наистина ли...

Фленаган бе толкова сличен, че не успя да продължи. Алесандра установи колко бе объркан икономът и затова продължи със спокоен тон:

– Там, където живеех, преди да пристигна в Англия, носех пълната отговорност за дрехите и спалнята си. Ако желаех да се насладя на чисти чаршафи, просто си ги сменях сама.

– Но кой е дръзнал да изисква подобно нещо от една принцеса?

– Игуменката на манастира, където живеех – обясни Алесандра. – Към мен се отнасяше, както към всички други. И аз бях много щастлива от факта, че никой не ми обръщаше специално внимание.

Фленаган поклати глава.

– Сега разбирам защо не сте разглезена – изстреля той. – Казвам ви го като комплимент – добави, заеквайки.

– Благодаря – отговори му Алесандра.

Икономът се отправи бързо към леглото и за почна да разгъва лепените чаршафи.

– Вече съм поставил ново спално бельо на леглото ви, принцесо. Ще ви ги приготвя за лягане веднага след вечерята.

Неговото обяснение я изненада.

– Защо сте си направил труда? Мислех, че ще спя със съпруга си в неговото легло.

Фленаган не забеляза тревогата в гласа ѝ. Бе изцяло погълнат от старанието си да опъне долния чаршаф безупречно.

– Ми лорд ме уведоми, че тази вечер ще спите в собствената си спалня – допълни той.

Това полуобяснение още повече я обърка. Тя се обърна и се престори, че гледа през прозореца, за да прикрие израза на лицето си от Фленаган. Съмняваше се, че ще може да скрие огорчението и обидата, които почувства в този момент.

– Да, разбирам. Колин обясни ли ви причините за това негово решение?

– Не – отвърна Фленаган. Той се изправи и заобиколи леглото. – В Англия повечето съпругески двойки спят отделно. Това е просто традиция.

Алесандра почувства известно облекчение. Фленаган продължи

обяснението:

– Разбира се, братът на Колин – Кейн не спазва тази традиция. Стърнс е верният слуга на маркиза. И мой чичо – добави Фленаган с гордост. – Та той веднъж подхвърли, че неговият господар и жена му никога не спят отделно.

Тя на момента почувства отново същото ужасно мъчително усещане за обида. Разбира се, че Кейн и Джейд ще спят заедно. Та те се обичаха. Тя бе готова да се обзаложил, че херцогът и херцогинята също споделяха една спалня, тъй като привързаността и любовта им бяха изключителни.

Алесандра изправи рамене. Нямаше никакво намерение да пита Колин защо не я желае в леглото си тази вечер. Все пак, имаше си своя гордост. При това вече й бе станало ясно как гледаме на брака им Колин. Отначало си подстрига косата, сега пък искаше от нея да спи сама в спалнята си. Нека бъде така, реши тя. Нямаше да позволи някой да накарни чувствата й. Не, в никой случай нямаше да допусне това. Щеше да е истинска неприятност да споделя леглото му. Не й трябваше топлината му през нощта и нямаше да пропусне много, ако той не я прегърнеше тази вечер.

Алесандра осъзна, че всички тия лъжи не й вършат никаква работа и престана да прави опити да се успокои. Вместо това тя реши да си намери някакво занимание, така че да ангажира вниманието си с нещо друго.

Фленаган приключи с оправянето на леглото. Алесандра го последва до трапезарията. Вратата на кабинета бе затворена. Едва след като преминаха и се поотдалечиха, тя запита икономка колко ще продължи разговора между Колин и Ричардс.

– Директорът носеше дебела папка с документи когато пристигна, така че смея да предположа, че ще прекарат поне един час в разговори.

Този път Фленаган сгрещи с около няколко часа. Беше някъде след два часа следобед, когато той понесе подноса с храната нагоре по стълбите. След като се върна, уведоми Алесандра, че двамата мъже все още се ровят в документите.

В три часа трябваше да пристигне Дрейсън, а междуременно Алесандра се опитваше да прегледа цялата кореспонденция, която бе пристигнала от сутринта. Повече от петдесет писма съдържаха поздравления, а друга не по-малка купчина съставляваха поканите. Алесандра раздели различните писма според съдържанието им, а след това направи и подробен списък за всичките. Тя подаде на Фленаган пакета с покани,

които щяха да отклонят. После написа специално съобщение до Нийл Пери, в което го молеше да ѝ отдели поне един час от времето си да обсъдят положението с неговата сестра.

– Трябва да напомня на милорд да ви наеме прислужница и постоянна секретарка – отбеляза Фленаган.

– Не – отрече Алесандра, – нямам нужда нито от едното, нито от другото, освен ако ми откажеш помощта си от време навреме. При това твоят господар е твърде зает, за да се занимава с подобни работи. Такъв един допълнителен разход не би бил подходящ за него.

Непреклонният тон, с който тя изрече тези думи, недвусмислено показва на иконома, че е по-добре да се вслуша, отколкото да върши своеволія. Той кимна покорно.

– Твърде мило от ваша страна да проявявате загриженост за финансовите дела на съпруга си. Така няма шанс скоро да обеднеем – прибави той с усмивка.

Да, сега не бяха бедни – помисли си Алесандра. Още повече, ако Колин се опиташе да се възползва от нейните капитали.

– Твоят господар е много своенравен и упорит – прошепна тя.

Фленаган не разбра от какво бе предизвикано това изказване. В този момент на вратата се почука. Той се извини и се отправи да отвори.

Във фойето влезе Морган Аткинс. Той забеляза Алесандра и я приветства с усмивка.

– Приемете сърдечните ми поздравления, принцесо! Току-що разбрах за сватбата. Надявам се, че сте много щастлива.

Алесандра понечи да се изправи, но Морган ѝ направи знак да остане седнала. Той обясни, че е закъснял за срещата с Колин и директора.

Морган наистина бе един приятен мъж. Той се поклони дълбоко преди да последва Фленаган нагоре по стълбите. Алесандра го гледаше, докато се скри от очите и. Колин очевидно не беше прав – Морган Аткинс изобщо не беше кривокрак.

След около още двадесет минути със Ричардс и Морган слязоха заедно по стълбите. Взеха си Довиждане с Алесандра и си тръгнаха.

Дрейсън влезе в момента, в който директорът и новият му помощник напуснаха.

– Аз съм крайно разтревожен, принцесо – обяви Дрейсън веднага щом поздрави всички. – Можем ли да се уединим някъде?

Реймънд и Стефан стояха във фойето заедно с Фленаган.

Те винаги се появяваха на секундата, когато дойдеше нов посетител. Алесандра бе убедена, че няма нужда повече от тяхната защита,

след като вече се бе омъжила и със сигурност бе убягнала от генерала, но осъзна, че двамата телохранители ще си вършат работата дотогава, докато ги освободят. Тя бе решила да не допусне това да се случи преди да им е намерила подходяща работа в Лондон. И двамата бяха изразили желание да останат в Англия и тя щеше да стори всичко необходимо, за да ги устрои. Това бе най-малкото, което можеше да направи за тях, като благодарност за изключителната им преданост.

– Нека идем в салона – предложи Алесандра.

Дрейсън кимна. Той изчака принцесата да мине пред него, а след това се обърна към Фленаган.

– Сър Холбрук вкъщи ли си е днес?

Фленаган кимна утвърдително. Дрейсън изглежда се успокои и попита:

– Имаш ли нещо против да го доведеш? Мисля, че ще пожелае да чуе ужасната новина.

Икономът се обърна и забърза нагоре да изпълни поставената задача.

Дрейсън влезе в салона и се настани срещу Алесандра.

– Ужасно сте намръщен – каза тя. Отпусна ръце в скута си и се усмихна. – Нима става дума за толкова ужасна новина, сър?

– Всъщност ви нося две лоши новини – започна Дрейсън с отпаднал глас. – Съжалявам, че ще трябва да ви обезпокоя на втория ден след сватбата – и като въздъхна, продължи: – Моят човек ме информира току-що, че една голяма част от вашите средства, всъщност всичките средства от сметката ви, не могат да бъдат освободени.

Както изглежда, някакъв генерал на име Айвън, е открил начин да конфискува богатството.

Алесандра почти не се трогна от новината. Тя бе леко смутена от обяснението, което Дрейсън ѝ даде.

– Доколкото знам, парите трябваше да са прехвърлени до момента в банката в Австрия, не съм ли права? – попита Алесандра.

– Да, бяха прехвърлени.

– В такъв случай генерал Айвън няма юридически права там.

– Той бие в съвсем друга посока, принцесо!

– Какво всъщност, е направил той? Изтеглил е парите от банката или е замразил сметката?

– Какво значение има това?

– Първо ми отговорете и след това ще ви обясня какво имам предвид.

– Замразил е сметката. При това банката няма да му разреши да пипне парите, но служителите са били заплашени от него и няма да освободят средствата за прехвърляне в английската банка.

– Това значи, че пред нас стои дилема – заключи Алесандра.

– Каква дилема, принцесо? Аз бих казал, че това е направо катастрофа. Нима нямате представа колко пари стоят просто така в онази банка. При това тези пари са голяма част от богатството ви!

Дрейсън приличаше на оплаквач. Алесандра се опита да го успокои.

– Все още притежавам достатъчно, за да живея нормален живот – напомни му тя. – Благодарение на твоите добри и надеждни инвестиции няма опасност да се превърна в бреме за когото и да е, най-малкото за своя съпруг. Въпреки това, съм разтревожена от новината. Ако генералът се е надявал да се омъжи за него, тогава защо би...

– Той е знаел, че сте напуснали манастира – поясни Дрейсън. – И както предполагам, е разбрал, че ще му избягате. Решил е да ви отмъщава, принцесо – заради предизвикателството.

– Отмъщението винаги е било добър мотив – намеси се внезапно Колин, който в този момент влизаше в салона. Алесандра и Дрейсън се обърнаха към него. Агентът се изправи. Колин се обърна, затвори вратата след себе си, след което се доближи до тях и седна на канапето до Алесандра. После махна с ръка на Дрейсън да седне отново.

– Според мен няма нищо хубаво в отмъстителността, Колин! – обяви Алесандра.

Тя отново се обърна към Дрейсън:

– Мисля, че зная как да освободим средствата. Ще напиша писмо на игуменката, като ѝ предоставя право над всичките средства. Банкерите може да са се изплашили ужасно от генерала, но си мисля, че игуменката не е по-малко страшна от него. О, да, мисля, че това е единствения възможен начин, Дрейсън. Свещеният орден действително се нуждае от парите, а аз – не.

При тези думи Колин поклати глава и отбеляза:

– Баща ти доста се потруди да натрупа това състояние. Не би трябвало да го отстъпиш така.

– Защо ми е на мен?

Дрейсън вметна една реплика относно сумата, за която ставаше дума, при което Колин видимо пребледня, а Алесандра само сви рамене.

– Мисля, че каузата си го заслужава в този случай. Баща ми щеше да одобри подобно решение. Игуменката и останалите монахини се

грижеха за майка ми, докато тя боледуваше. Тяхната обич и внимание бяха изключително големи. Сигурна съм, че баща ми нямаше да има нищо против. Ще напиша писмото и ще подпиша пълномощното преди да си тръгнеш, Матю.

Алесандра се обърна отново към съпруга си. Той все още изглеждаше твърде недоволен от решението ѝ, но тя бе благодарна, че поне не продължава да го оспорва.

– Относно кораба, принцесо – започна Дрейсън – съгласни са на вашите условия и за датата на пристигането.

– Какъв кораб? – полюбопитства Колин.

Алесандра побърза да смени темата.

– Матю, ти спомена за още една лоша новина, какво е тя?

– Нека първо да обясни за кораба – настоя Колин.

– Беше предвидено да бъде изненада – прошепна тя.

– Алесандра?

– Докато бях в библиотеката на баща ти, случайно прочетох за някакво чудесно ново изобретение. Нарича се парен водоплавателен съд и може да прекоси Атлантическия океан само за двадесет и шест дни. Нима не е прекрасно като идея? – добави тя бързо. – Защото моето писмо ще стигне до игуменката поне след три месеца, а може би и по-късно.

Колин поклати глава. Разбира се, че беше напълно осведомен за това откритие. Вече дори беше обсъждал с партньора си евентуална възможност да закупят един такъв съд. Цената бе недостъпна и поради това идеята им бе временно отхвърлена.

– И ти си поръчала такъв плавателен съд? – Колин не прикри гнева си. И без да даде възможност на жена си да отговори, той буквално изкрещя на Дрейсън:

– Да се отмени поръчката!

– Не би могъл... – гласът на Алесандра звучеше толкова нещастно. После изведнъж изпита неопишуем гняв към него, така че ѝ се прииска да го ритне. Този съд значително щеше да увеличи приходите, но Колин просто се инатеше, тъй като парите бяха от нейното наследство.

– Напротив, точно това искам!

Беше бесен, защото твърде ясно бе казал, че няма намерение с пръст да докосне парите ѝ, а Алесандра най-безочливо бе пренебрегнала неговото решение.

Изражението му недвусмислено показваше, че няма намерение да изслушва доводите ѝ. Алесандра тъкмо смяташе да нареди на Дрейсън да отмени поръчката, когато самият той я изпревари.

– Извинете ме, но мисля, че погрешно съм ви разбрал, сър Холбрук. Нима искате да ми кажете, че ще откажете сватбения подарък на чичо Албърт по случай сватбата? Мисля, че е съвсем редно на булката да се поднасят подаръци.

– Кой е чичо Албърт? – запита Колин.

Тя не знаеше какво да стори. Ако кажеше истината, че Албърт всъщност не съществува, Дрейсън щеше да се обиди. И най-вероятно щеше да откаже съвместната си работа с нея в бъдеще, а на Алесандра никак не ѝ се искаше тези взаимоотношения да се провалят.

Също така не ѝ се искаше да излъже и съпруга си.

Истината победи в крайна сметка.

– Не ми е никакъв чичо – започна тя, но Дрейсън я прекъсна:

– Но той счита, че ти е чичо. Нали е приятел на семейството ви. Познавам го от години. А освен всичко мога да призная, че направих доста пари от неговите инвестиции. Както виждате, Албърт има грижата за някои от средствата на съпругата ви, и допускам, че ще бъде доста обиден, ако не приемете неговия подарък.

Колин загледа Алесандра, но изразът на лицето ѝ беше непроницаем. Изглеждаше твърде спокойна и ведра. По ръцете ѝ обаче личеше явно, че е притеснена. Бяха стиснати здраво в скута. Нещо не бе съвсем ред, но Колин не можеше дори да предположи какво е то.

– Защо не си ми споменала за този чичо Албърт преди? И защо не бе поканен на сватбата?

В края на краищата трябваше да излъже. Истината в случая нямаше да помогне на никого.

Алесандра си представи колко недоволно би поклатила глава игуменката в този момент. Опита се да прикрие чувствата си. И без друго след това щеше да се почувства достатъчно виновна.

– Мислех, че съм ти споменавала преди за Албърт – каза тя, гледайки в брадичката на Колин. – Албърт нямаше да дойде на сватбата. Той никога никъде не ходи. Освен това не обича и да посреща гости.

– Явно е твърде саможив – вметна Дрейсън. – Алесандра е единствената му връзка с целия свят. Той си няма свое семейство, нали така, принцесо? Сър Холбрук, ако ви притеснява паричната сума, която коства този подарък, трябва ви кажа, че Албърт е доста състоятелен и това за него не е никакъв проблем.

– Вие познавате този човек от години? – попита Колин.

– Да, разбира се.

Колин се облегна на възглавниците. Беше сигурен, че дължи

извинение на Алесандра за погрешния си извод, но реши да ѝ го поднесе по-късно, когато останеха насаме.

– Моля те да предадеш сърдечните ми чувства на благодарност в следващото си писмо до него! – заяви Колин, поглеждайки към Алесандра.

– Значи приемаш...

– Много деликатно от негова страна – прекъсна я Колин, – но намирам, че е прекалено екстравагантно. Аз – или по-скоро ние – не можем да приемем такъв подарък. Предложете му някакъв друг вариант.

– Какъв например?

Колин сви рамене.

– Помисли за нещо друго – обърна се той към Алесандра – Между впрочем, какъв друг въпрос трябваше да обсъдим?

Дрейсън се сепна. Започна да обяснява, после изведнъж спря. Прокара пръсти през сивите си коси и се изкашля. След това продължи:

– Получи се една много деликатна ситуация. Честно да си кажа – доста противен бизнес.

– Да? – наостри уши Колин, като видя, че брокерът не продължи веднага.

– Някой от вас запознат ли е с Акта за застраховка-живот от 1774 година?

И без да остави възможност на Алесандра или Колин да отговорят на въпроса му, Дрейсън продължи:

– Никои не обръща внимание на законите днес? А това, за което говоря, е минало преди доста време.

– С каква цел? – запита Алесандра, без да може да се досети накъде всъщност, за Бога, водеше целият този разговор.

– Разкрихме един особен или по-точно срамен вид дейност – обясни Дрейсън. – Съществуват аморални типове, които се занимават със застраховане на живот, а след това самите те наемат убиец, така че да си приберат печалбата. Да, колкото и покъртително да звучи, това е самата истина, принцесо!

– Но какво общо има това с...

Колин я прекъсна:

– Алесандра, остави Дрейсън да обясни всичко до края?

– Да, разбира се – прошепна тя.

Дрейсън се обърна към Колин.

– Не са много фирмите, които въобще познават този Акт в днешно време. Преди години, той си е изиграл ролята, но за тогавашната

обстановка... Както и да е, до мен достигна информация, че е била издадена застрахователна полица на името на жена ви. Датата е от вчера на обяд, а сумата е твърде висока.

Колин възкликна от изумление. Алесандра се притисна към него.

– Кой би направил такова нещо? И защо?

– Съществуват определени условия и съответни срокове – поясни Дрейсън.

– Чух, че съпругата на Наполеон била застрахована, но само за един месец – прошепна Алесандра. – А също така, знам, че херцогът на Уестминстър е застраховал коня си. Това ли имаш предвид като говориш за срочни застраховки, Матю?

Брокерът кимна.

– Да, принцесо. Точно това имам предвид.

– Кой е подписал тази полица? – запита Колин, като едва сдържаше гнева си.

– Кой я издава, Лойд ли? – запита Алесандра.

– Не – обясни Матю – твърде висока репутация имат, за да се въвлечат в подобна бъркотия. Полицата е подписана от „Мортън & синове“. Те са престъпниците в случая. Те ще отнесат всичко, тъй като сумата е голяма. Аз нямам нищо общо с тях – добави той, – но един мой приятел е вътре в играта и именно той ми съобщи тази новина, когато съвсем случайно се срещнахме.

– Каж ми подробности – нареди Колин. – Какъв е срокът?

– Един месец.

– Кой има изгода, ако тя умре?

– Мъжът, който е поръчал договора, е пожелал да остане в анонимност.

– Има ли право на това? – попита Алесандра.

– Да – отговори Дрейсън. – Твоят чичо Албърт понякога също го прави, като използва само инициалите си и дори и тях не би сложил някъде, ако не иска, принцесо. Освен това застрахователите са подписали клетва за дискретност.

Дрейсън се обърна отново към Колин:

– Това е причината, поради която не успяхме да разкрием с моя приятел кой стои зад цялата тази мръсна история? Във всеки случай, съм готов да се обзаложа, че е същият мошеник, който е блокирал сметката на жена ви.

– Генерал Айвън?! Не може да бъде – възкликна Алесандра. – Колин и аз се оженихме едва вчера и той не може да е в течение на всичко.

– Предпазни мерки – предположи Дрейсън.

Колин разбра какво се опитваше да каже Дрейсън. Той прегърна мило жена си и заяви:

– Генералът вероятно е дал разпореждания на някои от хората си да те следват. Просто се опитва да се забавлява. Той е един неудачник. Очевидно е знаел, че нямаш намерение да се омъжиш за него. Избяга му твърде неочаквано и сега сигурно е бесен.

– Изключително е безсърдечен, не смяташ ли?

Колин можеше да предложи още поне стотина епитета за генерала, но предпочете да се съгласи:

– Да, жесток е.

– Матю, наистина ли смяташ, че „Мортън & синове“ ще подпишат такава полица?

– В случая не е полица, а договор, принцесо – поправи я Дрейсън.

– Каква е разликата между двете неща?

– Ако вашият съпруг застрахова кораба си, той получава полица в защита срещу евентуално произшествие. Докато договорът е нещо съвършено различно. Поне гаранцията, която „Мортън & синове“ ще получат е различна – промърмори Дрейсън. – Става дума за един облог, но прикрит под наименованието застрахователна полица, така че да не противоречи на Акта от 1774 година. Ето защо, за да отговоря на въпроса ви, ще кажа, че те наистина ще подпишат такава споразумение. Спомням си един подобен случай, за който дълго се говореше в Лондон. Когато съпругата на маркиза на Ковингам го дарила със син, мигновено била издадена застрахователна полица за една година на името на детето. Сумата била огромна и се изплащала само в случай на смъртта на детето.

– Нима искаш да кажеш, че договорът е бил издаден точно с противоположна цел? За да се плати за смъртта на детето?

– Да, принцесо. Всички бяха потресени естествено. Маркизът беше повече от вбесен. През цялата година може да се надяват само на предположения, тъй като едва в края на сделката подписалият може да бъде разкрит в момента, в който прибира парите. Той лично трябва да се представи в „Мортън & синове“ и да подпише собственоръчно гаранцията. Не може да изпраща представител или пълномощник.

– Така че едва в края на месеца ще разберем дали генерал Айвън стои зад цялата тази работа – заключи Алесандра.

Колин поклати глава.

– Забрави ли, че сумата се изплаща само в случай на твоята смърт?

И тъй като ще си останеш жива и здрава, генералът няма да има какво да получи. Ето защо няма да има причини да идва в Англия.

Алесандра кимна.

– Да, разбира се. Матю, а какво е станало с детето? – Алесандра все още мислеше за историята на маркиза на Ковингам.

– Живо е.

– И кой е прекратил договора?

– Никой не знае и до днес – отвърна Дрейсън и добави с възхищение – изумен съм от спокойствието, с което приемате тази новина.

Колин се поусмихна. Алесандра действително умееше да крие емоциите си. Можеше да си представи как би треперила от страх в ръцете му, но в този момент лицето ѝ имаше каменно изражение.

– Принцесата няма причини да се тревожи. Тя знае, че аз съм поел защитата над нея. Матю, моята молба към теб е да продължиш да издирваш кой стои зад всичко това? Можем да предполагаме, че зад цялата история стои генерала, но аз искам истински доказателства.

– Разбира се. Нямам намерение да се предавам, докато не разнища тази история.

– Чудя се дали всички в Лондон вече знаят за този договор? – подметна Алесандра. Ако е така, някой може да е чул за подобен облог или...

– Ако е така, няма начин да не чуя за него – увери я Дрейсън – нямаше да се надявам толкова, че ще се разчуе, ако не беше последният скандал, който е вече достояние на всички.

– Какъв скандал? – полюбопитства Алесандра.

– Относно тревогите на виконта на Талбот, разбира се. Причината за скандала е неговата жена. Тя го напусна. Учудващо, нали?

Колин не бе чувал нещо по-нелепо от това. Съпружеските двойки оставаха заедно за цял живот, независимо от това колко тежък бе съвместния им живот.

– Трябва да има друго обяснение за това – предположи той.

– Познаваш ли виконта? – запита го Алесандра.

– Да, беше в Оксфорд преди време с брат ми. Не е лош мъж. Навярно лейди Роберта просто се е оттеглила в селското им имение за няколко дни. Тълпата винаги търси причини за клюки.

Дрейсън кимна в знак на съгласие и рече:

– Чух слуха от лорд Тортън и съм готов да се обзаложа, че именно той разпространява клюки. И въпреки това, фактите са налице. Изглежда лейди Роберта е потънала вдън земя. А виконтът не е на себе си от

тревога.

Алесандра потръпна.

– Изчезнала ли казахте?

– Ще се появи – побърза да я успокои Дрейсън в момента, в който усети колко обезпокоена е принцесата. – Готов съм да се обзаложа, че са имали малка семейна кавга и тя се опитва да го накаже по някакъв начин. След ден-два ще се появи.

Брокерът се изправи. Колин го придружи до фоайето. Спря ги главят на Алесандра:

– Матю, колкото и да е абсурден този договор, „Мортън & синове“ ще го подпишат, защото сумата очевидно ще е много голяма.

– Да, принцесо.

Алесандра се усмихна на Колин и каза:

– Съпруже, бих искала да ми докажете, че наистина възнамерявате да ме защитите.

При това тя смееше да продължава да се усмихва след като го бе обидила по такъв начин. Колин се досети, че тя се опитва да му намекне нещо, но нямаше и най-малка представа какво е то.

– Какво имаш предвид? – попита той.

Тя се приближи до него и обясни:

– Подпиши договор на мое име, като се посочиш за директен вносител на застрахователната помощ за същата сума и същия срок.

Колин поклати глава още преди Алесандра да бе довършила мисълта си докрай.

– Планът ми е много уместен. Престани да клатиш глава.

– А дали ще бъде изплатена полицата, ако си жива или умреш, Алесандра?

Тя го погледна с почуда.

– Ако оживея, разбира се.

Алесандра се обърна към Дрейсън:

– Зная, че не ти е приятно да работиш с „Мортън & синове“, но не можеш ли да направиш нещо по тази сделка?

– Не съм се съгласил с...

– Моля те, Матю – прекъсна тя съпруга си, без да обърне внимание на думите му.

– Искате да кажете, че желаете името на съпруга ви официално да излезе на гаранцията и всеки да може да го чете? – запита Дрейсън.

– Да, разбира се – потвърди принцесата.

– Ще трябва да платите твърде висока премия, при това изобщо не

съм сигурен, че ще се намери някой доброволец да се подпише с инициалите му на такъв документ редом с вашия подпис.

– Ти каза веднъж, че Лойд биха застраховали дори потъващ кораб, стига цената да е висока – припомни му Алесандра – Ето защо, съм сигурна, че „Мортън & синове“, с опетнената си вече репутация около общото договаряне, ще реагират само за да докопат голямата печалба.

– Може би... ако бяхте омъжена за някой друг, но не и за Сър Холбрук, това щеше да се получи. Трябва да знаете, че авторитетът на съпруга ви ще осуети вашия план, принцесо. Не вярвам никой да тръгне на такъв вид договаряне с него.

– Защо мислите така?

Дрейсън се усмихна.

– Вашият съпруг е нещо като легенда. В много кръгове се страхуват от него. Виждате ли, работата му във Министерството на отбраната...

– Стига, Дрейсън, ще наплашиш съпругата ми.

Агентът тутакси се извини.

– Нима не се опитвам да намеря някой да подпише гаранцията, сър Холбрук?

– Наричай го с истинското му име – сделка.

– Ако се съмнявате в способността си да ме запазите жива, тогава разбирам неохотата ви да вложите трудно спечелените си пари...

– За Бога, твърде добре знаеш, че ще те защитя и то както следва – сопна се Колин. – По дяволите, Алесандра, повечето жени биха изпаднали в хистерия като разберат, че някой е подписал подобен род документ, а ти...

– Да?

Той поклати отчаяно глава и очевидно с нежелание се призна за победен.

– Направи го тогава – изръмжа той, – щом жена ми желае целият Лондон да разбере, че съществуват две гаранции, нека бъде така.

– Знаеш ли, Колин, обзалагаш се на собствените си способности. Твърде примамливо, нали? Освен това, личното ми мнение е, че няма да печелиш малко от цялата работа. Наистина не трябваше да реагираш толкова грубо. Имам ти пълно доверие. Затова не виждам причини да се ядосваш.

Алесандра не дочака да чуе мнението на Колин. Тя каза довиждане на Дрейсън и се изкачи по стълбите.

Фленаган се появи на момента, за да изпрати Дрейсън до вратата, а

след това се отзова на повикването на господаря си.

– Тя изглежда въобще не се безпокои, нали милорд?

– Какво си дочул от разговора?

– Всичко.

– Чичо ти би трябвало да се гордее с теб. Наследил си всичките му отвратителни навици.

– Благодаря ви, милорд. Предаността на съпругата ви трябва да ви прави щастлив.

Колин се усмихна. Не отговори на слугата си, а вместо това се изкачи нагоре към кабинета.

Думите на Фленаган отекнаха в ушите му.

„Моята принцеса“ – помисли си той. Да, тя беше неговата принцеса сега и това му доставяше огромно удоволствие.

Глава 10

Алесандра бе страшно ядосана на Колин. Късно същата вечер те за пръв път се скараха. Тя все още не спеше – беше решила да поработи над списъка със задачи за следващия ден. Беше в собствената си спалня, тъй като Фленаган беше предал изричната молба на Колин тя да си легне в собствената си стая тази нощ. Отчаяно се опитваше да преодолее гнева си към Колин, който се бе проявил като абсолютно безсърдечен и безчувствен. Той естествено не можеше да преодолее ред неща. И тъй като бракът им не се основаваше на взаимна любов, а и Колин искаше да спят отделно, тя нямаше да отстъпи. Чувстваше се безкрайно уязвима и изплашена – не можеше да схване защо тези емоции вземаха връх над нея.

Опита се да вникне във всичко, което ѝ се случи. Стигна до извода, че се чувства толкова несигурна, тъй като Колин я бе поставил в доста неизгодна позиция. И тогава внезапно я осени една мисъл. За какво всъщност се пазареше тя? Нейният съпруг бе отхвърлил всичко, което Алесандра искаше да даде.

Господи, колко нещастна се почувства тя! В една от дневните си лекции игуменката ѝ беше споменала, че мъжете и жените често желаят неща, които не могат да имат. Завистта и премина в ревност и в момента, в който пипалата на това непознато досега грешно чувство я обхванаха, тя усети изключително самосъжаление. Ревността беше способна да я изчерпа, да изпепели всички чувства на радост, щастие или каквото и да било друго.

– Но аз не съм ревнива! – прошепна си тя. Пред себе си обаче призна, че завижда и леко въздъхна. Завиждаше на щастливия брак между брата на Колин и Джейд. Господи, дали всичко това означаваше, че ще се превърне в една нацупена ревнива сръдла, която да изживее остатъка от живота си по най-жалкия начин?

Бракът, помисли си Алесандра, всъщност бе една много сложна сделка.

Колин нямаше време да се замисли над всичко. Потъна в кабинета си веднага след вечеря, за да работи. Явно, това, че се бе оженил нямаше да промени навичките му. Беше се посветил на построяването на една империя, и никой, дори и една нежелана невеста, не можеше да се бърка в плановете му. Колин нямаше намерение да седне и търпеливо да ѝ

разясни всичко.

Алесандра далеч не бе притеснена от неговата позиция.

Напротив, допаднаше ѝ това, че се вживява в плановете и целите си. Освен това тя в нищо не се съмняваше – Колин можеше да постигне всяка поставена цел. Беше силен, прекалено умен и невероятно дисциплиниран.

Алесандра нямаше никакво намерение да му пречи, нито да му налага никакви ограничения. Последното нещо, което Колин желаше, бе една залепена за него съпруга. И все пак, тази нощ, когато тя приключи с работата си, истински желаше той да дойде при нея. Щеше да е приказно да заспи отново в прегръдката му, да чувства тялото му близко до своето през нощта. Харесваше ѝ как я докосва, как я целува...

Алесандра изохка на глас. Никога нямаше да може да се съсредоточи над собствените си задачи, ако не спреше да мечтае за съпруга си непрекъснато. Тя с усилие се отърси от мислите си и се опита да се върне към работата.

Бе почти полунощ, когато Колин влезе в стаята ѝ. Бе обут само в черни панталони, които бе разкопчал, и, които се свлякоха още преди да стигне до леглото.

Не изглеждаше да се притеснява от голотата си. Алесандра вместо това, трябваше да направи опит да демонстрира равнодушие.

– Приключи ли? – запита го тя, насочила срамежливо поглед към леглото си. Лицето ѝ почервения, а гласът ѝ бе вече полуприглушен.

Колин се усмихна и потвърди:

– Да, вече съм напълно готов.

– Готов за какво?

Колин се опита да не се размее.

– Алесандра, няма защо да се смущаваш.

– Ни най-малко не съм смутена.

В този миг тя бе способна да го гледа право в очите, произнасяйки тази досадна лъжа. Колин определи това като голям напредък. Той отметна чаршафите и легна в леглото. Алесандра бързо отмести записките си настрана.

Колин се облегна и дълбоко и шумно въздъхна. Очевидно нарочно ѝ даваше време да се отпусне. Ако Алесандра се зачервеше още малко, можеше направо да се възпламени. Ръцете ѝ видимо трепереха като се протегна за записките си. Той не разбираше защо тя бе толкова нервна, но реши да поизчака и след това да я разпита. Излишните въпроси в момента само щяха да усложнят положението.

– Студено ли ти е?

– Не.

– Ръцете ти треперят.

– Може би ми е малко студено. Косата ми бе леко влажна след банята, а аз не си направих труда да я изсуша.

Колин се протегна и я прегърна. Усети напрежение в жилите ѝ и започна да я масажира. Тя затвори очи и изпусна лека въздишка на удоволствие.

– Какво работиш? – попита я той.

– Това е списъка със задълженията на всички – един за Фленаган, един за готвачката, отделно за Реймънд и Стефан, както и няколко за мен самата. О, и главния списък! Току-що ги завърших.

В следващия миг тя сгрещи като го погледна. Мигом загуби мисълта си. Не можеше дори да си спомни дали бе завършила обяснението за бележките си.

За всичко бе виновен той – с това невероятно излъчване, с тези красиви очи и толкова очарователна усмивка със снежно бели зъби... Алесандра действително забеляза всичко това, но същевременно изгуби нишката на мисълта си. Ако затвореше очи, това нямаше да помогне, тъй като все още щеше да усеща топлината на тялото му, да отпива от аромата на чистота и мъжественост, които той излъчваше.

– Какво е главен списък?

– Моля?

Той се усмихна и повтори: главен списък?

Колин знаеше, че е смутена. Макар и усмивката му да не го издаваше, той се забавляваше от нейното объркване. Междувременно тя успя да си възвърне отчасти самоконтрола.

– Това е списък на всички онези списъци, които изброих.

– Направила си списък на списъците си?

– Да, разбира се.

Колин избухна в смях така, че чак леглото се разтърси.

Алесандра се възмути от реакцията му и отсече:

– Колин, списъците са ключ към истинската организираност.

В гласа ѝ се четеше властност. И тъй като тя реагира твърде спонтанно и искрено, той успя да прекрати смяха си.

– Разбирам. А къде си научила този съществен факт?

– Игуменката ме научи на всичко, което трябваше да зная за начина на организация.

– А беше ли тъй обстоятелствена, както и по отношение на

интимните въпроси...

Алесандра не му разреши да завърши.

– Далеч по-обстоятелствена беше! За другото... просто не ѝ бе лесно да разговаря с мен. Тя, все пак е монахиня и е дала обет за целомъдрие още преди години. Предполагам, че сега си обясняваш нейната сдържаност, нали? Тя не е имала никакъв богат опит.

– Не, не си и представям да е имала голям опит – съгласи се Колин.

Той се изтегна в леглото. Алесандра се изтегли настрана, за да му освободи повече място, докато той най-сетне се намести удобно. Протегна се и се прозя, като почти бе заел цялото място.

В същото време взе списъците на Алесандра и ги постави до себе си от другата страна на леглото, духна двете свещи и ѝ обърна гръб. Алесандра отпусна ръце в скута си и си наложи със сила на волята да остане спокойна, без да нервничи.

– Без организация, щеше да се възцари анархия.

Бе доста глупаво да казва подобно нещо, но не може да измисли нещо по-добро. Умираще от желание да го попита какво търси в леглото ѝ. Нима имаше намерение да спи с нея всяка нощ? Не, помисли си Алесандра. Това нямаше никакъв смисъл. Неговото легло бе много по-голямо и доста по-удобно.

Алесандра реши да засегне темата за това дали ще спят заедно. Вече бе напълно спокойна. Пък и в крайна сметка, той ѝ беше съпруг и напълно нормално изглеждаше да обсъдят нещо толкова интимно.

В нощта се дочу тътнеж от гръм. Тя така се стресна, че едва не падна от леглото. Колин успя да я хване преди да се изхлузи и я притисна до себе си.

– Стряскаш ли се от гърмежи?

– Не – отговори тя. – Колин, чудех се...

– Съблечи нощницата си, скъпа – нареди ѝ той в същия миг.

Командата му я сепна.

– Защо? – попита го тя.

– Искам да те докосна.

– О!

Тя не помръдна.

– Алесандра? Какво ти е?

– Объркваш ме – прошепна тя. – Мислех си, че ти би искал да..., а после Фленаган ми каза, че... е, аз не го сторих.

Алесандра си даде сметка, че говори абсолютни безсмислици. Тя спря обясненията си и се сети, че той ѝ нареди да съблече нощницата

си. Искаше ѝ се Колин да не я гледа така. Искаше ѝ се да е още по-тъмно в спалнята. Огънят в камината осветяваше достатъчно цялата стая и самото легло. Знаеше, че не бива да се смущава от нищо. Колин ѝ бе съпруг и вече беше видял всеки сантиметър от тялото ѝ. Алесандра мразеше тази своя стеснителност и ѝ се искаше да бъде непринудена като него.

И все пак, как можеше да не се притеснява след като бяха женени едва от два дни. Тя реши да му признае колко нелепо се чувства, за да насъбере малко време да преодолее срама и притеснението си.

Колин я стресна, докосвайки с ръката си бедрата ѝ. Той понечи да повдигне нощницата ѝ нагоре. Алесандра насила се възпря да отблъсне ръцете му от себе си.

– Какво правиш? – попита го тя, останала почти без дъх, и осъзнавайки колко глупав е въпроса ѝ. Тя твърде добре знаеше какво вършеше Колин.

– Само ти помагам – отвърна той.

– Нима не забелязваш колко съм изнервена?

– Да, забелязах. – Гласът му издаваше насмешка, но едновременно и тази невероятна топлина. След като цял ден бе жадувал да я докосне и на моменти едва се концентрираше над задачите си, като се улавяше, че мисли за нея, сега най-после щеше да осъществи насъбралото се в него огромно желание да я има.

– Все още се притесняваш малко от мен, нали? – попита я той.

Тя погледна нагоре. Малко да се притеснява? Тя си мислеше, че всеки момент ще експлодира от напрежение и смущение.

Колин прехвърли нощницата през главата ѝ и я пусна отстрани на леглото. Алесандра спонтанно понечи да се покрие със завивките. Само че Колин нямаше намерение да ѝ разреши да се скрие от погледа му и нежно я отви.

Беше толкова добре сложена. Гърдите ѝ – закръглени, сочни и красиво оформени. Розовите зърна бяха вече втвърдени, готови, благодарение на самия него – си помисли той самодоволно. Той не предполагаше, че кожата ѝ е настръхнала поради хлада в стаята. Тялото ѝ вече реагираше на близостта с неговото, а той дори още не я бе докоснал.

Колин ѝ се наслаждаваше. Тя бе извърнала очи към завивките.

– Не съм свикнала да спя без нощница.

– Няма да спим, скъпа моя.

Тя усети, че се усмихва.

– Зная.

Бе решила, че неловкото ѝ положение е продължило достатъчно дълго, но цялата ѝ решителност беше отлетяла някъде далеч. Обърна се към Колин. Погледът му – толкова топъл и загрижен, ѝ помогна да стане по-смела.

Тя обви врата му с ръце и се притисна към него.

Бе чудесно да го усеща толкова близко до себе си. Космите по неговите гърди я галеха приятно. Тя въздъхна лекичко от удоволствието и отново се притисна към него. Колин на свой ред също изпусна въздишка. Той я прегърна силно и я притисна така че тя усети възбудата му. Бе зарвила лице в гърдите му. Той повдигна брадичката ѝ и леко и доближи главата си до нейната.

Първо целуна челото ѝ, после върха на нослето, а след това страстно захапа долната ѝ устна, за да я целуне чувствено. Устните му покриха нейните. Чувството на наслада бе удивително, Колин изпита сладко опиянение и силно желание да я обладае. Езикът му бавно проникна в устата ѝ и я накара да потръпне. Алесандра издаде тих звук, когато той се отдръпна, но само секунда след това той отново я целуна още по-страстно. Любовната им игра продължи, а целувките им бяха дълги и още повече засилваха чувството на притегляне между двамата. Откъслечните звуци, които тя издаваше под въздействие на възбудата си още повече засилваха неговата собствена възбуда. Нито една жена не бе откликвала на любовта му по такъв начин. Нейната чувственост го опияняваше. Господи, до преди миналата нощ той не знаеше, че един мъж и една жена могат да изпитат такова блаженство заедно. Тя нямаше никакви задръжки и непринудената ѝ реакция го предразполагаше да отвърне със същото, преодолявайки собствените си бариери.

Колин я обърна по гръб, целуна я отново и се съсредоточи над нежната извивка на врата ѝ. Тя усети диханието му в ухото си.

– Караш ме да изгарям от страст – прошепна той с леко дрезгав от възбудата глас. – Едва не полудявам от желание да те любя.

Стори ѝ се, че дори е малко сърдит от това, че тя го изважда от равновесие, но въпреки това при неговото признание като комплимент.

– Това е заради начина, по който ме докосваш, Колин – прошепна му тя. – Не мога да не...

Думите ѝ заглъхнаха в тих стон, тъй като Колин току-що бе захапал зърното на едната ѝ гърд и го всмукна. Той прокара ръката си между коленете ѝ започна да я гали. Пръстите му бавно проникваха нагоре към мястото, където възбудата ѝ щеше да достигне кулминацията си. Тя тихо извика от сладка болка и наслада. Протегна ръка надолу докато

достигна неговата. Искаше да го отблъсне, тъй като все още се чувстваше твърде беззащитна и крехка, но в края на краищата не го стори. Не можеше да не се сгуши още по-силно в раменете му. С меката част на палеца си той описваше кръгове по бедрата ѝ, между коленете ѝ. Той зарови пръсти още по-дълбоко в топлите гънки на кожата между краката ѝ. Алесандра изохка:

– Колин, не бива да... Не мога... Не прави това! – извика тя, когато пръстите му отново проникнаха навътре. – Боли ме. О, Господи, Колин, не спирай.

Тя се притисна здраво към него, докато му изговаряше тези противоречиви молби. Знаеше, че говори безсмислици, но както изглеждаше, не и достигаха думи да изрази какви чувства предизвика у нея поведението на Колин. Колин възпря по нататъшните ѝ опити да говори с една продължителна целувка – изгаряща, всепоглъщаща, като че ли никога нямаше да свърши. Когато той се отдръпна за пореден път, Алесандра вече бе напълно обзета от желание, забравила за болката и всичко останало.

Тя почти не разсъждаваше.

Колин се вгледа в красивата си съпруга и почти прималя от излъчването на страст и възбуда в очите ѝ. Устните ѝ, целите изпохапани от целувки, жадуваха за още. Той се поддаде и отново я целуна.

– Помниш ли – казах ти, че съществуват много други начини да правим любов? – попита я той с променен от възбудата глас.

Алесандра направи опит да се концентрира над онова, което Колин я питаше, но установи, че това е почти невъзможно. Той я бе омагьосал. Допирът до кожата му я накара да почувства невероятен прилив на топлина, тя се притисна още по-близо към него. Усети излъчването на мъжественост и сексуалност и това я възбуди повече от едно негово докосване. С пръстите на краката си нежно докосна мускулестите му прасци, а гърдите и се опряха в ситните косъмчета по неговите гърди. Ръцете ѝ галеха изпъкналите мускули на раменете му. Кожата му приличаше на закалена стомана и абсолютната сила, която се излъчваше от него, буквално я опияни. Толкова силен мъж и същевременно толкова нежен към нея.

Колин не дочака отговора на въпроса си. Необходимостта да я опознае превзе всяка негова мисъл. Целуна я по корема, близна пъпчето ѝ, а след това, преди Алесандра да бе разбрала намеренията му, разтвори коленете ѝ с ръце и зарови главата си между тях, докато усети влагата във вагината ѝ.

– Моля те, недей! – изшептя тя, изпадайки в паника от онова, което той вършеше. Беше толкова възбуждащо и... великолепно. Тя постепенно изгуби самоконтрол и всеки следващ еротичен натиск на езика му в най-интимното място на тялото ѝ я изведе извън действителността. До всяка нейна клетка достигна невероятно чувство на удоволствие. Помисли си, че може да умре от тази сладка агония. Дръзките действия на Колин я доведоха до екстаз. Опита се да му прошепне да спре, въпреки че в същото време го стискаше силно, явно желаейки всичко това да продължи още и още.

Реакцията ѝ изпълни Колин с диво желание. Той искаше да я удовлетвори първо, а след това да я научи как да му достави удоволствие, но невероятно искреният начин, по който тя откликна на действията му, замъгли съзнанието му. Стоновете, които издаваха насладата, изпитвана от Алесандра, го накараха силно да пожелае да я люби. Едва осъзнаваше какво прави. Желанието го превзе изцяло. Движенията му се ускориха и станаха по-силни и груби – Колин коленичи над нежните ѝ бедра, придърпа ръцете ѝ зад врата си и я облада. По челото му изби пот, дишането му се учести, почувства пълно сливане с нея и сви челюстите си в момента, в който членът му изцяло проникна в тялото ѝ. Колин я усещаше като част от себе си. Влагата по неговата и нейната кожа го накара да почувства как го побиват тръпки от удоволствието. Той замря, а по лицето му пролича невероятното блаженство, което изпитваше в момента.

– Боли ли те, скъпа?

Дори да бе искала да му отговори, Алесандра не успя, тъй като той обхвана устните ѝ в нежна целувка. Безпокойството в гласа му прониза чувството на сладка омара и сладострастие, тя понечи да му отговори „да“, защото наистина я болеше, но не успя, а и нямаше смисъл да го стори. Удовлетворението ѝ бе всепоглъщащо и много по-всеобхватно в този миг. Тя трепереше от необходимостта да се освободи. Колин обаче не бързаше да се помръдне. Алесандра обви бедрата му с краката си и се притисна към него. Думите не бяха необходими в момента, за да разбере Колин, че тя го желаше още и още.

Колин зарови лицето си в извивката на врата ѝ и започна енергично да движи члена си. Натискът, който упражняваше не бе отмерен, но силен и отривист – трудно му бе да контролира каквото и да е в този момент. Страстната реакция на Алесандра го изгаряше, предизвикваше го още повече, и той изпита невероятно силно желание да се потопи целия в нея.

Искаше му се сладката агония и екстаз никога да не спрат. Отново

и отново потъваше в тялото ѝ. И колкото повече самата тя го обгръщаше, толкова по-силно бе чувството на наслада, докато накрая той дочу приглушено името си и усети, че моментът на кулминацията в любовта им е дошъл. Алесандра почти бе достигнала оргазъм, когато той усети максимално напрежение и в следващия миг успя да изхвърли члена си силно в тялото ѝ. Усети облекчение, което граничеше с усещането, че може да не издържи от силата на чувствата. Помисли си, че умира и се пренася в рая. Отпусна се върху нея, издиша силна струя въздух и изстена. Такова удовлетворение не бе изпитвал досега. Опита да се усмихне, но не успя. Беше абсолютно обезсилен.

Алесандра се върна към действителността бавно и постепенно. Чувстваше се защитена в топлата прегръдка на съпруга си. Ужасът и паниката, обзели я преди секунди, сега отстъпваха постепенно и почти изчезнаха, докато Колин си поемаше въздух.

– Господи, страхотна си! – произнесе той и се отпусна по гръб. Той очевидно не бе свикнал да говори изискано и с комплименти, помисли си Алесандра с усмивка. Но това нямаше никакво значение. Беше страшно доволна от себе си, тъй като го бе удовлетворила. Може би беше редно също да го похвали от своя страна. Тя се обърна настрани към него, постави ръка на гърдите му, точно там, където се усещаше как бие сърцето му, и прошепна:

– И ти си страхотен. Най-добрият мъж, който съм виждала. Колин широко отвори очи.

– Та аз съм първият мъж, с който си спала, е помниш ли?

– Помня, разбира се.

– Нито един мъж няма да те докосне повече, Алесандра! Ти си моя.

Алесандра не се смути от собственическото чувство, което той демонстрира. Всъщност, тя дори намираше за приятно и грижовно неговото отношение към нея, защото се усещаше чувството му за отговорност. Тя изцяло му принадлежеше и самата мисъл, че може да стори онова, което току-що правиха с него, с някой друг мъж, я отблъскваше. Имаше само един мъж и това бе Колин. И този мъж ѝ принадлежеше изцяло.

Тя се облегна на рамото му и промълви:

– Не бих искала никой друг, освен теб.

Колин изпита удоволствие от пламенното ѝ признание и се приведе да я целуне по челото, за да ѝ даде да разбере какво чувства в този момент. Изминаха няколко минути в мълчание. Алесандра си мислеше за всичко, което току-що ѝ се бе случило и се опита да свърже всичко в някаква логическа връзка, която да обясни поведението ѝ.

Оказа се съвършено невъзможно, тъй като реакцията на действията на съпруга ѝ нямаша нищо общо със здравата логика.

– Колин?

– Да?

– Когато ме докосваш, губя самоконтрол. Чувствам се така, като че ли тялото и мозъка ми са две отделни неща. Това не е ли шокиращо?

И без да дочака отговора му, Алесандра добави:

– Всичко това ме плаши, лишава ме от всякакви способности да разсъждавам, но същевременно е... прекрасно.

Колин се усмихна в тъмнината. Съпругата му изглеждаше тотално обърквана – дори обезпокоена.

– Предполага се, че трябва да се чувстваш добре, скъпа – прошепна той.

– Игуменката не ми спомена за това.

– О, не си и представям как би могла да го стори – добави той.

– Опитвам се да открия смисъла в този чудат ритуал в съвместния ни живот и общуване – призна тя.

– Но защо?

– За да разбера... – тя се извърна към него, за да го погледне. Колин бе притворил очи и изглеждаше невероятно спокоен. Помисли си, че той всеки момент ще заспи. Реши да се откаже от обяснения точно сега. Притисна се по-близо до него и също затвори очи. Въпреки това, съзнанието ѝ все още бе превъзбудено – въпроси я връхлитаха един след друг.

– Колин?

Той измърка в отговор.

– Спал ли си с други жени?

Той не ѝ отговори веднага. Тя го побутна лекичко. Колин въздъхна и призна:

– Да.

– С много ли?

Той почти я избута от рамото си.

– Зависи кой ги брой.

Алесандра очевидно не хареса отговора му. Можеха да са други две, а можеха да са още двадесет? От самата мисъл, че Колин е имал подобни взаимоотношения с друга жена, стомахът ѝ се присви. Реакцията ѝ нямаше никакви основания. Миналото му нямаше защо да я занимава. И въпреки това...

– Похот или любов е било чувството, което те е водило към такива

връзки?

– Алесандра, защо ми задаваш всички тия въпроси?

Колин бе раздразнен. От това пък самата тя също се подражни. Почувства се уязвима, но безчувственият ѝ съпруг не можеш да схване това в този момент.

Гневът ѝ се стопи точно толкова бързо, както и се появи. Как би могъл Колин да я разбере, щом самата тя не можеше да разбере себе си? Нито беше справедливо, нито пък логично от нейна страна да постъпва така!

– Просто полюбопитствах – обичал ли си някоя от тези жени?

– Не.

– Тогава е било само похот?

– Да – съгласи се той с въздишка.

– А с мен – беше ли също похот?

„Или е любов“, искаше тя да допълни, но испита страх от възможността да добави тази дума към въпроса си и то страх, продиктуван от евентуалния отговор на Колин. О, Боже, тя просто не можеше да си събере мислите и да намери някаква здрава логика във всичко! Знаеше, че Колин не я обича. Защо тогава ѝ трябваше да го чуе от него самия?

Какво, за Бога, ставаше със самата нея?

Колин реши да сложи край на самоинквизицията ѝ. Задаваше му въпроси, над които самият той не беше готов да мисли. По дяволите, наистина бе похот това, което го накара да легне с нея вчера. От момента, в който я беше видял за пръв път, едничка мисъл го преследваше – да легне с нея.

Но да постави Алесандра в една и съща категория с всички останали жени, които бяха минали през леглото му, му се струваше недопустимо. Сексът с нея беше нещо съвършено различно, което му достави огромно удоволствие. Нито една жена не бе предизвикала подобни чувства у него, нито една друга не го бе накарала да изгуби самоконтрол.

Не, имаше нещо повече от похот в този случай. Колин призна този факт пред себе си. Той се интересува от Алесандра. Тя му принадлежеше вече и бе напълно нормално да полага грижи за нея като за своя съпруга.

Но любовта? Колин действително не знаеше дали я обича или не. Наистина се чувстваше неопитен в преценките си за същността на любовта. Вътрешната му нагласа на подобен коварен въпрос бе, че не е способен да се влюби силно. Спомни си агонията на своя добър приятел и партньор Натан, когато бе се влюбил в съпругата си. Колин пребледня

леко, като си представи възможността и той да е преживял подобно нещо, защото знаеше, че е също толкова слаб при подобни емоционални изпитания, колкото и Натан. Не беше допускал, че такъв упорит и безскрупулен гигант като Натан ще се предаде при подобни обстоятелства. Самият Колин също бе усетил уязвимостта си.

Колин се отърси от сериозните мисли и се протегна към жена си. Тя се опита да се отдалечи в края на леглото, далеч от него. Колин обаче нямаше намерение да ѝ позволи да му избяга. Прегърна я и нежно я обърна по гръб, после я покри цялата с тялото си. Съсредоточи теглото си в раменете и се загледа в очите ѝ. Намръщи се като съзря сълзи в очите ѝ.

– Отново ли те нараних, скъпа? Когато се любим не съм на себе си и може би...

Гласът му пресипна от вълнение. Тя се протегна и го погали.

– Аз също не съм в ред – призна тя. – Караш ме да забравя всичко – и притеснението и неопитността си.

– Тогава защо си объркана?

– Не съм. Просто се опитвам да подреда нещата в мозъка си.

– Да класифицираш понятия като любов и похот?

Тя кимна. Колин се усмихна и призна:

– Скъпа, желая те страстно от толкова време – от онзи момент, в който те видях за пръв път. А мисля, че и ти не си била безразлична през цялото това време.

Колин си мислеше, че признанието му ще я зарадва.

– Похотта е грях – прошепна тя. – Признавам, че те намирам за крайно привлекателен, но със сигурност не те желая в леглото си.

– И защо, по дяволите?

Алесандра не допускаше, че думите ѝ са живо предизвикателство. Бе засегнала „егото“ му, според личната ѝ преценка и току-що безвъзвратно му бе нанесла жестока обида.

– Не знаех какво ще ми се случи като легна с теб. Никой не ми бе обяснил колко прекрасно е да се любиш. Сега разбираш ли ме?

Той се усмихна. Имаше глупаво изражение.

– Знаеш ли, Колин, току-що съчиних нещо – продължи тя, – досега не знаех защо съм толкова уязвима, но сега вече знам причината и съм спокойна.

– Обясни ми я.

– Това е защото тази интимност е свършено непозната и нова за мен като изживяване, а аз не предполагах в какво точно се състои това

общуване. Още повече, не предполагах, че е толкова всепоглъщащо и великолепно, а още повече, че ще се поддам на емоциите. – Тя спря и се усмихна на Колин. – Ако бях опитна колкото си ти, надали щях да съм толкова уязвима.

– Не е никакъв грях, ако една съпруга се чувства уязвима – обяви той. – Но в твой случай това няма никакво значение.

– Защо да няма никакво значение?

– Защото навярно разбираш, че ще се грижа за теб, а това би следвало да ти помогне да преодолееш усещането за уязвимост.

– Твърде арогантно звучи това, съпруге.

Колин сви рамене и призна:

– аз съм арогантен мъж.

– А нима всички мъже, когато се оженят, се чувстват уязвими?

– Не.

– Но, Колин...

Той не й разреши да довърши мисълта си. Целуна я нежно и това сложи край на целия разговор. Бе решил само да отвлече вниманието на Алесандра от досадната тема на спора. Тя, обаче, пожела Колин да я целуне още веднъж, прегръщайки го около врата с еднозначен израз на лицето си. Колин внезапно бе обхванат от прилив на страст.

Те отново се любиха. Той се опита да бъде нежен и не толкова нетърпелив, но Алесандра изненада благородните му намерения с такъв изблик на страст и желание, така че Колин установи, че с всеки следващ акт любовта им беше още по-красива и всеобхватна. Насладата от секса като че ли се увеличаваше при всеки нов акт. Собственият му оргазъм едва не го уби и когато почувства сълзите ѝ да се стичат по рамото му, разбра, че този път наистина ѝ бе причинил болка.

Колин запали свещите и се обърна. Обгърна Алесандра и с топли и нежни думи се опита да я утеши. Тя му даде да разбере, че в никакъв случай не я бе наранил, но не можа да обясни защо все пак плаче.

Колин не започна нов разговор. Честите прозевки на Алесандра недвусмислено показваха, че беше максимално изчерпана и изморена. Странно защо той не чувстваше никаква сънливост в този момент. Страхът, че може да е наранил Алесандра го притесни безкрайно и поради това му бяха необходими поне няколко минути да се отпусне отново. Докато се извърщаше да изгаси свещите, вниманието му бе привлечено от списъците на Алесандра. На горния лист бяха написани две имена. На първо място стоеше лейди Виктория, следвана от лейди Роберта. Алесандра бе поставила въпросителни знаци след всяко име.

Естествено бе любопитството му да се възбуди. Алесандра тъкмо заспиваше, когато Колин я побутна с лакът.

– Какво означава това тук?

Тя не отвори очи. Колин ѝ прочете двете имена и я помоли да обясни.

– Не може ли да обсъдим това утре сутринта?

И тъкмо когато Колин мислеше да се съгласи, тя измърмори:

– Може би има някаква връзка между двете жени. И двете са изчезнали по странен начин. Бих искала да поговоря със съпруга на лейди Роберта и след това ще ти обясня всичко. Лека нощ, Колин.

– Няма да разговаряш с виконта!

Сърдитият му тон я накара да се разбуди.

– Няма да говоря с него?

– Не, няма! Той си има достатъчно грижи сега. Няма нужда да го тормозиш точно сега с въпросите си.

– Колин, аз...

Той не ѝ разреши да довърши.

– Забранявам ти, Алесандра! Обещай ми, че няма да го безпокоиш!

Алесандра бе учудена от своеволието, което Колин демонстрираше, а освен всичко бе и разгневен. Все пак тя съвсем не беше дете, което трябва да пита за всичко родителите си, дори тогава когато трябва да защитава свои интереси или да разисква подробности, които я безпокоят. Отгоре на всичко, Колин отдавна трябваше да е разбрал, че има насреща жена, която има свои собствени възгледи и разбираня, която е умна и умее да използва тези си качества когато потрябва.

– Обещай ми, Алесандра! – повтори той.

– Не!

Колин не вярваше на ушите си.

– Не?!

Тъй като лицето ѝ все още бе заровено в гърдите му, той не успя да види изражението ѝ и Алесандра се възползва от това като направи подходяща за случая гримаса. Господи, колко груб изглеждаше сега Колин. Ръката му я притисна по друг начин. Навярно една добра съпруга в такъв случай би предпочела да угоди на мъжа си, предположи Алесандра.

Тя си помисли, че не е родена да бъде идеалната съпруга и нито един мъж – дори и самият Колин – не можеше да дирижира нейните действия.

Да иска разрешението му! Тя се оттегли от прегръдката му и приседна. Косата ѝ бе паднала, покривайки половината ѝ лице. Тя я отметна

през рамото си и го погледна право в очите.

– Женитбата е нещо ново за теб, Колин, и ще трябва да искаш обещанието ми едва когато ти кажа, че...

– Моля те да ме поправиш, ако сгреша – прекъсна я той, – но нима не сме женени съвсем отскоро и то доста отскоро?

– Да...

– В такъв случай, женитбата е нещо съвършено ново и за теб, толкова колкото и за мен.

Тя кимна.

– Всичко това няма значение, Алесандра, защото клетвата е една и съща и никога не се е променяла. Съпругите се подчиняват на своите мъже.

– Нашата женитба не е като всички останали – отреза го тя. – Спомни си, че ние с теб стигнахме до определено споразумение, преди да дадем клетва пред Бога. Очевидно си забравил за това и по тези причини аз нямам основание да се подчиня на оскърбителната ти команда. Ще си позволя да ти припомня, че и двамата се споразумяхме да не изпадаме в колебания и съмнения.

– Не, това не е вярно.

– Това бе негласно споразумение между нас двамата. Казах ти, че не искам съпруг, който да се колебае, а ти призна същото за себе си.

– Какво общо има всичко това с нашия разговор, по дяволите?

– В случая имам предвид не толкова колебание, колкото опит за намеса. На няколко пъти ти ми даде ясно да разбере, че не желаш моята намеса или помощ в какъв да е род бизнес и твои сделки. В случая бих искала да се възползвам да те помоля да не се месиш в моите дела по същия начин!

Алесандра чувстваше, че не може да намери сили да го погледне в очите. Недоверчивият и скептичен поглед на Колин окончателно я изнерви. Тя сведе очи към брадичката му и каза:

– Моят баща никога не би си позволил да забрани нещо на мама. Бракът им се основаваше на взаимно доверие и уважение. След време ми се иска да вярвам, че ще успеем да постигнем същия вид съгласителство.

– Приключи ли? – попита я той.

Алесандра изпита облекчение като видя, че Колин не ѝ се сърди. Дори допусна, че той ще размисли за всичко, което му каза на един дъх. Той я бе изслушал твърде внимателно и същевременно не беше позволил арогантната ѝ природа да се изяви.

– Да, благодаря за вниманието, с което ме изслуша.

– Погледни ме! – нареди ѝ той.

Тя незабавно повдигна очи към него. В продължение на минута-две Колин си замълча. Погледът му я накара да се разтревожи. Изразът на лицето му нито за миг не издаваше какво именно си мислеше в този момент Колин. Невероятната му способност да прикрива мислите и чувствата си изключително много я поразяваше. Дори отчасти му завиждаше за това умение. Искаше ѝ се да притежава същото умение за самоконтрол.

– Какво искаше да ми кажеш? – попита тя, усещайки, че едва изтърпява това мълчание.

Той кимна, а Алесандра се усмихна.

– Няма да разговаряш с виконта за неговата съпруга!

Бяха точно там, където бяха достигнали преди малко в спора си. Очевидно, Колин не бе чул и дума от това, което му бе казала. Алесандра отново изпита желание да го срита. Е, разбира се, не го стори, защото бе благовъзпитана млада дама, а и това далеч нямаше да му помогне да разбера колко разгневена бе в този момент.

Боже, този човек можеше да накара и самата игуменка да изругае от досада и раздрънение.

Колин направи усилие да не се усмихне. Твърде важен бе въпросът, за да го обръщат на смях, а само Господ му бе свидетел колко трудно можеше да се удържи да не се размее на незаменимо нейно изражение. Алесандра изглеждаше така сякаш искаше да го убие всеки момент.

– Обещай ми, Алесандра!

– Е, добре – извика тя. – Ти победи. Няма да безпокоя виконта.

– Не става дума кой ще спечели и кой ще изгуби в този спор – подчерта Колин – Самият виконт действително си има достатъчно собствени грижи. Не ми се иска точно ти да ги увеличиш.

– Ти въобще не се доверяваш на преценките ми, Колин!

– Да, така е.

Този отговор я нарани много повече от онази своеволна команда. Алесандра се опита да се отдели от него, но той бързо я прихвана и повдигна брадичката ѝ.

– Нима ти самата се доверяваш на моите преценки?

Колин очакваше да чуе точно същия отговор, който самият той ѝ бе дал на същия въпрос само преди минута.

Тя не го познаваше добре, за да му гласува пълно доверие в такъв един момент.

С времето, може би след като се опознаеха и свикнеха един с друг, тя щеше да започне да му се доверява.

– Да, разбира се, че вярвам на преценките ти.

Колин не можа да съдържи изненадата и задоволството си. Прегърна я, силно я притисна към себе си и я целуна страстно.

– Радвам се да чуя, че така инстинктивно си готова да ми вярваш.

Алесандра се отдръпна намръщена.

– Не е инстинктивно – каза тя, – ти вече си доказал пред мен, че тогава, когато е необходимо можеш да направиш извънредно трезва и правилна преценка.

– И кога съм ти доказал това?

– Когато се ожени за мен. Сега разбирам, че тогава си знаел нещо, което аз не съм знаела.

– Какво е било това нещо?

– Че никоя друга няма да те иска.

Алесандра нарочно каза тези думи с цел да предизвика Колин, тъй като все още бе доста раздражена от поведението му. Той, обаче, ни най-малко не се засегна. Намекът за арогантността му мина незабелязан. Колин избухна в смях и Алесандра заключи, че той или не бе разбрал, че тя току-що го бе обидила, или въобще не му пукаше от това.

– Извини ме, Алесандра.

– О, да, извинен си. Аз просто се предавам.

Тя намести възглавницата си и се отпусна отново под завивките.

– Бракът е много по-сложен, отколкото предполагах – прошепна тя.

Дали винаги аз ще съм тази, която ще отстъпва?

Господи, колко отчаяна звучеше.

– Не, няма да ти се налага вечно да отстъпваш.

Алесандра изсумтя в знак на несъгласие с него.

– Бракът е сделка от типа „даваш и вземаш“ – добави Колин.

– При което съпругата винаги дава, а съпругът винаги взема, нали? – уточни Алесандра.

Колин не отговори. Той се обърна и я придърпа към себе си. Раменете ѝ се опряха в гърдите му, а бедрата ѝ се притиснаха о слабините му.

Задните ѝ части бяха толкова нежни и крехки, че Колин се преизпълни с удоволствие от досега с нейната кожа. Той прокара ръка по едната ѝ страна, подпря брадичката си в косата ѝ и затвори очи.

Изминаха няколко минути пълно мълчание. Той си помисли, че Алесандра вече спи и тъкмо когато се отдръпваше лекичко, тя

прошепна:

– Не ми харесва думата „подчинявам се“, Колин.

– Така и предполагам – отвърна той сухо.

– Една принцеса всъщност не би трябвало да се подчинява на когото и да е.

Думите ѝ прозвучаха неуверено.

– Но ти си моята принцеса – припомни ѝ Колин. – И поради това ще трябва да правиш това, което аз считам, че е най-доброто. И двамата ще трябва да спазваме традициите известно време. Нито един от нас няма каквото и да е опит в съпругеския живот. Не искам да ме мислиш за някакво чудовище, но е факт, че ти самата обеща да се подчиняваш. Много добре си спомням как го произнесе по време на клетвата във вярност.

– Бих искала да си малко по-благоразумен и умерен.

– Аз винаги съм си бил такъв.

– Колин?

– Да?

– Заспивай.

Той реши да прекрати разговорите и ѝ остави правото на последна дума. Дълго чака докато се увери, че е заспала и се оттегли към собствената си спалня.

Алесандра го усети. Тя едва не извика след него, за да го запита защо няма да спи при нея през остатъка от нощта, но гордостта ѝ я възпря. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Чувстваше се така, сякаш току-що съпругът ѝ я беше отхвърлил. Подобна реакция от нейна страна нямаше много смисъл, особено след насладата, която двамата бяха изпитали от секса само преди известно време, но Алесандра бе твърде уморена, за да размисли трезво.

Сънят ѝ бе неспокоен и разпокъсан. Само час след като бе заспала, някакъв стържещ звук откъм спалнята на Колин я пробуди. Тя незабавно скочи да разбере какво става. Не искаше да се натрапва.

Тя дочу възкликание в момента, в който отвори вратата към спалнята на Колин ѝ надникна вътре. Колин стоеше пред камината. Беше издърпал шината нагоре и, докато Алесандра го наблюдаваше, подпря контузения си крак си на една възглавница и започна да го масажира с двете си ръце.

По изражението на Колин личеше, че не е усетил кога Алесандра е влязла и го гледа. И макар че сега се виждаше само част от лицето му, тя разбра, че Колин изпитва нечовешка болка.

Тя с огромно усилие се въздържа да не се втурне в стаята при него, за да му предложи помощта си – колкото и нищожна да бе тя. Можеше да засегне честолубието и гордостта му, особено ако той разбере, че го е гледала през цялото това време.

Мачкането на мускулите очевидно не намаляваше болката. Колин се изправи и започна да стъпва бавно назад-напред пред камината. Опитваше се да разработи сухожилието или по-точно това, което бе останало от прасеца на левия му крак. Насилието над крайника го прониза със спазъм през цялото тяло. Изглеждаше като че ли светкавица премина през всеки нерв на тялото му, от което той едва не се превеи на две. Колин не се предаде на мъчението. Здравно стиснал челюсти, той си пое дълбоко въздух и продължи да се движи. От опит знаеше, че ще може да преодолее схващането само с движение. Понякога това означаваше, че трябва да се разхожда само около час. През други нощи, обаче, се налагаше да ходи по-продължително.

Колин се приближи към вратата на спалнята на Алесандра. Посегна към дръжката, но спря. Искеше му се да я погледне, но като знаеше колко леко спи, реши да не я събужда. Научи това през нощите, когато беше болен и тя спеше при него.

Алесандра имаше нужда от почивка. Колин се обърна и продължи да се разхожда. Изведнъж в паметта му изплуваха детайли от разговора им относно неговите нареждания и нейната отстъпчивост. Спомни си начина, по който прозвучаха думите ѝ, когато му каза, че не ѝ харесва думата „подчинявам се“. За Бога, той не я винеше в нищо. Дори сметна, че е отчасти варварско една жена да бъде принудена да се подчинява на съпруга си през целия си живот. Такива радикални възгледи можеха да го отведат в Нюгейтския затвор, ако някой консерватор узнаеше за упадъчните му мисли. Колин призна пред себе си, че някъде там една частица от него – една малка частица – намираше идеята за жена, която да се подчинява на всяка негова заповед, твърде привлекателна, но той знаеше, че това не може да му се харесва дълго време. За такъв род подчинение си имаше слуги. А може би съществуваха жени, готови да се подчиняват безпрекословно. Но Алесандра не беше от тях. И, слава Богу, помисли си Колин. Тя бе решителна жена със собствено мнение и явно нямаше да се промени с годините. Вземаше присърце абсолютно всичко.

Единственият недостатък на принцесата бе нейната безукорност.

* * *

Алесандра безшумно се върна в леглото и се скри под завивките. Мъчителният израз на лицето на Колин не излизаше от главата ѝ. Беше ѝ мъчно, затова че той страда така. До тази вечер не знаеше колко нечовешки са болките, които Колин опитва и сега, когато разбра, се закле да намери начин да му помогне.

Изведнъж реши, че трябва веднага да се заеме с нещо. Запали свещта и направи списък на всички онези неща, които трябваше да свърши. Първо щеше да изчете цялата литература по въпроса. Следваше посещение при лекар – сър Уинтърс. Въпросите ѝ към него бяха невероятно много, а освен това щеше да поиска и съвет. Алесандра не можа да се досети за още нещо, което да добави в списъка си. Усети умората да я наляга и реши, че след като добре се наспи, ще е в състояние да помисли за план за действие.

Тя постави листата върху масичката и духна свещите.

По страните ѝ се стичаха сълзи. Все още не можеше да се успокои, но все пак се опита да затири очи и да заспи отново.

Тъкмо когато се унасяше изведнъж разбра, че Колин не ѝ позволяваше да спи в неговото легло тъкмо заради крака си. Не искаше тя да стане свидетел на агонията му. Да, точно това бе причината. Трябваше да си обясни всичко с неговата гордост, но освен това той просто бе благовъзпитан и разумен. Ако трябваше да се разхожда всяка вечер, щеше да се налага да я събужда. Това, разбира се, бе напълно логично. Алесандра шумно въздъхна с облекчение.

Въпреки това, Колин не я беше отблъснал.

Глава 11

Колин разбуди Алесандра рано на другата сутрин.

– Скъпа, събуди се. Искам да поговорим, преди да тръгна.

Алесандра с труд се изправи.

– Къде отиваш?

– На работа – отвърна той.

Алесандра се опита да потъне пак в завивките. Колин се наведе към леглото и я сграбчи за раменете. От спуснатите ѝ къдрави коси той не успя да види дали очите ѝ са отворени. Той я пусна с едната ръка и отметна косите от лицето ѝ. Това едновременно го раздражни и развесели.

– Събуди ли се най-последно?

– Да, мисля.

– Моля те да си стоиш вкъщи докато се върна. Вече съм дал разпорежданията си на Стефан и Реймънд.

– Защо трябва да стоя затворена вкъщи?

– Нима си забравила вече за едномесечната полица?

Алесандра се прозя. Действително бе забравила.

– Да не искаш да кажеш, че ще трябва да стоя под ключ в продължение на цял месец?

– Ще трябва да потърпиш, мила.

– Колин, колко е часът?

– Току-що изгря слънцето.

– Мили Боже!

– Чу ли какво ти наредих? – попита той.

Тя не му отвърна. Стана от леглото, наметна си халата и влезе в неговата спалня. Колин я последва.

– Какво правиш?

– Лягам си в твоето легло.

– Защо?

– Защото тук ми е мястото.

Тя побърза да се мушне под завивките и само след минута вече спеше. Колин я поотви, наведе се и я целуна по веждите.

Фленаган го чакаше в хола. Колин се приближи и даде инструкциите си на иконома. За следващите тридесет дни, къщата щеше да се превърне в малка крепост. Никой друг, освен най-близките роднини, нямаше да бъде допускан вътре.

– Да се предотврати влизането на непознати и нежелани гости и е по-лесно, отколкото да за държа вашата принцеса вътре в къщата, милорд.

Това предсказание на Фленаган не бе далеч от истината. Битката започна по-късно същата сутрин. Икономът откри новата си господарка да седи на пода в спалнята на Колин. Беше обградена от купчини обувки на съпруга си.

– Какво правите, принцесо?

– Колин има нужда от нови обувки – обяви тя.

– Но той в момента има поне пет чифта, които никога не е носил. Пристрастен е към старите си обувки марка „Хезиан“, дори когато днес са на мода „Уелингтънс“.

Алесандра се бе загледала в подметките на обувките.

– Фленаган, забелязваш ли, че подметката на лявата обувка е съвсем леко износена?

Икономът се наведе и погледна към обувката, която Алесандра повдигна към него.

– Изглежда чисто нова – отбеляза той, – но доколкото знам, той е носил тия обувки...

– Да, действително са обувани – прекъсна го тя, повдигайки дясната обувка. – Ето, тази например е доста износена, нали?

– Какво имате предвид, принцесо?

– Фленаган, нека всичко това си остане между нас двамата. Не бих искала Колин да узнае за нашия разговор. Той изпитва неудобство заради крака си.

– Няма да спомена никому нито дума.

Тя кимна доволна.

– Оказва се, че контузеният крак на Колин е малко по-къс от десния. Бих искала някой майстор да направи известни поправки по тези обувки.

– Да не би да имате предвид да се направи едната подметка малко по-дебела? Колин ще забележи, принцесо.

Тя поклати глава.

– Мисля си за някакъв по-специален вид подметка или стелка от мека кожа, която да увеличи разстоянието. Кой изработва обувките на Колин?

– Този чифт е направен от Хоуби – отговори Фленаган – Всички господа, които са в крак с модата, си поръчват обувките при него.

– В такъв случай, не можем да се обърнем към него. Не искам

някой да разбере за този експеримент. Трябва да открием някой друг.

– Има един Къртис – спомни си Фленаган след кратко размишление, – той изработваше обувките на бащата на Колин. Вече се е пенсионирил, но живее в Лондон и може би ще ви помогне.

– Веднага отивам да го видя. Ще взема само един чифт от обувките на Колин. Ако имам късмет, той няма да забележи, че са изчезнали.

Фленаган енергично заклати глава.

– Не можете да напускате къщата. Аз сам бих изпълнил поръчката – изстреля бързо той, като забеляза, че Алесандра бе готова да започне да спори. – Ако ми напишете какво точно искате от Къртис.

– Да, добре – съгласи се тя, – ще направя един списък с варианти. Чудесна идея! Ще можеш ли да идеш този следобед?

Икономът се съгласи незабавно. Алесандра му подаде чифта и след това се изправи.

– Ако всичко е наред, ще накараме Къртис да направи един чифт „Уелингтънс“ за Колин. Фленаган, имам още една молба към теб.

– Да, принцесо?

– Би ли отнесъл едно съобщение до сър Уинтърс? Бих искала да ми се обади днес следобед.

– Да, разбира се. Мога ли да си позволя да ви запitam защо искате да се видите с лекаря?

– Този следобед няма да се чувствам твърде добре.

Фленаган заекна:

– Вие сте? Но откъде знаете...

Тя въздъхна и продължи:

– Ако ти обясня всичко и те помоля за дискретност, ще трябва да лъжеш господаря си. Не можем да позволим това да се случи, нали?

– Не, разбира се, че не.

– Ето, сам виждаш, Фленаган, че е по-добре да не знаеш.

– Колин има нещо общо с това, нали?

Алесандра се усмихна и отклони въпроса:

– Да, може би.

Тя остави Фленаган да подрежда останалите чифтове обувки и се оттегли в стаята си, за да подготви съобщението за обувчаря. Обувките, които щеше да му изпрати, бяха направени от мека черна кожа. В писмото тя добави, че се надява Къртис да съумее да разтегли обувките достатъчно, така че да може да сложи допълнителната стелка без проблеми.

После тя изпрати съобщение и до сър Уинтърс с молба да я посети

в четири часа.

Лекарят бе абсолютно точен. Стефан го придружи до салона. Малко се намръщи като чу настояването на Алесандра да ги остави сами, но в отговор получи само усмивка от нейна страна.

– Вашият съпруг изрично ни нареди да не допускаме никого другичко освен преките ви роднини – прошепна той.

– Сър Уинтърс е като член на семейството ни – отрязва го тя. – А аз никак не се чувствам добре, Стефан. Имам нужда от помощта му.

Телохраниелят се сконфузи и побърза да се оттегли. Алесандра на свой ред се почувства леко гузна от безсрамната си лъжа. Чувството ѝ за вина обаче изчезна доста бързо – в момента, в който се сети, че всичко това бе заради здравето на Колин.

Тя притвори френската врата след Стефан. Сър Уинтърс стоеше в очакване. В едната си ръка носеше кафява кожена чанта. Алесандра го покани да седнат на канапето.

– Ако сте неразположена, нима не следва да сте в леглото си, принцесо? – попита лекарят.

Тя се усмихна и обясни:

– Не съм толкова болна. Само гърлото леко ме дразни и това е всичко.

– В такъв случай – един горещ чай и ще се оправите. А също и глътка бренди, може би.

Белокосият мъж бе толкова сърдечен и загрижен, че тя не можеше да си позволи да продължи да го лъже.

– Извиках ви съвсем по други причини – призна тя. – Бих искала да поговорим за Колин.

Алесандра седна в креслото срещу сър Уинтърс и отпусна ръце в скута си.

– Признавам, че използвах друг предлог, за да ви поканя днес. – Държеше се така, сякаш току-що си е признала тежък грях. – При това гърлото изобщо не ме боли. И ако ме боли понякога, то е само в случаите, когато ми се иска да кресна на упорития си съпруг, а зная, че не мога да го сторя.

Сър Уинтърс се усмихна.

– Колин не може да бъде толкова упорит, че да ви кара да правите това?

– Напротив – прошепна Алесандра.

– Тогава е болен, така ли? – запита докторът, любопитен да узнае истинската причина за повикването.

– Причината е в крака му – прошепна принцесата. – Той не би повдигнал въпрос за контузията си. Изпитва страшно неудобство, но аз зная, че същевременно болките му са огромни. Чудя се дали е възможно да се направи нещо, така че да се облекчат тези страдания?

Докторът се облегна назад върху възглавничките. Безпокойството, изписано по лицето на Алесандра, ясно показваше, че наистина е загрижена. Той запита:

– Не ви е разказвал за злосъстието, нали?

– Не.

– Една акула е отхапала част от крака му. Докато го лекувах, по едно време си мислех, че ще се наложи ампутация. Но неговият приятел, Натан не даваше и дума да се издума по този въпрос. Тогава вашият съпруг не бе в състояние да вземе някакво решение или изобщо да има мнение по въпроса. Слава Богу, той прекара най-трудния период в полусъзнание.

Разговорът им бе прекъснат от почукване на вратата. Фленаган се появи със сребърен поднос в ръцете. Докато той сервираше горещия чай, те не продумаха нито дума и чак когато напусна салона, продължиха.

Сър Уинтърс постави чантата си настрана и се наведе над бисквитерата, за да избере нещичко от огромния асортимент сладкиши. Той лапна бързо една бисквита и отпи глътка чай.

– Колин би се почувствал ужасно, ако разбере, че разговарям с вас по този въпрос – призна Алесандра, и добави: – Виновна съм, защото знаех как ще реагира като разбере защо съм ви повикала.

– Глупости – прекъсна я лекарят. – Та Вие го правите за негово добро. Не бих му разкрил истината за нашия разговор. Но сега – по въпроса. Как възнамерявате да му помогнете? Бих предложил единствено успокоително или бренди, когато болките му станат непоносими, но зная, че Колин няма да се съгласи с това.

– Нима гордостта му е причината? – запита тя.

Уинтърс поклати глава.

– Зависимостта. Разбирате ли, към успокоителното човек може да се пристрасти, а някои хора считат, че и с алкохола е така. Във всеки случай, Колин няма да избере нито едното, нито другото.

– Разбирам.

– Веднъж предложих да се направи вид подпора от стомана, която да обхваща крака му от коляното до глезена. Но съпругът ви отхвърли подобно предложение.

– Той е горд мъж.

Уинтърс поклати глава в знак на съгласие.

– Той се оказа далеч по-умен мъж и от мен самия – отбеляза докторът. – Не вярвах, че някога ще може да се движи без нечия помощ. Излезе, че не съм бил прав. Всичко, което е останало от мускула му, той е съумял да го подчини на единственото желание да се движи самостоятелно. В момента почти не се забелязва лекото му накуцване.

– Вечер, когато е изтощен, тогава накуцва видимо.

– В такива случаи кракът му трябва да се обвива в горещи хавлиени кърпи. Това няма да го направи по-издръжлив, но поне ще намали болката и неприятното усещане. Лек, отпускащ масаж също помага за облекчаване на болката.

Алесандра недоумяваше как би могла да следва тези инструкции. Но това си беше само неин проблем, а не на сър Уинтърс. Затова тя реши да размисли по него едва след като изпрати лекаря.

– Нещо друго?

– Ще трябва да си прави почивка, когато усети, че болката нараства, а не да чака тя да стане непоносима.

Алесандра кимна в знак на съгласие.

Толкова обезсърчена се чувстваше, че едва запази израза на лицето си спокоен, така че да не позволи на лекаря да усети разочарованието и безнадеждността, които я бяха обхванали. Всички направени от доктора предложения бяха повърхностни и елементарни в случая.

– Давате ми инструкции, които пряко касаят симптомите, сър Уинтърс, но аз се надявах да имате идея за това как да се превъзмогне самата причина за тези нечовешки болки?

– Надявате се на някакво чудо – отвърна ѝ лекарят. – Нищо не може да се направи, за да се възвърне предишното състояние на крака, принцесо! – добави той с мил тон.

– Да – прошепна тя. – Надявам се действително, че може да стане някакво чудо. И все пак, засега онова, което ми предложихте, също е от полза. Ако се сетите за още нещо, бихте ли ми написали предписанията си? Ще се възползвам от всеки съвет, който можете да ми дадете.

Сър Уинтърс взе последната бисквита, останала на подноса. Мислите му бяха изцяло заети със състоянието на Колин и той неволно бе изял всички бисквити до една, без да се усети. Алесандра му наля още чай.

– Нима всички съпрузи са така опърничави и упорити? – попита го тя.

Сър Уинтърс се усмихна.

– Изглежда, е обща черта на повечето женени мъже.

Разказа ѝ историите на няколко известни, издигнати в обществото, мъже, които упорито отказвали да признаят необходимостта си от лекарска намеса. Любимата история на лекаря бе за маркиза на Ейкърман. Въпросният джентълмен участвал в дуел. След като го простреляли в рамото, той не позволил на никого да погледне раната. Единствен Уинтърс бил повикан от брата на пострадалия, за да помогне.

– Намерихме го в клуба „Уайтс“, където се бе настанил пред една от игралните маси. Бяха необходими трима от неговите приятели, за да го отведем оттам и когато най-сетне го убедих да свали горната си дреха, отдолу всичко бе плувнало в кръв.

– Спасихте ли го?

Уинтърс кимна и добави:

– Твърде опърничав беше, за да си позволи да умре по такъв начин. През цялото време се отнасяше към раната си като към най-нищожна дракотина, докато накрая изгуби съзнание и се наложи да посъветвам съпругата му да го привърже към леглото, докато се възстанови.

Алесандра си представи тази картина и се усмихна.

– Колин е до такава степен опърничав и упорит – каза тя и въздъхна. – Ще ви помоля още веднъж да запазите в тайна този наш разговор. Той действително е много чувствителен на тази тема.

Сър Уинтърс постави обратно на подноса чашата си, вдигна чантата си и се изправи.

– Не се тревожете, принцесо! Няма да спомена нито дума за тази визита. Ще се учудите искрено, ако ви призная колко съпруги ме търсят за съвет относно здравето на мъжете си.

В същия момент, в който докторът се пресегна да отвори вратата на салона, тя се отвори и Колин се появи, като отстъпи път на лекаря. Поздравиха се с леко кимване, след което Колин се обърна към съпругата си.

– Фленаган ми каза, че не си добре.

И без да дочака отговора ѝ, той се обърна към лекаря:

– Какво ѝ е, докторе?

Алесандра не искаше да кара сър Уинтърс да лъже вместо нея.

– Нещо ми дразнеше в гърлото, но сега се чувствам доста по-добре.

Сър Уинтърс сметна, че един горещ чай ще ми помогне.

– Да, така е – добави лекарят.

Нещо не беше съвсем наред, но Колин не можеше да усети какво е

то. Алесандра не можеше да го погледне в очите. Достатъчно добре я познаваше, за да усети, че тя го лъже в момента. Освен това не изглеждаше болна. Бузите ѝ порозовяха и това издаде притеснението ѝ. Колин реши да изчака докато останат насаме двамата и тогава да разбере какъв беше проблемът.

Алесандра придружи двамата мъже до вратата, където лекарят им пожела всичко хубаво и си взе довиждане. В един миг тя се обърна през рамо и съзря Фленаган, който я погледна с разбиращ и мил поглед, който я насърчи.

Вече се чувстваше ужасно задето бе излъгала съпруга си и този поглед на Фленаган още повече засили чувството за вина.

Но мотивите ѝ бяха толкова чисти и хуманни, помисли си тя. После лекичко въздъхна. Със същото извинение за мотивите си бе послужила и когато бе приготвила втория комплект книги за игуменката.

Грехът си е грях, бе заявила игуменката, когато разкри дребната измама. Няма значение колко голям е един грях, той си е грях. По авторитетните думи на игуменката, Господ вижда всички прегрешения на мъже и жени на тази земя. Често светата майка я заплашваше, че подозира, че греховете на Алесандра са толкова много и списъкът толкова дълъг, че да стигне до дъното на океана.

Алесандра обаче не вярваше, че е грешила толкова много. Предполагаше, че списъкът с прегрешенията ѝ е дълъг, колкото е дълга сянката ѝ. Чудеше се дали Бог е разграничил в списъка си дребните грешки от съществените грехове.

Тя рязко се сепна и прекъсна размишленията си при думите на сър Уинтърс:

– Колин, чух за загубата на „Диамант“-а и, честно казано, страшно съжалявам! Сериозна загуба.

– Изгубил си диамант? – почуди се Алесандра.

– Това е името на един кораб, Алесандра. Потънал е с целия си товар. Но как си разбрал за това, Уинтърс? Аз самият научих едва вчера.

– Един приятел имаше някакви бизнес сделки в „Лойд“ днес. Някой от агентите там е споменал за случилото се. Застрахована ли бе стоката?

– Да.

– Вярно ли е, че това е вторият плавателен съд, който вие с Натан губите през тази година?

Колин кимна утвърдително.

– Защо не си ми казал? – запита Алесандра, опитвайки се да прикрие обидата си от това, че Колин бе премълчал за случилото се.

– Не исках да те тревожа.

Това обяснение не я задоволи. Да, вярно бе, че вероятно не е искал да я обезпокои, но също толкова вярно бе, че не иска да споделя грижите си с нея. Дълго време Колин бе пазил плановете и намеренията си в пълна тайна и сега трудно можеше да се реши да ги разкрие някому, дори и на собствената си съпруга.

Алесандра реши да прояви търпение. Колин трябваше първо да свикне с мисълта, че тя е вече част от живота му, и тогава сам да реши кога да ѝ се довери.

Докато Колин и докторът продължаваха да си говорят, Алесандра се извини и се оттегли нагоре по стълбите. Влезе в стаята си и започна да пише списък на съветите, които Уинтърс ѝ бе изредил, за облекчаване болката на Колин, но не успяваше да се съсредоточи.

Защо, по дяволите, Колин бе премълчал за този кораб! Ако той е разтревожен, тя също има право да сподели неговите чувства. Нали съпрузите би следвало да споделят заедно всички проблеми и безпокойства в съвместния си живот?

Фленаган се появи да я покани на вечеря. Слизайки по стълбите, Алесандра го запита:

– Чувал ли си за виконта на Талбот и неговите проблеми?

– О, да – отвърна Фленаган. – Всички говорят за това, че лейди Роберта е напуснала мъжа си.

– Колин ми забрани да говоря с виконта и аз ще трябва да се съобразя с това нареждане. Съпругът ми счита, че ще обезпокоя виконта с въпросите си.

– А защо желаете да разговаряте с него?

– Струва ми се, че има някаква връзка между изчезването на неговата съпруга и това на моята приятелка лейди Виктория. Тя също внезапно изчезна, Фленаган. Чудех се дали ще можеш да поговориш със слугите на виконта вместо мен. Бих искала да зная дали лейди Роберта е получавала някакви малки подаръци от незнаен почитател.

– Какви например?

Тя повдигна рамене.

– Цветя или шоколади, например – предположи тя. Нима прислужниците не биха забелязали подобни подаръци?

Фленаган кимна.

– Да, разбира се, че ще са забелязали. Те обсъждат тези неща помежду си. Но едва ли ще ми се доверят. Мисля, че готвачката ще може да понаучи нещичко утре, когато отиде на пазар. Да я помоля ли за

това?

– Да, моля те.

– Какво си шепнете вие двамата там? – запита ги Колин, застанал на входа към трапезарията. После се усмихна, като видя как Алесандра се стресна и едва не подскочи от въпроса му и отбеляза:

– Нещо си доста нервна тази вечер.

Алесандра не успя да отговори на последните му думи. Тя последва Фленаган в трапезарията.

Колин ѝ помогна да се настани на масата, след което и той седна до нея.

– Нима ще трябва да стоя заключена вкъщи цял месец? – попита тя.

– Да – отвърна кратко Колин, пропускайки да забележи реакцията на съпругата си, тъй като се беше заел с преглеждането на цял куп писма.

Той не можеше да се отдели за малко от работата си, дори за да хапне нормално ястието си. Алесандра се зачуди дали той няма проблеми с храносмилането и за малко да му зададе въпроса, но реши да насочи разговора към по-важни проблеми.

– А какво ще кажеш за първия бал на Катрин. Той е само след седмица и аз не искам за нищо на света да го изпускам.

– Аз ще ти го разкажа подробно.

– Ти смяташ да отидеш без мен? – гласът издаде чувството на обида.

Колин се усмихна и рече:

– Да. Ще трябва да присъствам на бала. А ти ще трябва да бъдеш разумна относно този въпрос.

Видът му подсказваше, че по никакъв начин няма да отстъпи от решението си. Алесандра забарабани с пръсти по масата от възмущение.

– Твърде невъзпитано е да четеш писмата си докато си на масата за вечеря.

Колин бе толкова зает с писмото на партньора си, че изобщо не чу порицанието на жена си. След като приключи с дългото послание на приятеля си, постави писмото на масата.

– Жената на Натан е родила момиченце. Нарекли са я Джоана. Писмото е поне от три месеца. Натан пише, че щом Сара се почувства по-добре, ще ги доведе с детето в Лондон на кратко посещение. Джимбо ще дежури в офисите, докато Натан отсъства.

– Кой е Джимбо? – запита Алесандра, усмихвайки се на смешното и странно име.

– Един много добър наш приятел. Капитан е на нашия кораб, наречен „Изумрудът“. Корабът е в сериозен ремонт в момента и Джимбо има достатъчно свободно време.

– Това са добри новини, Колин.

– Да, разбира се.

– Защо тогава си намръщен?

Колин не бе усетил, че е намръщен, докато Алесандра не го запита. Той се облегна назад в стола си и ѝ посвети цялото си внимание.

– Натан иска да предложи десет или двадесет акции от основния капитал на дружеството за продан, а аз не одобрявам подобна идея и освен всичко съм сигурен, че и самият Натан не е много уверен в предложението си. Разбирам го, въпреки това. Той е вече със сериозно семейство, което трябва да се осигури. Досега живееха под наем със Сара, но сега, когато бебето се появи, той иска нещо по-сигурно.

– Защо сте толкова настроени срещу евентуални акционери?

– Искаме ние да държим контрола.

Тя се учуди безкрайно.

– Дори да се продадат десет или двадесет акции, вие с Натан все още държите контролния пакет и ще продължите да диктувате условията.

Колин не се трогна от логиката на жена си и продължи да се мръщи. Алесандра се опита да предложи нещо друго.

– А какво ще стане, ако продадете акциите на някой от членовете на семействата си?

– Не.

– Защо, за Бога?

Той въздъхна и отговори:

– Ще бъде все едно заем.

– Не, няма да бъде така – оспори тя. – Кейн и баща ти биха могли да натрупат печалби по този начин. Според мен е една добра инвестиция.

– Защо повика Уинтърс?

Колин нарочно се опита да промени темата. Алесандра обаче не бе готова да се съгласи.

– Натан подписал ли е съгласие за продажбата на тези акции? – попита тя.

– Да.

– А ти кога ще дадеш своя отговор?

– Аз вече съм решил. Ще помоля Дрейсън да осъществи тази

делка. Сега, стига вече сме обсъждали този въпрос. Отговори ми защо си повикала Уинтърс?

– Нали вече ти обясних – гърлото ми...

– Разбрах, нещо те дразнело в гърлото.

Алесандра сгъваше и разгъваше носната си кърпа.

– Възшност беше просто някакво малко раздразнение.

– Да, разбирам. А сега, искам да ми кажеш истината!

Алесандра изпусна кърпичката в скута си и най-после го погледна в очите.

– Не мислиш ли, че е твърде невъзпитано, от твоя страна, да ме обвиняваш в лъжа?

– А ти излъга ли ме?

– Да.

– Защо?

– Защото ако ти призная истината, ще ми се разсърдиш.

– Обещай ми в бъдеще никога повече да не ме лъжеш.

– Ти също ме излъга!

– Кога?

– Като ми каза, че не работиш повече за сър Ричардс. Видях постъпленията в счетоводната ти книга, Колин, и освен това го чух да ти поставя нова задача. Да, ти ме излъга. Ако сам обещаеш, че няма да ме лъжеш повече, аз също ще обещаю.

– Алесандра, двете неща изобщо не си приличат.

– Не, ни най-малко.

Алесандра внезапно почувства гняв и раздразнение. Тя тръсна кърпичката си на масата тъкмо в момента, когато Фленаган се появи през въртящата се врата, носейки цял поднос храна.

– Аз не предприемам рискове, Колин. Ти си този, който го прави. Същевременно пет пари не давах за мен, нали?

И преди да дочака отговора, Алесандра продължи:

– Нарочно се впускаш в опасности. Аз не бих го направила никога. И сега, когато сме женени, мисля не само за себе си, а за общото ни благо. Ако нещо се случи с теб, това ще ме унищожи. Докато ако нещо се случи с мен, мисля, че едва ли ще го преживееш особено тежко. Погребението ми би те принудило да отложиш работата си с няколко часа. Моля да ме извините, сър, преди да съм казала още нещо, за което бих съжалила впоследствие!

Алесандра не изчака да получи разрешението му да напусне масата. Пренебрегна нареждането на Колин да седне обратно и побягна нагоре

към спалнята си. Искаше ѝ се да затръшне вратата след себе си в израз на гнева и раздразнението си, но превъзможна това си желание, защото счете, че не е достойно да се държи така.

Слава Богу, Колин не я последва. Трябваше да остане сама, за да овладее яростта си. Малко я озадачи това, че така бързо се беше вбесила от поведението на Колин. В крайна сметка, тя не беше длъжна да го пази като ангел-хранител! Щом бе решил да работи за Ричардс, тя не бе в състояние, а и не биваше да се опитва да го възпре.

Но той просто не биваше да предприема такива рискове. Ако наистина държеше на нея, не биваше умишлено да я наранява по подобен начин.

Алесандра се опита да уталожить гневния си изблик. В продължение на десетина минути тя пристъпваше от крак на крак пред камината, като мърмореше през цялото време.

– Игуменката никога не би се подложила на опасност. Тя добре знаеше до каква степен зависи от нея и не можеше да предприеме какъв да е риск. Тя истински ме обичаше, по дяволите...

Макар и да не беше католичка, Алесандра се прекръсти след богохулните думи, които изрече накрая на тирадата си.

– Съмнявам се, че Ричардс би помолил някога игуменката да му свърши каквато и да е работа, Алесандра. – Това беше гласът на Колин, застанал на вратата. Тя не беше го чула да влиза, заета от гневното си мърморене пред камината. Когато се обърна към него, той вече се облягаше на рамката на вратата. Ръцете му бяха скръстени на гърдите. Колин се усмихваше и нежността, която тя усети в погледа му, почти я обезоръжи.

– Не е толкова забавно – измърмори Алесандра.

– Не ми допада твоето поведение – прекъсна я той. – Защо не си ми казала, че си разтревожена от сделката ми с Ричардс?

– Не знаех, че може да се подразня толкова от този факт.

Колин повдигна едната си вежда от удивление.

– Да му откажа ли?

Тя понечи да кимне веднага, а после промени решението си и каза:

– Искам самият ти да пожелаеш да се оттеглиш. Има известна разлика, ако аз те помоля за това. Дай Боже, някой ден да разбереш всичко това.

– Хайде, помогни ми да го разбера сега.

Алесандра се обърна към камината, преди да проговори отново:

– Никога не бих се впуснала в какъвто и да е риск, докато живеех в

манастира. Още повече след един случай, който преживях веднъж – избухна пожар и аз бях заклешена вътре, без да мога да се спася. Успях да се измъкна едва, когато покривът се срути. Игуменката бе обезумяла от страх. По страните ѝ се стичаха сълзи от преживения ужас. Бе толкова щастлива, че съм се спасила и едновременно бе готова да ме убие, за да прочета писмото от Виктория, вместо да си кажа вечерната молитва. Почувствах се ужасно засрамена от всичко, което предизвиках. Пожарът бе станал случайно, но аз си дадох дума никога друг път да не постъпвам така глупаво.

– Как можеш да си мислиш, че си действала глупаво, когато пожарът е избухнал като всеки друг пожар – едно истинско бедствие?

– Аз умишлено се задържах вътре, опитвайки се да спася картините и малките статуи, които монахините пазеха толкова старателно.

– Това е било наистина глупаво.

– Да, така беше.

– Игуменката те е обичала като своя дъщеря, нали?

Алесандра кимна.

– А ти също я обичаше, нали?

– Да, разбира се.

Измина една минута мълчание.

– Заедно с обичта върви и чувството за отговорност, – прошепна Алесандра – Докато не видях какво изпита тогава игуменката заради мен, не знаех тази истина.

– Обичаш ли ме, Алесандра?

Колин я срази с неочаквания си въпрос. Тя се обърна към него и точно в този момент той се отдели от вратата и започна да се приближава към нея. Алесандра заотстъпва назад.

– Не бих искала да те обичам.

Паниката в гласа ѝ не го възпря.

– Обичаш ли ме? – повтори той въпроса си. Слава Богу, че в камината не гореше огън. Алесандра се бе доближила до толкова близко до нея, че роклята ѝ досега щеше да е пламнала.

От какво се опитваше да избяга – от него самия или от досадния въпрос. Това и Колин не можеше да разбере. Той обаче бе решил твърдо да получи отговор на въпроса си. Искаше и по-скоро изпитваше необходимост да чуе истината.

– Отговори ми, Алесандра!

Тя внезапно спря. Хвана ръцете си и изчака той да се изправи непосредствено срещу нея. Бе вдигнала високо глава, така че да го

погледне право в очите.

– Да.

– Да, какво?

– Да, обичам те!

Доволна усмивка се изписа на лицето му. Не изглеждаше ни най-малко изненадан и това съвсем обърка Алесандра.

– Ти вече си знаел, че те обичам, така ли?

Той бавно поклати глава.

– Как така си знаел това?

Колин се опита да я прегърне. Тя бързо се отдръпна и заяви:

– О, не. Искаш да ме целунеш, нали? И след това да изгубя и ума, и дума! Първо ще ми отговориш, Колин!

Това обаче не помогна. Колин я придърпа в прегръдката си, повдигна брадичката ѝ и я целуна продължително и страстно. Езиците им се сляха в нежно потръпване. Алесандра изпусна лека въздишка, когато той най-после повдигна глава. Тя се отпусна към гърдите му и затвори очи. Ръцете му обхванаха кръста ѝ. Плътно притисна бедрата ѝ и подпря брадичката си в косите ѝ.

Беше невероятно удоволствие да я държи в прегръдката си. Краят на всеки работен ден вече беше нещо, което той очакваше с нетърпение, защото знаеше, че тя е вкъщи и го очаква.

Изведнъж му хрумна, че не е чак толкова лошо да си женен мъж. Но не за коя да е, помисли си той. За Алесандра. Бе свикнал да ненавижда да ношта, защото тогава идваше болката в крака – нетърпимата болка. Нежното малко същество в прегръдките, което бе станало негова съпруга, му помагаше да забрави за страданията си. Тя можеше да го разгневи, да го очарова, да го подразни, а заетостта му не позволяваше да забележи всичко това или да има време да отреагира.

При това тя го обичаше.

– Ще ти отговоря – прошепна той с особено пресипнал глас, който Алесандра обожаваше.

– А за какво те питах?

Колин се размя.

– Ти май наистина си изгубваш мисълта като те докосна, така ли е?

– Няма нужда да злорадстваш! Ти никога не би изпаднал в подобно състояние, нали? И как би могъл, когато сигурно си мислиш за стотици неща, докато ме целуваш!

– Да, така е.

– О! – Алесандра прозвуча тъй унила и обезсърчена.

– И всяка една от тези мисли е заета с това, което искам да ти нап-
равя с устните си, с ръцете си, с...

Алесандра покри устата му с ръка, като че ли искаше да го възпре-
реди да е произнесъл нещо не твърде деликатно за нейните уши. Реак-
цията ѝ отново го разсмя. Той отмести ръката ѝ и каза:

– Чудеше се откъде мога да знам, че ме обичаш?

– Да, така е, любопитна съм да узная.

– Разбрах го в първата ни брачна нощ. Начинът, по който ти реаги-
ра на всичко, означаваше недвусмислено, че си влюбена в мен.

Алесандра се усъмни:

– За мен самата не бе очевидно или недвусмислено.

– Разбира се, че беше точно така. Липсвах ти всякакви задръжки.

Бе толкова искрена. Не би се държала така, ако не ме обичаше.

– Колин?

– Да?

– Наистина трябва да обуздаеш арогантността си! Вече е извън вся-
какви граници.

– На теб това ти допада.

Алесандра не отвърна на това предизвикателство.

– Колин, обещавам ти да не се меся в твоите планове и намерения.

– Никога не съм допускал, че ще трябва да го правиш – отвърна ѝ
той развеселен от пламенното ѝ обещание.

– Предполагам, че не си променил намерението си за първите пет
години от брака. Все още смяташ те да изминат преди да... – тя не
продължи.

– Преди какво?

„Преди да се влюбиш в жена си, глупчо, помисли си Алесандра, а
също и за да се сетиш за деца.“ След пет години Колин навярно щеше да
реши да имат деца – едно или две. Тя се замисли дали няма да е вече на
възраст, която да ѝ попречи да роди деца.

В момента обаче тя също не мислеше за дете. Това щеше да натовар-
и Колин прекомерно. Защо пък? Ето как се промени Натан след като
им се роди дете? Вече можеше да стори неща, които преди са му из-
глеждали недопустими. Да продадеш акция, разбира се, бе последната
възможност и именно раждането на дъщеря му го бе накарало да
размисли.

– Преди какво, Алесандра? – Колин я върна към действителността,
макар и леко озадачен от тъжния тон, с който го бе запитала.

– Преди да постигнеш целите си – изтърси тя.

– Да. Все още ми трябват пет години – призна той и се отправи към леглото. Поседна и се наведе, за да свали обувките си.

– Никога не съм предполагал, че моята работа за Ричардс ще те обезпокои. Трябвало е да ми кажеш – върна се той на предишната тема.

След това събу обувките и чорапите си и преди да посегне към ризата си, продължи:

– Права си, като казваш, че сме отговорни един за друг. Не съм имал време да разбера чувствата ти. Съжалявам за това.

Алесандра го гледаше, докато измъква ризата от панталона си и я съблича през главата си. Не можеше да свали очи от Колин. Следеше всяка негова дума с надеждата да чуе нещо, което би било признание за онова, което изпитва към нея.

Не ѝ стигаше дързост да го попита дали я обича. А той го стори без никакъв проблем. При това знаеше отговора предварително.

А тя не знаеше неговия.

Блъскаше си главата над собствените си чудати мисли. Мъжете явно не мислеха за такива неща като любов, или поне Алесандра предполагаше, че е така. Ако на Колин не му се бе наложило да се съобрази с чувствата ѝ относно работата за Ричардс, едва ли някога би се замислил дали я обича? Мозъкът му бе изцяло подчинен на плановете да превърне компанията в империя и нямаше място за никакви други планове или мисли.

Алесандра се отърси от мислите си и изправи раменете си. Пред себе си призна, че начинът, по който Колин ѝ посвещаваше част от времето си бе прекрасен. Трябваше да се въоръжи с търпение. Колин щеше да свикне с нея след около пет години.

– Дадох дума на Ричардс, че ще му осигуря няколко документа – продума Колин, след което метна ризата си на стола и се изправи:

– Що се отнася до някаква нова задача, действително ми предложи такова нещо, но аз счетох за необходимо да го преотстъпя на Морган. Всъщност истината е, че бях решил да откажа поръчката при всички случаи, защото тя щеше да ме принуди да напусна Лондон поне за две седмици, ако не и за три. За офиса не ме бе страх, но не исках да те оставя сама вкъщи.

Алесандра си помисли, че това е най-сладкото нещо, което Колин някога ѝ бе казал. Тя реши да го накара да произнесе думите.

– А защо не искаше да ме оставиш сама? Стефан и Реймънд щяха да се грижат за мен.

– Нося отговорност за теб, Алесандра.

– Но аз не искам да ти бъда някаква тежест – измърмори тя. – Достатъчно грижи си имаш. Няма нужда и аз да съм сред тях.

Колин не отговори нищо. Разкопча панталоните си и ги събу.

Алесандра усети как губи нишката на мислите си. Не можеше да сваля поглед от Колин. Господи, той беше великолепен. Така си бе представяла тя военачалниците от едно време. Колин бе с невероятни мускули, с добре очертани и гладки линии.

Тя го проследи с поглед докато заключваше вратата. Колин мина покрай нея и се настани в леглото. Отметна завивките, опъна гърба си и я повика с пръст.

Тя не се поколеба. Приблужи се до него и се изправи съвсем близко пред лицето му. Ръцете ѝ бяха скромно свити отпред. Изглеждаше спокойна и сдържана, но Колин успя да усети вътрешното ѝ състояние. Пулсът ѝ бе ускорен – той го знаеше, защото се наведе да я целуне по врата.

Алесандра започна да се разсъблича. Колин нежно отблъсна ръцете ѝ от корсажа.

– Нека аз – прошепна той.

Ръцете ѝ послушно се отпуснаха. Колин сваляше дрехите ѝ много по-бързо, отколкото тя самата. Е, не беше толкова внимателен и вместо да ги сгъне, побърза да ги метне върху ризата си. Той изгаряше от нетърпение да се докосне до кожата ѝ. Забеляза, че ръцете му треперят, докато развързва дантелената връзка на шемизетата ѝ. Усмихна се, осъзнавайки колко недисциплиниран изглежда отстрани.

Бе изненадан от това колко бързо се възбуди. Дишането му бе учестено, сърцето му се разтуптя бързо и то преди още да я бе докоснал или поне още не я бе докоснал така, както му се искаше. В очакване на любовната игра той примала.

Алесандра успя да се съсредоточи донякъде. Бе твърдо решена да изкопчи признанието, че щеше да му липсва, ако приемеше предложението на Ричардс.

Когато и последната ѝ дреха бе свалена, тя се обърна с лице към Колин и прошепна името му.

– Колин?

– Да?

– Ако бе напуснал Лондон щях ли да ти липсвам?

Той повдигна брадичката ѝ, така че да може да я погледне в очите. Усмивката му бе преизпълнена с нежност.

– Да – потвърди той.

Тя толкова се зарадва на отговора му, че дори лекичко въздъхна. Колин се наведе и я целуна.

– Не се ли чудиш дали ти също ще ми липсваш?

– Не.

– Защо пък не?

Колин разтвори ръцете ѝ и ги постави на раменете си зад врата. След това леко започна да хапе долната част на ухото ѝ.

– Защото вече зная, че ще ти липсвам. Нали ме обичаш? – отвърна ѝ той.

Подобно обяснение не търпеше никаква критика. Колин определено нямаше никакъв проблем със самооценките. Тя си помисли дали да не му го каже, но в този миг той я обсипа с целувки.

Колин я целуваше навсякъде по шията. Пулсът ѝ се ускори неимоверно, тя затрепери в ръцете му. „Добро начало“, помисли си той.

Той бавно я извеждаше извън всякакъв контрол само с начина, по който я докосваше. Тя знаеше какво става. Отблъсна го внезапно от себе си и макар че Колин я пусна от прегръдката си, лицето му изразяваше недоумение.

– Какво ти е, скъпа? Защо ме отблъскваш? Зная, че ме желаеш и можеш да бъдеш сигурна, че аз също те желая страстно.

Бе решила да си разменят ролите с Колин. Тя седна в леглото, придвижи се към средата, застана на колене и го погледна. Усети как се изчервява, но реши в никакъв случай да не се поддава на смущението си. Колин бе неин съпруг и неин любовник. Ето защо трябваше да може да прави с него всичко, което ѝ се поиска.

Тя го повика с пръст. Колин бе слисан от нейната смелост, но се разсмя. Той легна на леглото и се протегна към нея. Алесандра го спря с ръце, притисна раменете му и без думи даде да се разбере, че иска от него да легне по гръб.

– Радва ли те дързостта ми?

– Да, доставя ми истинско удоволствие.

Не толкова това, което ѝ каза, а начинът по който го каза, окуражи Алесандра и тя продължи играта. Прокара пръсти по гърдите му.

– Когато ме докосваш, губя целия си самоконтрол – прошепна тя. – Но тази вечер...

Тя не продължи. Пръстите ѝ бавно се въртяха около пъпа на Колим. Усмихна се на начина, по който той рязко си пое дъх, когато ръката ѝ се смъкна по-надолу.

– Е? – попита той с глас, в който недвусмислено прозираше

възбудата му.

– Тази вечер ти ще изгубиш контрол над себе си преди мен. Приемаш ли това предизвикателство, съпруге?

Вместо отговор Колин сви ръце зад главата си и притвори очи.

– Аз ще победя, Алесандра. Много по-опитен съм.

Тя се разсмя над честолюбивата му забележка. Странно, но признаването, че го обича, я бе освободило до голяма степен от ограниченията и задръжките. Тя осъзна, че е в състояние да своеволничи, колкото и да ѝ се струваше недостойно това. Поне не си нравеше илюзията, че е възможно да спази благоприятие при положение, че е чисто гола.

– Благодаря, че ми каза, че те обичам, Колин.

– Няма защо, мила.

Колин бе напрегнат до крайна степен. Той запита с дрезгав от възмущение глас:

– Дотук ли бе насъбрания кураж?

– Току-що предстои моята атака – опроверга го тя.

Думите ѝ го накараха да се усмихне. Алесандра бе твърде любопитна да опознае тялото му. Искаше да опита от уханието и излъчването му точно така, както той самият го бе направил с нея. От мисълта за това какво ѝ се искаше да направи, страните ѝ се изчервиха още по-силно, но тъй като Колин бе притворил очи, тя не се и опита да скрие смущението си.

– Колин, разрешено ли е всичко... или има нещо, което не би трябвало да правя?

– Нищо не е забранено – отвърна той. – Телата ни принадлежат едно на друго.

– О, колко хубаво е това. Тя приседна на петите си, преди да реши откъде да започне. Насочи се към врата му, но после установи, че цялото му тяло ѝ харесва.

– Съпа, ако не започнеш скоро, мисля, че ще заспя.

Алесандра реши да не губи време и се насочи към най-интересната за нея част от тялото на Колин.

Колин навярно трябваше да държи очите си отворени. Когато усети устните ѝ да докосват върха на половия му член, едва не падна от леглото. Дрезгав стон на задоволство се изтръгна от гърдите му.

Усети как губи пълен самоконтрол. Едва се сдържа от преждевременна еякулация. По челото му избиха ситни капчици пот. С нежния си език Алесандра докосваше чувствителната зона, докато той стигна до неописуема степен на възбуда.

Колин не бе в състояние да издържи дълго. Той неочаквано издаде нисък гърлен звук и придърпа Алесандра нагоре. С коляното си ѝ помогна да се разкрачи и да го възседне, обгърна врата ѝ с една ръка и я наведе към себе си, докато устните им се сляха. В същия момент усети влагата на нейната възбуда, ръцете му се спуснаха към ханша ѝ и той рязко осъществи насрещното движение. Телата им се сляха в едно цяло. Колин не усещаше нищо друго около себе си. В момента, в който усети как тя инстинктивно се притисна към него, изгуби способност да контролира тялото и реакциите си. Оргазмът настъпи бързо, съпроводен от изстенването на Колин.

Интимните ласки, които си позволи, и неочаквано непринудената реакция на съпруга ѝ, увеличи до голяма степен удоволствието на Алесандра. Макар че достигна кулминацията си преди нея, Колин продължаваше насрещните движения. Екстазът, който го бе обзел, трудно можеше да се преодолее. Тя простена тихо името му, когато изведнъж в цялото ѝ тяло нахлу вълна от извънредното всепоглъщащо чувство. Главата ѝ клюмна в плен на изпитаното блаженство. Колин усети пулсацията на мускулите на влагалището и матката. Ръката му се приплъзна към мястото, където телата им се сливаха и тази ласка я накара да достигне върха на оргазма си. Алесандра се притисна силно към него, премаляла от трескавата възбуда и достигнатата наслада.

Спазматичните свивания на мускулите продължиха със същата интензивност, но тя не се разтревожи, тъй като Колин нежно я обгърна и я притисна към гърдите си. Задържа я така, докато половата възбуда постепенно затихна.

Красотата на акта бе неописуема и трудно възприемлива за Алесандра. Толкова силно и прекрасно бе всичко, което току-що се бе случило, че тя не можа да съдържи сълзите на щастие, които бавно потекоха по страните ѝ.

Колин не бе по-малко развълнуван. Той я погали по гърба, шепнейки най-нежни думи, докато тя не възстанови отчасти самоконтрола си.

– Всеки следващ път е още по-хубаво – призна тя.

– Нима това е тъй ужасно? – попита Колин.

– Чувствам се така, като че ли след седмица ще загина. – Нима не усещаш как бие сърцето ми в момента. Не съм съвсем сигурна, че ще издържа на такова сърцебиене.

– Ако умреш, поне ще бъдеш щастлива преди това – заяви Колин – Хареса ти да бъдеш отгоре, нали?

Тя бавно поклати глава и попита:

– И спечелих с предизвикателството си към теб, нали?

Смехът му изпълни цялата стая.

– Да – призна си Колин.

Алесандра остана доволна. Тя притвори очи и се отпусна върху Колин.

– Забравихме да вечеряме – прошепна тя.

– По-късно ще хапнем – отвърна той, – след като ти върна хода.

Алесандра не го разбра:

– Какъв ход?

Вместо отговор Колин я обърна по гръб и я покри с тялото си. Концентрира тежестта си върху раменете си и се усмихна. Миг преди да я целуне, той прошепна:

– Победният ход.

Глава 12

Любовта и влечението ѝ към Колин бяха две съвършено различни неща. Колкото трудно беше да го убедиш в нещо, толкова лесно бе да го целунеш. Алесандра се отказа да му предлага да включи остатъка от нейното наследство в капитала на компанията и реши да се възползва от старомодни трикове и хитрости, с цел да помогне на съпруга си. Тя следваше примера на баща си и единственото, на което се надяваше, бе че Господ ще разбере всичко, дори ако самият Колин не го разбере. Съпругът ѝ рано или късно щеше да се откаже от инатлъка и опърничавостта си, но тя не искаше никакви аутсайдери да закупят акциите на компанията, докато изчаква Колин да дойде на себе си.

Акциите бяха обявени публично в десет часа сутринта в сряда. Две минути след това транзакциите бяха осъществени и всичките двадесет акции – продадени. Цената им бе невероятно висока.

Колин бе зашеметен от сумата. Това дори го направи подозрителен. Настоя да узнае имената на новите акционери. Дрейсън само го уведоми, че всичките двадесет акции са били закупени от един-единствен човек, чието име, за съжаление нямаше право да разкрие.

– Тогава ми отговори само на един въпрос – настоя Колин – Името на съпругата ми фигурира ли на акциите като собственик?

Дрейсън на секундата поклати глава отрицателно.

– Не, сър Холбрук – принцеса Алесандра не е собственицата на акциите.

Колин бе доволен, защото усещаше, че брокерът му казва истината. И изведнъж го стресна някакво хрумване:

– А нейният съветник, както тя го определи, чичо Албърт. Да не би той да е собственикът?

– Не – бързо отвърна Дрейсън. – Сигурен съм, че щеше да се възползва от такъв случай, но всички акции бяха продадени за изключително кратко време. Нямаше време да разгледам човека, който ги закупи.

Колин се отказа да разпитва повече, Алесандра въздъхна с видимо облекчение, когато той престана да задава въпроси.

Чувстваше се страшно гузна, защото го бе надхитрила. Знаеше, че е грозно да заблуждава собствения си съпруг, но отдаде причината за този грях на неговия инат и неотстъпчивост. Алесандра си мислеше, че ще може да забрави заблудата, но установи, че колкото повече криеше

истината от Колин, толкова по-зле се чувстваше. Тя си мърмореше непорекъснато под носа. Слава Богу, че Колин не бе някъде наблизко да я чуе. Работеше по дванадесет часа в корабната компания. Фленаган я дочу как мърмори, но помисли, че причината е в това, че бе затворена вкъщи от толкова време.

Всъщност месецът почти бе преминал. Тя узна, че балът на Катрин е минал с невероятен успех, а херцогинята и Джейд ѝ разказаха всичко в детайли. Много съжалиха, че Алесандра няма да присъства, но трябваше да се съгласят с мотивите на Колин да я държи под ключ.

В деня след бала Катрин се отби да ѝ разкаже сама за събитието. Призна, че вече е влюбена в един маркиз и двама графове. С нетърпение очакваше разрешението на баща си да получи съобщения или посещения от джентълмените.

Тъй като Колин работеше продължително, Алесандра прекара прекрасно времето си с Катрин и съвсем не ѝ бе до бизнес въпроси. Но понякога това се налагаше. Агентът на собствениците на малката извънградска къща, която Колин и Алесандра обитаваха, бе осведомил Фленаган, че притежателите са решили да заминат в чужбина и възнамеряват да продадат къщата. Алесандра се беше привързала към тази къща и пожела да я закупи. Опита се да постави въпроса по време на вечеря.

Разбира се, отношението на Колин към нейното наследство не се бе променило. Каза ѝ, че за него няма значение какво прави тя със собствените си пари.

И тогава Алесандра призна, че има намерение да купи къщата. Без да му даде време да отхвърли предложението, тя побърза да обясни:

– Вашите несъвършени английски закони не допускат възможността една омъжена жена да подпише сама договор. Не бих те безпокоила с този въпрос, но ще трябва да се подпишеш на документите при покупко-продажбата.

– Много лесно е да се разберат причините за този закон – съпрузите са тези, които отговарят пред закона за абсолютно всички сделки и рискове, предприемани от техните жени.

– Да, но тук става дума за...

– Въпросът е в това дали мога да те обезпеча или не. – Гласът му бе станал рязък. – Нима се съмняваш в моите възможности да те осигуря?

– Не, разбира се, че не.

Колин кимна доволен. Алесандра въздъхна. Той нямаше намерение да носи каквато и да е отговорност за това. Алесандра се замисли дали не би могла да използва инициалите си и да обяви, че чичо Албърт е

купил къщата, но отхвърли тази идея. Колин бе длъжен да оцени обективно прищявката ѝ в конкретния случай. Освен това, ако и този път го излъжеше, прегрешенията щяха да станат твърде много и Алесандра се усъмни дали Господ щеше да ѝ прости толкова много грехове, при които мотивите ѝ изцяло бяха егоистични. Използването на малка измама, за да спаси акциите и да подпомогне на Колин и неговия партньор, бе едно нещо, докато закупуването на къща, към която се е привързала – съвсем друго. Списъкът с нейни грехове бе нараснал стремително след женитбата ѝ с Колин, но повечето от тези прегрешения Алесандра вярваше, че са в графата на незначителните. Една поредна безобразна лъжа, произнесена по начина, по който тя го правеше, навярно спадаше към сериозните грехове.

Тя не можеше да си позволи да го измами този път.

– Както желаяш, Колин. Искам само да знаеш, че аз лично смятам постъпката ти в този частен случай за неразумна.

– Ще го имам предвид – сухо отбеляза той.

Този път Колин дори не ѝ позволи да се произнесе последна. Колкото и често да пренебрегваше нейните желания, Колин бе съвсем различен с други хора. Всъщност бе доста разумен в други случаи. След като измина месецът, през който Реймънд и Стефан охраняваха Алесандра, Колин им предложи работа в компанията си. Дватама мъже с радост се съгласиха, предвкушвайки удоволствието от работа на кораб и плаване по целия свят. Те бяха съвсем млади и все още необвързани. Колин ги повери в ръцете на своя приятел Джимбо, който трябваше да ги обучи както следва.

Колин бе все същият страстен любовник. Всяка нощ те се любеха при нея, а после той я прегръщаше, докато Алесандра заспи. След като се увереше, че е потънала в сънища, Колин се оттегляше в стаята си. Алесандра изобщо не смееше да задава въпроси за този ритуал, тъй като мъжът ѝ ясно бе показал нежеланието си да разговарят за крака му. Той непрекъснато се преструваше, че няма никакви проблеми с крайника. Алесандра не можеше да разбере как той успява да го постигне и как изобщо гледа на всичко това. Нима човешките грешки и слабости, които не бяха чужди и нему, го караха да се чувства нищожен и слабохарактерен? А и след като я обичаше, нима не бе редно да споделя и радостите, и тревогите си с нея?

Но Колин ни най-малко не я обичаше, припомни си Алесандра. Това не я обезсърчи, тъй като имаше пълно доверие в съпруга си. Той все пак бе интелигентен мъж и с времето Алесандра се надяваше да смекчи

отношението си по някои въпроси, както и да осъзнае каква прекрасна жена има. Ако за това не му стигнеха пет години, тя бе готова да чака още. Щеше да спази обещанието, поето към него – да не се меси в личните му планове.

Що се отнася до стелките, които бе поръчала за обувките на Колин, тя считаше, че постъпката ѝ не може да се квалифицира като вмешателство. Достави ѝ огромна радост, като видя, че Колин започна да носи новия чифт „Уелингтънс“ почти всеки ден. Обущарят бе добавил две допълнителни стелки от кожа. Първата, изглежда, бе станала по-дебела, или поне Алесандра си помисли така, понеже Колин събу обувките секунди, след като ги бе сложил и обу друг чифт. След като тя смени стелката, Колин изпробва веднъж обувките и вече не ги свали. Мислеше си, че ги е разработил и затова са му толкова удобни. Алесандра си мълчеше. Фленаган също. Икономът уведоми Алесандра, че е забелязал, че неговият господар вече не накуцва така видимо към края на деня. Тя се съгласи с него. Беше толкова щастлива, че веднага изпрати поръчка за още две кожени стелки, които бяха предвидени за ежедневните и за вечерните официални обувки на Колин.

За хората извън близкия му кръг Колин минаваше за нехаен и вироглав мъж. Усмивката му на необуздан и същевременно безгрижен млад мъж бе позната на много хора в Лондон. Щом се появеше някъде, мигом го заобикаляха приятели. Жените също не бяха безразлични към него, а някои от тях дори бяха склонни да забравят, че е вече женен мъж. Продължаваха да го ласкаят и ухажват. Макар и чаровен, Колин не си падаше по флиртуването. В моментите, когато се опасяваше да не смеси бизнеса с удоволствието, Колин хващаше Алесандра за ръката. Той бе не само интелигентен, а и природно надарен. Повечето сделки на компанията се осъществяваха именно по балове и събирания. Когато Алесандра осъзна тази истина, едва тогава разбра защо всяка вечер закъсняват толкова много.

Тя спеше твърде малко. В продължение на два месеца почти всяка вечер двамата с Колин бяха на прием. Беше на върха на изтощението и на няколко пъти ѝ се повдигаше от умора.

Въпреки това с нетърпение очакваше тазвечерното парти, организирано от графа на Аленбъръър, на което щеше да присъства и цялото семейство на Колин. Херцогинята и херцогът придружаваха дъщеря си Катрин, Кейн и съпругата му Джейд също щяха да дойдат.

Графът бе наел Харисън Хаус за бала. Величественото имение от камък и мрамор бе голямо почти колкото двореца на принца-регент.

Алесандра бе облечена в роклята с цвят на слонова кост. Деколтето ѝ не бе съвсем открито, но Колин въпреки това измърмори нещо. Единственото ѝ бижу бе красиво златно колие с един сапфир в средата, прилегло към нежния ѝ врат. Скъпоценният камък бе поне два карата, а изработката изглеждаше безупречна. Колин знаеше, че този накит струва цяло състояние и идеята на Алесандра да го носи тази вечер не му допадна твърде.

Когато се настаниха в каляската на път за бала, Алесандра отбеляза:

– Аз съм привързана по много особен начин към тази огърлица, но по намръщения ти израз виждам, че това не те вълнува много. Кажете ми защо?

– А ти защо си я харесваш?

Тя погали с пръсти колието и прошепна:

– Защото преди време принадлежеше на майка ми. Всеки път, когато я сложа, си спомням за нея. Подарък ѝ беше от баща ми.

Колин мигновено омекна и рече:

– Тогава имаш право да си я носиш, когато пожелаеш.

– Но защо ти стана неприятно, когато я видя за пръв път? Сигурна съм, защото видях как се намръщи.

Той повдигна рамене.

– Стана ми тъжно, че не съм ти я купил аз.

Алесандра не знаеше какво да каже след това признание. Тя се протегна към врата си и направи опит да свали колието. Колин я спря.

– Моля те, остави го и не се засягай от глупавите ми забележки. Цветът на сапфира отива на очите ти.

От израза на лицето му тя заключи, че последното бе комплимент, а не критика. Отпусна ръце в скута си и се усмихна. След това смени темата.

– Не би ли следвало твоят партньор да пристигне в скоро време?

– Да.

– Той ще ми допадне ли?

– Вероятно.

– А жена му?

– Да.

Алесандра не се почуди на кратките отговори. По лицето на Колин личеше, че изпитва ужасна болка. Кракът му вероятно бе причината и едва когато Колин го протегна на възглавницата до нея, тя разбра, че е права.

Трябваше му да си наложи изключителен самоконтрол, за да не се пресегне към крака си.

– Защо трябва да ходим на партито тази вечер? Изглеждаш изтощен.

– Аз съм добре – отсече той с дрезгав глас, нетърпящ възражения. Алесандра реши да не спори с него.

Вместо това тя отново промени темата на разговора.

– Би следвало да подарим на Натан и Сара нещо по повод раждането на бебето.

Колин се беше облегал назад със затворени очи. Алесандра не бе сигурна дали той чува какво му говори. Тя сведе поглед към скута си и започна да намества гънките по роклята си. След това тихо продължи:

– Тъй като предполагам, че подобно задължение е моя работа, а ти при това си толкова зает, реших да се погрижа. И понеже и двамата с Натан държите корабна компания, мисля, че е най-добре да се поръча макет на един от корабите. Как намираш тази идея? Когато си купят къща, Сара ще има възможност да го постави на камината.

– Сигурен съм, че ще ѝ хареса – отвърна Колин. – Каквото и да направиш, все ще е добре.

– В твоята библиотека има няколко рисунки на корабите на компанията – обясни Алесандра. Мисля, че няма да имаш нищо против да взема една от тях – тази на „Смарагдът“, за да я дам на майстора, който ще изработи макета.

Каляската спря пред Харисън Хаус. Преди кочияшът да отвори вратата, Колин изглеждаше полузаспал, но в момента, в който вратата се отвори, той изведнъж се промени. Помогна на Алесандра да слезе, подаде ѝ ръка и двамата се заизкачваха нагоре по стълбите. Колин забеляза брат му и снаха му да приближават към тях и се усмихна.

Не бе преодолял болката и усмивката му бе насилена, но Алесандра бе единственият човек, който бе наясно какво страдание преживява той в този момент. Докторът бе споменал, че Колин трябва да повдига крака си, когато го заболи много. Той нямаше да се вслуша, тя бе повече от сигурна. Дори щеше да танцува цяла нощ, за да си мислят всички, че е добре.

Нощният въздух бе влажен и хладен. Внезапно Алесандра се почувства като замаяна. Повдигна ѝ се. Слава Богу, не бе яла много от леката вечеря, подготвена от готвачката. Беше повече от сигурна, че изтощението ѝ е причината за всичко.

Джейд забеляза колко бледа е Алесандра и го съобщи пред Колин и

Кейн. И двамата се обърнаха да погледнат лицето на Алесандра.

– Защо не си ми казала, че не се чувстваш добре? – попита Колин.

– Малко съм изтощена – отвърна бързо тя. – Престани да се мръщиш, Колин. Не съм свикнала да излизам всяка вечер, затова съм изморена. Това е истината. По-скоро бих предпочела да си стоя вкъщи.

– Нима не ти харесват приемите?

Съпругът ѝ изглеждаше изненадан. Тя повдигна рамене.

– Правим това, което трябва.

– Обясни ми какво имаш предвид, скъпа. – Колин очевидно нямаше да я остави намира.

– Е, добре – каза тя, – действително не ми допадат особено тези приеми.

– А защо не си ми споменала досега?

Той изглеждаше толкова озадачен. Алесандра поклати глава и обясни:

– Защото всяко парти е някаква възможност за сключване или обсъждане на сделка за теб или Натан. Не мисля, че ти самият би излизал просто ей така всяка вечер. Затова казах, че правим това, което трябва. Може би след време евентуално щях да ти призная всичко това.

Алесандра бе невероятно проникателна жена. Бе усетила всички мотиви и начина, по който самият Колин се чувстваше на всички тези приеми, на които я мъкнеше заедно със себе си.

– След време, евентуално... – повтори той с усмивка. – И кога точно щеше да се оплачеш?

– Никога не бих си позволила да се оплаквам и мисля, че би следвало да се извиниш за това, че дори допусна, че мога да го сторя – отрязва го тя. – Това време евентуално щеше да настъпи точно след пет години. Тогава щях да призная, че предпочитам да си стоя вкъщи.

Кейн се усмихна на Алесандра и каза:

– Можеш да поблагодариш на своя приятел Албърт за съвета относно инвестицията. Капиталът вече се е увеличил три пъти.

Тя кимна.

– Каква инвестиция? – полюбопитства Колин.

Кейн поясни:

– Бях заинтересован от възможностите за инвестиране последния път, когато идвах у вас и Алесандра ми спомена, че Албърт е препоръчал акциите на „Камптън Глас“. Те току-що станаха общодостъпни.

– Мислех, че инвестираш във фабриката за облекла на Кент – намерих се Джейд.

– Още обмислям този вариант – отвърна Кейн.

Алесандра подметна бързо:

– Не мисля, че ще е разумна инвестиция, Кейн. Надявам се да обмислиш добре вариантите.

Тя почувства как я погледна Колин, но не обърна очи към него.

– Албърт също бе заинтересован от фабриката за облекла. Даже знам, че неговият брокер Дрейсън наскоро бе там на оглед. Разказваше, че било трагедия. Стотици жени и деца са наети на работа там, а условията са плачевни. Албърт не би позволил собственикът на фабриката да забогатее или пък той самият да прави състояние от подобна авантюра. В последното си писмо той ми писа, че не би искал да забогатее на гръба на бедните и мизерстващи работници във фабриката.

Кейн мигновено се съгласи. Темата на разговора бе прекъсната при влизането им във фойето на Харисън Хаус. Херцогът и херцогинята ги чакаха в една от близките ниши заедно с Катрин. Те им махнаха да се приближат и цялото семейство се отправи навътре. Бизнес въпросите останаха на заден план. Катрин прегърна Джейд, а след това се насочи към Алесандра. В следващия момент забеляза колието със сапфира и бе готова да припадне от завист. На врата си тя носеше единична огърлица от перли. Разсеяно докосна огърлицата си, докато отбелязваше, че на виолетовата ѝ рокля далеч повече щеше да отива един такъв сапфир, подарен от баща ѝ.

Алесандра се разсмя на не дотам тънкия намек на Катрин. И докато никой не ги забелязваше, тя свали колието си и бързо го подаде на Катрин.

– Това бе притежание на майка ми, затова те моля да го пазиш внимателно – прошепна тя, за да не ги чуе Колин. – Закопчалката е много здрава и докато го носиш на врата си, няма никаква опасност да го изгубиш.

Катрин се опита да протестира, но същевременно разкопча своята огърлица и я подаде на Алесандра. Джейд поддържа поканата за танци на Катрин, докато тя закопчаваше колието, а след това я помоли да се обърне, за да се увери, че е добре закопчано.

– Внимавай с този накит! – предупреди я тя. В продължение на цял час Колин не бе забелязал размяната на бижутата.

Сър Ричардс влезе и бързо поздрави цялото семейство. Докато Кейн отговаряше на някакъв въпрос на баща си, Ричардс кимна на Колин с молба да се оттеглят за разговор на четири очи. Изражението му недвусмислено показваше, че въпросът не търпи отлагане. Моментът бе

подходящ да се оттеглят, тъй като точно в този миг баща му покани Алесандра на танц. Докато те се придвижваха към центъра на балната зала, Колин се приближи към директора. Ричардс стоеше на входа към една от триъгълните ниши, наблюдавайки тълпата от хора.

За няколко минути те постояха един до друг, без да говорят. Колин забеляза Пери да пресича залата и незабавно се намръщи. Надяваше се Алесандра да не го забележи. Беше решила в момента, в който го види, да го засипе с въпроси относно сестра му. Нийл, естествено, щеше да започне да обижда, което пък, от своя страна, означаваше, че Колин ще трябва да му размаже физиономията.

Подобна възможност накара Колин да се усмихне.

В същия миг вниманието му бе приковано от сестра му. Морган танцуваше с нея. Колин сви ръце отзад и се загледа. Морган го забеляза и кимна. Колин върна поздрава.

Сър Ричардс също кимна на новата двойка. Усмихна се и когато заговори, гласът му изненада безкрайно Колин, защото бе изпълнен с гняв.

– Не трябваше да предоставям тази задача на Морган! Той оплеска всичко. Помниш ли Девинс?

Колин кимна. Девинс бе агент, който от време навреме, донасяше информация на правителството.

– Мъртъв е. От това, което успях да разбера, е попаднал в някаква кървава схватка. Морган спомена, че Девинс се паникьосал. Докато изчаквали връзката, внезапно се появила дъщерята на Девинс. Голямо нещастие. Убили са я в престрелката. По дяволите, Колин, всичко трябваше да върви като по мед и масло, но нетърпението и неопитността на Морган обърнаха една проста мисия в пълно фиаско. Не знам за добро или за зло, но този мъж не е надарен да върши подобна работа – добави Ричардс като назидателно поклащаше глава.

– Не го товари с други задачи. – Гласът на Колин трепереше от ярост. – Девинс не бе склонен да се паникьосва. Вярно, че беше избухлив, но винаги съм разчитал на неговите правилни преценки.

– Да, при обикновени обстоятелства бих се съгласил с теб. Но в същото време беше ревнив баща, готов да защити детето си с тялото си – добави Ричардс. – Мога да си представя как се е паникьосал, като е видял, че е в беда.

– Мисля си, че един баща трябва да постъпи точно по обратния начин – без да се паникьосва.

Ричардс кимна и съобщи:

– Уведомих Морган, че е отстранен. Това, разбира се, никак не му хареса. Съжаляваше за провала и призна, че е проиграл ситуацията. Обвини дори и теб за това, че не си отишъл с него да го въведеш в работата.

Колин явно нямаше намерение да се трогва от тази забележка. По изражението на Ричардс личеше, че той също не одобрява такова извинение.

– Прав си, Ричардс. Той няма необходимата интуиция.

– Жалко. Старае се да работи и има нужда от пари. Предполагам, че ще си намери добра партия за женитба. Доста е популярен сред жените.

Колин погледна отново към дансинга. Веднага откри Морган. Усмиваше се мило на Катрин, докато я въртеше във вихрен танц. Сестра му явно се наслаждаваше на всичко това.

И в този миг Колин забеляза колието на врата на Катрин. Тутакси обърна поглед да намери Алесандра в тълпата. Първо забеляза баща си и после – Алесандра. Носеше перлите на Катрин. Колин се намръщи, но причината за това, не бе констатацията, че двете жени са си разменили бижутата, а извънредно бледия цвят на лицето на Алесандра. Изглеждаше готова да припадне всеки момент.

Колин се извини на директора и се отправи към съпругата си. Потупа леко баща си по рамото и взе Алесандра в ръцете си. Тя се опита да се усмихне и се отпусна в него.

Щом валсът свърши, Колин мигновено поведе Алесандра към предната тераса.

– Ти наистина не си добре, скъпа.

Кейн и Джейд стояха на входа към терасата. Щом забеляза израза на лицето на Алесандра, Кейн се отдръпна, давайки й път. Лицето ѝ бе позеленяло и Кейн мислено се помоли да не е заразно това, от което тя беше болна.

Алесандра не знаеше дали ще припадне или ще повръща. Тя се помоли да не ѝ се случи нито едното, нито другото, преди да се е върнала въкъщи. Изглежда, свежият въздух ѝ помогна и след минута-две главата ѝ спря да се върти.

– Сигурно е от това въртене и танцуване – обясни тя.

Кейн въздъхна облекчено и ѝ предложи помощта си. Колин помоли брат си да помогне на Алесандра и се отправи да пожелае всичко хубаво на гостите и да си вземе довиждане с всички. След това се върна да я вземе. Алесандра не бе взела наметало или пелерина и затова той я наметна със сакото си, докато се отправяха към каляската си.

Чувството на облекчение се оказва твърде краткотрайно. Клатушкването на каляската отново я накара да почувства спазми в стомаха. Тя стисна ръцете в скута си и пое на няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои.

Колин се протегна и я накара да се излегне в скута му. После притисна главата ѝ към брадичката си и я задържа здраво.

Той я отнесе направо в спалнята ѝ. Остави я седнала на леглото и се върна за чаша вода, която Алесандра бе поискала.

Алесандра се излегна върху завивките и затвори очи. След минута бе здраво заспала.

Колин я разсъблече. Фленаган тъпчеше притеснено отвън, но Колин не му позволи да помогне. След като съблече Алесандра, лекичко я тикна под завивките. Явно бе извънредно уморена, защото заспа като малко бебе и дори не се пробуди, когато той я повдигна, за да издърпа одеялата.

Реши да остане цялата нощ при нея. Ако ѝ станеше по-зле, той трябваше да е близко до нея, за да ѝ помогне. Господи, колко изтощен се почувства той изведнъж. Съблече дрехите си и легна до нея. Целуна я по челото, обгърна я с ръцете си и притвори очи. След по-малко от минута и той заспа.

Пробуди се малко преди зазоряване, когато Алесандра се обърна на другата страна. Тя все още спеше. Колин едва се бе разбудил, за да разбере какво върши. Любиха се, докато и двамата се преизпълниха от чувството на наслада и блаженство и след това той отново заспа, прилепен към нея.

* * *

На следващия ден Алесандра се чувстваше толкова добре, като че ли никога не бе се разболявала. В два следобед Катрин пристигна да върне лично колието. Носеше един куп новини.

Възрастта ѝ бе най-прекрасната, в която едно момиче можеше да преживее толкова неща. Тя бе нетърпелива да разкаже на Алесандра за всички предложения за женитба, които вече бе получила. Катрин хвана Алесандра под ръка и я задърпа към салона.

– Къде е брат ми в този слънчев неделен следобед?

– Работи – отвърна Алесандра – и ще се върне за вечеря.

Катрин се настани в креслото близо до канапето. Фленаган стоеше на входа, опитвайки се да установи дали имат нужда от него.

– Едва успях да запомня имената на всичките си обожатели –

преувеличи Катрин.

– Трябва да си направиш списък на господата, които те интересуват – посъветва я Алесандра. – И тогава няма да се объркваш.

Катрин се замисли; идеята за списъка ѝ допадна. Алесандра помоли Фленаган да донесе лист хартия и писалка.

– Вече помолих татко да отклони предложенията на неколцина и той се отзова веднага на молбата ми. Той далеч не бърза да ме задоми.

– Може би трябва да направиш и списък на онези, на които ще откажеш – подхвърли Алесандра. – И срещу всеки от тях напиши и причините, поради които му отказваш, в случай, че ти се наложи да разглеждаш кандидатурите отново и за да не забравиш защо си отхвърлила нечие предложение.

– Да, това е прекрасна идея. Колко хубаво, че ми помагаш така.

Алесандра почувства удовлетворение от това, че може да ѝ бъде полезна.

– Организираността е ключът, Катрин – поясни тя.

– Ключ към какво?

Алесандра понечи да отговори на въпроса, но после си помисли, че не е съвсем сигурна в отговора си.

– Ключ към добре подредения щастлив живот – реши тя.

Фленаган се появи с нещата, които го бяха пратили да донесе. Алесандра му благодари и се обърна към Катрин.

– Да започнем ли с тези, на които ще откажеш?

– Да – съгласи се Катрин – напиши името на Нийл Пери най-отгоре. Той ми предложи вчера, а аз въобще не го харесвам.

Алесандра сложи заглавие на списъка и постави името на Нийл на първо място. После продума:

– Направила си твърде добра преценка, като си отказала.

– Благодаря – отвърна Катрин.

– А каква причина да посоча срещу името му?

– Отблъскващ?

Алесандра се разсмя.

– Той наистина е такъв. Пълна противоположност на сестра си. Виктория е една мила лейди.

Катрин не познаваше Виктория и поради това не взе отношение. Продължи да изброява имената на мъжете, на които смяташе да откаже. Бързаше да приключи с този списък, за да се прехвърли на списъка от мъже, които ѝ допадаха. Освен всичко искаше да съобщи още една новина на Алесандра.

– О'кей, сега нека да започнем с другия списък.

Катрин изброи четири имена. Последен бе Морган.

– Той още не ми е направил предложение, но ние се запознахме едва снощи на бала в Харисън Хаус. Той е толкова чаровен и приятен. Когато се усмихва, сърцето ми почти спира да бие. Съмнявам се да имам късмета да поиска ръката ми. Той е твърде популярен сред жените. Но спомена, че ще попита баща ми дали може да дойде на посещение.

– Познавам Морган и съм съгласна, че е очарователен – каза Алесандра. – А и Колин го харесва.

– Той би бил цял късмет – реши Катрин. – Само че... има още един, който бих искала да обсъдим.

– Как се казва, да впиша и него в списъка.

Катрин се изчерви цялата.

– Той е толкова романтичен, само че татко съвсем не мисли така. Обещавах ли да не казваш на никого?

– Да кажа какво?

– Първо ми обещай, а после ще ти обясня. Сложи ръка на сърцето си. Така обещанието ти е все едно клетва.

– Сега ще ми обясниш ли най-носле?

– Все още не зная името на този мъж. Той присъстваше на бала снощи. И е чудесен, казвам ти.

– Как можеш да твърдиш, че е чудесен, когато не го познаваш? Или си се срещала с него? О, това е то. Просто не знаеш името му. Опиши ми го. Може би съм го виждала.

– Но аз не съм го виждала още.

– Катрин, ти ме слиса.

Катрин се разсмя.

– Засега можем да го наречем с едно име – за списъка.

Алесандра потопи писалката в мастилото. Катрин търпеливо я изчака и прошепна:

– Моят таен обожател.

След това тя въздъхна с облекчение. В същия този миг Алесандра възкликна и изпусна писалката в скута си. Мастилото изпоцапа розовата ѝ рокля.

– О, небеса, какво направи – извика Катрин – роклята ти...

Алесандра поклати глава и отсече:

– Нищо ми няма на роклята! – В гласа ѝ се четеше огромно безпокойство.

– Искам да чуя за този таен обожател:

Катрин се смръщи.

– Нищо лошо не съм сторила, Алесандра. Защо си толкова обезпокоена.

– Не съм разтревожена заради самата теб – каза ѝ Алесандра.

– Но ти ми извика.

– Нямах намерение да то права.

Тогава Алесандра съзря сълзите в очите на Катрин. Момичето бе доста чувствително и душата ѝ бе жестоко накърнена в момента. Освен това Алесандра си помисли, че Катрин все още е по-скоро момиче, отколкото жена, и се отказа да ѝ довери причините за безпокойството си. Първо трябваше да поговори с Колин. Той щеше сам да реши какво да направи с тайния обожател.

– Съжалявам, че те засегнах! Моля те, прости ми – и като си наложи да бъде мила, добави: – Заинтересована съм да чуя всичко за този таен обожател. Можеш ли да ми се довериш?

Катрин премигна, за да капнат сълзите ѝ.

– Няма много за разправяне. Тази сутрин получих едно чудно подаръче с прикрепена картичка – без съобщение или текст, само с подпис.

– Какъв подпис?

– „От вашия таен обожател.“ Помислих си, че всичко е много романтично. Не мога да разбера защо реагираш толкова остро.

– Мили Боже! – прошепна Алесандра и се отпусна немощно в канапето. Обхвана я невероятен страх. Колин трябваше да я послуша този път, дори ако трябваше да го завърже, докато спи и да се справи сама.

– Алесандра, но ти трепериш – забеляза Катрин.

– Малко ми стана хладно.

– Мама каза на Джейд, че може и да си бременна.

– Какво съм?

Тя не мислеше да изкрещи така, но неочакваната забележка на Катрин я изуми.

– Мислят, че си бременна от Колин. Така ли е?

– Не, разбира се, че не. Не е възможно. Толкова бързо.

– Та вие сте женени вече от три месеца – напомни ѝ Катрин. – Мама спомена на Джейд, че щом ти прилошава, това може би е симптом. Тя навярно ще се разочарова, ако не си бременна. Сигурна ли си, Алесандра?

– Да, сигурна съм.

Не казваше истината. В действителност не бе сигурна. Мили Боже, можеше да е бременна. Отдавна не беше имала менструален цикъл – от

около три месеца насам. Да, така беше. Последният път ѝ бе дошло две седмици преди сватбата и оттогава – нищо.

Нима бе възможно да ѝ прилошава не поради изтощението?

Никога преди не бе спала толкова много, а сега едва издържаше цял ден, без да подремне на обяд. Разбира се, че излизаха всяка вечер и тя бе убедена, че това късно лягане бе причината за необходимостта от следобеден сън.

Ръката ѝ се спусна инстинктивно към корема.

– Много бих искала да родя деца на Колин – каза тя, – но той има толкова сериозни планове, в които аз му обещах да не се меся.

– Какво общо имат тук плановете с бебетата?

Алесандра се опита да се съвземе. Чувстваше се ужасно замаяна. Не можеше да събере мислите си. Защо досега не се бе досетила за... възможността да... единствения верен отговор... О, да, тя беше бременна.

– Алесандра, моля те, обясни ми – настоя Катрин.

– Ставаше дума за пет години – изстреля Алесандра, – след изтичането на които, можеше да родя деца.

Катрин си помисли, че Алесандра се шегува с нея. Тя избухна в смях. Когато Катрин си тръгна, Алесандра едва сдържаше вълнението си. След това се изкачи бързо в стаята си, затвори вратата зад себе си и избухна в неутешим плач.

Бореше се с най-объркани чувства. Чудеше се дали е момче или момиче. Заченатото малко същество в нея ѝ се стори цяло чудо и тя постепенно бе обхваната от радост и... чувство за вина.

Колин можеше изобщо да не се зарадва, като научи за бебето. Алесандра ни най-малко не се съмняваше в способностите му да бъде добър баща, но нямаше ли да се превърне това бебе в допълнителен товар? О, Боже, как ѝ се искаше той да я обича. А също така и да не е толкова упорит по въпроса за нейното наследство.

Не искаше да изпитва чувство за вина, и как, за Бога, можеше да се съчетават по такъв начин усещанията на еуфория и страх едновременно?

Фленаган се появи с чаша горещ чай за Алесандра. Тъкмо когато се канеше да почука, той дочу плача на господарката си. Остана отвън, като се чудеше как да постъпи. Искеше да разбере какво ѝ е, за да помогне, ако е в състояние. Алесандра обаче бе заключила вратата, което поздравяше, че не иска да я безпокоят.

Фленаган дочу входната врата да се отваря и тутакси се отправи

към входа. Бе стигнал до площадката, когато Колин се появи. Не бе сам. След него се движеше Натан. Той бе толкова висок, че трябваше да се навежда, когато минаваше през вратите.

Фленаган добре знаеше, че не е редно веднага да уведоми господаря си за състоянието на Алесандра, и то особено в присъствието на друг човек. Той побърза надолу по стълбите, поклони се на Колин и поздрави Натан.

– Влизаме в салона. След малко ще дойдат Кейн и Джейд. Къде е Алесандра?

– Принцесата е горе в стаята си и отдъхва – съобщи Фленаган. Той се опитваше да се държи на положение, както подобаваше на един иконом. И преди бе срещал Натан, но все още изпитваше някакъв необясним страх от него.

– Нека си отпочине, преди да пристигнат Кейн и Джейд – каза той, след което се обърна към Натан – налага се да излизаме всяка вечер и това страшно я изтощи.

– На нея допада ли ѝ излизането всяка вечер? – запита Натан.

Колин се усмихна и призна:

– Не.

Точно когато Колин и Натан влизаха в салона се почука а входната врата. Фленаган предположи, че гостите са Кейн и съпругата му. Побърза да отвори и тъкмо да се поклони, когато видя, че на прага стоеше обикновено момче – пратеник. В ръцете му имаше красива бяла кутия, обвита с червена пандела. Момчето подаде кутията и рече:

– Платиха ми, за да се уверя, че принцеса Алесандра лично е получила подаръка.

Фленаган кимна утвърдително и затвори вратата. Този път се отпрати бодро нагоре по стълбите. Имаше по-приятна причина да я безпокои, а евентуално щеше да разбере причината и за нейното състояние.

В този миг на вратата отново се почука. Фленаган постави кутията на една от страничните маси и се върна да отвори. Бе изминала по-малко от минута и той предполагаше, че пратеникът се е върнал за нещо.

Бяха Кейн и съпругата му. Лейди Джейд се усмихна мило на Фленаган. Кейн рядко му обръщаше внимание. Той се смръщи на жена си.

– Добър ден – поздрави ги Фленаган, широко отваряйки вратата.

Джейд влезе бързо. Тя отвърна на поздрава на иконома. Кейн само кимна. Изглеждаше доста замислен.

– Още не сме завършили този разговор – каза той на съпругата си с твърд и недопускащ противоречия глас.

– Напротив, приключихме – отрече тя. – Проявяваш истинско безразсъдство, съпруге. Фленаган, къде са Колин и Натан?

– Чакат ви в салона, милейди.

– Да знаеш, ще стигна до истината, Джейд – измърмори Кейн. – Не ме интересува колко ще продължи това.

– Ревността ти е напълно необоснована, Кейн.

– Напълно съм прав, по дяволите!

Той почти изкрещя последните думи, влизайки в салона след съпругата си.

Колин и Натан се изправиха тутакси при влизането на Джейд. Натан прегърна сестра си и силно я притисна към себе си. Той изгледа Кейн, тъй като бе чул как ѝ повиши глас при влизането им в салона. След това добави и укора си:

– Един съпруг не може да си позволява да повишава тон на жена си.

Кейн се изсмя. Колин се присъедини към него.

– Ти си се променил напълно! – отбеляза Кейн – Спомням си, че непрекъснато крещеше.

– Аз съм нов човек – отвърна Натан със тих сериозен тон. – Не ми трябва нищо друго.

Колин се намеси:

– Готов съм да се обзаложа, че сега у вас крещи вече Сара.

Натан се усмихна и отвърна:

– Малката ми съпруга наистина е избухлива.

Джейд се настани в стола до този на Натан.

Брат ѝ също седна и погледна към Кейн.

– Вие двамата като че ли имате някакво разногласие?

– Не – отвърна Джейд.

– Да – отговорът на Кейн прозвуча почти едновременно с нейния.

– Не бих искала да говорим за това точно сега – обяви Джейд и се постара да смени темата на разговора.

– Умирам да видя бебето, Натан! На кого прилича – на теб или на Сара?

– Има моите очи и краката на Сара, слава Богу! – отвърна Натан.

– Къде са те сега? – попита Колин.

– Оставих Сара при майка ѝ, за да покаже бебето на всички близки.

– При нейните родители ли сте отседнали, докато сте в Лондон? – попита Кейн.

– За Бога, не! – Натан буквално потръпна. – Те страшно ме

изнервят и някой ден мога да убия някой от тях. Ще отседнем при вас.

Кейн кимна, усмихвайки се. О, този Натан така обичаше да нарежда, вместо да моли. Джейд плесна с ръце от радост. Очевидно новината, че брат ѝ, снаха ѝ и бебето ще им гостуват, беше я развеселила.

– Къде е съпругата ти, Колин? – запита Натан.

– Фленаган се качи да я повика. След минута ще слезе при нас.

След около десетина минути Алесандра се появи. Беше сменила изцапаната с мастило дреха с една прекрасна лилава рокля и седеше на масичката, умувайки над списъка със задачи за Колин. Разбира се, тя никога нямаше да му покаже този списък, защото нито една от поръчките в него не бе уточнена напълно. Както вече сама се бе досетила, съпругите можеха да постигнат повече, като само правят предложения на съпрузите си. Повечето мъже, включително и Колин, не обичаха да им се нарежда какво да вършат.

И все пак, за нея бе успокояващо да напише на листа поне своите очаквания. Написа името на Колин най-отгоре над цял списък от задължения.

На първо място той трябваше да изслуша разказа за тревожните съвпадения с името на този таен обожател, който бе обезпокоил Виктория. В скоби тя добави името на Катрин.

На второ място, Колин трябваше да предприеме нещо по въпроса с нейното наследство. В скоби тя добави прекалено опърничав.

Трето, Колин нямаше нужда от цели пет години, за да разбере, че я обича. Трябваше да бъде наясно със себе си и да ѝ го признае.

Четвърто, трябваше да се опита да бъде щастлив от факта, че ще става баща. Нямаше защо да я обвинява, че му се меси в плановете или че ги обърква.

Алесандра прочете списъка и въздъхна шумно. Тя бе толкова развълнувана, че е бременна от Колин, и същевременно толкова изплашена от мисълта, че той няма да се зарадва, като разбере, че ѝ се прииска едновременно да креши и да плаче.

Въздъхна още веднъж и реши, че не ѝ отива да бъде толкова дезорганизирана и податлива на емоциите.

Прибави един въпрос към списъка си: „Могат ли бременни жени да стават монахини?“

След това дописа и още едно изречение: „Игуменката ме обича.“

Това вече я поутеши. Тя поклати глава, далеч по-спокойна и вдигна листа с намерение да го скъса.

Прекъсна я Фленаган. След почукването си, той едва дочака

разрешението ѝ да влезе в стаята.

Успокой се, като видя, че тя вече не плаче. Очите ѝ все още бяха подуты, но икономът си спести излишните забележки.

– Принцесо, имаме...

Тя не му разреши да продължи:

– Извини ме, че те прекъсвам така, но моля те, кажи ми дали готвачката е успяла да разговаря с някого от слугите на виконта? Зная, че ти досаждам с този въпрос и моля за прошка, но имам много сериозни причини да узная отговора, Фленаган! Умолявам те да бъдеш търпелив.

– Тя все още не е срещнала никого от неговите хора на пазара – отвърна Фленаган. – Мога ли да предложа идея?

– Да, разбира се.

– Защо направо не я изпратим във вилата на виконта? Ако тя се отбие на задната врата, виконтът няма да забележи, че е ходила там, а и слугите няма да му кажат за това.

Алесандра бързо се съгласи.

– Това е една чудесна идея. Освен това не бива да се отлага повече. Моля те, изпрати я веднага. Може да използва нашата каляска.

– О, не, принцесо. Тя няма да се съгласи да се вози във вашата каляска. Освен това вилата на виконта е на една крачка оттук. Ще се поразходи.

– Щом смяташ така... А какво искаше да ми кажеш преди малко?

– Имаме гости. Партньорът на съпруга ви е тук. И освен него – Кейн и неговата съпруга.

Тя се изправи, но после отново приседна и го извика:

– Почакай малко. Направила съм нов списък със задачи за теб.

Фленаган се усмихна в очакване. Нейните списъци му допадаха, защото бе дълбоко убеден, че тя ги прави с цел да му помогне да се организира по-добре. Между отделните задачи, които тя считаше, че влизат в ежедневните задължения на Фленаган, тя добавяше и по някое извинение, освен това тя винаги бе много благодарна и умееше да похвали слугите си.

Фленаган я гледаше, докато ровеше купа със списъците на масичката. Накрая Алесандра намери листа с неговото име и му го подаде.

Фленаган го сложи в джоба на самото си и я придружи надолу по стълбите. Тогавя забеляза кутията на масата във фойето и се сети, че трябваше да ѝ го предаде.

– Тази кутия пристигна преди няколко минути – съобщи той. – Ще я отворите ли веднага или ще изчакате по-късно?

– По-късно – отвърна тя. – Сега съм нетърпелива да се запозная с партньора на Колин.

Колин тъкмо се канеше да повика сам съпругата си, когато тя влезе в салона. Мъжете мигновено се изправиха. Алесандра се приближи до Джейд, хвана ръката ѝ и съобщи колко е щастлива да се види с нея.

– За Бога, Колин, добре си се справил! – прошепна Натан, точно когато тя насъбра смелост да се приближи до огромния мъж и да му се усмихне.

– Да се поклоня ли пред една принцеса? – опита Натан.

– Ако го сторите, ще имам възможност да и целуна в знак на признателност. Иначе ще ми е необходима стълба.

Натан се разсмя. След това се наведе, получи целувка по бузата и отново се изправи.

– А сега ще обясните ли какво имахте предвид под признателност? – запита той.

Господи, това бе един сладък дявол. С невероятно мек глас.

– Признателна съм ви за това, че успявате да изтърпите Колин. Сега вече разбирам как върви партньорството ви. Колин е опърничавият и упорит, а вие сте умиротворителят в компанията.

Колин отметна глава назад и се разсмя от сърце. Натан изглеждаше като в небрано лозе.

– Сбърка ги, Алесандра – намеси се Кейн. – Натан е невъзможният, а Колин е умиротворителят в компанията.

– Тя ме нарича Дракон – подметна Колин.

Алесандра се намръщи на съпруга си, задето издаде тази тайна, а после се отпрати и седна на канапето до него.

– Кейн, престани да гледаш Джейд с такъв свиреп поглед!

– Той ми е ужасно сърдит – обясни тя. – И всичко това е доста странно, разбира се. Не съм насърчавала никого да ме ухазва.

– Никога не съм казвал подобно нещо – опроверга я Кейн.

Джейд се обърна към Колин.

– Той изхвърли цветята, можеш ли да си представиш?

Колин повдигна рамене. После простря ръка над раменете на Алесандра и изпъна краката си.

– Нямам и най-малката представа за какво ми говорите вие двамата.

– По-добре да си разрешите недоразуменията, преди да съм пренесял Сара и Джоана при вас. Дъщеря ми има нужда от спокойствие – подметна Натан.

Кейн и Колин погледнаха към Натан с недоумение. Беше ги

засегнал с думите си.

– Зарадвахте ли се, като разбрахте, че ще ставате баща? – запита Алесандра, опитвайки се да прозвучи равнодушна. Ръцете ѝ пак бяха стиснати в скута.

Ако въпросът ѝ бе неуместен, Натан нямаше да ѝ отговори колко много се е зарадвал, като научил новината.

– А какво ще стане с петгодишния ви план?

– Какво да стане? – попита Натан, очевидно смутен от въпроса.

– Нима бебето няма да възпрепятства работата ви в компанията?

– Ни най-малко.

Тя не му повярва. Натан никога не би продал акции, ако не беше заради бебето. Колин беше ѝ обяснил, че му трябва пари, за да купи къща за семейството си.

Въпреки това, тя нямаше намерение да засегне тази деликатна тема.

– Разбирам, предвидили сте евентуално развитие на нещата в личен план, независимо от компанията и плановете ви?

– Колин, за какво говори жена ти?

– Когато за пръв път видях Алесандра, бях споменал, че нямам намерение да се женя в близките пет години.

– Нито пък да имаш семейство – коригира га тя.

– Нито пък да имам семейство – повтори ѝ той, за да ѝ достави удоволствие.

Кейн и Джейд се спогледаха.

– Я, гледай колко организиран си бил – подметна Кейн.

Алесандра си помисли, че това е комплимент и се присъедини:

– Да, той е много организирана личност!

– Плановете винаги подлежат на изменения – подметна Джейд, гледайки към Алесандра. В очите ѝ се четеше симпатия. Алесандра изведнъж почувства колко окаяна изглежда. Джейд си помисли, че знае причините.

– Едно дете винаги е благословия – изгърси тя.

– Да – съгласи се Натан. – Джейд е права, когато казва, че плановете винаги се променят. Например Колин и аз разчитахме на наследство на моята съпруга, завещано ѝ от краля, за да можем да укрепим капитала на компанията, но принцът-регент реши да задържи парите и трябваше да измислим друг начин да намерим тези средства.

– Оттам възникна и петгодишният план – допълни Колин.

Алесандра изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в плач. Кейн имаше чувството, че би удушил собствения си брат. Ако

Колин бе погледнал само за секунда лицето ѝ, щеше да се досети, че нещо не бе съвсем в ред. Колин очевидно нямаше представа даже какво става, а Кейн не посмя да се намеси... поне засега.

Алесандра потъна в собствените си мисли. Тя усети, че случайната забележка на Натан я раздразни. Беше дал да се разбере, че нито той, нито Колин са изпитвали никакви угризения или скрупули от факта, че възнамеряват да се възползват от наследството на Сара. Защо тогава, за Бога, Колин толкова упорито ѝ отказваше да използва част от нейното наследство.

Стреснаха я думите на Колин.

– Кейн, моля те, престани да се мръщиш на жена си!

– Той ме обвинява – съобщи Джейд.

– Не е вярно – не те обвинявам! – отрече той.

– В какво те обвинява? – запита Колин.

– Тази сутрин получих букет цветя без съобщение, само с подпис.

Натан и Колин едновременно се смръщиха.

– Ти си получила цветя от друг мъж! – повтори Натан, без да прикрива недоумението си.

– Да.

Тогава Натан се обърна към зет си и каза:

– Трябва да сториш нещо, Кейн. Тя ти е жена. Не можеш да позволиш друг мъж да ѝ изпраща цветя. Защо, по дяволите, не си убил онзи кучи син?

Кейн бе благодарен от това, че Натан взе неговата страна.

– Разбира се, че ще го убия в мига, в който открия кой е той.

Колин поклати глава порицателно.

– Не можеш просто така да убиеш някого. Трябва да имаш основание за това, Кейн. Изпращането на цветя не е престъпление. Може да е някой нахакан, сяпао влюбен младеж.

– Много мил съвет, Колин, но Джейд не е твоя съпруга.

– Бих проявил разум, дори ако цветята бяха изпратени на Алесандра – увери го Колин.

Кейн поклати глава подозрително.

– Джейд, кажи ни името му.

Никой в този момент не обръщаше внимание на Алесандра и тя бе много щастлива поради този факт. В съзнанието ѝ се втурнаха различни предположения. Тя се замисли, когато Колин подметна, че може да е

някой нахакан, сляпо влюбен младеж.

– Е? Кой ти изпрати цветята? – настоя Колин.

– Той подписва всичките си картички с думите: „Твой таен обожател“ – каза Алесандра.

Всички се извърнаха към нея с озадачени лица.

– Така ли, Джейд?

– Откъде знаеш?

Натан се облегна назад в креслото си.

– Май не е само обожател, а?

Никой не продума нито дума в течение на една минута. Алесандра изведнъж се сети за пакета, който бе получила днес. Тя се опита да стане, за да го вземе. Спря я ръката на Колин, който я хвана здраво за рамото.

– Мисля, че този мъж е изпратил нещо и за мен. Фленаган е оставил пакета във фоайето.

– Господи, какво е сторил! Фленаган! – изкрещя Колин. Алесандра почувства болка в ушите от виковете му. Фленаган дотърча. В ръцете си носеше пакета, което го издаде, че бе следил разговора. Той почти подхвърли кутията в ръцете на Колин.

Алесандра се протегна да го вземе, но погледът на Колин я възпря. Тя се облегна назад в канапето и присви ръце. Колин се наведе към кутията. Мърморейки, отвърза лентата, разкъса капака и погледна вътре. Алесандра надникна над рамото му, за да види какво има в кутията. Тя забеляза някакво изключително пъстро ветрило, преди Колин да тресне капака на кутията обратно.

– Кучи син! – изрева той. Той повтори грубите думи още веднъж. Натан кимаше с глава всеки път, когато Колин изкрещяваше тази реплика. Очевидно чувстваше едно и също, както и Колин.

Колин разгледа картичката в ръцете си.

– Нима няма да проявиш хладнокръвие и трезв разум при това? – закачи го Кейн.

– По дяволите.

– Точно така – измърмори Кейн.

– Не ти ли приличат на шайка бандити, готови на саморазправа? – запита Джейд, гледайки към Алесандра. – Извън кожата си са излезли от ревност – добави тя.

Тя очакваше Алесандра да се съгласи с нея и се озадачи безкрайно, като видя Алесандра да поклаща глава отрицателно.

– Колин и Кейн не би трябвало да ревнуват, а сериозно да се

обезпокоят.

– Откъде знаеше какво пише на тази картичка? Да не си получавала и други подаръци? – попита я Натан.

Колин се обърна към нея със смразяващ поглед. Още по-леден бе гласът му, когато й проговори:

– Трябваше да ме уведомиш, ако си получавала други подаръци и преди? Прав ли съм, Алесандра?

Слава Богу, можеше да го успокои. Яростта му до известна степен я поизплаши.

– Разбира се, че бих ти казала, но до днес не съм получавала други подаръци.

Колин кимна. Наведе се към нея, обгърна отново раменете ѝ и я притисна до себе си. В момента постъпката му ѝ вдъхна кураж и спокойствие и тя не забелязваше, че той я стиска толкова силно, че дъхът ѝ спира.

– Ти знаеш нещо повече от това, което ни каза! – стрелна я Натан.

– Да – отвърна тя, – и освен това от дълго време се опитвам да накарам някой да ме изслуша. Дори помолих сър Ричардс да помогне.

Тогава се обърна към Колин и намръщено го запита:

– Сега готов ли си да ме изслушаш?

Макар и учуден от коментара на жена си, Колин се съобрази с острия тон на гласа ѝ и запита:

– Какво си се опитвала да ми кажеш толкова време?

– Виктория получаваше писма и цветя от неизвестен почитател.

Колин се сепна при това напомняне. Алесандра се бе опитала да му обясни защо се безпокои за приятелката си. Едва сега съзнаваше, че е трябвало да я изслуша.

– Коя е Виктория? – запита Кейн.

Алесандра му обясни. Разказа как са се запознали с Виктория.

– След като се завърна в Англия, тя ми пишеше поне веднъж на месец. Аз с удоволствие ѝ отговарях и отново с нетърпение чаках писмото. Животът ѝ бе твърде вълнуващ. В последните си писма обаче тя споме на за някакъв обожател, които ѝ изпращал подаръци. Намираще всичко това за много романтично. Получих последното ѝ писмо в началото на септември.

– И какво пишеше в това писмо? – запита Кейн.

– Бе решила да се срещне с този мъж – отвърна Алесандра. – Аз, разбира се, бях ужасена и веднага ѝ изпратих писмо. Помолих я да бъде предпазлива и я посъветвах да вземе и брат си, когато реши наистина да

бе срещне с обожателя.

Алесандра се разтрепери. Колин инстинктивно я прегърна.

– Не зная дали Виктория е получила последното ми писмо. Може да е заминала на тази среща още преди това.

– Заминала накъде? – попита Джейд.

– Съобщиха, че Виктория е избягала за Гретна Грийн – отвърна Колин, – но Алесандра не вярва в това.

– Няма никакво съобщение за сватба – допълни тя.

– Какво мислите, че ѝ се е случило?

Натан бе този, който зададе парещия въпрос.

Тя до този момент не бе посмяла да изрази гласно страховете си. Пое си дълбоко въздух, за да се успокои и погледна към Натан.

– Мисля, че е мъртва.

* * *

Той бързо премина покрай библиотеката вбесен. Нищо от всичко това ме бе по негова вина. Нищо. Той беше спрял. Беше преодолял ненаситното желание, не бе се поддад на изкушението. Не беше негова вината. Не, онова копеле носеше цялата отговорност. Иначе той никога нямаше да убие отново... никога отново нямаше да се предаде на Лукавия.

Отмъщение. Той щеше да му даде да разбере. Трябваше да бъдат квит. Щеше да го унищожи. Първо – да му отнеме всичко, което той цени. Щеше да го накара да се мъчи и страда.

Той се усмихна, като си представи всичко това. Щеше да започне с жените.

Глава 13

На тези думи всички реагираха като ужилени.

– Мили Боже – прошепна Кейн.

– Възможно ли е това да е истина? – попита Натан.

– Не бях допускала... – Джейд не довърши изречението и постави ръка на сърцето си.

Колин последен заговори и затова навярно неговият въпрос бе най-логичен.

– Обясни ми защо мислиш, че е била убита?

– Фленаган, би ли се качил горе да донесеш записките ми?

– Нима имаш списък на причините, поради които подозираш, че този тип е убил приятелката ти? – почуди се Кейн.

– Тя си има списъци за всичко.

Забележката на Колин не бе в никакъв случай високомерна или снизходителна и това удовлетвори Алесандра.

– Да, имам такъв списък – започна тя – Исках да подредя мислите си относно случая с изчезването на Виктория и да измисля някакъв план за действие. Знаех, че нещо не е наред в момента, в който разбрах, че има намерение да се срещне с него. Виктория никога не би постъпила така. Външният вид на един човек значеше много за нея. Освен това, не мисля, че тя би се влюбила в човек, който е по-нискостоящ в обществото от нея. Може и да се е държала като сноб, но това беше нейна черта. Всъщност беше много чистосърдечна и открита.

– Но този мъж трябва да е бил жив човек като всички останали или е бил нещо по-особено? – реши Натан.

– аз също мисля така – съгласи се Алесандра. Също така мисля, че този мъж я е помолил настоятелно да се срещнат някъде насаме, залагайки на нейното любопитство и така тя е забравила да вземе предпазни мерки. Очевидно е била поласкана от вниманието, с което я е обградил.

– Трябва да е била ужасно наивна – отбеляза Джейд.

– Такава е и Катрин.

– Катрин? Какво общо има с тази история сестра ми?

– Тя ме помоли да запазя всичко в тайна, но в момента става дума за нейната безопасност и аз ще трябва да наруша клетвата си. Тя също е получила цветя тази сутрин.

– По дяволите, ще взема да пийна малко бренди! – промърмори

Кейн.

Точно в този момент се върна Фленаган с цял куп бележки, които подаде на Колин така, че той да може да ги предаде от своя страна на Алесандра. Фленаган бе дочул молбата на Кейн и незабавно заяви, че ще донесе бренди.

– Донеси цялата бутилка – поръча му Кейн.

– Искрено се надявам всички ние да грешим в този момент – каза Натан.

– Наистина по-добре е да грешим – намеси се Кейн, – но три от жените в нашето семейство са застрашени от този кучи син. По-добре е да си мислим най-лошото и да измислим някакъв план за действие – добави той.

Колин търсеше листа с причините, за който преди малко говориха. Изведнъж попадна на своето име отгоре на една от бележките.

Алесандра не му обръщаше внимание, а вместо това бе спряла погледа си върху брат му.

– Кейн, нима предполагаш, че си достатъчно осведомен и застрашените са само три? Този мъж може да е изпратил една дузина подаръци на жените в Лондон? – запита го тя.

– Права е – съгласи се Натан.

Кейн поклати глава и отряза:

– Гадното ми предчувствие ме кара да мисля, че той всъщност се опитва да отмъсти на някого от нас тримата?

Колин тъкмо бе успял да прочете листа, озаглавен с неговото име. Струваше му голямо усилие да съдържи реакцията си. Ръката му трепереше докато постави листа най-отдолу.

Щеше да става баща! Толкова щастлив се почувства, че му се прииска на секундата да грабне Алесандра и да я разцелува. И в какъв точно момент трябваше да научи това, си помисли той. Разбира се, в никой случай нямаше да ѝ покаже, че е прочел листа. Щеше да чака, докато тя сама му каже. Трябваше да почака до вечерта, когато щяха да си легнат...

– Защо се усмихваш, Колин? Що за идиотска реакция на всичко, за което говорим? – възмути се Кейн.

– Мислех си за нещо друго.

– Моля те, съсредоточи се! – настоя Алесандра.

Колин се обърна към нея. Тя съзря топлината в погледа му и се учуди за какво ли си е мислел, за да я погледне по такъв начин. И преди да го запита, той се наведе към нея и я целуна. Беше бърза и кратка

целувка, която премина преди Алесандра да успее да реагира.

– За Бога, Колин – измърмори Кейн.

– Нали сме още младоженци! – изстреля Алесандра нещо като извинение за странната проява на обич от страна на Колин.

Фленаган се появи с поднос с чаши и голямо шише бренди. Той постави подноса на масата близо до Алесандра и се приведе тихо да прошепне в ухото ѝ:

– Готвачката се върна.

– Има ли някакви новини?

Фленаган енергично кимна. Кейн си наля едно питие и в следващия миг го погълна. Натан и Колин отказаха да пият.

– Може ли едно питие за мен? – попита Алесандра. Тя не обичаше вкуса на брендито, но предположи, че една глътка ще ѝ помогне да постопли малко. Отново ѝ се повдигна, но този път бе сигурна, че причината е в неприятния разговор.

– Фленаган, донеси на Алесандра чаша вода – нареди Колин.

– Бих предпочела бренди.

– Не.

Алесандра искрено се учуди на тази реакция.

– Защо не?

Колин не бе обмислил отговора на този въпрос. Искаше да ѝ каже, че брендито може би не бе подходящо за деликатното ѝ положение. Но не можеше, тъй като тя все още не беше споделила с него.

– Защо се усмихваш, Колин? Мога да заявя с чисто сърце, че ти си най-странния човек в целия свят.

Той се върна към разговора.

– Не бих искал да пиеш.

– Та аз никога не пия.

– Точно така – съгласи се той, – и точно затова не бива да започнеш сега.

Фленаган потупа леко Алесандра по рамото, напомняйки ѝ за готвачката и нейното съобщение.

– Ще ме извините ли за момент? – попита тя и забеляза, че нейните списъци са в ръцете на Колин. – Какво правиш с бележките ми?

– Държа ги, докато се освободиш, за да мога да ти ги дам. Да потърся ли листа за Виктория?

– Не, благодаря ти. – Тя взе бележките, откри тази, която се отнасяше до Виктория и се изправи, за да тръгне с Фленаган.

Колин ѝ направи жест и я притегли към себе си с думите:

– Никъде няма да мърдаш?

– Трябва да говоря с готвачката.

– Фленаган може да й отговори на въпросите вместо теб.

– Не разбираш – прошепна му Алесандра, – тя беше на разузнаване по моя поръчка и искам да разбере какво е научила.

– Какво разузнаване?

Тя не отговори на въпроса му веднага. После си призна:

– Ще се разгневиш като разбереш.

– Не, няма.

Алесандра го погледна със съмнение в очите.

– Алесандра?

Колин произнесе името и с онзи тон, при който тя незабавно щеше да му каже цялата истина и то веднага. Само че този път тя така му се усмихна, че Колин разбра, че изобщо не се е стреснала.

– Моля те, кажи ми.

Този път той се помоли, а не й нареди. Това внезапно я накара да му каже истината:

– Изпратих я във вилата на виконта на Талбот. Преди де се разяриш, Колин, си спомни, че ми забрани да разговарям с виконта. Аз спазих нареждането ти.

Колин бе напълно объркан.

– Нищо не разбирам все още – призна той.

– Изпратих готвачката да разговаря със слугите на лейди Роберта. Имах основания да проверя дали е получавала някакви подаръци преди да изчезне безследно. Колин, и двамата добре знаем, че не е избягала от виконта. Подобно извинение просто е немислимо.

– Получавала е подаръци – изтърси Фленаган. – При това виконтът се разгневил извънредно много. Слугите си мислят, че лейди Роберта е избягала с ухажора си. Виконтът нищо не казва, но неговите слуги предполагат, че той също така е убеден, че жена му е избягала. Една от прислужничките казала на готвачката, че виконтът се затворил в библиотеката и от мъка започнал да пие ден и нощ.

– Какво, по дяволите, става тук? – възкликна Кейн – Нима може да има връзка между двете жени?

– Те и двете са изчезнали – напомни му Джейд, – нима това не ги свързва?

– Не това имах предвид, скъпа.

– Може ли изборът му да е съвсем случаен и безразборен? – попита Натан.

– Винаги има мотив – оспори го Колин.

– Може би с първата – съгласи се Натан. Алесандра се смути от подобно предположение.

– А защо мотив само спрямо първата?

Натан погледна към Колин, преди да отговори. Колин кимна с разбиране.

– Навярно за първото убийство е имал мотиви, а после просто е свикнал да убива – обясни той.

– Някои го правят – спомена Кейн.

– Боже мой! – Джейд се разтрепери. Кейн мигом стана прав и се приближи до нея. Той я изправи от креслото, в което бе седнала, после седна и я придърпа на коленете си. Тя се притисна към него.

– Да не искаш да кажеш, че се е пристрастил към убиването?

– Може би – отвърна Натан.

Алесандра почувства как ѝ се гади отново. Тя се облегна на Колин, за да почувства топлината му. Усещаше се в безопасност, когато той бе наблизко. Ето това бе всъщност любовта, помисли си тя.

– Трябва да съберем повече информация.

– Опитих се да говоря с брата на Виктория, но това изобщо не помогна – призна Алесандра.

– Може би аз ще успея да поговоря с него – предложи Колин.

– Не мога да повярвам, че ще се отзове – отвърна му Алесандра, – особено след последния ви разговор с него, когато ти го изхвърли на тротоара.

– А какво ще кажете, ако помолим Ричардс да помогне? – предложи Натан.

Алесандра затвори очи и продължи да слуша разговора. Колин галеше ръката ѝ без да се усеща. Докосването му я успокояваше по невяротен начин. Гласовете на мъжете се смесиха докато те обсъждаха плана за действие. Тя усети огромно удовлетворение от това, че съпругът ѝ най-после ѝ се довери. Знаеше, че той ще открие какво се е случило с Виктория и... защо. Тя нито за миг не се усъмни във възможностите на Колин да пипне този престъпник, защото бе повече от сигурна, че се е омъжила за най-умния мъж в цяла Англия. Той бе навярно и най-упоритият и настойчив мъж също, но този недостатък сега щеше да му е от полза. Той нямаше да се откаже преди да е намерил отговор на всички въпроси.

– Какво още ще правим, по дяволите! – запита Кейн.

Алесандра погледна към списъка си и каза:

– Намирате поне двама, които биха имали сметка от смъртта на Виктория. Колин, ти би могъл да откриеш ако са подписани някакви полици на нейно име. Дрейсън с готовност ще помогне.

Тримата мъже се разсмяха, а Колин отбеляза:

– Мислех, че си заспала.

Тя се направи, че не чува шегата и продължи:

– Ще трябва да разгледате всички останали мотиви... в общия случай.

– Ревността и пренебрежението са два сериозни мотива. Нийл спомена, че Виктория е отхвърлила няколко предложения за женитба. Навярно един сред тези мъже не е харесал думичката „не“.

Джейд установи колко проникателна бе Алесандра. Колин ѝ се усмихна като разбра за какво си мисли тя и ѝ подсказа с поглед, че също е наясно колко умна е жена му. Натан и Кейн още не бяха го установили.

– Разбира се, че ще разнищим всеки един вероятен мотив – потвърди Кейн. – Но ми се искаше да имаме поне една-две улики.

– Нима искаш да кажеш, че нямаме улики – отвърна Алесандра. – Фактът, че три жени в семейството ви са получили подаръци, е достатъчна улика, Кейн. Струва ми се, че някой от вас или сред жените, е предизвикал този мъж.

– Хрумна ми вече подобна идея – спомена Колин. – Още повече, че той става дори невнимателен и непредпазлив.

– Или по-смел – подхвърли Натан.

– Мисля, че всички забравяте един съществен факт – намеси се Джейд.

– Какъв? – запита я Кейн.

– На практика няма никакви тела на жертви. Можем да тръгнем в съвсем погрешна посока.

– Мислиш ли наистина? – попита я Алесандра.

Джейд мисли дълго и накрая отсече:

– Не.

Тогава се намеси Колин. На всички освен на Алесандра той постави задачи. На Джейд поръча да разговаря по възможност с всички дами от обществото, за да узнае дали още някоя не е получавала такъв подарък. При това той я предупреди да не разказва за подаръците, които тя, Катрин и Алесандра бяха получили, защото нищо чудно някои по-глуповати жени да се амбицират и да приемат това за някаква игра, като решат, че трябва и те да са получили такъв подарък.

Натан трябваше да наглежда офисите, докато Колин се занимаваше

с разплитането на случая.

– Кейн – каза той, – Алесандра е права. Нийл няма да разговаря с мен. Ще трябва ти да се заемеш с него.

– Ще го сторя – обеща Кейн. – А също ще говоря и с Талбот. Бяхме заедно с него в Оксфорд и мисля, че ще прояви разбиране към мен.

– Аз ще разговарям с татко – съобщи Колин. – Той ще трябва да пази Катрин, докато заловим този мръсник.

Алесандра търпеливо чакаше да чуе какви задачи ще ѝ постави Колин. След няколко минути тя започна да се безпокои и като побутна Колин и го запита:

– А мен забрави ли ме?

– Не.

– Тогава, какви са моите задачи, Колин?

– Почини си, скъпа.

– Да си почина?

Алесандра изглеждаше вбесена. Колин нямаше намерение да спори с нея. Кейн са направи да тръгва. Повдигна жена си от скута си и се изправи. Натан също стана и се отправи към вратата.

– Ела, Алесандра, имаш нужда от сън.

Тя определено нямаше нужда от сън – бе повече от сигурна и ако не бе толкова изморозена от събитията, положително щеше да му го заяви. Споренето с Колин изискваше издръжливост, а такава почти не ѝ бе останала. Тежкият разговор я бе изчерпал напълно.

Кейн ѝ се усмихна. Алесандра не искаше той да я мисли за болнава и слабовата, при това знаеше, че той е чул как Колин настоя тя да си почине. Тя пхна един лист в ръцете му и каза:

– Тук съм написала други мотиви, които може би ще искаш да разгледаш и обмислиш.

И преди Кейн да ѝ отговорил, тя добави:

– Малко съм изморена, само защото Колин и аз си лягаме твърде късно заради приемите. Той също е много изтощен.

Кейн ѝ намигна. Тя не разбра какво означаваше това. В този момент Колин я хвана под ръка и я поведе нагоре по стълбите. Фленаган изпрати гостите.

– Защо ме третираш като някакъв инвалид!? – попита го Алесандра, когато влязоха в нейната спалня и Колин разкопча роклята ѝ.

– Изглеждаш ми много уморена – каза той, – а освен това обичам да те събличам.

Беше невероятно нежен с нея. След като Алесандра остана по

бялата копринена риза, Колин се наведе, отметна косите ѝ и целуна нежно врата ѝ. После отдръпна завивките и я побутна в леглото.

– Само ще си почина малко – каза тя. – Не смея още да заспя.

Той се наведе над леглото и я целуна по челото.

– Защо да не заспиш?

– Защото ако сега заспя, няма да мога да спя през нощта.

Колин се отпрати към вратата и каза:

– Добре, скъпа, само си почини.

– А ти нямали също да отпочинеш?

Той се разсмя.

– Не. Аз си имам работа.

– Съжалявам, съпруже.

Той тъкмо бе отворил вратата и се обърна назад.

– За какво съжаляваш?

– Винаги ми се струва, че ти преча да работиш. Извини ме, ако е така.

Той кимна, после тръгна да излиза и изведнъж промени намерението си. Върна се и приседна на крайчеца на леглото. Беше странно да му се извинява за това, че му се меси и той искаше да ѝ го каже. В крайна сметка бе негова съпруга, а не някоя далечна роднина.

Все пак той не каза нито една дума. Трябваше по-късно да ѝ обясни кога е необходимо да се вслушва в думите му. Тя вече бе заспала. Колин се почуди колко бързо можеше да заспи Алесандра и до известна степен се почувства виновен за това, че я бе извеждал всяка вечер до късно. Господи, тя изглеждаше толкова крехка и уязвима.

Колин не знаеше колко време е прекарал до леглото ѝ, съзерцавайки я. Умът му бе обзет от мисълта, че трябва да я защити. Никога досега не я бе усещал като нещо свое... благословено при това – помисли си той.

Тя го обичаше.

О, Господи, колко я обичаше той. Тази истина не се прокрадна изненадващо в съзнанието му, нито пък го смаза с тежестта си, макар че картинката, която представляваше в момента, сигурно би го разсмяла, ако можеше да се види отстрани. Отдавна знаеше, че я обича, макар че проявяваше странна упоритост, когато отказваше открито да ѝ го признае. Само Бог знаеше, че е влюбен в нея до уши. От онзи момент, в който я видя за първи път, той бе действал предпазливо и внимателно. Не беше възможно да се предпази от желанието да я има и дълго време бе убеден, че е обхванат от похотливи чувства и мисли. Но след известно

време вече знаеше добре, че не е само похот.

О, да, любовта му към нея бе отдавна. Не можеше да осъзнае защо тя го обикна. Ако бе будна в този момент, той навярно щеше да ѝ зададе този въпрос. Може би щеше да живее добре и с някой друг. Някой с титла... със земи и наследства... някой със здраво и мощно тяло.

Колин не се мислеше за романтик. Беше разсъдлив и практичен мъж, който бе отгатнал, че ще постигне успех, само ако работи здраво и упорито. В едно малко ъгълче на мозъка му се бе приютила мисълта, че Господ му е обърнал гръб. Беше необосновано като идея, но се появи след като едва не изгуби крака си. Спомни си как лекарят обясняваше, че ще се наложи ампутация на крайника, спомни си и яростната защита на своя приятел. Натан нямаше да позволи кракът на Колин да бъде докоснат от доктор Уинтърс, но у Колин завинаги остана страха, който се появяваше винаги преди да заспи, от това дали като се събуди ще бъде здрав и читав.

Кракът бе оцелял, но постоянната болка, която трябваше да изпитва, обезсмисли победата, лишавайки я от стойност.

Чудесата бяха за другите хора, си мислеше Колин, преди Алесандра да се появи в живота му. Неговата принцеса наистина го обичаше. Дълбоко в сърцето си той бе убеден, че не съществуваха никакви ограничения или условности, които да попречат на любовта ѝ към него. Ако го беше срещнала еднокрак, сигурно щеше да го обича по същия начин. Сигурно щеше да му дари симпатията си, но не и да го съжали. Всяко нейно действие показваше силата и решимостта ѝ да помогне и да се грижи.

Тя щеше да бъде винаги редом с него – да му натяква, да се заяжда и спори с него – и да го обича независимо от всичко.

А това бе истинско чудо, реши Колин.

Господ не го бе забравил изцяло.

* * *

Тя искаше да го напусне. Алесандра съзнаваше, че не е разумно, но бе толкова объркана, че едва си даваше сметка какво върши. Безскрупулното признание на Натан за това как двамата с Колин са планирали да се справят с наследството на Сара, за да подпомогнат компанията си, не излизаше от главата ѝ докато накрая ѝ се доплака.

Колин, реши тя, я беше отритнал във всяко едно отношение. Не искаше тя да му помага в счетоводството, не искаше наследството ѝ и на практика не искаше – или не се нуждаеше от любовта ѝ. Сърцето му

изглежда бе обградено със защитни брони и Алесандра си помисли, че едва ли някога ще достигне до него, за да го накара да я обикне.

Знаеше, че изглежда много жалка. Но това не я интересуваше. Тази сутрин бе пристигнало писмо от игуменката и Алесандра вече го бе изчала поне дванадесет пъти.

Искаше ѝ се да си отиде у дома. До такава степен я обхвана носталгия за манастира, монахините, земята и всичко останало, че избухна в плач. Не се обезпокои, че Колин може да я чуе, тъй като той работеше в кабинета си.

Мили Боже, тя искаше да не е така податлива на емоции през тези дни. Струваше ѝ се, че трудно намира логиката на повечето неща. Тя стоеше до прозореца, облечена в халата си, гледаше навън, а съзнанието ѝ бе обременено с толкова тревоги, че дори не чу как вратата се отвори.

– Какво има скъпа? Не се ли чувстваш добре?

Гласът му бе преизпълнен от загриженост.

Алесандра си пое дълбоко въздух и се обърна към него.

– Бих искала да си ида у дома.

Колин бе абсолютно неподготвен да чуе такава молба. Изглеждаше смаян, но бързо се оправя. Затвори вратата зад себе си и се приближи към Алесандра.

– Ти си си у дома.

Тя поиска да оспори думите му, но не го стори.

– Да, разбира се. Но бих искала да ми разрешиш да посетя Светият Кръст. Манастирът е съвсем близо до Стоун Хевън и аз бих искала да видя още веднъж дома на родителите си.

Колин се приближи към писалищната маса и запита:

– За какво е всичко това? – Той се облегна на крайчеца на масата, докато чакаше отговора ѝ.

– Получих писмо от игуменката тази сутрин и затова ме обхвана носталгия.

Колин не реагира но някакъв особен начин на неочакваната молба на съпругата си.

– Точно в този момент, няма да имам възможност да...

– Стефан и Реймънд ще ме придружат – прекъсна го тя. – Не бих искала това от теб като зная колко си зает.

Колин усети как започна да се изнервя. Самата идея съпругата му да предприеме такова пътуване без него го ужасяваше. Той успя да се въздържа от незабавно отхвърляне на молбата ѝ, само защото никога досега не я беше виждал толкова объркана и нещастна. Това още повече

го смути, като имаше предвид състоянието ѝ.

Тя не беше в ред, ако си въобразяваше, че Колин можеше да я пусне да пътува нанякъде сама. Но не можа да сподели това с нея.

Реши да се възползва от разсъдливостта, за да я накара да разбере:

– Алесандра...

– Колин, ти нямаш нужда от мен.

Колин се слиса от подобно абсурдно твърдение.

– По дяволите, що за приумици са това! – почти извика той.

Тя извърна глава. Колин я хвана и я обърна отново към себе си.

– Ти никога не си имал нужда от мен – прошепна тя.

– Алесандра, седни.

– Не желая да сядам.

– Искам да поговорим за... – Колин за малко щеше да произнесе „шантава идея“, но се сдържа навреме.

Тя го пренебрегна и продължи да гледа през прозореца. В този момент той съзря купчината бележки на писалищната маса и тутакси реши какво ще направи. Бързо прерови купчинката и откри листа с името си отгоре.

Алесандра не му обръщаше никакво внимание. Той сгъна листа и го скри в джоба си. След това отново ѝ нареди да седне. Гласът му бе по-твърд и по-настойтелен този път.

Алесандра реши да се подчини. Избърса сълзите си с opakото на дланите си и се приближи до леглото. Седна, подгъна ръце в скута си и наведе глава надолу.

– Да не би внезапно да си престанала да ме обичаш?

Колин не можеше да прикрие тревогата и вълнението в гласа си. Тя до такава степен се изненада от въпроса му, че погледна към лицето му и каза:

– Не, разбира се, че не съм престанала да те обичам.

Колин кимна удовлетворен и облекчен от искрения ѝ отговор. Той се изправи и се приближи до нея.

– Няма никакъв чичо Албърт, нали?

Смяната на темата на разговора им я обърка.

– Какво общо има Албърт с моята молба да ме пуснеш да си ида у дома?

– По дяволите, тук е твоят дом!

Алесандра отново приведе глава надолу. Колин вече съжаляваше за изблика на гнева си и си пое дълбоко въздух, за да се успокои.

– Алесандра, искам от теб само да ми отговориш на въпроса.

Алесандра се позамисли дали да каже истината все пак и накрая продума:

– Така е, няма никакъв чичо Албърт.

– И аз си мислех така.

– Защо си го мислеше?

– Защото никога не са пристигали писма от такъв мъж, а аз те чух веднъж да казваш на Кейн, че си получила официално писмо. Ти си го съчини този чичо и аз мисля, че знам защо.

– Наистина не ми се говори за това точно сега. Уморена съм, а и вече е десет часа.

Колин обаче нямаше никакво намерение да ѝ разреши да се измъкне.

– Днес спа повече от четири часа – припомни ѝ той.

– Трябваше да си наваксам.

– Дрейсън нямаше да приеме ордери от жена, нали? Затова си измислила чичо Албърт един много изгоден за случая аскет, който по една случайност има същите като твоите инициали.

– Да – каза тя примирено.

Колин се намръщи.

– Прикриваш интелигентността си, нали Алесандра? Очевидно имаш способности да работиш на този пазар, но вместо да се хвалиш със собствената си схватливост и умения, ти предпочете да измислиш един мъж, който е можел да изтегли кредита.

Тя го погледна намръщено и отсече:

– Мъжете признават думата на други мъже. Не е приемливо една жена да има подобни интереси, Просто не е прието и толкова, Не е умение или схватливост, Колин. Аз чета списанията и слушам предложенията на Дрейсън. Не е необходимо да имаш гениален мозък, за да се ръководиш от напътствията и съветите на Дрейсън.

– Ще се съгласиш ли поне, че си горе-долу интелигентна и повечето от нещата можеш да ги погледнеш откъм позицията на логиката и разсъдка.

Алесандра не можеше да се досети накъде бие Колин. Той се държеше повече от непочтително и тя не можеше да разбере кои са причините за това.

– Да, съгласна съм, че съм сравнително интелигентна.

– Тогава защо, за Бога, не успя при наличието на толкова очевидни факти да схванеш, че те обичам?

Алесандра разтвори широко очите си и се облегна назад. Тя отвори

уста да каже нещо, но не можа да си спомни какво точно бе то.

– Обичам те, Алесандра!

Толкова трудно бе да се произнесат тия думи, които означаваха онова, което Колин чувстваше със сърцето си, но щом веднъж ги каза, той се почувства невероятно освободен. Той се усмихна на жена си и повтори думите отново.

Алесандра стана от леглото и се намръщи.

– Ти не ме обичаш! – заяви тя.

– Повече от сигурен съм, че те обичам – повтори той. – Прояви малко разум...

– Аз проявих разум, когато трябваше – прекъсна го тя – и стигнах до обратното заключение.

– Скъпа...

– Да не си посмял да ме наричаш така – извика тя.

Колин се протегна към нея, но тя му се изплъзна като седна отново на леглото.

– Колко пъти съм размисляла над всичко. Да ти съобщя ли изводите си?

Алесандра не му остави време да отговори.

– Ти обърна гръб на всичко, което трябваше да ти дам. Твърде нелогично щеше да бъде от моя страна да допусна, че ме обичаш.

– Аз какво? – попита той, слисан от укора и неприязнта в гласа ѝ.

– Ти отхвърли всичко – изшептя тя.

– Какво по-точно? – Какво по-точно съм отхвърлил?

– Моята титла, моята обществена позиция, наследството ми – дори и помощта, която ти предложих за компанията.

Той най-после схвана. Придърпа я към себе си и я обхвана с ръце. Алесандра се опита да го отблъсне. Двамата паднаха върху леглото. Колин я предпази от тежестта си при падането. Той затисна долната част на тялото ѝ с краката си и се подпря, така че да може да я вижда добре.

Косите ѝ се разпиляха по възглавниците, а очите ѝ, още влажни от незасъхналите сълзи, го накараха да усети уязвимостта и беззащитността ѝ. Мили Боже, колко бе хубава – дори когато го гледаше гневно!

– Обичам те, Алесандра! Аз взех всичко, което можеше да ми дадеш.

Тя се опита да оспори думите му, но Колин ѝ попречи. Постава леко ръка на устните ѝ и продължи:

– Нищо ценно не съм отритнал. Ти ми предложи всичко, което някой мъж би могъл да пожелае. Ти ми даде любовта си, доверието си,

верността си, съзнанието си, сърцето си и тялото си.

Нито едно от тези неща не е материално, скъпа, и дори да бе изгубила всичките си финансови преимущества, това нямаше да има никакво значение за мен. Ти си всичко, за което съм мечтал някога. Сега разбираш ли?

Алесандра бе превзета от пороя нежни слова на Колин. Очите му бяха леко замъглени от вълнението и тя усети, че навярно никак не му е лесно да признае тези неща. Колин наистина я обичаше. Изпълни я огромна радост, тя заплака от щастие.

– Моля те, любов моя, не плачи – започна да я увещава Колин – страшно се тревожа, когато те видя да плачеш.

Алесандра се опита да спре сълзите си и да го увери, че не плаче от мъка, а от щастие. Колин отмести ръката ѝ и изтри сълзите ѝ.

– Аз няхах нищо, което да ти дам, когато се ожених за теб, но през първата ни брачна нощ, разбрах, че ти ме обичаш. В началото едва го осъзнавах. Изглеждаше толкова нечестно спрямо теб. Трябваше да си спомня коментара ти относно принца-регент. Това щеше да спести и на двама ни много неприятности.

– Какъв коментар съм направила?

– Споменах ти, че съм дочул, че принцът-регент живо се интересува от теб. Помниш ли какво ми отвърна тогава?

Тя си спомни.

– Казах ти, че той се интересува от това каква съм в обществото, а не какъв човек съм.

– Е, и?

– Е, и какво?

Усмивката ѝ в този момент бе неотразима. Тя току-що осъзна за какво намекваше в този момент Колин.

– Мислех, че си сравнително интелигентна – отбеляза той с провлачен глас.

– Ти ме обичаш.

– Да, обичам те Алесандра! – призна още веднъж Колин и се наведе да я целуне. Когато се отдръпна, тя изглеждаше напълно убедена във верността на думите му.

– Нима и това си обмислил най-прецизно с невероятния си мозък?

Колин не разбра какво точно имаше предвид Алесандра. В това време той бе зает с разкопчаването на роклята ѝ.

– Какво да съм обмислил?

– Че ще се влюбя в човека Колин, а не в онова, което той

представлява в обществото – поясни тя. – Именно силата и смелостта ти ме привличат, Колин. Имам нужда и от двете неща.

Колин бе толкова доволен, че не се въздържа и отново я целуна.

– И аз имах нужда точно от теб – прошепна той.

Понечи да я целуне за пореден път, но тя го спря с думите:

– Колин, всички имат представа за теб като за човек, устремен към едно-единствено нещо в този живот – да изгради компанията.

– Да, така е.

След тези думи той се приближи още повече до нея, за да опита да свали роклята ѝ по най-бързия възможен начин.

– Но ти не си бедняк – изрече Алесандра, като при това издърпа роклята си нагоре през главата. Колин внимателно ѝ помогна.

– Спомни си, че добре прегледах счетоводните ти книги – продължи тя, – и смятам, че си направил невероятно състояние, но всяка частица от него отново си възвърнал в операции и сделки. Резултатът е изумителен. Опитвал си се през цялото време да изградиш една империя. И ако поне за секунда се отдръпнеш и погледнеш отстрани всичко, което си сторил дотук, ще разбереш, че вече си постигнал целта си. Притежаващ почти двадесетина кораба, чиито товарителни операции продължават и догодина. Това поне ти стига да се увериш, че компанията не е вече риск или авантюра.

Колин трудно долавяше какво му говори Алесандра. Бе успял да съблече халата ѝ и сега се опитваше да изхлузи през главата и бельото ѝ. Гърлото му се стегна. Тя му помогна де се справи по-бързо. Колин я сграбчи мигновено, но Алесандра го сепна, отдръпвайки се с думите:

– Моля те първо да ми отговориш на един въпрос.

Колин не усети дали ѝ кимна или не. Изгаряше го пламенна страст и единственото му желание в този момент бе да я люби. До такава степен го обзе нетърпение, че почти разкъса ризата си, докато се опитваше да я свали.

– Колин, кога се достига максималното и достатъчното?

Въпросът ѝ никак не бе лек и изискваше концентрация. Колин обаче отвърна бързо:

– Никога няма да мога да ти се наситя максимално и достатъчно!

– Нито пък аз – прошепна тя, – но не за това бе въпросът ми...

Колин сложи ръката си на устата ѝ. След секунда Алесандра изгуби възможността да му устои повече. Обгърна с ръце врата му е се отдаде на чудото, наречено страст и любовта, с която само той можеше да я дари.

Макар и нетърпелив, Колин бе невероятно нежен с нея. Докосването му бе вълшебство и докато тялото ѝ се прониза от сладката тръпка на блаженото себеотдаване, той отново и отново ѝ повтаряше колко много я обича.

Тя също искаше да му каже колко много го обича, но се чувстваше толкова изчерпана, че не успя да намери капчица сила да го стори. Алесандра се обърна по гръб, затвори очи и се вслуша в туптенето на сърцето си, докато въздухът охлади тръпнештата ѝ кожа.

Колин се облегна на ръката си и ѝ се усмихна. Изглеждаше невероятно щастлив.

Прокара пръст от брадичката ѝ до корема и после нежно я погали.

– Скъпа, имаш ли нещо, което да исках да споделиш с мен?

Алесандра бе толкова унесена от изпитаната току-що наслада, че трудно можеше да се съсредоточи.

Колин бе решил да я подпитва, докато сама му признае за бебето, но точно в този момент Фленаган почука на вратата на спалнята. Това осуети намеренията му.

Фленаган съобщи за пристигането на Кейн и уведоми Колин, че ще покани госта в кабинета му.

– След малко идвам – заяви Колин. После промърмори нещо по адрес на Кейн и неуместното му появяване. Алесандра се разсмя. Без да отваря очи, тя отбеляза:

– Щеше да е наистина неуместно пристигане, ако беше преди десетина минути. Бих казала дори, че е проявил интуиция в случая.

Колин се съгласи с нея. Преди да стане от леглото, той се обърна към нея и я целуна по пъпчето преди да е успяла да отвори очи. Тя протегна ръка към врата му, прокарвайки пръсти през къдравата коса на тила му.

Колин отново бе пуснал косата си да расте на воля. Тази констатация внезапно я потресе. Тя едва не се разплака отново от щастие. Не го стори, защото той бе признал, че плачът ѝ го смущава и притеснява. И без това нямаше да я разбере. Въпреки това, важното бе, че тя го разбърше. Бракът не се бе превърнал в затвор за съпруга ѝ.

Колин се почуди при вида на Алесандра.

– Скъпа, какво има?

– Все още си свободен, Колин!

Думите ѝ още повече го озадачиха.

– Такива странни неща говориш днес.

– Брат ти те чака.

Той кимна и ѝ напомни да размисли по неговия последен въпрос, докато той разговаря с Кейн.

– Какъв въпрос? – зачуди се Алесандра.

Колин стана от леглото и obu панталоните си.

– Попитах те дали имаш още нещо да ми кажеш? – напомни ѝ той.

После obu на бос крак обувките и се отправи към стаята си, за да потърси друга риза. Предишната беше скъсана.

– Помисли си добре – допълни Колин, след което грабна самото си, намигна на Алесандра и излезе от стаята.

* * *

Кейн се беше изтегнал в коженото кресло близо до камината. Колин му кимна с влизането и се пресегна към писалката и хартията.

Кейн погледна към брат си и се усмихна широко.

– Виждам, че ти попречих. Съжалявам!

Колин се направи, че не забелязва иронията в гласа му. Знаеше и без това, че е разрошен и раздърпан. Не беше си направил труда да си върже вратовръзка, нито пък да си срещи косата.

– Бракът ти допада, така ли е Колин?

Колин реши да не се прави на безразличен.

Погледна към Кейн с изражение, в което се четеше искрено потвърждение на тези думи. Задръжките и ограниченията бяха изчезнали.

– Аз съм влюбен.

Кейн се разсмя.

– Доста време ти трябваше, за да го осъзнаеш!

– Не повече, отколкото ти костваше на теб, за да разбереш, че обичаш Джейд!

Кейн кимна примирено. Колин се наведе над листа и започна да пише.

– Какво правиш?

Той се усмихна малко глупаво и си призна, че пише списък.

– Изглежда съм обхванат от страстта на жена ми да правя списъци. Разговаря ли с виконта?

Усмивката на Кейн замръзна. Докато отговаряше, той поотпусна вратовръзката си.

– Харолд се е пропилил. Едва общува с когото и да било. Последният път, когато е видял съпругата си, са имали ожесточен спор и оттогава се тормози все повече и повече, с всеки изминат ден, заради грубите думи, които ѝ е наговорил. Страданието му е неопишуемо.

– Горкият! Не ти ли разказа за какво са се скарали с лейди Роберта?
– попита Колин.

– Беше сигурен, че си е намерила любовник. Постоянно получавала подаръци и Харолд заключил, че си е намерила някой друг.

– По дяволите!

– Той все още не е наясно. Когато му казах за подаръците, които нашите съпруги са получили, той бе така затыпял и замаян от пиенето, че изобщо не успя да схване съпадението. Продължаваше да твърди, че неговият гняв е прогонил Роберта при някой друг мъж.

Колин се облегна назад.

– Нищо интересно ли не добави?

– Не.

Двамата братя се смълчаха, всеки потънал в собствените си мисли. Колин се отмести още назад със самото кресло и се наведе, за да свали обувките си. Той изхлузи първо лявата, а после и дясната и тъкмо когато се канеше да се изправи, забеляза кожената стелка, която се подаваше от лявата му обувка.

– По дяволите! – промърмори си той. Най-удобните му обувки вече се бяха износили. Той повдигна едната, за да провери дали все още може да се поправи. Дебелата стелка изпадна в ръката му.

Никога досега не бе виждал подобно нещо. Той тутакси повдигна и другата обувка, за да я огледа внимателно. Точно в този момент Фленаган влезе в кабинета с шише бренди, предназначено за Кейн в случай, че пожелаеше да пийне. Щом съзря обувките в ръцете на Колин, той мигновено се извърна и понечи да си излезе.

– Фленаган, върни се – нареди Колин.

– Бихте ли искали да ви наляе едно питие, милорд? – Фленаган се насочи към Кейн.

– Да – отвърна Кейн, – само че вода, а не бренди. След като видях Харолд тази вечер, от мисълта за алкохол ме втриса.

– Ей сега ще ви донеса чаша вода.

Фленаган се опита да се измъкне веднага. Колин обаче отново го повика.

– За вас също ли да донеса вода? – попита той господаря си.

Колин повдигна в ръката си стелката от обувката.

– Бих искал да разбера дали знаеш нещо за това?

Фленаган усети как се раздвоява в опита си да остане предан и на двамата си господари. Разбира се, че беше верен слуга на Колин, но в същото време бе дал дума на принцесата да не издаде тайната за

обущаря.

Мълчанието му почти го изобличи. Кейн се разсмя.

– От израза на лицето му личи, че знае твърде много. Какво държиш в ръката си, Колин?

Колин подхвърли стелката към Кейн и обясни:

– Току-що открих това скрито в лявата ми обувка. Специално е било направено за левия ми крак.

Той погледна икономата и го запита:

– Алесандра стои зад всичко това, нали?

Фленаган се изкашля и обясни:

– Милорд, тези обувки ви станаха любими. Стелката направи лявата ви обувка далеч по-удобна. Моля ви от все сърце да не се гневите за това!

Колин далеч не бе сърдит или гневен, но неговият иконом бе все още твърде млад и неопитен, за да разбере това.

– Нашата принцеса знае, че сте малко чувствителен на тема крака – продължи Фленаган, – и по тази причина, тя се опита да предприеме нещичко. Искрено се надявам, че няма да я смъмрите безмилостно.

Колин се усмихна. Достави му удоволствие начина, по който Фленаган защитаваше Алесандра.

– Би ли помолил „нашата принцеса“ да дойде при нас? Само че почукай тихичко на вратата ѝ и в случай, че не те отговори, смятай, че е заспала.

Фленаган бързо излезе. Осъзна, че все още държи шишето с бренди в ръцете си и тутакси се върна към кабинета. Постави шишето на страничната маса и веднага излезе.

Кейн подхвърли обратно стелката към Колин и запита:

– Върши ли работа тази измишльотина?

– Да – призна Колин – дори не бях усетил...

Кейн за пръв път видя колко уязвим бе брат му в този момент и буквално се смая. Това отсреща не бе Колин, когото всички бяха свикнали да виждат усмихнат и непроницаем. Кейн за пръв път се почувства по-близо до родния си брат, бариерите между тях се бяха стопили. Той се наведе напред и подпря лакти на коленете си.

– Какво не си усетил?

Колин продължаваше да се взира в дебелия стелка, докато отговори:

– ...че левият ми крак е по-къс от десния. Това е напълно нормално. Поради загубата на част от него...

Кейн не знаеше какво да каже. За пръв път Колин говореше за крака си и то искрено, а Кейн просто не знаеше какво да отвърне или да стори. Ако се опиташе да остане равнодушен, можеше да обиди Колин с липсата на загриженост. От Друга страна, ако покажеше загриженост и се заинтересуваше от състоянието му, Колин можеше да се затвори и да не проговори за крака си още поне пет години.

Ужасно неловка ситуация настъпи. В края на краищата Кейн не продума нищо. Вместо това се опита да смени темата.

– Говори ли с татко за Катрин?

– Да – отвърна Колин, – той обеща да бди над нея. Освен това е уведомял всички слуги и ако нещо се случи, то той ще го види пръв.

– Дали ще предупреди Катрин?

– Не искаше да я безпокои излишно. При това аз настоях да го направя, защото става дума за сериозни неща. А Катрин е малко... лекомислена, не мислиш ли?

Кейн се усмихна.

– Тя още не е пораснала, Колин. Дай ѝ малко време.

– И да я защитавам през цялото това време?

– Да.

На вратата се появи Алесандра, придружена от Фланагън. Бе облечена в тъмносин халат, който стигаше до долу. Тя се усмихна на Кейн и се обърна към съпруга си. Колин повдигна стелката така, че тя да я види. Усмивката ѝ изчезна и тя запрестъпва назад към вратата, не изглеждаше изплашена, но само предпазлива.

– Алесандра, знаеш ли нещо за това тук?

По изражението на лицето му Алесандра не можеше да усети дали Колин е сърдит или само леко раздразнен. В този миг си спомни как пламенно ѝ се вричаше в любов Колин само преди минути, и насъбра смелост:

– Да.

– Е?

– Да, зная за стелката. Добър вечер, Кейн. Радвам се да те видя отново – добави тя ни в клин, ни в ръкав.

Нарочно се правеше, че не разбира нищо.

– Попитах те нещо, Алесандра! – остро я смъмри Колин.

– Да, сега разбирам въпроса ти – изстреля бързо Алесандра и пристъпи още една крачка напред. – Точно преди да напуснеш стаята ти ме запита дали не крия нещо от теб – и ето, че си открил стелката. Добре, ще си призная. Аз го измислих. Беше в твоя полза. Съжалявам, че

засягам тема, която старателно избягваш. Ако не беше така, сигурно щях да обсъдя всичко това с теб преди да изпратя Фленаган с поръчката до obuщаря. Признавам, че принудих Фленаган да ми сътрудничи. Той ти е извънредно предан.

– Не, принцесо, аз сам предложих да ви помогна – намеси се Фленаган.

Колин повдигна погледа си към тавана и запита:

– Как ти хрумна идеята?

Алесандра не очакваше този въпрос.

– Вечер, когато си уморен, накуцваш, Колин. При това десният ти крак почти не се натоварва. Забелязал ли си това?

– Разбира се – призна той като едва не се размя.

– Съгласен ли си, че си горе-долу интелигентен мъж?

Алесандра му връщаше собствените му думи. Той се намръщи и отсече:

– Да.

– Защо тогава не се опита да разбереш защо накуцваш?

Колин повдигна рамене и обясни:

– Една акула откъсна част от крака ми. Може да ме помислиш за пълен глупак, но си мислех, че именно това е причината да накуцвам.

Алесандра поклати глава и рече:

– Това е била причината за травмирането. Един ден разгледах подметките на обувките ти. Във всеки чифт лявата обувка бе съвсем леко износена за разлика от дясната. И тогава реших какво да направя – Алесандра въздъхна и продължи: – О, как бих искала да не си толкова чувствителен относно този недъг.

Тя се обърна към Кейн.

– Но въпреки това е ужасно чувствителен. Забелязал ли си?

Кейн кимна.

Алесандра се поусмихна като видя, че среща разбиране и съгласие.

– Той дори не би разговарял по този въпрос.

– Но в този момент разговаря – напомни й Кейн.

Алесандра се обърна към съпруга си.

– Ти разговаряш за това! – извика тя. Изглеждаше развълнувана. Колин не знаеше какво да каже и само продума: „Да.“

– Тогава ще ми разрешиш ли да спя в твоето легло всяка нощ?

Кейн се размя. Алесандра обаче не забеляза това. Вместо това тя продължи:

– Зная защо се връщаш в своята стая. Защото те боли и трябва да се

разхождаш, нали Колин? Права съм, нали?

Колин не ѝ отговори.

– Ще кажеш ли нещо?

– Благодаря ти!

Алесандра се обърка напълно.

– Защо ми благодариш?

– За загрижеността.

– И не ми се сърдиш?

– Не.

Тя не успя да осъзнае всичко, толкова бе изненадана от реакцията на Колин.

Съпругът ѝ се бе усмирил от разсъдливостта и находчивостта ѝ.

В продължение на една минута те се спогледаха.

– И не се сърдиш на Фленаган, нали?

– Не.

– А защо не ми се сърдиш? – попита тя.

– Защото си сторила всичко това за мое добро, за здравето ми.

– О, колко мило звучи това.

Колин се разсмя. В този момент в кабинета влетя Фленаган с чаша вода за Кейн. Той гледаше в очакване към Алесандра. Като видя загриженото му лице, тя прошепна: „Той не е сърдит“.

Кейн обяви, че има намерение да си тръгва. Колин не сваляше очи от съпругата си, докато пожела на брат си „Лека нощ“.

– Алесандра, остани при мен, докато Фленаган изпрати Кейн.

– Както поискаш, съпруже!

– Господи, как те харесвам, когато си тъй смирена!

– Защо?

– Защото се случва толкова рядко.

Тя повдигна рамене. Колин се разсмя отново.

– Има ли още нещо, което да имаш да ми довериш?

Раменете ѝ потръпнаха. Колин беше толкова проникателен.

– О, да – промърмори тя – говорих със сър Уинтърс за крака ти и за някои съвети. Разговаряхме на четири очи, разбира се.

Колин повдигна едната си вежда и запита:

– Какви съвети?

– Да се облекчи болката ти. Направих си списък. Да ти го донеса ли?

– По-късно – отклони той предложението ѝ. – Има ли и още нещо, което би искала да споделиш с мен?

Оказа се, че този въпрос засягаше огромен спектър от различни теми. Колин установи, че ще трябва да ѝ го задава всяка седмица в бъдеще, за да открие какви намерения има тя.

Алесандра не изглеждаше готова да прави признания преди да е разбрала към какво точно се стреми Колин.

– Можеш ли да се изясниш? – помоли го тя.

Въпросът ѝ само му подсказа, че навярно имаше и други тайни.

– Не – отсече той. – Знаеш за какво те питам. Каж ми!

Тя прокара пръсти през косите си и се приближи към бюрото.

– Дрейсън ти е казал, нали?

Колин поклати отрицателно глава.

– Тогава как си открил истината?

– Ще ти разкрия всичко, едва когато сама ми разкажеш за това.

– Ти вече знаеш и само искаш за ме накараш да се чувствам виновна, нали? Но това няма да помогне. Не съм отменила поръчката за плавателния съд и е вече твърде късно да се намесиш! Освен това, ти ми каза, че мога да правя каквото си искам със собственото си наследство. Поръчах кораба за себе си. Да, точно така постъпих! Винаги съм мечтала да имам кораб. Ако някога ти или Натан пожелаете да го използвате, с радост ще ви го предоставя!

– Наредих на Дрейсън да отмени поръчката – напомни ѝ Колин.

– Аз обаче му казах, че Албърт е решил да задържи кораба за себе си.

– И какво още, по дяволите, си скрила от мен?

– Ти не си знаел?

– Алесандра...

– Колин, предизвикваш ме. Изобщо не си наясно колко много ме засягаш. Можеш ли да си представиш как съм се чувствала, когато Натан призна, че сте планирали да се възползвате от наследството на Сара с цел да построите компанията? По същия начин ти усложни нещата като обърна гръб на наследството ми.

Колин я придърпа в скута си. Тя тутакси го прегърна и се усмихна. Колин се смръщи.

– Парите са били завещани и на двамата от краля – обясни той.

– Моят баща е завещал парите за мен и бъдещия ми съпруг – отвърна му тя.

Този път беше победила. И двамата го усетиха. Алесандра продължи:

– Баща ти се чуди защо още носи отговорност за моите капитали.

Колин, това е нелепо. Моля те да се заемеш ти с тази задача. Бих се радвала ако мога да помогна.

Колин се усмихна нежно.

– А какво ще кажеш, ако ти помагам да се разпореждаш със средствата си?

– Това би било прекрасно.

Алесандра се наведе към него и прошепна:

– Обичам те, Колин!

– Аз също. Скъпа, има ли още нещо, което имаш да ми кажеш?

Тя не отвърна. Колин пхна ръка в джоба си и извади списъка с неговото име отгоре. Алесандра се притисна към него.

Той отвори листа и каза:

– Искам от този момент нататък да можеш да разговарям за всяко нещо с мен.

Алесандра се опита да се отдръпне, но Колин я стисна още по-здраво.

– Аз разреших да се говори за крака ми и да обсъдим всичко, нали?

– Да.

– Съжалявам, скъпа. Сега, стой спокойна, докато аз отговарям на въпросите ти.

– Аз нямам никакви въпроси.

– Тихо, любов моя. – Колин я държеше с едната си ръка, а с другата повдигна листа и започна:

– Изслушах те относно Виктория, нали?

– Да, но защо...

Колин я прекъсна:

– Бъди по-търпелива!

След това той прочете втората точка от списъка и спомена:

– Ще се опитам да заема по-приемлива позиция относно твоето наследство. Думичката „прекалено опърничав“, която Алесандра бе добавила в скоби го накара да въздъхне. – И няма да се държа като магаре на мост, когато обсъждаме тези въпроси.

Третата точка от списъка го накара да се усмихне. Тук Алесандра бе отбелязала, че не са нужни пет години, за да си изясни Колин дали я обича или не. И тъй като той вече се бе „вслушал“, без да подозира в този съвет, премина към следващата точка. Трябваше да се опита да бъде щастлив от факта, че ще става баща и да престане да я обвинява, че му се меси в плановете. Може ли бременни жени да станат монахини? Колин реши първо да отговори на този последен въпрос.

– Алесандра?

– Да?

Той я целуна по главата.

– Не – прошепна Колин.

Смехът, който напираше в гласа му, я смути напълно.

– Какво имаш предвид?

– Бременните жени не могат да станат монахини.

Ако беше я държал по-слабо, Алесандра с положителност щеше да скочи от скута му, но тъй като Колин я задържа навреме, тя се отказа да се дърпа.

Алесандра започна една бясна тирада, от която трудно можеше да се схване нещо свързано:

– Ти си знаел... през цялото това време... О, Боже мой, ти си намерил бележката. Открил си я и затова реши да ми кажеш, че ме обичаш!

Колин я целуна бързо и отривисто.

– Знаех, че те обичам далеч преди да прочета тази бележка. Трябва да ми повярваш, Алесандра! А също и да се довериш на сърцето си!

– Но...

Поредната целувка заглуши протеста ѝ. Когато Колин се отдръпна, съзря сълзи в очите ѝ.

– Ще те питам още веднъж – за последен път! Имаш ли нещо да ми признаеш?

Тя кимна бавно. Колин изглеждаше извънредно доволен. Мили Боже, колко много го обичаше! А по начина, по който той я гледаше, също личеше, че я обича не по-малко.

Разбира се, че Колин бе щастлив да узнае за бебето. Това съвсем не я безпокоеше. В този момент той нежно я галеше по корема. Стори ѝ се, че Колин прави това несъзнателно. Действията му издаваха нежните му чувства. Опитваше се да погали нероденото си още момче или момиче.

– Отговори ми – прошепна той с дрезгав глас.

Колин изглеждаше твърде съсредоточен и решителен в този момент. Алесандра не успя да се въздържи и се усмихна. Той, както винаги, се опитваше да бъде сериозен, да изглежда дисциплиниран. Това негово качество ѝ допадале, но тя усети, че не по-малко удоволствие ѝ доставяше възможността да го накара да изгуби самоконтрол.

Тя наистина обожаваше да го дразни и закача, защото ѝ допадале извънредно много начина, по който той така искрено се изненадваше на всичко.

Колин вече не издържаше.

– Алесандра, ще ми отговориш ли?

– Да, Колин. Трябва да ти кажа нещо. Решила съм да стана монахиня.

Колин изглеждаше така, сякаш е готов да я удуши. Свирепото изражение на лицето му я накара да се размее. Алесандра обви с ръце врата му и сгуши главата си под брадичката му.

– Ще си имаме бебе – прошепна тя, – не съм ли ти споменала досега за това?

Глава 14

През следващите две седмици вниманието на Колин бе заето с непрекъснатите посещения на различни хора. Сър Ричардс толкова често го навествяваше, че накрая се чувстваше като човек, който си има своя спалня в къщата. Всеки следобед се отбиваха Кейн и Натан. Алесандра почти не се виждаше със съпруга си през деня, но през нощите той ѝ принадлежеше. Винаги след вечеря Колин я уведомяваше за всички новини относно разследването.

Дрейсън се оказа много полезен. Откри, че на името на Виктория действително е била подписана полица за застраховка живот, точно четири месеца преди тя да изчезне. Подписаният под договора е бил нейният брат Нийл, а от друга страна са подписали „Мортън & синове“.

От други източници Колин откри, че Нийл е щял да наследи огромната зестра на сестра си, завещана ѝ в деня на раждането от една нейна богата леля, в случай, че Виктория не се върне в Лондон да потвърди правата си на наследница.

Тази вечер сър Ричардс бе с тях около масата. След като изслуша търпеливо обясненията на Колин, той допълни:

– До момента, в който не бъде открито нейното тяло, той няма право да получи наследството или пък обезщетението от застраховката. Ако той е този престъпник и парите са в основата на всичките му действия, защо би стигнал дотам да крие тялото ѝ?

– Цялата тази работа няма много голям смисъл. Нийл има огромна сметка на свое име.

Сър Ричардс се съгласи и кимна.

– Може би е искал още? Още повече, Алесандра ни спомена, че Нийл не харесвал твърде сестра си. А има и още една, макар и твърде косвена причина да го подозираме. Преди шест години той е предложил на Роберта женитба, но тя му е отказала и избрала виконта вместо него. Слуховете твърдят, че Нийл е продължил да я преследва дори след като тя се омъжила за виконта. Някои вярват, че тя е имала любовна интрига с него. Оттук и общото между двете жени.

– Не мога да си представя, че някоя жена би поискала да бъде с Нийл Пери – той изобщо не е... очарователен.

– Получавали ли сте и други подаръци?

Алесандра поклати глава и обясни:

– Подаръкът, който бях поръчала за Натан и Сара бе доставен тази сутрин. Колин едва не го изпочупи, преди да се сети, че бях поръчала такова нещо. Слава Богу, той само изпокъса кутията.

– Забрави да кажеш за подаръка, ограден със златни шини, – намери се Колин, – за да го разрушат щяха да са нужни петима мъже.

В този момент Кейн влетя в трапезарията.

– Открили са тялото на Виктория!

Колин се пресегна и хвана Алесандра за ръката.

– Къде? – попита той.

– В една ливада на около един час път оттук. Един косач попаднал на гроба. Вълци били... – В този миг Кейн млъкна. Лицето на Алесандра издаваше мъката и болката ѝ. Кейн реши да не влиза в подробности, за да не я разстройва повече.

– Установи ли се, че е действително тя? – запита Алесандра.

Очите ѝ бяха изпълнени със сълзи, но тя направи нечовешко усилие да остане спокойна. По-късно можеше да плаче неутешимо за Виктория, да се помоли за спасението на душата ѝ, но сега тя реши, че е най-важно усилията на всички да се съсредоточат, за да бъде заловен извергът, който бе извършил това престъпление.

– Идентифицирали са я по бижутото, което е носела – обясни Кейн.

Сър Ричардс искаше да се оттегли, за да огледа мястото, където бе открит трупа. Той отмести стола си назад и понечи да стане.

– Много е късно, за да се огледа всичко – спря го гласът на Кейн, присядайки на стола до Алесандра. – По-добре да изчакате до утре, когато светлината ще ви позволи да огледате добре мястото.

– Чия собственост е ливадата, където е бил открит трупа? – запита Колин.

– На Нийл Пери.

– Колко удобно – подхвърли Колин.

– Твърде удобно дори – съгласи се Кейн.

– Да се върнем на фактите, с които разполагаме, да ги разнищим и се опитаме да открием истината – напомни им Ричардс.

– Кога ще започнат да оглеждат и разравят мястото? – попита Колин.

– Утре, щом се зазори.

– Да ровят? – учуди се Алесандра. – Нали вече са открили трупа на Виктория? Защо ще трябва да ровят...

– Искаме да видим какво още ще открием – обясни сър Ричардс.

– Да не искате да кажете, че предполагате, че Роберта също е

заровена там?

– Да, считам, че е така.

– И аз мисля така – намеси се Кейн.

– Нийл не може да бъде толкова глупав, че да заравя жертвите си в собствената си земя.

– Но ние смятаме, че именно той е престъпникът – подметна Кейн, – и не смятаме, че е в състояние да разсъждава.

Алесандра сграбчи ръката на Кейн, за да го накара да ѝ обърне внимание:

– Точно така! – започна тя. – Той досега е бил твърде хитър. Защо ще погребва коя да е жена в собствената си земя. Това не изглежда нормално и смислено. Забравяте нещо много важно.

– Какво – запита я Кейн.

– Всички предполагате, че жертвите са само две. А може да са много повече.

– Това е идея – съгласи се Колин и добави: – Скъпа моя, пусни ръката на Кейн.

Едва сега Алесандра осъзна колко силно бе стиснала ръката на Кейн и моментално го пусна. След това се обърна към директора:

– Какви са другите ви планове?

– Засега Нийл е заподозреният – съобщи той, – но сме все още в началото и аз, както и ти Алесандра, не съм още напълно сигурен, че точно той е извършителя. Не обичам скалъпените обвинения.

Алесандра остана доволна от този отговор. После стана и се извини, че напуска масата. Кейн се изправи да ѝ помогне, за което тя му поблагодари. Но преди да успее да тръгне, Кейн постави ръце на раменете ѝ и я целуна по челото.

– Поздравления, Алесандра! Джейд и аз сме много щастливи да научим подобна новина.

– Какво новина? – полюбопитства сър Ричардс.

Алесандра остави на Колин възможността да обясни. Усмихна се на Кейн и пошепна:

– Ние двамата също се радваме много.

Когато тя се отправи към входа, Ричардс протягаше ръка към Колин да го поздрави. Една мисъл внезапно я осени. Тя се извърна към Колин и запита:

– Не се ли чудиш все още защо са били избрани три жени от твоето семейство? Ти извърли позорно Нийл на улицата – напомни му тя. – Дали това не го е предизвикало да си отмъсти.

Колин не мислеше така. Алесандра ги остави да продължат да обсъждат догадките и се изкачи нагоре по стълбите. Фленаган я чакаше в кабинета. Заедно с него беше по-малката му сестра Мегън.

– Ето я – заяви Фленаган при влизането на Алесандра в кабинета.

– Принцесо Алесандра, това е Мегън. Тя е в очакване да изпълни всички ваши желания. – При тези думи Фленаган сръга сестра си. При това тя мигом пристъпи напред и направи смешен опит за реверанс.

– Ще бъда щастлива да ви служа, милейди.

– Не милейди, а принцесо! – поправи я Фленаган.

Мегън кимна. Тя приличаше много на брат си. Със същия цвят на лицето и почти същата усмивка като неговата. Тя гледаше брат си с такова преклонение, че това неминуемо достави радост и утешение на Алесандра.

– Ще се спогодим прекрасно с теб – каза тя.

– Аз ще я науча на всичко, което се изисква от нея.

– А къде е Кейт? – запита Алесандра. – Мислех, че сме се разбрали с нея да ми помогне с кореспонденцията утре.

– Тя все още си опакова нещата – обясни Фленаган. – Споменахте ли за сестрите ми на съпруга си?

– Не – каза Алесандра, – но недей да се тревожиш толкова, Фленаган. Той ще остане също толкова доволен, колкото и аз.

– Настаних Мегън в най-крайната спалня до хола на горния етаж – обясни Фленаган. – Кейт може да заеме съседната стая, ако нямате нищо против.

– Не, разбира се.

– Стаята е чудесна, милейди – избъбри Мегън, – и за пръв път съм в своя собствена спалня.

– Принцеса, а не милейди – поправи я за втори път братът.

Алесандра се въздържа да не се разсмее. Не искаше да подронва авторитета на Фленаган.

– От утре ще започнем да те обучаваме, Мегън. А сега смятам да си лягам вече. Ако се нуждаеш от нещо, питай за всичко брат си. Той ще се грижи добре за теб. Той отдавна се грижи добре за нас двамата с Колин. Не зная какво бихме правили без него.

При тази похвала Фленаган се изчерви целият. Мегън бе впечатлена.

Колин се разсмя, когато Алесандра му разказа за попълненията в състава на слугите, но скоро отново стана напълно сериозен, когато разбра, че досега Фленаган е бил единствена опора за Мегън и Кейт.

Доколкото знаеше, родителите на Фленаган бяха починали преди време. Стърнс го бе предупредил когато на времето го помоли да наеме на работа племенника му, но никога не бе споменавал, че има сестри. Колин бе доволен, че Алесандра е била толкова великодушна да назначи сестрите на работа. На следващата сутрин той повиши заплатата на Фленаган.

На следващия следобед пристигнаха цветя за Алесандра. Изпратени бяха от Дрейсън със съобщение за съболезнованията му по повод трагичната загуба.

Алесандра тъкмо нагласяше цветята във ваза, когато Колин се провикна:

– За какво са тези цветя?

– Албърт е починал.

Колин избухна в смях. Тя се усмихна и каза:

– Мислех си, че ще останеш доволен като чуеш това.

– Много безсърдечно е да се смееш така, братко – това бе Кейн, който тъкмо влизаше в трапезарията. И тъкмо когато се обърна към Алесандра да ѝ поднесе съчувствието си, установи, че и тя самата се смееше.

– Нима Албърт не ти беше добър приятел?

– Вече не – провлачи глас Колин.

Виждайки недоумението на брат си, Колин се разсмя и призна:

– Никога не е съществувал. Алесандра го е измислила, за да накара Дрейсън да приема нейните ордери.

– Но той ми даде изключително добър съвет. По дяволите, толкова ще ми липсва.

– Алесандра ти е дала този добър съвет. Обръщай се към нея и в бъдеще – предложи Колин.

Кейн бе смаян. Алесандра погледна гневно към Колин и отново се обърна към Кейн.

– Дрейсън бе този, от когото научавах интересни факти за добри инвестиции, тъй като той бе убеден, че аз препращам информацията на Албърт. Отсега нататък ще осведомява Колин, за всяка такава добра идея или възможност. Дрейсън би се почувствал ужасно, ако разбере, че Албърт никога не е съществувал и затова те моля да не му казваш нищо.

– А защо ти е бил нужен посредник? – Кейн все още не можеше да схване напълно всичко.

– Защото мъжете обичат да разговарят с мъже – обясни му тя най-търпеливо.

– Всъщност, Кейн, защо си тук? Да не би да има някакви новини?

– Да – Кейн изведнъж се сети защо всъщност бе дошъл, – открили са трупа на лейди Роберта, заровен на около петдесетина ярда от мястото, където откриха Виктория.

– Господи Боже! – прошепна Алесандра.

Колин преметна ръка на раменете на съпругата си и запита:

– Открили ли са други жертви?

– Още не, но издирването продължава.

– Нийл е обвинен и в извършването на второто убийство. Изпратил е съобщение на адвокатата си, че иска да говори с Алесандра.

– Невъзможно!

– Колин, мисля, че трябва да говоря с него.

– Не.

– Моля те, бъди разумен. Нима не искаш да установиш дали той е престъпникът?

Колин въздъхна и отсече:

– Тогавата ще ида аз да говоря с него.

– Нийл не те харесва – напомни му Алесандра.

– И пет пари не давам дали ме харесва или не.

Алесандра се обърна към Кейн и поясни:

– Колин го изхвърли като мръсно коте. Не мога да си представя, че Нийл би говорил с него.

– Ще се учудиш като видиш как се променя човек като попадне в Нюгейтския затвор – уведоми я Кейн, – а освен всичко той би говорил с който и да е, стига само да може да му помогне да се измъкне от затвора.

– Въпреки това, няма да идеш, Алесандра. Ако напишеш въпросите си на лист, бих могъл да ги задам на Нийл.

– Аз вече имам цял списък – изпревари го тя.

– Тогавата иди и ми го донеси.

– Колин, идвам с теб – заяви Кейн.

Алесандра разбра, че е безполезно да се спори повече с Колин. Погледа му й подсказа, че този път няма да отстъпи. Тя се качи горе да вземе листа с въпроси, добави още два-три въпроса и побърза да го занесе на съпруга си.

– Да вземем моята каляска – предложи Кейн.

Колин се съгласи, пое листа от ръцете на Алесандра, постави го в джоба си, целуна я нежно и нареди:

– Стой вкъщи! Няма да се забавя много.

– О, забравих да ти кажа, че Натан ще дойде след около час да вземе Алесандра.

– Защо? – понита Колин.

– Джейд иска да ги запознае със Сара. А освен това мама и Катрин също са вкъщи.

– Натан ще дойде за Алесандра?

– Да.

Алесандра се обърна и побърза нагоре по стълбите. Имаше намерение да се преоблече, за да изглежда чудесно, когато се запознае със Сара.

– Да взема ли нашия подарък със себе си? – запитва тя Колин.

Той тъкмо излизаше, но успя да ѝ викне, че идеята е чудесна. От интонацията му личеше, че това съвсем не го занимава в момента.

Мегън ѝ помогна да се преоблече. Сестрата на Фленаган бе притеснена и малко непохватна още, но невероятно ентузиасирана да помогне и да бъде полезна.

Скоро се появи Натан, за да я вземе. Алесандра пое подаръка, който Фленаган бе опаковал наново и го подаде на Натан, без да му обяснява какво е това. По пътя към къщата на Кейн те размениха едва няколко думи, тъй като Натан изглеждаше твърде ангажиран със собствените си мисли.

Най-накрая Алесандра го запитва какво му е.

– Преглеждах счетоводните книги и се чудех откъде са дошли всичките постъпления. Колин е този, който се справя отлично с цифрите, а аз, колкото и да се старая да попълвам редовно главната счетоводна книга, все не успявам.

– Аз записвах фактурите, докато Колин боледуваше. Навярно съм направила някъде някоя грешка. Нима мислиш, че балансът не е точен?

Натан си призна:

– Колин спомена, че се справяш добре с документите.

После протегна дългите си крака. Алесандра леко отмести полите си така, че да му освободи повече място.

– Не успях да открия фактурите за някои от депозитите.

Алесандра най-после разбра откъде идва безпокойството на Натан. Парите, които Колин бе прехвърлил в сметката на компанията, бяха от заплащането на услугите, извършени от него за Министерството на отбраната.

– За четири от постъпленията няма протоколи – отбеляза тя.

– Да, точно за четири от тях – съгласи се Натан. – Знаеш ли откъде

са се взели парите? Това няма смисъл. Приходите от корабите са отчетени и аз съм сигурна, че той няма лични доходи.

– Питал ли си го за това?

Натан поклати глава и призна, че е открил недоразумението същата сутрин.

– Вие всичко ли споделяте помежду си с Колин? Имам предвид дали някой от вас има тайни от другия?

– Ние сме партньори и съдружници, Алесандра. И ако не си вярваме взаимно, то какво ни остава тогава?

Той я прониза с погледа си.

– Ти знаеш откъде идват парите, нали?

Алесандра бавно кимна.

– Може би е по-добре Колин да ти обясни, макар че и аз бих могла.

– От теб ли са тези пари?

– Не.

– Тогава откъде?

Натан нямаше намерение да се предаде, а да разбере истината. И тъй като той не беше само партньор, а и най-добър приятел на Колин, тя реши, че може да му се довери.

– Първо ми обещавай, че няма да кажеш нито на Кейн, нито на който и да било друг от семейството.

Натан кимна в знак на съгласие. Колкото и да бе огромно любопитството му, той произнесе:

– Обещавам.

– Колин работеше допълнително с цел да увеличи средствата.

Натан се приведе към нея и запита:

– За кого работеше?

– За сър Ричардс.

Натан изрева най-неочаквано и тъй като досега бе проявявал незначителен интерес към цялата работа, реакцията му беше шокираща. Алесандра леко подскочи от изненада. Тя се сепна когато Натан измърмори някаква ругатня.

В същия миг той се съвзе и се извини за неприличните думи. От погледа му кръвта й се смрази.

– Мисля, че ще е най-добре да се разясните с Колин – заекна Алесандра, – при това, той вече не работи за Ричардс.

– Сигурна ли си?

– Абсолютно.

Натан въздъхна продължително, след което й каза:

– Благодаря ти, че ме осведоми.

– Колин също сам би ти казал.

Безпокойството в гласа ѝ бе осезаемо. Натан реши, че тя му е признала всичко и като се усмихна ѝ каза:

– Да, разбира се, че щеше да ми каже. Всъщност възнамерявам до вечерта да го запитам за липсващите фактури.

Той нарочно смени темата на разговора, за да не разтревожи Алесандра излишно. След няколко минути те пристигнаха пред дома на Кейн.

Вратата им отвори чичото на Фленаган, Стърнс. Бе възрастен човек с извънредно строго и сериозно изражение на лицето, със стегнати и отмерени движения и жестове. Въпреки сдържаността му, в очите му проблесна топлина, когато поздрави Алесандра. Очевидно Фленаган се беше хвалил, защото Стърнс не пропусна да отбележи, че знае за присъединяването на двете си племенници към домакинството на Колин и Алесандра.

Вратите към салона бяха широко отворени. В този миг Алесандра бе забелязана от малката дъщеричка на Кейн, която се втурна към фойето да я посрещне. Четиригодишната палавница се хвана здраво за ръката на Стърнс, за да не се просне на пода докато най-старателно направи реверанс. В мига, в който тя приключи с тази досадна формалност, пусна ръката на иконома и се хвърли с всички сили към вуйчо си Натан. С радостен вик тя оповести възбудата си, когато Натан я повдигна високо и я подхвърли като шапка във въздуха.

– Да се благодарим, че имаме високи тавани – измърмори Стърнс.

Натан дочу коментара му и се разсмя. Той прегърна племенницата си и последва Алесандра към салона.

Джейд и Катрин седяха една до друга на канапето. Отсреща в едно кресло се бе разположила херцогинята. И трите жени се изправиха едновременно и заобиколиха Алесандра.

– Току-що научихме чудесната новина – обяви херцогинята.

Алесандра се засмя.

– Съобщи ми я Катрин – поясни херцогинята.

– А аз научих от Джейд – поправи я Катрин.

– Да, но аз никога... заекна Джейд.

– Аз ви чух как обсъждахте с мама този въпрос – издаде ги Катрин.

– Къде е Сара? – запита Натан.

– Храни Джоана – обясни Джейд, – и след малко ще слезе при нас.

Натан се отправи нагоре към стаята на жена си. Опита се да пусне

Оливия долу на пода, но детето се вкопчи здраво в крачола му и заяви, че иска да се качи заедно с него.

Алесандра бързо постави подаръка на пода и се присъедини към роднините си. Тя приседна до херцогинята, която в този момент бързеше очите си с ленена кърпа.

– Не мога да си намеря място от радост – призна тя, – още едно внуче! Това е божия благословия!

Алесандра светна от радост при тези думи. В следващите няколко минути те заговориха за децата и радостта, която носят. Катрин най-бързо се отегчи от този разговор. Алесандра забеляза досадата, изписана на лицето ѝ и реши да смени темата на разговора.

– Сърдиш ли ми се задето казах на Колин за цветята, които си получила? – попита тя.

– Отначало се разсърдих – призна Катрин, – но после татко ми обясни всичко и, честно казано, доста се изплаших. Сега, след като Нийл Пери е вече зад решетките, се чувствам по-спокойно и татко ще ми разреши отново да присъствам на всички тържества. Сезонът е вече към края си, и ми се струва, че ще умра от скука, ако трябва да се върна отново в провинцията.

– Няма да ти се наложи чак да умираш от скука – вметна майка ѝ.

– О, да, днес отивам на езда с Морган Аткинс – съобщи Катрин.

Херцогинята се озадачи.

– Катрин, а аз мислех, че си отклонила поканата на Аткинс, тъй като ще прекараш следобеда със семейството си.

– Ще се върна съвсем скоро, защото ще яздим малко, но ако не отида, всички ще забележат. А пък и със семейството си мога да бъда когато пожелаея.

– Морган ли ще дойде да те вземе? – попита Джейд.

Катрин кимна утвърдително.

– Той е божествен. А и татко го харесва много.

Нещо подсказваше на Алесандра, че Катрин не бива да излиза на тази езда с Морган Аткинс. Тя знаеше, че Морган е приятел на Колин и по всяка вероятност щеше да закриля Катрин, но Алесандра почувства интуитивно, че за Катрин ще е по-добре все пак, ако остане въщи. Нещо я караше да мисли, че Нийл Пери не е извършил двете убийства. Същевременно изпитваше неудобство да разтревожи роднините си. Така ѝ се искаше Колин да бе тук. Той щеше да постъпи точно както трябва.

Колин при всички положения нямаше да разреши на сестра си да отиде на езда. Алесандра можеше да се обзаложи, че той би постъпил

точно така в този момент. В същото време, тя знаеше, че Колин винаги е бил свръхпредпазлив.

– Катрин, струва ми се, че ще е по-добре, ако останеш тук с нас – каза Алесандра твърде припряно.

– Защо?

Защо ли наистина? Алесандра не бе обмислила отговора на този въпрос. Тя се обърна безмълвно към Джейд, в очите ѝ се четеше молба за съдействие.

Съпругата на Кейн бе достатъчно проникателна. Тя мигом усети безпокойството в очите на Алесандра. Тутакси взе нейната позиция.

– Да, по-добре е да останеш при нас. Стърнс ще изпрати съобщение на Морган Аткинс, в което можеш да обясниш, че поради събиране на всички членове на семейството, ти се налага да останеш вкъщи и няма да излезеш на езда.

– Но аз искам да изляза! Вече съм се уговорила – отсеке Катрин. – Мамо, нима това е справедливо? Мишел Мари ще язди с графа на Хамптън. Нейните сестри не ѝ се месят и не я поучават какво да прави.

– Катрин, никой не ти казва какво да правиш – намеси се Алесандра, – ние просто не искаме да излезеш навън точно сега.

– А защо не?

От раздразнението гласът на Катрин бе станал писклив.

Слава Богу, в този момент на стълбите се появих Натан и Сара, като вниманието на всички се насочи към тях, и Алесандра се избави от задължението да дава поредното обяснение и доводи на Катрин.

Съпругата на Натан бе красива жена. Имаше тъмнокафява коса, безукорна кожа и очи с цвета на ясно синьо небе. Усмивката ѝ бе очарователна, изпълнена с топлина.

Докато Натан ги представяше една на друга, Алесандра се чудеше дали да направи реверанс или да протегне ръка за поздрав, но в този момент Сара сама разреши въпроса. Тя просто пристъпи напред и прегърна Алесандра открито и сърдечно.

Не беше възможно да се почувстваш неловко, когато си със Сара. Тя се отнасяше Алесандра като с добра приятелка, с която отдавна не са се виждали.

– Къде е Джоана?

– Оливия ще я донесе – обясни Сара.

– С помощта на Стърнс, разбира се – поясни Натан, след което уведоми жена си, че възнамерява да се качи горе и да довърши работата си със счетоводните книги.

Джейд привика Сара при себе си, намествайки едновременно възглавниците на канапето. Алесандра не се присъедини към тях, а се спусна след Натан, докато той се изкачваше по стълбите.

– Можем ли да поговорим на четири очи? – попита го тя.

– Разбира се, да се оттеглим в кабинета – съгласи се Натан.

Алесандра го последва. След като влязоха в кабинета, Натан учтиво ѝ предложи да се настани в едно от креслата, но тя отказа.

Из цялата стая се въргаляха географски карти и счетоводни книги. Очевидно Натан бе превърнал кабинета на Кейн в подобие на моряшка каюта от втора класа. Алесандра не се въздържа да намекне за безпорядък, царящ в стаята.

В отговор Натан обясни, че библиотеката на Кейн е долу и той му е предоставил само кабинета си като избягва да влиза там, а Натан няма право да влиза в библиотеката.

– Зет ми е фанатик на тема порядък – добави той с усмивка. Изобщо не може да понася хаоса. Сядай, Алесандра, и казвай какво има!

Алесандра отново отклони поканата да седне и обясни, че разговорът ще им отнеме само минута-две.

– Катрин иска да иде на езда с Морган Аткинс. Той би трябвало да дойде да я вземе. Не мисля, че е редно да я пуснем, но не мога да съчиня достатъчно добър довод или причина за това. Тя е решила на всяка цена да излезе.

– А защо мислиш, че не е редно да излезе?

Алесандра не искаше да обяснява надълго и широко мотивите си, тъй като това нямаше никакъв смисъл точно сега, а и не ѝ се искаше да загуби времето на Натан.

– Просто някакво неприятно предчувствие. Освен всичко, съм абсолютно сигурна, че Колин не би допуснал Катрин да излезе. Никой от нас не е още напълно убеден, че Нийл Пери е действителният извършител на престъпленията и затова се налага да бъдем предпазливи. Ще можеш ли да се заемеш с този въпрос? Не ми се вярва Катрин да се осмели да ти противоречи.

Натан се отправи към вратата.

– Значи Колин няма доверие на този Аткинс?

– О, не, няхах предвид това – каза тя. – Морган е приятел на Колин.

Като снижи глас, Алесандра добави:

– Морган заема мястото на Колин в отдела на сър Ричардс.

– И въпреки това, си убедена, че Колин не би разрешил на сестра си да излезе с него. Добре, в такъв случай, аз ще се заема с това.

– Какъв довод си измислил – попита го Алесандра, бързайки след огромния на ръст мъж.

– Никакъв – отвърна той и се усмихна по типичния за него начин, – няма нужда да изтъквам доводи. Просто ще ѝ кажа, че остава с нас и никъде няма да излиза.

– А ако се опита да спори?

Натан се засмя и обясни:

– Не е въпросът в това какво ще кажа, а в това как ще ѝ го кажа. Повярвай ми, Алесандра! Само две жени в този свят не бих могъл да сплаша или да принудя да сторят нещо. И това са сестра ми и жена ми.

– Мисля, че тези жени са три на брой, Натан – Джейд, Сара и аз.

Тя се усмихна при вида на Натан, който не успя да прикрие изненадата си, но се въздържа и не се разсмя.

Във фойето ги чакаше херцогинята, за да си вземе довиждане с двамата, тъй като имаше някаква уговорка за празнична вечеря. Тя целуна Алесандра по бузата и накара Натан да се наведе, за да целуне и него.

Алесандра предполагаше, че Катрин е все още в салона и се отправи натам преди Натан, за да не изглежда така, че са се наговорили предварително. Катрин сигурно вече ѝ се сърдеше за това, че бе нарушила клетвата да мълчи и затова Алесандра не искаше да я дразни повече.

На канапето седеше Сара. До нея се бе настанила Оливия с бебето в ръцете.

Сара тъкмо ѝ казваше:

– Надявам се, че като порасне Джоана ще стане красива като теб!

– Надали! – отрязва я четиригодишната Оливия. – Та тя няма достатъчно коса, за да стане красива като мен.

При тези думи Джейд се ококори от изненада и неудобство. Сара се усмихна и отбеляза:

– Тя е още съвсем малка, но скоро ще порасне.

– Къде е Катрин? – запита Алесандра докато прекосяваше салона. – Натан иска да си поговори с нея.

– Току-що излезе – осведоми я Джейд.

Алесандра остана с впечатлението, че Катрин е тръгнала заедно с майка си. Тя седна до Оливия, за да се полюбува на бебето.

– Разсърди ли се много, когато нарушихме плановете ѝ? Сега навярно ще си го изкара на майка си. О, Сара, дъщеричката ти е толкова очарователна, толкова крехка и малка.

– Ще порасне – обяви Оливия, – всички бебета порастват. Така казва мама.

– Алесандра, Катрин не тръгна с майка си. Тя излезе с Морган. Опитавме се да я спрем, но тъй като не изтъкнахме нито една основателна причина, майка ѝ накрая отстъпи. Катрин може да наводни цялата къща със сълзите си, а херцогинята съвсем не обича подобни гледки.

Бебето изведнъж се разтревожи. Сара го взе в ръцете си и се изправи.

– Време е за сън – отбеляза тя, – след малко се връщам. Стърнс ще я поеме в първия възможен момент. Този човек върши чудеса с децата, нали Джейд?

– И особено много чудесии върши с четиригодишни палавници – допълни Джейд и погледна критично към дъщеря си. – Време е за сън, скъпо дете.

Оливия не искаше да тръгва, но майка ѝ настоя. Джейд я хвана за ръката и я придърпа след себе си.

– Аз не съм бебе, мамо.

– Зная, че не си, Оливия – отвърна Джейд. – Затова спиш само веднъж на ден, а Джоана – по два пъти.

Алесандра приседна на канапето и загледа как Джейд дърпаше опърничавата си дъщеря през стаята. На вратата към салона се появи Натан.

– Да тръгвам ли да издирвам Катрин? – попита я Натан.

Тя му кимна с глава и призна:

– Вероятно само напразно се тревожа, ей сега ще се върнат.

В същото време се появиха Колин и Кейн, който се задържа във фойето да разговаря с Натан. Колин тутакси влезе в салона и се отправи към жена си.

– Е? – любопитства Алесандра, когато усети дъха му съвсем близо до врата си. Тя бе крайно любопитна да разбере какво става.

– Навярно е виновен – провлачи глас Колин.

В този момент в салона влязоха Кейн и Натан. Алесандра сръга съпруга си, за да престане да я хапе по долната част на ухото. Колин въздъхна, показвайки недоволството си, преди да се изправи. После се усмихна, когато съзря изчервяването ѝ.

– Той е имал мотиви и възможности – отбеляза Колин.

Кейн дочу коментара му и уточни:

– Струва ми се, че се опитваме да усложним допълнително нещата. И да си призная... в момента това ни уstroyва.

Колин поклати глава, извади списъка си и каза:

– Е, добре, скъпа, успокой ли се? Ето отговорите на твоите

въпроси. На първо място Нийл отрича да е ходил заедно със сестра си на среща с мъжа, криещ се под наименованието „неизвестен почитател“. На второ място, отрича да знае каквото и да било за застрахователната политика. И на трето място, разгорещено отрича да е бил въввлечен в нещо общо със Роберта.

– Очаквах подобни отговори – обяви Алесандра.

– Той съвсем не се държи като брат на Виктория – намеси се Кейн.

После седна и се прозя шумно.

– А какво отговори Нийл на другия ми въпрос?

– Кой по-точно? – попита Колин.

– Поисках му информация за имената на ухажорите, които Виктория е отблъснала. Когато ме посети той спомена три имена, които могат да ни бъдат полезни. О, Колин, наистина ли забрави да го попиташ?

– Не, не съм забравил. Имаше един Бърк, който сега е женен и отпада, както и един Мацелтън.

– Той ще се жени скоро – вметна Кейн.

– Е? – попита Алесандра, като видя, че Колин си замълча. – Кой е третият мъж?

– Морган Аткинс – изрече Кейн. Колин кимна утвърдително. При това Алесандра се обърна рязко към Натан, който се бе смръщил.

– Колин, нима Морган не ти е приятел?!

– По дяволите, не, разбира се – отвърна Колин. – Той дори навярно би ме удушил, тъй като ме счита за виновен за една ситуация, при която сам е оплел конците.

Натан се приведе напред и запита:

– Дали ти е достатъчно сърдит, за да преследва жена ти?

Колин рязко заклати глава, а после изведнъж спря и промълви:

– Може би... донякъде, но... как мислиш, Натан?

Натан се обърна към Алесандра. Двамата изговориха едновременно:

– Катрин!

Глава 15

– Да, но ние не се паникьосахме!

– Напротив, паникьосахме се – опроверга го Алесандра. Тя се усмихваше на съпруга си, докато оспорваше твърдението му. После се върна към непосредственото си занимание.

Колин се бе изтегнал по гръб, облегал глава на няколко възглавници. Коленичила на ръба на леглото, Алесандра разпъна продълговатото парче памук и го постави на крака на Колин. От горещата вода ръцете ѝ бяха силно зачервени, но това незначително неудобство беше мигновено забравено при меките звуци на удоволствие, които Колин издаде.

Той тихо бе измърморил при вида на листа с препоръки, които сър Уинтърс бе дал по отношение на крака му. Както и се очакваше, Колин отхвърли идеята за приемането на някакви медикаменти или пък алкохол за притъпяване на болката, като обясни мотивите си. Не искаше да стане зависим от нещо такова и бе по-скоро готов да понася болката в крака си.

Горещите компреси помогнаха да намалееят до минимум болката и спазмите в прасеца, и тъй като Алесандра непрекъснато го занимаваше с други неща, той не усети болката или раздразнението от белезите.

По отношение на останалата част от тялото си той не чувстваше никакви скрупули или неудобство. Алесандра бе в разкошна розово-бяла нощница с висока яка и халат от същия цвят. Колин, изцяло съблечен, бе подложил ръцете си под главата. Когато отново въздъхна с облекчение, тя бе уверена, че той се е отпуснал изцяло и е доволен от нея.

– Ще призная, че Кейн доста потича, но само защото имаше някаква малка вероятност Морган да е замесен във всичко това.

– И ти наричаш това „потичал“? Сигурно се шегуваш, Колин. Та той грабна жена си и двамата тръгнаха с каляската да издирват Катрин из целия парк.

Колин се усмихна, като си представи картината.

– Е, добре, той може да се е паникьосал, но не и аз.

Алесандра изсумтя твърде необичайно.

– Като че ли не те видях как и ти се метна отстрани в каляската, за да не те оставят.

– По-добре да се предотвратят нещата, отколкото да съжаляваш след това.

– И всичко това – за нищо – добави Алесандра. – Катрин щеше да умре от унижението, което щеше да изпита, ако я бяхте настигнали с Кейн. Слава Богу, Морган я доведе вкъщи, преди братята ѝ да я бяха забелязали. И за всичко това съм виновна само аз.

– Защо мислиш, че вината е твоя?

– Защото именно аз разтревожих роднините ти, а не биваше.

– Те са и твои роднини – припомни ѝ Колин.

Тя кимна, след което запита:

– Как мислиш, защо Виктория е отказала на Морган?

Внезапната смяна на темата далеч не учуди Колин. Той вече свикваше с начина, по който Алесандра прескачаше от мисъл на мисъл. Тя бе извънредно разумна, дяволски интелигентна и с невероятно здрава логика жена. Поради това Колин вече избягваше да отминава безмълвно нейните проблеми или грижи. Ако тя не бе напълно убедена, че Нийл е престъпникът, то и Колин не можеше да бъде напълно убеден.

– Морган е затънал до гуша в дългове и лесно можеше да изгуби именията – поясни Колин.

– Откъде знаеш това?

– Ричардс ми каза – поясни той, – и при това Виктория вероятно е мислила, че ще се справи по-добре без него.

– Да – съгласи се Алесандра, – възможно е.

– Скъпа, нека си лягаме.

Алесандра слезе от леглото и отнесе купата с гореща вода на първа за на прозореца. После отмести мокрите компреси от крака на Колин, сгъна ги и ги постави до купата.

– Колин – обърна се към него тя, – чувстваш ли някакво угризение за това, че не ме послуша, когато за пръв път исках да говорим за Виктория?

– Да, разбира се. Ужасно съжалявам. Всеки път, когато ми напомняше за това, аз пренебрегвах сериозността на проблема.

– Добре.

– Какво? Защо казваш „добре“? Нима искаш да се чувствам виновен?

Тя се усмихна.

– Да. Така е – призна си тя, след което съблече халата си, метна го на ръба на леглото и започна да разкопчава нощницата си. – Сега аз съм с предимство в преговорите с теб.

Колин се усмихна на начина, по който тя се изрази и по който го погледна. Алесандра обаче изглеждаше изключително сериозна.

– Тази нощ ще спя в твоето легло, Колин. Мисля, че няма никакъв смисъл да се опитваш да спориш с мен.

Алесандра се отказа от опитите да съблече нощницата си и бързо се настани в леглото. Бе убедена, че на Колин ще му бъде още по-трудно да ѝ откаже, когато е вече сгушена при него. Тя придърпа завивките, намести възглавницата под главата си и каза:

– Ако не си съвсем засрамен от себе си, ще си позволя да ти напомня за деликатното положение, в което се намирам. Не вярвам да откажеш на майката на бъдещото си дете каквото и да е.

Колин се разсмя. Той се извърна настрани и прегърна жена си.

– Голям дипломат се оказа! – възкликна той. – Мила моя, причина та не е в това, че не искам да спиш при мен. Аз ставам по цяла нощ и това означава, че ще те будя непрекъснато. Ти самата имаш нужда от почивка.

– Не се безпокой, няма да ме разбудиш – увери го тя. – Освен това исках да ти кажа, че днес пристигна едно голямо хубаво писмо от игуменката. Оставих го на бюрото ти, за да можеш да го прочетеш. Розите вече са разцъфнали около Стоун Хевън. Навярно догодина, когато ме заведеш в нашия замък, всички цветя ще бъдат великолепно разцъфтели. Да знаеш каква очарователна гледка е това!

– Господи, бях забравил, че притежавам замък!

Алесандра се сгуши в съпруга си.

– Игуменката е успяла да освободи средствата от банката. Никога не съм се съмнявала в нейните възможности. Зная, че когато пожелае може да бъде невероятно последователна и настоятелна.

Колин видимо се зарадва. Никак не му се искаше генералът да отмъкне дори и частица от наследството на Алесандра.

– Дрейсън най-после ще престане да се безпокои – отбеляза той. – В момента, в който парите пристигнат в тукашна банка...

– За Бога, Колин, нима си въобразяваш, че игуменката ще ни изпрати средствата?

– Но аз си мислех...

Смехът на Алесандра го прекъсна.

– Какво ти е толкова забавно? – подразни се той.

– Да измъкнем парите от генерала не бе толкова трудно, но да се опитаме да убедим игуменката да отпусне средствата, едва ли ще е възможно.

– Но защо? – Колин все още недоумяваше.

– Защото е монахиня – отвърна Алесандра, – а игуменките умеят да

изискват средства и да ги пазят. Не се отказват лесно от придобитото. Генералът изобщо не може да се мери с игуменката, а също и ти, мили съпруге. Господ е решил манастирът да получи тези средства. Освен това те са подарък, нали си спомняш? Убедена съм, че монахините ще ги използват за добро. Дрейсък ще ми се цупи известно време, но после ще му мине.

Колин се наведе и целуна съпругата си.

– Обичам те, Алесандра!

Тя сякаш бе чакала точно тези думи, за да се възползва от тях.

– Навярно ме обичаш, но не толкова, колкото Натан обича Сара.

Колин бе крайно озадачен от думите ѝ. Облегна се на единия си лакът, за да може да огледа израза на лицето ѝ. Алесандра не се усмихваше, но в очите ѝ проблясваше някакво дяволско огънче. Очевидно пак си беше наумила нещо.

– Защо ми казваш това?

Нито изръмжаването, нито намръщеният вид на Колин трогнаха Алесандра.

– Просто отново преговарям – поясни тя кратко.

– И какво желаеш този път? – попита Колин, като с труд съдържаше смеха си и едва успяваше да се смръщи.

– Ти и Натан бяхте решили да използвате кралския подарък за Сара и ми се ще да попитам... не, да поставя условие: да вземете точно толкова от моето наследство. Само така мога да се съглася, че всичко ще бъде справедливо.

– Алесандра...

– Моля те, не обичам да ме обиждат и пренебрегват – отсече тя.

– Обидена и пренебрегната? Откъде, за Бога, ти дойде наум такова нещо?

– Знаеш ли, много ми се спи. Помисли за справедливостта в моята молба и утре ми съобщи своето решение. Лека нощ, Колин.

Молба? Тази дума само предизвика насмешката на Колин. Тя бе поставила условие и това бе всичко. Колин знаеше, че Алесандра е решила всичко и бе твърде опърничава, за да приеме други версии. Нито пък щеше да се откаже от онова, което бе решила. От интонацията ѝ Колин усети, че чувствата ѝ по някакъв начин са били засегнати, щом тя употреби израза „обидена и пренебрегната“.

– Ще си помисля – обеща той.

Алесандра изобщо не го чу. Тя вече спеше дълбоко. Колин изгаси свещите, придърпа я нежно близо до себе си и минута по-късно също

заспа.

* * *

Само един човек от цялото домакинство все още не спеше. Фленаган още шеташе долу – прилежно довършваше някои неща, които сестра му бе пропуснала. Фленаган бе твърде възискателен и притеснителен. Твърдо беше решил, че докато сестрите му не усвоят рутината на домакинската работа, той ще контролира най-внимателно и критично всяко извършено от тях нещо. Така щеше да бъде, докато не установеше, че неговите стандарти и изисквания са напълно задоволени.

Беше вече един след полунощ, когато той най-после приключи с почистването на салона и изгаси свещите. Тъкмо бе стигнал до фойето, когато някой внезапно почука на вратата.

Поради късния час Фленаган не отвори веднага вратата, а най-напред надникна през страничния прозорец. Разпозна приятеля на своя господар и отключи вратата.

Морган Аткинс влетя в къщата. Преди Фленаган да обясни, че Колин и Алесандра са се оттеглили в покоите си, Морган избъбри:

– Знам, че е късно, но много спешно трябва да видя Колин. Сър Ричардс ще се появи след няколко минути.

– Но милорд вече спи – изрече със запъване Фленаган.

– Събуди го – нареди Морган. После изведнъж смени тона си и с по-мек глас обясни: – Моментът е критичен. Колин ще иска да разбере какво се е случило. Побързай, човече! Ричардс ще пристигне всеки момент.

Фленаган реши да не спори с графа. Вместо това се извърна и се изкачва бързо по стълбите. Морган го последва. Фленаган бе останал с впечатлението, че графът ще изчака в кабинета. Той се обърна леко, за да го покани да седне в салона.

В този миг някаква ослепителна светлина изпълни съзнанието му. Болката беше толкова непоносима и огромна, че той не можа да я понесе. Нямах време да извика за помощ, камо ли да се съпротивлява. Фленаган изпадна в безсъзнание от момента, в който бе ударен в тила.

Падна назад. Морган бързо го прихвана под мишниците, за да не се чуе звук при падането му по стълбите, после го подпря на перилата.

Остана около минута, взирайки се в иконома, за да се увери, че не го е само зашеметил. Доволен, че Фленаган нямаше скоро да се събуди, той се върна към основната си задача.

Тихо се прокрадна нагоре по стълбите. В единия си джоб носеше

нож, предназначен за Алесандра, в другия – пистолет, с който щеше да убие Колин.

Нетърпението му съвсем не беше намалило предпазливостта му. Беше репетирил този план стотици пъти, докато сам се увери, че няма никакви пропуски или грешки.

Сега чувстваше задоволство, че не се беше поддал на подтика да я убие по-рано. Беше пожелавал да, о, да, разбира се, че беше пожелавал да го стори хиляди пъти досега, но не се беше поддал на импулса. Защо пък трябваше да остави така договора с „Моргън & синове“, където Колин бе подписан официално като наследник, така че той да излезе печелившият в случай на нейната смърт. О, да, Морган отдавна бе решил как да постъпи. Принцесата го бе заинтригувала от момента, в който я видя за първи път. Нима можеше да има по-силно преживяване от това да убиеш кралско величие?

Той се усмихна, като си представи какво следва. Само след няколко минути щеше да узнае отговора на този въпрос.

Знаеше коя е спалнята на Алесандра. Бе разкрил този факт, когато за пръв път се отби у Колин. Алесандра току-що беше излязла от библиотеката. Той дочу, че тя се кани да вземе нещо от стаята си и внимателно я проследи с поглед по коридора, покрай първата врата, докато я видя да влиза във втората. О, колко беше умен! Този любопитен факт, който бе запомнил, сега щеше да му свърши добра работа.

Щеше да убие първо Алесандра. Несъмнено трябваше да има междинна врата между двете спални, а ако нямаше такава, той щеше да се възползва и от вратата към коридора. Представи си как Алесандра се разпищява от болка и ужас, как Колин притичва да спаси любимата си съпруга. Морган щеше да го изчака да види всичко, да съзре как кръвта изтича от тялото ѝ. И в мига, в който видеше ужаса и безпомощността в очите на Колин, щеше да го застреля право в сърцето.

Колин заслужаваше бавна, агонизираща смърт, но Морган не можеше да рискува така. Колин бе опасен мъж и по тези причини Морган реши да го убие бързо. Достатъчно бе, че щеше да се наслади на израза на лицето му, когато съзре умиращата си съпруга. Това щеше да е напълно достатъчно, реши Морган, бавно прокрадвайки се по тъмния коридор.

По-тих и от котка премина покрай кабинета, после и край вратата на втората стая. Едва дишайки, той достигна вратата, която Алесандра тогава бе отворила, за да влезе.

Беше готов, съсредоточен... непобедим! Поспря се още за миг, в очакване на това дълго мечтано изживяване. Вслуша се в тишината...

причакващ... треската от осъществяването на предстоящия пъклен план го обхвана, обзе цялото му същество, пламна отвътре.

Те и двамата заслужаваха да умрат. Алесандра – защото бе жена, естествено, а Колин – защото бе разрушил всичките шансове на Морган да успее във Военния департамент. Ричардс вече му нямаше доверие и за всичко това бе виновен само Колин. Ако тогава бе дошъл на срещата, може би Морган нямаше да се остави на треската, която го обхвана, когато видя дъщерята на французина. Никога нямаше да забележи невинната безпомощност в очите ѝ, нито пък би се замислил колко нежна е кожата ѝ. Можеше да се въздържи от желанието да я докосне с бръснача в ръцете си... Но Колин не дойде и Морган се провали. Братът се завърна по-рано от града и го завари да вкарва и изкарва острието, сякаш извършваше полов акт, от което буквално се беше главозамаял. Виковете го стреснаха – тези задължителни, вълнуващи крясъци, от които той още повече се възбуждаше. И ако Колин бе дошъл тогава и сестрата, и братът щяха да са все още живи. Той щеше да успее да си наложи самоконтрол. О, да, щеше да успее. А тя, Господи, тя бе толкова сладка...

Тялото бе станало меко като масло в ръцете му. Той знаеше, че и този път, с Алесандра, щеше да бъде отново така. Кръвта, топла и лепкава, щеше да бликне върху ръцете му, както и тогава...

Морган не можеше да изчаква нито секунда повече. След като Ричардс му заяви, че двамата са Колин са стигнали до заключението, че Морган не е подходящ за този вид работа, той се престори на разочарован. Всъщност отвътре изгаряше от гняв и ярост. Как можеха да го мислят за по-низшестоящ? Как си го позволяваха?

Тогава реши да ги убие и двамата. Планът му беше безупречен. И Колин, и Ричардс щяха да умрат при трагични злополуки. Но днес, докато яздиха със сестрата на Колин, той разбра от нея, че Алесандра се е опитвала да я убеди да не излиза с него.

Глупавото момиче му разказа всичко. Морган разбра, че са се усъмнили в него. Нито една, дори и нищожна следа не го свързваше с тези жени. Нима можеше нещо да го издаде? Не, нямаше нужда да се опасява – не бе допуснал да стане уязвим. Твърде хитър бе, за да стигне до самосъмнения.

За това внезапно промени плановете си. Беше обмислил всяка подробност, дори и най-малката. Щеше да убие Алесандра заради самото животинско удоволствие, после щеше да убие и Колин, а накрая – да вземе мерки икономът никога да не се събуди.

Нямаше нищо, което да го уличи. Алибито му бе безупречно. Щеше да е прекарал нощта с онази кучка Лорейн, която би казала на всеки, че Морган не е ставал от леглото ѝ този нощ. Голямата доза успокоително, примесена с алкохол, я приспа скоро, за да може Морган да се измъкне тихо и незабелязано през прозореца на къщата ѝ. Когато тя се събудеше след опиянението, той отново щеше да е в леглото с нея.

О, да, Морган бе обмислил абсолютно всичко. Позволи си да се усмихне със задоволство. Извади ножа от джоба си и тихо хвана дръжката на вратата.

* * *

Колин се събуди от изскърцването на вратата към спалнята на Алесандра. Тъкмо се канеше да стане и да се поразходи поради пулсиращата болка в крака му, когато дочу приглушен звук откъм стаята на Алесандра.

Колин не дочака повече шумове. Интуицията му го накара светкавично да предприеме нещо. В стаята на Алесандра имаше някой и Колин бе сигурен, че това не е някой от къщата. Нито един от слугите не би си позволил да влезе в нечия стая, без да помоли за позволение.

Колин се придвижи пъргаво като котка. Без да предизвика и най-малък шум, той взе заредения пистолет от нощното си шкафче и погледна към Алесандра. С едната си ръка запуши устата ѝ, а с другата я притегли през леглото. Пистолетът и погледът му бяха насочени към междинната врата.

Алесандра се събуди внезапно. Процеждащата се през прозореца лунна светлина и помогна да съзре изражението на Колин. Той изглеждаше много страшно. Нещо ужасно предстоеше да се случи. Колин най-после отмести ръка от устата ѝ и даде знак с ръка да прекоси стаята. Той все още следеше междинната врата с очи.

Алесандра се опита да мине пред него. Колин не ѝ разреши. Здравно я стисна за ръката и я избута зад себе си. Двамата се придвижиха до тесния ъгъл между стената и гардероба, като Колин през цялото време я прикриваше с тялото си. Той се изправи пред нея, така че да я защити от директна атака.

Алесандра не разбра колко време бяха стояли така. Стори ѝ се цяла вечност, макар и да се досещаше, че трябва да са изминали само няколко минути.

В един момент вратата бавно се отвори. На килима се изписа нечия сянка. Последваха неясните очертания на фигурата. Нападателят не се

прокрадна в стаята, а буквално връхлетя с демонска скорост и решимост.

Ниският гърлен звук, който той издаде, накара Алесандра да се разтрепери. Тя затвори очи и започна да се моли наум.

Морган държеше нож високо над главата си, а в другата ръка – пистолет. Тъй като буквално влетя в стаята, той мигом бе достигнал леглото и едва сега осъзна, че то е празно. Гърленият звук, с който налетя на леглото се превърна внезапно в нечовешки рев, напомнящ животно, на което плякката му току-що се е изплъзнала. Преди още да се обърне, Морган знаеше, че Колин е някъде там, прицелен в него. Осъзна, че има само секунда на разположение, за да се спаси. Той бе толкова умен, превъзхождащ всички, непобедим... С рязко движение той се извърна със заредения в ръка пистолет.

Смъртта го покоси. Изстрелът от пистолета на Колин застигна Морган, пронизвайки лявото му слепоочие. Той се свлече на пода с отворени очи. Ръцете му още стискаха оръжията.

– Алесандра, не мърдай! – нареди Колин с рязък, остър тон.

Алесандра послушно кимна и чак сред това осъзна, че Колин не я вижда, тъй като е с гръб към нея. Ръцете я боляха от притискането към гърдите, докато се молеше. Наложил си да се отпусне.

– Внимавай – прошепна тя толкова тихо, че Колин едва я чу.

Той се бе приближил вече до тялото на Морган, ритна пистолета от ръката му, а после коленичи, за да се увери, че Аткинс е мъртъв.

После въздъхна. Сърцето му туптеше бързо и той изсъска гневно над трупа:

– Копеле!

После се обърна към Алесандра, приближи се към нея и ѝ подаде ръка. Тя бързо се отлепи от ъгъла. Погледът ѝ бе втренчен в тялото на Морган Аткинс. Бавно се приближи към Колин, който от своя страна я обгърна, прикривайки с тялото си трупа на убиецата.

– Не го гледай – нареди и той.

– Мъртъв ли е?

– Да.

– Трябваше ли да го убиеш?

– Да, по дяволите, трябваше, разбира се.

Алесандра се облегна на рамото му. Колин я усети как трепери.

– Всичко свърши, скъпа. Той вече няма да стори зло на никого.

– Сигурен ли си, че е мъртъв.

В гласа ѝ се четеше страх и безпокойство.

– Сигурен съм – потвърди Колин, без да прикрива гнева си.

– А защо си толкова вбесен?

Колин си пое дълбоко въздух, преди да заговори:

– Това е само реакция – поясни той, – този мръсник е имал грандиозни планове, Алесандра. Ако си беше легнала в своята спалня...

Колин не продължи. Мисълта за това какво щеше да се случи го ужаси.

Алесандра се хвана за ръката на Колин и го поведе към леглото. Нежно притисна раменете му, така че да го накара да седне.

– Но нищо не ми се случи, благодарение на инстинкта ти. Чул си шум в моята стая, нали?

Тихият ѝ шепот го утеши. Той кимна с глава. Алесандра му действаше така успокоително и... той си призна, че имаше нужда точно от нещо такова сега.

– Скъпа моя, наметни си халата – каза той, – не искам да измръзнеш. Как се чувстваш?

Докато я разпиташе, Колин я придърпа в скута си.

– Добре съм. А ти?

– Алесандра, ако нещо се беше случило с теб, не зная какво бих правил. Не мога да си представя живота без теб.

– Аз също те обичам, Колин!

Думите ѝ поуспокоиха Колин. Той я вдигна леко и я сложи до себе си. Пое си дълбоко дъх и после се изправи.

– Ще разбудя Фленаган, за да го изпратя за Ричардс. Стой тук докато...

Алесандра се изправи, прекъсвайки го с думите:

– Идвам с теб. Не мога да остана тук... с него.

– Добре, любов моя.

Колин я прегърна през рамото и двамата се отправиха към вратата.

Алесандра все още трепереше. Колин не искаше страхът да я обхване отново.

– Не беше ли казвала веднъж, че считаш Морган за истински чаровник?

Алесандра изпъшка и каза:

– Никога не съм казвала подобно нещо. Катрин го считаше за чаровен. Аз никога не съм споделяла това мнение.

Колин не искаше повече да я дразни или да ѝ противоречи. Затова реши да не ѝ напомня, че на времето го бе включила в списъка си за кандидати. Алесандра само щеше да се обърка повече, като си

спомнеше за това.

Той ѝ зададе въпроса си само, за да отвлече вниманието ѝ от трупа, покрай който трябваше да минат, за да излязат от стаята. Явно бе преценил правилно ситуацията, защото Алесандра едва го забеляза, докато се мръщеше на мъжа си. Лицето ѝ вече не беше така бледо, както преди.

– Усъмних се в Морган от момента, в който го видях за пръв път – продължи тя, – е, имам предвид почти от момента, в който се запознах с него.

Колин не продължи да спори. Бяха стигнали коридора, когато той се усети, че е чисто гол. Върна се бързо, нахлузи панталона си, а после извади едно покривало от гардероба и го метна върху Морган. Не му се искаше Алесандра да види отново лицето на мерзавеца. А и самият той не изгаряше от желание да го вижда повече.

Фленаган не бе в стаята си. Намериха го прострян на стъпалата близо до фойето. Алесандра се обезпокои за състоянието на Фленаган много повече, отколкото от смъртта на Морган. Тя избухна в плач и се приведе към ръката на Фленаган, докато Колин правеше опити да я убеди, че икономът просто е ударен жестоко и поради това е изпаднал в безсъзнание. Чак когато Фленаган издаде глух стон, Алесандра отново се съвзе.

След около час, вилата се напълни с посетители. Колин бе успял да спре случайно минаващ фойтонджия и го изпрати за сър Ричардс, Кейн и Натан. Тримата мъже пристигнаха почти задъхани.

Ричардс разпита Фленаган, след което го изпрати да отдъхне в спалнята си. Алесандра поседна на канапето, подкрепяна от Натан и Кейн от двете си страни. Дватамата се надпреварваха да ѝ помогнат и да положат някакви грижи за нея. Тя намираще загрижеността и вниманието им твърде приятни и затова се примири със силното потупване на Натан по гърба ѝ, както и с хаотичните изрази на възхищение и симпатия, които Кейн редеше.

Влизайки в салона, Колин ядосано поклати глава, като видя тримата на канапето. Алесандра едва се забелязваше. Кейн и Натан буквално я бяха приковали за канапето с раменете си от двете ѝ страни.

– Натан, жена ми едва смогва да диша. Отдръпни се. Ти също, Кейн!

– Напротив, ние я успокояваме – възпротиви се Кейн.

– Разбира се, тя има нужда от това – подкрепи го Натан.

– Сигурно това, което сте преживели е било истински ужас, принцесо! – обади се гласът на Ричардс откъм фойето. Той прекоси стаята

бързо и седна на креслото срещу Алесандра.

Директорът изглеждаше много смешно. Навярно е бил в леглото си, когато са го повикали спешно и поради това изобщо не се бе погледнал. Косата му бе смачкана от едната страна, а ризата – полузапасана в панталона. Обувките изобщо не отиваха на дрехите му. При това, макар че и двете бяха черни, само едната имаше емблема „Уелингтън“, а другата нямаше нищо означено.

– Разбира се, че е било истински ужас – съгласи се Кейн.

Натан отново я потупа, този път по коляното, с цел да я поуспокои. Алесандра отправи поглед към Колин. Блясъкът в очите ѝ издаваше огромното ѝ желание да се разсмее. Колин дори си помисли, че тя се усмихва, но не можеше да види долната половина от лицето ѝ, което бе изцяло скрито между раменете на Натан и Кейн.

– Натан, стани. Искам да седна до съпругата си.

Натан я потупа за последно и се оттегли в друг стол. Колин веднага се настани до Алесандра и я прегърна.

– Как го уби? – попита Натан.

Кейн посочи с глава към Алесандра и направи жест към Натан, който убягна от вниманието ѝ. И тъй като никой не понечи да даде отговор на Натан, тя самата реши да го стори.

– С един точен изстрел, право в лявото слепоочие.

– Колин винаги е бил много точен – похвали го сър Ричардс.

– Изненадан ли сте от това, че е Морган, сър Ричардс? – попита Алесандра.

Директорът кимна и призна:

– Никога не съм предполагал, че е способен да извърши толкова ужасни неща. Господи, аз го назначих на работа при мен. Начинът, по който оплеска онази работа, ми подсказа, че му липсва интуиция и някоя умения. Заради некадърността му бяха убити сестра и брат.

– А може би съвсем не е било некадърност – намеси се Колин. – Ричардс, ти ми каза, че сестрата случайно се е появила. Чудя се дали Морган не я е убил нарочно? Той състави доклада за случая, нали?

Ричардс се наведе напред и заяви:

– Ще издирия цялата истина. Кълна се в Бога, ще го сторя. Но аз се чудя какво го е накарало да дойде тук тази нощ? Защо изведнъж така е решил да убие Алесандра? Досега е примамвал жертвите си до някое уединено място. А тази вечер е дошъл тук. Нима изведнъж е станал толкова смел?

– Струва ми се, че Катрин е причината той да предприеме такъв

риск – намеси се Кейн, – трябва да е споменала на Морган, че Алесандра е била категорично против излизането ѝ с него. Катрин обича да разказва всичко, което знае и е чула. Може би Морган се е изплашил да не би да се усъмним в него.

Натан поклати глава.

– Трябва да е бил побъркан.

Колин се присъедини към думите му и допълни:

– Звучите, които издаде, като нахлу в спалнята, ме карат да мисля, че не беше съвсем в ред.

– Господи, та той направо се е пристрастил към убиването – възкликна Кейн.

Алесандра бе потресена от самата идея, че може да съществува някой, който да изпитва удоволствие от чуждата болка или страдание.

– Можеше никога да не разкрием истината, ако не бе предприел това си действие тази нощ – спомена Натан. – Нийл щеше да си отиде на бесилото ей така, без да е извършил нито едно престъпление.

– А каква е била връзката между Морган и лейди Роберта? Дали е имал вземане-даване с нея или просто е била случайна негова жертва? – по-любопитства Алесандра.

Никой не избърза да отговори на този въпрос. Ричардс се опита да разясни:

– На всички бе известно, че виконтът и неговата съпруга съвсем не се разбираха. Може би Морган се е възползвал от уязвимостта и безпомощността на лейди Роберта. Навярно ѝ е било приятно да получава съобщения и подаръци от някакъв неизвестен почитател.

– Може би щяхме да заловим все пак Морган – добави Кейн, – той щеше да направи още повече грешки, тъй като е бил извън самоконтрол.

– Катрин го считаше за чаровен – отбеляза намръщено Натан. Кейн кимна леко в знак на съгласие.

– Ей, Богу – възкликна Колин, – той наистина е знаел как да очарова и да погубва жените.

Глава 16

Три месеца бяха изминали от смъртта на Морган Аткинс, но Алесандра продължаваше да си спомня за него поне веднъж дневно. Игуменката я бе учила да се моли за душите на грешниците, тъй като на тях те им бяха далеч по-необходими, отколкото на праведниците, но Алесандра изобщо не се чувстваше способна да се помоли за душата на убицеа. Опита се да забрави онази ужасна нощ. За Виктория обаче тя никога не можеше да забрави и всяка нощ, преди лягане, се молеше душата ѝ да почива в покой. Също така се молеше и за душата на Роберта. Искаше ѝ се да вярва, че двете жени са се пречистили в мъченията си, изживени в жестоките ръце на Морган, и че сега почиват в мир на онзи свят.

Натан и Сара се стягаха за път обратно към своя дом на острова. Кейн бе поканил Алесандра и Колин на прощална вечеря. Храната бе много изискана и в изобилни количества. Джейд едва не припадна, когато сервираха основното блюдо. Тя внезапно стана от масата и бързо напусна трапезарията. Кейн изобщо не се трогна от постъпката ѝ. Дори се усмихна арогантно, по мъжки.

Не беше твърде привично за него да се държи така безчувствено и когато Алесандра го попита защо не проявява загриженост към състоянието на жена си, усмивката му стана още по-широка. Той обясни, че Джейд е отново бременна и тъй като и бездруго е притеснена от състоянието си, неговата намеса при редовните сутрешни и вечерни пристъпи на повдигане и повръщане само усложнявала нещата.

При това всички се развеселиха, вдигнаха се няколко тоста по случая, след което Натан и Колин заедно със съпругите си се оттеглиха в салона.

Сара бе повикана от Стърнс да се качи горе, за да нахрани нетърпеливата си дъщеря. Алесандра седна до Колин и се вслуша в разговора между двамата партньори. Опряха и до темата за огромния приход в сметката на компанията. Натан бе страшно любопитен да узнае откъде бяха дошли толкова средства. Колин дори се учуди от сърдития му тон. Алесандра напълно разбираше реакцията на Натан. Тя знаеше, че Натан е убеден, че Колин отново работи за Ричардс.

И тогава Колин обясни становището на Алесандра по отношение на нейното наследство, както и обидата ѝ от това, че са искали да

използват наследството на Сара, но не и нейното.

– Приходът е точно толкова, колкото щяхме да получим, ако алчният ни крал не бе задържал всичко за себе си.

– Алесандра, твоят подарък по случай раждането на Джоана бе достатъчен – отбеляза Натан и погледна с благоговение към макета на кораба с надпис „Смарагдът“, поставен отгоре на камината.

Колин също погледна нататък и се усмихна, защото Натан го бе поставил на камината.

– Красив е, нали? – прошепна той.

– Не мога да спра да му се наслаждавам. Решихме да го вземем със себе си на острова.

– Радвам се, че ти харесва – каза Алесандра. Точно се канеше да попита Колин дали не би искал да поръчат на майстора да изработи макет на някой друг от корабите, когато Натан прекъсна мислите й с думите, че той и Колин нямат нужда от тези пари вече, защото компанията е достатъчно стабилна във финансово отношение.

– По-добре купете къщата, която Колин е избрал за вас – добави Натан.

– Моят съпруг вложи парите от застрахователния договор в едно доста солидно имение и сега крепостта иска много малко работа. Бих искала да го разгледате отвътре, преди да си тръгнете. Намира се недалеч от мястото, където живеехме под наем. Толкова е широко и просторно!

Колин отмести погледа си от макета на камината към жена си и уточни:

– Това не е крепост, мила моя.

– Напротив, точно такава е – възпротиви се Алесандра, – това е нашият дом, Колин, и затова е и наша крепост.

Колин не можеше да изкритикува такава объркващо, но логично обяснение.

– Значи, сега имам две крепости и принцеса – заключи той със смях.

После протегна краката си и прегърна Алесандра. Натан щеше да продължи спора около парите от наследството, но усети, че няма да успее да склони Алесандра да промени решението си. Той се предаде и измърмори под носа си:

– По дяволите!

– Какво пък сега? – учуди се Колин.

– Ако знаех за подаръка от наследството на жена ти, никога нямаше

да продам акции на компанията. Успя ли да откриеш кой ги е закупил? Може би бихме могли да ги откупим обратно.

Колин поклати отчаяно глава и рече:

– Дрейсън не може да ми каже. Твърди, че ще наруши обещанието си за дискретност, а това ще подкопае доверието на клиентите му към него.

– Нека аз да поговоря с него – предложи Натан, – само ми дай пет минути с него и смятай, че ще разбере кой ги е закупил.

Алесандра внезапно се намеси, опитвайки се да успокои Натан.

– Дрейсън е невероятно етичен. Баща ми никога нямаше да работи с него, ако не бе уверен, че е изключително честен и предан. Ето защо, като зная чия дъщеря съм, аз не мога да не следвам неговите съвети и постъпвам точно като него. Също така, смея да твърдя, че имам пълно доверие в почтеността на Дрейсън. Бих заложила и последното си пени в облог, че няма да успееш да изтръгнеш никаква информация от Дрейсън. Можеш спокойно да се откажеш.

– Колин и аз имаме право да знаем кой е собственикът на акциите – възпротиви се Натан.

Колин затвори очи и се прозя шумно. Думите на Алесандра, че постъпва като дъщеря на Натаниел приковаха вниманието му. Той отвори очи и бавно погледна отново към макета на камината. Напомни му макета на крепост, която на времето баща ѝ бе подарил на неговия баща... и хитрия номер с полицата. Баща ѝ бе изиграл сър Хенри с документите, поставени вътре в малкия макет на крепост, който му бе поднесъл като подарък.

Тогава разбра всичко. Да, тя наистина бе постъпила като дъщеря на Натаниел. Сертификатите за притежание на акции бяха скрити в кораба. Колин бе потресен от догадките си. Когато погледна към жена си, той изглеждаше силно изненадан.

– Какво се е случило, Колин?

– Скъпа, ти не би ме лъгала, нали?

– Разбира се, че не.

– Как го направи!?

– Какво съм направила?

– Ти не си притежателя на акциите. Аз вече питах Дрейсън и той ме увери, че не ти си собственика.

– Аз не съм... Защо, за Бога...

Тя млъкна в мига, в който Колин посочи с пръст към кораба. Алесандра разбра, че Колин се е досетил за всичко.

Беше влязла вече в шестия месец на бременността и с всеки изминат ден се чувстваше все по-неловко, но все още бързо можеше да се овладее. Тя бързо се изправи и тръгна към вратата.

– Отивам да видя Сара и бебето. Толкова се радвам, когато я държа в ръцете си. Тя има най-очарователната усмивка, която съм виждала.

– Върни се при нас.

– По-добре да не го правя, Колин.

– Искам да поговорим. И то сега!

– Колин, няма нужда да разстройваш жена си. Бременна е, за Бога.

– Погледни я, Натан! Нима ти изглежда разстроена или объркана? На мен лично ми изглежда ужасно виновна.

Алесандра се обърна към Колин, за да си проличи колко е развълнувана. Натан ѝ намигна, когато тя се приближи до канапето. Присвивайки ръце, тя се смръщи на Колин и го попита:

– По-добре не се гневи, Колин. Бебето ще го усети.

– Но ти самата далеч не си разстроена, скъпа.

– Не, не съм.

Колин намести възглавницата до себе си. Алесандра се настани до него и оправи роклята си. Тя гледаше надолу към пода. Колин я гледаше упорито.

– Вътре в кораба са, нали?

– Какво има в кораба? – попита Натан.

– Сертификатите за акциите – отвърна му Колин. – Алесандра, попитах те нещо. Моля те, отговори ми!

– Да, вътре в кораба са.

Изведнъж го обзе такова облекчение поради факта, че акциите не са били продадени на някой чужд човек, че му се прииска да се разсмее.

Алесандра леко поруменя.

– Как го направи? – попита я отново Колин.

– Какво именно?

– Да не би да са на мое име? Никога не ми е дошло наум да питам Дрейсън за това.

– Не.

– Тогава сигурно са на името на Натан?

– Не.

Колин реши да изчака минута, докато тя сама си признае. Алесандра упорито мълчеше. Натан изглеждаше напълно объркан.

– Аз само искам да разговарям със собственика, за да разбера дали не би искал да ни продаде акциите обратно. Кълна се, че няма да

сплашвам никого! – поясни Натан.

– Собственикът не може да разговаря с теб, Натан, и мисля, че не е възможно по законен път да правиш сделка с акциите – поне засега.

Тя погледна към Колин и продължи:

– Ще си призная, че си позволих да се намеся, съпруге. Но пак ще ти напомня, че ти бе невероятно опърничав по отношение на моето наследство преди време, поради което трябваше да прибегна до малък трик.

– Точно като баща си – вметна Колин.

– Да – съгласи се Алесандра. – Сигурна съм, че той не би ми се разсърдил за това. А ти? – попита го тя изведнъж.

Колин не можеше да не забележи, че Алесандра сякаш изобщо не се вълнуваше от неговия отговор. Тя се усмихна така лъчезарно, че дъхът му почти спря от възторг. Тя като нищо можеше да го подлуди някой ден, но Колин не можеше да си представи нещо по-разкошно от такава една перспектива.

Той се приведе към нея и я целуна.

– Иди да си вземеш довиждане със Сара. След това си тръгваме към нашата крепост. Кракът ми има нужда от твоите чудесни компреси.

– Колин, за пръв път чувам да споменаваш за крака си – почуди се Натан.

– Вече не е толкова притеснителен и чувствителен. Всъщност именно този болен крак ни спаси живота. Ако болката в мускула не го бе събудила, нямаше да чуе влизането на Морган в моята спалня. Игуменката ми е казвала, че за всяко нещо си има причина. Счита, че е била права. Може би онази акула е отхапала част от крака ти, за да можеш да спасиш мен и сина ни.

– Аз ще имам син? – попита Колин, развеселен от прекалено сериозния тон на Алесандра.

– О, да, така си мисля.

Колин погледна нагоре с блажен поглед и запита:

– Нарекла ли си го вече?

С типичния за очите ѝ блясък, Алесандра заяви:

– Трябва да го наречем или Делфин, или Дракон. И двете имена ще му подхождат. Все пак е син на Колин.

Алесандра напусна стаята, докато Колин се смееше от сърце на глас. Тя леко потупа корема си и прошепна:

– Когато се държиш добре и нежно с мама, си мисля, че си делфинче, но когато си палав и сърдит, защото нещо не ти е наред, си като истински дракон. Обичам те с цялото си сърце.

– Какво си шепне тя? – запита Натан.

Двамата я наблюдаваха как се изкачва по стълбите.

– Говори нещо на сина ми – поясни Колин, – тя си мисли, че бебето я чува.

Натан се изсмя. Никога досега не бе чувал по-абсурдно предположение.

Колин се изправи и се приближи до камината. Откри миниатюрното резе, хитро прикрито от един люк във вътрешната страна на кораба и го отвори. Сертификатите бяха навити на руло, завързано с розова панделка.

Натан го наблюдаваше, докато Колин извади документите. Разгърна ги и прочете името на собственика. В този момент Колин избухна в луд смях. Натан се изправи бързо от любопитство и нетърпение.

– Кой е собственикът, Колин. Само ми кажи името и аз ще говоря с него!

– Алесандра каза, че собственикът не може да говори с теб, Натан – напомни му Колин, – и е била твърде права. Ще трябва да почакаш твърде дълго.

– Колко? – попита нетърпеливо Натан.

Колин му подаде документите.

– Поне докато дъщеря ти се научи да говори, предполагам. Всичките са на името на Джоана. Никой от нас не може да ги закупи обратно. И двамата сме посочени като съвместни изпълнители.

Натан бе слисан.

– Но откъде е знаела? Акциите бяха продадени още преди тя да види Сара и Джоана.

– Ти ми беше писал името на дъщеря си в писмото си – припомни му Колин.

Натан поседна. Лицето му се озари от ведра усмивка. Компанията бе спасена от вмешателство.

– Къде отиваш, Колин? – извика той след приятеля си.

– У дома, в моята крепост – отвърна Колин, – заедно с моята принцеса.

Той се заизкачва нагоре по стълбите да посрещне Алесандра. Дочу се смехът ѝ и Колин изчака, докато въодушевлението ѝ премине.

Принцесата бе усмирила Дракона.

Но Драконът си оставаше победител. Той бе спечелил любовта на една принцеса.

Това му стигаше напълно, за да бъде щастлив.

КРАЙ

© 1993 Джули Гарууд
© 1993 Цветелина Дечева, превод от английски
© 1993 Дорина Добрева, превод от английски

Julie Garwood
Castles, 1993

Издание:

Сканиране: ?

Разпознаване и начална редакция: maskara, 2008

Редакция: Xesiona, 2008

Издание: Бард, София, 1993

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9690>]